

УИЛЯМ ДИЙЛ СПЕКТАКЪЛЪТ НА ЗЛОТО

Част 2 от „Мартин Вейл“

Превод от английски: Александър Жеков, 1995

chitanka.info

*„В съда коя защита покварена не е
прикрила със слова елейни проблясъка на злото?“*

Шекспир,

„Венецианският търговец“

ПРОЛОГ

Градчето Гидеон, щата Илинойс, библейско по име и темперамент, е разположено близо до границите с Кентъки и Индиана, в крайчеца на планинската верига Блу Ридж. От запад крайт на градската територия е отбелязан от потока Уахуу, а от юг и изток се издигат островърхите хълмове на Апалачите.

Градчето било основано в средата на деветнадесети век от шепа фермери, избутани на юг от никнещите в Средния запад градове, железницата и студената зима. Скоро се появил Абрахам Гидеон, проповедник с огнени очи от Църквата на Светците на последния ден. Заедно с немногобройния отряд свои последователи той се отправил към планините далеч на юг, но попаднал на градчето, харесал това, което видял, и решил да се установи тук... Именно Абрахам Гидеон дал името на новопостроеното селище и поставил основата на морален кодекс, който просъществувал почти сто и петдесет години.

С население около две хиляди души, повечето от които — работливи, консервативно настроени хора, донякъде повлияни от мормонските идеи, това е градче, което се грижи за себе си и се интересува само от своите собствени проблеми. Архитектурата му е проста и строга. Улиците са павирани само там, където това наистина е необходимо. Развиват се само занаяти, от които има полза за добруването на населението. Събиранията на гражданите се осъществяват в най-голямата постройка в града — баптистката църква.

Единственият продавач на коли предлага фордове и фермерска екипировка. Японска или немска кола в Гидеон би предизвикала невероятен ужас — все едно Мойсей да излезе от гроба и да се втурне гол по улиците в някоя неделна утрин.

Градският съвет — неколцина намръщени скъперници — ръководи града с особена евангелистка пламенност, без да възразява срещу няколкото кръчми, но пък поставя черта върху секса и яростно опонира на единствения бар в Гидеон, който в края на осемдесетте предлагаше програма с полуголи танцьорки. На преследване са

подложени и забранените „до 18“ филми, така че повечето от гражданите предпочитат да си седят по къщите и да се наслаждават на кабелната телевизия, вместо да се отправят към единия от двата кинотеатъра в града и по този начин най-вероятно да си навлекат гнева на петимата възрастни мъже, които определят моралните принципи в Гидеон. По-младите, които тихо протестират срещу анахронизмите, през уикендите най-често отпрашват към близките градове, където се наливат с бира без страх, че могат да бъдат порицани.

Повечето хора от Гидеон са приятелски настроени към съгражданите си, помагат им в беда и все още се влияят от принципите като „Помогни, за да ти помогнат“ и „Обичай ближния си“. И докато пороците са скрити зад затворените врати и завесите, никой не протестира. С две думи, това е място, където времето, разстоянието и човешките желания са недостъпни за външния свят.

Тукашните харесват живота си такъв, какъвто е. Не са любезни към натрапниците и ако имат проблеми, ги разрешават сами, без намесата на щатските полицаи, федералните агенти или репортерите от големите вестници.

В един вторник сутринта през октомври 1993 г., няколко дни преди Деня на Все светии, всичко това щеше да бъде променено от един-единствен шокиращ акт на насилие.

Внезапно доверието бе заменено от подозрителност, сигурността от страх, а самодоволството от безпокойство. Хората започнаха да заключват вратите и прозорците си през деня, а нощем палеха лампи и фенери. Съседите, които едно време приятелски си махаха за „добър ден“, сега се разминаваха безмълвно като, непознати.

Въпреки това, подобно на задружно семейство, Гидеон запази скандала зад затворените си врати и говореше за него само шепнешком. Ужасяващият факт бе скрит от очите на външния свят — поне за известно време.

В онази есенна утрин Линда Балфур приготвяше обичайния обяд за съпруга си: сандвичи от бяло хлебче с майонеза и риба тон, парче ябълков пай, който бе приготвила предишната вечер, пържени картофи и портокалов сок, който сипа в термоса. Тя също така излъска оранжевата му каска и подреди на масата закуската от бъркани яйца, бекон, препечени филийки и силно кафе. Постави каската и кутията с

обяда на масата до закуската и добави към това сутрешното издание на „Сейнт Луис Поуст“.

Джордж Балфур беше едър мъж в началото на четиридесетте, с невинна усмивка, която разкриваше мекия му добродушен характер. Беше прекарал в Гидеон целия си живот, ожени се за Линда след кратко ухажване, когато бе почти на четиридесет и считаше както 26-годишната си съпруга, така и едногодишния им син, Адам, за дарове от Бога. Преди да срещне Линда на един семинар в Декатър преди три години, той бе живял уединено и донякъде самотно.

Двуетажната им къща беше на повече от седемдесет години, построена близо до центъра на града. Имаше голяма веранда, огромна морава пред входа и старомодна кухня, в която съжителстваха стара печка с дърва и газов котлон. Къщата бе единственото наследство на Джордж Балфур. Бе прекарал в нея целия си живот, а родителите му изживяха последните си дни в спалнята, която сега делеше с жена си.

Обичаше сутрин, щом слезе на първия етаж, да го посрещат уханията, които помнеше от детството си — кафе, печен бекон, а през лятото — и свежи плодове. Телевизорът да е включен на „Тудей шоу“, а вестникът да го чака на масата.

Бе облечен както винаги — панталони в цвят каки, бяла тениска, тежки, отлично лъснати ботуши и оранжево шушляково яке, на гърба на което пишеше „Електрическа компания на Южен Илинойс“. Вляво отпред имаше надпис „Главен надзорник“. И облеклото, и домът, и семейството му говореха за човек, който живее подредено и предсказуемо. Балфур определено не обичаше изненадите или промените.

Той целуна сина си за добро утро, изтри оплесканото му с храна лице и нежно положи устни върху тила на Линда. Тя вдигна глава и му се усмихна. Беше леко закръглена жена, с едва забележими преждевременни бръчки около очите и устата и вързана назад кестенява коса. Бръчките, както често обичаше да казва Джордж, бяха резултат от честия ѝ смях.

Нямаше нищо, което да помрачава това семейно щастие.

— „Сейнтс“ най-сетне бяха бити вчера — съобщи тя, когато той седна.

— Крайно време беше — отвърна той, преглеждайки първата страница на вестника. — Между впрочем, днес следобед трябва да

отскача до Карбъндейл. Основният им трансформатор е излязъл от строя. Може да закъснея за вечеря.

— Добре. Шест и половина? Седем?

— О, предполагам, че в шест и половина ще съм тук.

След половин час вече беше на верандата. Пикапът на Люис Холиуел спря отпред. Джордж целуна Линда и Адам и се качи в камионетката, откъдето им помахаше още веднъж, преди Люис да завие зад ъгъла. Улицата бе безлюдна, като се изключе мисис Айкън, излязла да прибере сутрешния си вестник, и самотният мъж, който се спускаше по пътеката зад къщата и носеше куфарче с инструменти. Бледото слънце се показваше иззад хълмовете на изток и обещаваха поредния красив, безоблачен ден.

След половин час Мириам Пероне, съседката на семейство Балфур, забеляза, че задната им врата е отворена. Странно, тази сутрин бе доста хладно. Малко по-късно тя пак хвърли поглед през прозореца на кухнята си — вратата още зееше. Тя излезе и се насочи през поляната към къщата на семейство Балфур.

— Линда?

Никакъв отговор. Тя се приближи до вратата.

— Линда?

Отново нищо.

— Линда, аз съм, Мириам. Задната ти врата е отворена?

Тишина. Беше ѝ неудобно да е в кухнята — не искаше да притеснява съседите си. Но все пак влезе.

— Линда?

Внезапно я обзе необяснимо чувство на ужас. Устата ѝ пресъхна. Чуваше телевизора, но нямаше и следа от Линда и детето. Тръгна към всекидневната. Още от вратата видя празната кошарка на Адам, а след миг забеляза и телцето му на килима пред себе си.

Прекрачи прага и спря. Устните ѝ потрепериха за миг, който ѝ се стори вечност, сетне гъргорецият звук в гърлото ѝ се превърна в пронизителен вик.

На няколко стъпки от детското креватче в локва кръв лежеше сгърченото тяло на Линда Балфур. Очите ѝ бяха широко отворени, замръзнали в ужас. От опръскания с кръв телевизионен екран Кейти Кърик и Уилърд Скот се шегуваха за времето.

Ето така започна всичко.

1.

Големият град четири месеца по-късно

Бяха най-мрачните часове преди зазоряване. Мощните прожектори разкъсваха мъглата. Монтирани върху високи метални пилони, те разпръскваха светлина върху огромното димящо бунище и осветяваха смачкани пластмасови бутилки, счупени съдове, кашони, парцали и купчини гранясали хранителни отпадъци. Градското сметище приличаше на огромна планина от боклук, на вонящ хълм на фона на отдалечените на мили небостъргачи. Зловонни изпарения се издигаха от този развъдник на бактерии и подплашени от светлината и от булдозера, който с ръмжене заравняваше боклуците, наоколо се щураха малки сиви сенки.

Мъжът в булдозера, добре опакован в няколко пласта дрехи, приличаше на извънземен нашественик. Беше облечен с дълги ватирани панталони, фланелена блуза, дебел вълнен пуловер, пухено яке, предназначено сякаш за арктически студове, шапка, която покриваше ушите му, медицинска маска, предпазваща го от измръзване и от смрадта, дебели кожени ръкавици и скиорски очила. В слушалките на уокмена му гърмеше „Ми Тиера“ на Глория Естефан, заглушавайки рева на огромната машина.

„Още един час — повтаряше си Джизъс Суарино, познат в своята махала като Гаучо. — Още само час и изчезвам оттук.“

Той дръпна ръчките. Булдозерът се завъртя на място и избута поредната купчина боклук. Машината се разтресе, веригите се бореха с несигурната почва. Скрити зад запотените скиорски очила, очите на Суарино проследиха как булдозерът разстла боклука върху старите остатъци. Той даде на заден ход и пое поредната купчина. Докато я повдигаше, нещо привлече вниманието му.

Суарино отново върна машината назад. Ръмженето на двигателя се усили, булдозерът потрепери и клапанът шумно изпусна пара. Джизъс присви очи и изтри с ръкавицата си запотените стъкла на очилата.

И изведнъж се вледени. Булдозерът бе повдигнал от купчината боклук... труп. Череп с празни очни кухини, разядени, покрити с мръсотия остатъци от кожа и полюшвани от вятъра снопчета руса коса се люлееше точно пред очите на Суарино. Главата клюмна напред и челюстта опря в разкъсания гръден кош.

— Аааа! — изкрещя Джизъс ужасено зад маската.

Смъкна очилата и се наведе напред. Трупът се килна настрани, едната ръка се размърда и сякаш посочи с разядените си пръсти Суарино. Той изгаси двигателя, изскочи от кабината и потъна в боклука почти до колене. Закрещя, смъкна маската и хукна към сградата в края на бунището.

Мартин Вейл мразеше телефоните. Те създаваха проблеми. Нарушаваха спокойствието. Прекъсваха плановете му. Но дългът повеляваше главният прокурор на града (и първи заместник на окръжния) винаги да е на линия.

Те бяха навсякъде. Само в апартамента му имаше три отделни линии. Едната бе секретна, достъпна само за първия му помощник Абъл Стенър и личната му секретарка Наоми Чанс. Всички телефонни апарати бяха с преносими слушалки и автоматични секретари. В куфарчето си винаги носеше мобифон, а в колата — още два. Единственото убежище от звъна им беше под душа и банята. Особено мразеше нощните обаждания, защото макар да бе нагласил всеки от телефонните апарати да звъни колкото се може по-тихо, пиукащите сигнали го измъкваха и от най-дълбокия сън.

Зазвънеше ли секретният, новините винаги бяха лоши. Сега той бипкаше вече цяла минута. Вейл най-сетне се претърколи по гръб и напипа в тъмното слушалката върху шкафчето до главата си.

— Колко е часът? — сънено промърмори той.

— Почти пет — отвърна спокойният глас на Стенър.

— По-точно?

— Четири и двайсет.

— Ти си садист, Стенър. Обзалагам се, че набиваш клечки под ноктите на малки деца, палиш ги и се смееш, докато те крещят.

— По-добре си облечи някои по-стари дрехи.

— Къде отиваме?

— Двайсет минути ще ти стигнат ли?

— Какво се е случило, Абъл?

— Ще ти звънна от колата.

И затвори.

През следващата половин минута Вейл не престана да ругае. Светна нощната лампа, за да не заспи отново. Опъна се, изрита завивките и полежа с разперени ръце в студената стая, докато не се събуди съвсем.

Четири и дваайсет сутринта. По дяволите! Той стана, нахлузи халата си и се отправи към кухнята. Сипа хладка вода в кафе машината и измъкна от шкафа кутията с кафето. После се насочи към банята.

След петнайсет минути вече беше нахлузил кадифени панталони, вълнен пуловер и здрави кожени ботуши. Напълни два термоса с кафе и взе от бюрото няколко документа, които натъпка в куфарчето си. Когато телефонът звънна, бе готов за тръгване.

Вдигна слушалката и каза:

— Моли се наистина да е нещо важно.

После затвори. Пъхна се в коженото си яке и пое към фоайето десет етажа надолу.

Майор Абъл Стенър вече го очакваше зад кормилото на колата си. Беше облечен в сив костюм на райета. Вейл го бе повишил в майор, когато го покани за главен следовател. Стенър използваше званието си рядко, освен пред щатската полиция. В градското управление единственият с по-висш чин беше самият шеф.

Вейл му подаде единия термос.

— Благодаря — каза Стенър.

— Стори ми се, че спомена нещо за стари дрехи. Облякъл си се като за официален прием.

— Нямах време — отвърна той, докато се отлепяха от тротоара.

Стенър, сериозен и спокоен мъж, чието каменно лице и стоманен поглед не допускаха никаква емоция, бе не само най-доброто ченге, което някога градът бе имал, но и човек, който пестеше думите си, рядко се усмихваше и използваше кратки, сбити изречения.

— Къде отиваме, по дяволите?

— Ще разбереш.

Вейл се отпусна назад и отпи от кафето си.

— Ти въобще ли не спиш, Абъл?

- Питаш ме всяка седмица.
- Но никога не ми отговаряш.
- И защо да го направя сега?

Отново мълчание. Фактът, че двамата бяха станали близки приятели, беше истинско чудо. Преди десет години, когато Вейл беше най-популярният адвокат в окръга и поемаше само дела срещу щата, те бяха смъртни врагове. Стенър беше единственото ченге, което винаги вършеше работата си както трябва, знаеше мястото си, никога не се хващаше на уловките на адвоката и успяваше да прозре всички намерения на противниковия лагер. Само веднъж се бе намерил някой, който да го пречупи на свидетелската скамейка — и това беше Вейл в процеса срещу Аарон Стемплър. Когато прие предложението му пост на главен прокурор, Вейл използва всичките си сили, за да измъкне Стенър от опеката на полицейския шеф Ерик Еклинг. Беше очаквал, че самият Стенър ще отклони поканата му, но се изненада като разбра, че тя е приета.

— Вече си на моята страна — бе обяснил Стенър, свивайки рамене. — А и Еклинг е некадърник.

Десет години. През това време Стенър се беше поотпуснал. Усмивваше се малко по-често, а в офиса се носеше и непотвърденият слух, че веднъж бил разказал някакъв виц — макар че така и не откриха свидетел на този шокиращ случай.

Вейл бе полузаспал, стискаше в ръце термоса с кафето, а главата му се люшкеше напред-назад. Стенър зави от магистралата и насочи колата по един черен страничен път. Внезапно ярки светлини накараха Вейл да отвори очи.

Той се изправи в седалката и видя далеч пред себе си жълти, червени и сини отблясъци над безкрайните купчини смет в тъмната, мъглива нощ. Малко по-късно Стенър зави и цялата картина се разкри пред очите им. Имаше десетина различни коли — полицейски автомобили, линейки, микробуси. Бяха паркирани в самия край на сметището. Над тях, по хълма с боклуци, се движеха множество полицаи и пожарникари, облечени във флуоресциращи жълти пелерини. Всички бяха въоръжени с дълги метални пръти, с които ръчкаха в купищата боклук. Във въздуха се носеше неприятният мирис на горяща смет, гнила храна и мокра хартия.

Три пръта с плющящи на вятъра жълти флагчета очевидно определяха границите на претърсваното място. Периметърът бе около петдесетина метра. Вятърът довяваше сладникавия мирис на смъртта, на моменти по-силен и от смрадта на боклуците. Четирима мъже се спуснаха по хълмчето, носейки зелена брезентова торба.

— Това е третият — каза Стенър.

— Трупове?

— Там, където са флагчетата — кимна той.

— Господи!

— Първият беше в онази купчина. Жена. Натъкнаха се на втория, когато ти се обадох.

Стенър отвори вратата от своята страна и в колата нахлу студен въздух. Вейл откопча колана си и също слезе. Пъхна ръце в джобовете на якето и сви рамене под напора на вятъра. Устните му се овлажниха — дъхът му се превръщаше в пара и вятърът я блъскаше в лицето му.

Зад жълтата полицейска лента, която ограждаше сметището, стояха двама униформени полицаи. Единият бе възрастен, другият — съвсем млад. Вейл и Стенър минаха покрай тях. Вятърът повдигна вратовръзката на Стенър и тя се залепи за лицето му, но той я дръпна и отново я мушна под сакото си.

— Боже Господи, този не носи ли палто?! Сигурно е под нулата — каза младичкият полицай.

— Той няма нужда от палто — отвърна старото ченге. — Във вените му не тече никаква кръв. Това е Стенър. Знаеш ли как му викаха, когато беше в полицията? Ледената шушулка.

На няколко метра отпред Стенър спря и бавно се обърна към по-възрастния полицай. Очите му хладно огледаха униформения служител на реда, после той отново се обърна към бунището.

— Виждаш ли? — прошепна старото ченге. — Никой никога не го е наричал така в лицето.

— Сигурно има уши на тила си.

— Очи.

— Ъ?

— Очи. Има очи на тила си.

— Той не те видя, а те чу — каза младият полицай.

— Какво?

— Ти каза, че...

— За Бога, Сандърс, стига! Стига вече! Най-студената шибана нощ тази година и аз я прекарвам в градското бунище, и са ми натресли за партньор шибан кретен като теб...

— Ето го Шок — каза Стенър и кимна към един висок цивилен полицай, загърнат в синьо вълнено палто. Капитан Шок Джонсън беше черен и плешив, с невероятно широки рамене. Духаше в шепи, за да се постопли. Видя Вейл и Стенър, цъкна с език и поклати глава.

— Просто не мога да повярвам — каза той. — Вие, момчета, дори не трябва да сте тук.

— Какво става, по дяволите? — попита Вейл.

— Момчето с булдозера се натъкнало на първия труп, та аз реших да поразровим наоколо и — бинго! — ето ни с още два.

— Как са убити?

— По-добре попитай Окимото, той е експертът. На нищо не приличат. Доста са полежали тук и плъховете са си направили страхотен пир.

— Тоест все още не знаем нищо, така ли? — попита Вейл.

— Знаем, че имаме три трупа, заровени в този боклук кой знае откога.

— Няма да е много лесно да разберем колко са престояли тук — съгласи се Стенър. — Важно е къде точно са намерени.

Джонсън кимна.

— Направихме необходимите снимки и измервания. Ако времето не се скапе съвсем, ще дойде и хеликоптер, за да снимат отгоре.

— Добре.

Преди време Джонсън бе подчинен на Стенър, а когато той напусна, го повишиха в лейтенант. Сега беше капитан, даваше нощни дежурства и не можеше да забрави нещата, на които го бе научил бившият му началник, включително силната му интуиция. Беше единственото приятно изключение в зле настроеното към Стенър полицейско управление.

— Еклинг още ли е тук? — попита Вейл.

— О, да. Там долу, опитва се да се прави на важен пред журналистите от „Канал 7“. Те първи надушиха какво става.

— Някакви идеи? — попита Стенър.

— Всъщност не. Предполагам, че тримата са били изхвърлени горе-долу по едно и също време, но не мога да съм сигурен.

Булдозерите непрекъснато избутват нови и нови купчини боклук. — Джонсън се озърна. — Извинявай, трябва да огледам торбата, която донесоха току-що. Освен това Еклинг гледа насам. — Той отново изцъка. — А за тази вечер забавленията ми стигат.

След което изчезна.

— Ще те изчакам в колата — каза Стенър. Откакто напусна, не беше разменял и дума с Еклинг.

Шефът на полицията изкачи малкия хълм, следван от телевизионния екип. Обясняваше им нещо и размахваше ръце, от устата му изскачаха облачета пара.

— Виждам, че човекът от прокуратурата вече е тук — озъби се той. — Всички обичаме цирка.

Еклинг винаги наричаше Вейл „човека от прокуратурата“ и думите му звучаха едва ли не като обида. Тримата мъже от телевизионния екип, които вече бяха измъкнали цялата възможна информация от Еклинг, обърнаха камерата към Вейл.

— Някакъв коментар, мистър Вейл? — попита репортерът, дребен двайсетинагодишен хлапак с лице почти изцяло закрито от качулката на якето. Казваше се Били Пиърс.

— Аз съм просто любопитен зрител — отвърна Вейл.

— Можете ли да изкажете предположение за това, което се е случило тук?

— Не обичам да изказвам предположения, Били. Благодаря.

Той се обърна към Еклинг, а екипът, доволен от неговата лаконичност, се втурна към микробуса си, за да потърси защита от вятъра.

Еклинг беше висок мъж с очила и наченки на бирено коремче.

— Какво става, Мартин, нямаш ли търпение? — попита той.

— Знаеш защо съм тук, Ерик. Обсъждали сме това доста пъти.

— Не можеш дори да изчакаш трупове да изстинат — измърмори той.

— При тези температури няма да им е нужно много време.

— Просто искаш лицето ти да се появи в сутрешните новини — грубо отбеляза Еклинг.

— А не е ли това причината и ти да си тук? — ведро попита Вейл.

— Виж, приятелче, според закона имаш право да се намесиш чак след седмица. Какво ще кажеш да ни оставиш да си вършим работата?

— Това наистина би било напредък за теб, шефе — мило отвърна Вейл.

— Върви на майната си — каза Еклинг и се отдалечи.

Вейл се върна в колата и се отпусна на седалката. Топлината размекваше тялото му.

— По дяволите, навън наистина е голям студ.

— Успяхте ли да си поприказвате сърдечно с Еклинг?

— Да, има напредък. Дори не се ухапахме.

2.

Стенър изви колата и подкара обратно към града.

— Карай към Пеперудата — каза Вейл. — Умирам от глад.

— Още не е отворено.

— Нищо. Ще влезем през задния вход.

Вейл отпусна глава назад и затвори очи, замислен за Стенър и немногословността му. Скоро след като бяха станали екип, се наложи да отидат до някакво малко градче на юг, откъдето трябваше да вземат някаква гаранция. Час и половина натам, час и половина обратно.

Когато слезе от колата, Вейл се наведе към прозорчето и каза:

— Абъл, току-що изминахме тричасов път и ти употреби точно дванайсет думи, две от които бяха „здравей“ и „довиждане“.

Стенър отговори:

— Съжалявам. Следващия път ще бъда по-кратък.

Каза го без усмивка и без следа от хумор. По-късно Вейл разбра, че е бил съвсем сериозен.

Пътуваха петнайсетина минути в пълно мълчание, после, когато вече приближаваха града, Стенър каза:

— Трябва да се справим с това.

— Както винаги — отвърна Вейл, без да отваря очи.

— Голяма каша.

— Така е с повечето убийства.

Повече не промълвиха, докато Стенър не сви зад „При Пеперудата“ и не спря до табелката с надпис „Запазено място за колата на окръжния прокурор“. Вейл се пребори със силния вятър, доближи се до вратата и почука. Тя се открехна и в процепа изникна едър непознат здравеняк.

— Още не сме отворили.

— Казвам се Мартин Вейл. Ще изчакаме вътре.

— Вейл?

— Отскоро ли си в града? — попита Стенър.

— Да.

— Това е окръжният прокурор. Ще изчакаме вътре.

— О! Ясно. Давайте.

— Заместник на окръжния прокурор — отбеляза Вейл, докато преминаваха през опушената кухня.

— Аз съм новият барман — каза непознатият.

— Как се казваш?

— Луис. Но можете да ми викате Лу.

— Радвам се да се запознаем, Лу — каза Вейл и се здрависа с него.

Огромната кухня бе обзаведена с неръждаеми рафтове и поставки. В единия ъгъл имаше висок хладилник с прозрачна врата. Боби Уо, готвачът-китаец, режеше лук с такава бързина, че ръката му не се виждаше. Чок, чок, чок, чок. Вейл спря, за да прочете закачения на стената лист със „Специалитета на деня“.

— Лайна върху керемидата — каза Уо, без дори да намали скоростта.

— Това го ядохме вече три пъти тази седмица — възпротиви се Вейл.

— Кажи го на шефката. — Чок, чок, чок, чок.

— Стига с тия глупости — дочу се ръмжащ глас от другия край на помещението. В кухнята влезе Пеперудата — под метър и шейсет, но над сто килограма. — Имаше и кълцан бифтек, нали?

— Знаеш ли за какво си мисля напоследък, Пеперудо? За палачинки.

— Палачинки?!

— Нали се сецаш — едни такива от тесто, с...

— Направи му палачинки! — извика тя към Боби. — А ти, генерале?

— Майор — каза Стенър. — Както винаги.

— Две рожки яйца, не повече от три минути и половина, сух хляб, препечен бекон — викна тя на Боби.

— Кафето готово ли е? — попита Вейл.

— Ако не беше, нямаше да съм толкова дяволски любезна — отвърна тя. После се затътри нанякъде. Беше обула стари, изпокъсани мъжки пантофи.

Вейл и Стенър си сипаха кафе и седнаха на обичайната си маса в дъното. В единия ѝ край бяха хвърлени сутрешните вестници.

— Мисля си за онова — каза Стенър.

Вейл се усмихна. Разбира се. Стенър винаги мислеше.

— Чудиш се защо в буницето ли? — попита Вейл, без да вдига поглед от вестника.

— Не. Чудя се кои са тези хора. Колко са лежали там? Не липсват ли някому?

— Да се отърват от тях точно в градското бунище е доста иронично, нали?

Стенър се втренчи в чашата си, после каза:

— Не мисля, че става въпрос за масово убийство. Нещо не пасва.

— Знаем ли нещо за тези хора?

— Имаме двама мъже и жена. Различни по възраст, размери и външен вид. Червенокос, блондинка и плешив мъж с изкуствено око.

— Може и да има връзка. Може би... може би са били от един и същи квартал, работили са в една и съща сграда, обядвали са в един и същи ресторант... — Вейл сви рамене и продължи да разгръща вестника.

— Интуицията ми подсказва, че не става дума за масово убийство.

— Шесто чувство, а?

— Не съвсем. Интуицията идва от опита.

— О, така ли?

Стенър за момент погледна Вейл, отпи от кафето си и продължи:

— В такива случаи телата обикновено не се крият. Оставят ги така, че да ги намерят веднага. Това е част от сценария.

Вейл не повдигна глава.

— И така, какви са вероятностите? — продължи Стенър. — Три трупа в буницето. Можем ли да предположим, че не са там случайно?

Вейл се съгласи, без да вдига поглед от вестника.

— Бъди сигурен.

— Погребение?

— Поръчано от кого?

— От хората, които са се отървали от тях.

— Платено убийство?

— През трийсетте мафията погребвала жертвите си в едно блато край Ню Джърси. Доста трупове имало.

Закуската се появи и разговорът прекъсна за петнайсет минути. Стенър внимателно нарязва бекона си и го омеша с яйцата. После атакува сместа с вилицата и ножа си. Когато привърши, изтри устата си с една хартиена салфетка и допи кафето си.

— Както винаги, Еклинг ще оплеска нещата. Иска му се да приключи набързо.

Вейл се засмя.

— Разбира се. Сега е под пара. Телевизията ще разнесе новините из цялата страна.

Той също свърши и се отпусна в стола си.

— Може да е специална услуга. Нали разбираш — застрелваш мащехата си, обаждаш се на нужните хора, те идват, вдигат торбата и я изхвърлят вместо теб.

— Очевидно не осъзнаваш сериозността на случая — каза Стенър. — Възможно е жертвите да са били замесени в нещо като гангстерска война. Възможно е дори да са били баровци от мафията — тези, дето ходят на църква и носят вратовръзки. — Той спря за момент, после добави: — Знаеш, че подобни хора имат връзки дори с политиците.

— Е, това вече звучи доста потискащо.

— Това е положението.

— Абъл, имаме доста други грижи. Еклинг разполага с цяла седмица, преди да можем да се включим. Нека дотогава го оставим на спокойствие.

— Просто искам да съм готов.

— Сигурен съм, че ще бъдеш.

Стенър за момент се замисли, после каза:

— Чудя се какво ли би казал Съдията?

За миг Вейл сякаш се пренесе в друго време, очаквайки Съдията да отвори вратата, да влезе, облечен в костюм от туид, с неизменния „Ню Йорк Таймс“ под мишница, да поздрави и да се настани на обичайното си място, да закусва, четейки вестника и говорейки за право.

Съдията имаше четири любви: Джени, Мартин Вейл, правото и конните надбягвания. Но две трагедии почти го разбиха. Неговата обична Джени, истинска южнячка и дама, за която бе женен от тридесет и седем години, стана жертва на автомобилна катастрофа и

без да излезе от кома, почина месец по-късно. В опит да потисне мъката той започна да залага и през следващия месец загуби на конни състезания над трийсет хиляди долара. Репутацията му беше буквално в ръцете на букмейкърите. Спаси го предаността на адвокатите, прокурорите, полицаите, журналистите и политиците, които уважаваха неговата справедливост и мъдрост. Те изплатиха дълговете му, като всеки, според възможностите си, участваше било с еднодоларова банкнота, било с четирицифрен чек.

След като се пенсионира, той прекарваше времето си или като консултант на Вейл в неговите дела, или в задната част на салона на Уол Ай Макгинти, където наблюдаваше електронното табло със залаганията и всички чертички, числа и други късчета информация, които биха изглеждали като извънземен език за обикновения човек. Винаги сядаше в люлеещия се стол в дъното, кръстосваше крака и внимателно проследяваше развитието на събитията. В скута му беше легендарният му черен тефтер, а в пръстите — неизменната писалка „Монблан“.

Черният тефтер! Съдията въображаемо залагаше всеки ден и си водеше бележки за всяко състезание, надпревара, жокей или кон. Логиката и опитът му позволяваха да прави важни изводи и през последните десет години да печели наужким почти всяко състезание. Букмейкърите дотолкова се плашеха от съдържанието на черния тефтер, че веднъж се бяха събрали и му бяха предложили шестцифрена сума, само и само да го изгори. Той отказа, но никога не заложи наистина и не сподели с друг информацията, която имаше. Досега бе спечелил невероятното богатство от два милиона долара, но, разбира се, само на хартия.

И така, той прекарваше сутрините си при Пеперудата и спореше с младите адвокати, а следобед отиваше при Уол Ай Макгинти.

Другата му страст бяха облозите с Марти Вейл. Това не беше обикновено предизвикателство, а проверка на четиридесет и пет годишния му опит като адвокат и съдия. Споровете и сътрудничеството му с Вейл го възбуждаха дори повече от конните залагания. В зависимост от това кой бе победил, другият търкулваше към него сребърен долар. През близо петнайсетте години на тази практика Съдията беше с двайсет и две сребърни монети пред Вейл.

Хей, Хей Пинеро, един от клиентите на Вейл, веднъж беше нарекъл Съдията „перко“. „Голям перко е този“, бе казал Пинеро и определението му бе съвсем точно.

Един наистина голям перко.

А сетне възрастта и нелекото минало дадоха своето отражение върху стария правист. Осемдесет и една годишен, той успя да преживее три удара, но последният почти го парализира. Съдията седеше сам в своята къща, гледаше през прозореца, обсебен от спомени и мрачни мисли, докато не се появеше някое от момчетата на Уол Ай Макгинти, което му помагаше да се облече и внимателно го откарваше до салона, където го посрещаха с радостни възгласи. Макгинти винаги лично го връщаше къщи, щом затвореше вечер.

Всеки ден имаше задължителен посетител. Вейл, личната му секретарка — несравнимата Наоми, Стенър или някой от по-младите адвокати от офиса. Дори когато работата им пречеше лично да посетят Съдията, Вейл задължително пращаше някой полицаи.

Шест дни в седмицата Съдията наблюдаваше конете и си записваше всичко в черния тефтер, който бе набъбнал до размерите на енциклопедия.

На седмия ден си почиваше. Свит в креслото, с покрити с дебело одеяло полупарализирани крака, изкривени ръце, тъмни очила и неизменните сиви фланели и костюм от туид, той седеше в градината с лице към слънцето.

Възрастта му бе отнела всичко освен гордостта.

И в една неделна юнска утрин преди две години, облечен в най-хубавите си дрехи, Съдията седна в градината, тихо заговори на отдавна отишлата си Джени за техния съвместен живот и за това колко му е мъчно, че я няма, и й каза, че не може да издържа повече. После лапна дулото на един „38 спешъл“ и натисна спусъка.

Беше оставил бележка за Вейл. Той я взе, докато наблюдаваше как полицаите оглеждат къщата, после се качи на линейката и пътува с нея до моргата, където изпрати човека, който бе за него нещо много повече от баща. Сетне седна на една пейка зад болницата и повече от час плака, без да може да спре. Стенър също беше там, на стотина метра от него, но не се доближи. Най-накрая Вейл отвори плика.

„Скъпи Мартин, Повече ми харесваше като адвокат, но си също така страхотен прокурор.

Обичам те като собствен син. Винаги съм се гордял, че те познавам.

Умът ми линее. Вече всички го разбраха, нали? Не съм познавал резултат от седмици.

Трябва ли да казвам още, мой скъпи и неповторими приятелю?

Няма да търся прошката ти. Няма за какво да ми прощаваш.

Заложил на Дисуей, трето бягане в Дел Мар утре. С печалбата почерпил цялата банда.

Сбогом, скъпи приятелю.

Съдията“

В плика имаше двайсет и два сребърни долара.

— Той няма да се появи, Мартин — каза Стенър, изваждайки го от спомена. Вейл го погледна и осъзна, че е прекарал доста време, втренчен във вратата на кафенето.

— Четеш мисли.

— Понякога ми се струва... — започна, но не довърши Стенър.

— На всеки се случва — каза Вейл и се върна към вестника си.

В тази студена утрин неприятното откритие в сметището разпали в него едновременно раздразнение и любопитство. От една страна, случилото се само щеше да допълни така или иначе препълнения със задачи план на канцеларията на окръжния прокурор. Но мистерията може би водеше до нещо доста по-голямо и значително. Нещо далеч по-ужасяващо от разчленените трупове в градското бунище. Нещо, което щеше да принуди Мартин Вейл да се върне към своето минало.

Едно име, което го бе преследвало цели десет години, скоро щеше отново да пропълзи в съзнанието му.

И това име беше Аарон Стемплър.

3.

Шана Парвър бързо изкачи стъпалата на щатския криминален съд. Студеният утринен въздух щипеше страните ѝ. Сантиментална и идеалистична натура — макар да го криеше зад твърда и агресивна фасада — Парвър винаги се разбързваше, когато видеше пред себе си внушителната сграда. „Правото е единственото, което ни отличава от животните“, беше казал веднъж Вейл. Разбира се, той бе прибавил и циничното си заключение: „Макар в днешно време човек да не може да бъде съвсем сигурен“. Но когато погледнеше нагоре към високите дорийски колони на портала, украсени с алегорични образи на Правосъдието, Закона, Истината, Властта, Любовта, Свободата и Мира, вярата ѝ се възвръщаше и тя не съжаляваше за това, че бе избрала тази професия още от ученическата скамейка.

Тази сутрин идваше по-рано от обикновено. След четиридесет и пет минути щеше да е лице в лице с Джеймс Уейн Дарби и макар усещането да не бе същото, както в съдебната зала, разпитът също беше нещо великолепно — шанс да премери силите си с на пръв поглед отпуснатия, но хитър мъж. Трябваше и още няколко минути да се подготви психически за срещата.

Както винаги, Наоми Чанс я бе изпреварила. Когато Парвър влезе в 8:15, кафето вече беше готово, а секретарката на Вейл седеше зад бюрото си. Тя винаги идваше първа, светваше лампите в мрачния офис и приготвяше кафето. Беше с изправена, дори леко заплашителна осанка. Видът ѝ бе великолепен, кожата — шоколадова, външността ѝ — почти египетска: впечатление, което се подсилваше от високите скули и големите кафяви очи. Косата ѝ бе подстригана късо, по модата, а тук-там се забелязваха първите сиви косъмчета. На петдесет тя имаше мъдростта на осемдесетгодишна и тяло на трийсетгодишна. Учеше бързо и бе незаменим помощник. Попитай я за дата и тя би ти представила цял календар. Поискай рапорт и тя ще те затрупа с информация. Беше вдовица, печаташе 80 думи в минута и на 46 години бе получила първата си юридическа степен. Верността ѝ към Вейл

нямаше еквивалент. Тя се бе грижила за него от самото начало, бе готова за всичките му прищевки, знаеше вкусовете му в облеклото, филмите, храната, жените и виното. Вейл я бе направил помощник-прокурор — титла, която бе измислил специално за нея и която най-точно изразяваше положението ѝ в канцеларията, за разлика от бледото „лична секретарка“.

Наоми се захващаше за работа по-енергично, отколкото бобър би загризал дърво, не обръщаше внимание на бюрократичната система, знаеше къде да намери всеки необходим документ в града и беше както майка-закрилница, така и приятелско рамо за всеки от по-младите в новата канцелария на Вейл. Той беше шеф на персонала, а тя — генерал на цялата армия.

Парвър беше най-младата и най-новата в това, което Вейл наричаше Отдел за специални операции, а в града бе познато като Дивата банда. Хората от „бандата“ бяха между двацет и трийсетгодишни, „открития“ на Наоми, чиито задължения включваха и търсенето на таланти за човека, когото всички помежду си наричаха просто Шефа.

Шана Парвър беше идеалното допълнение на Наоми Чанс. Тялото ѝ беше перфектно, красивата ѝ черна коса — опъната назад, а кожата ѝ — с цвят на пясък. Очите ѝ бяха покрити от дълги мигли, придаващи ѝ почти ориенталски вид. Почти не използваше грим — просто нямаше нужда от него. Краката ѝ бяха великолепни и именно те я бяха отвели в Род Айлънд и Кънектикът, където бе спечелила не едно плувно състезание и бе участвала с успех в колежанските баскетболни срещи. Беше облечена с черен костюм и пола, която стигаше малко над коленете. Носеше бяла блузка и елегантно колие от розови перли. Косата ѝ бе привързана с бяла панделка. Макар и облечена възможно най-консервативно, тя винаги привличаше мъжките погледи и можеше да спре движението и по най-натоварената улица. Именно това за малко щеше да откаже Вейл да я наеме, но Наоми бе подчертала, че подобно отношение прилича на особена дискриминация. Парвър бе завършила с отличие правния факултет в Кълъмбия и бе работила успешно като помощник на окръжния прокурор в Род Айлънд, докато не бе решила да кандидатства за работа в Отдела за специални операции.

Наоми бе проверила миналото ѝ. Бунтовно настроено дете, Шана Парвър бе изкарвала само отлични оценки, но бе шокирала родителите си, напускайки училището, което те бяха смятали за най-подходящо. Приета в специализирано учебно заведение за „проблемни деца“, тя бе продължила с отличните оценки, които я бяха съпътствали и в колежа и правния факултет.

— Какво се случи? — попита я Наоми при първата им среща.

— Реших, че искам да стана адвокат, вместо да се занимавам с глупости — отговори Парвър.

— Защо решихте да кандидатствате именно при нас?

— Защото дипломната ми работа бе изградена върху случай на Вейл. Знам наизуст всичките му дела още от времето, когато беше адвокат. Той е най-добрият прокурор в света. Не е ли нормално да искам да работя именно с него?

Всичките ѝ отговори бяха на място. Реакцията на Наоми беше незабавна.

— Момичето е като динамит — каза тя на Вейл.

Той бе очаквал всичко друго, но не и безкомпромисен, умен и агресивен правен вундеркинд.

— Имам нужда от адвокат, а не от жена, която ще докара до инфаркт някой от съдебните заседатели — каза той, когато видя снимката ѝ.

— Да не искаш да си направи пластична операция? — язвително отвърна Наоми.

Когато Шана Парвър излезе от асансьора и прекоси офиса му за първата си среща с него, Вейл измърмори:

— Тайничко се надявах, че снимката я е изкарала по-хубава, отколкото е.

— Нищо не може да я направи по-хубава — отговори Наоми. — Нали не смяташ да използваш външния ѝ вид срещу нея?

— Не е само видът ѝ. Това момиче има... има...

— Магнетизъм? — предложи Наоми.

— Животински магнетизъм. Тя е сърдечна заплаха за всеки над четиридесет. Говоря от личен опит.

— Няма да използваш това срещу нея, нали? — повтори Наоми. — Би било несправедливо. Марти, това момиче е най-добрият млад адвокат, когото някога съм изпитвала. Малко по-агресивна от

обичайното, което вероятно е защитен рефлекс, — но след шест месеца няма да има кой да ѝ излезе насреща. Притежава невероятен инстинкт за ситуацията. И иска просто да бъде прокурор. Не ѝ пука за парите.

— Защото е богата.

— Е, не е бедна.

— Баща ѝ притежава няколко милиона долара. В моя речник това е синоним на богат човек.

— Марти, тази млада дама дотолкова ми напомня за самия теб, когато се запознахме, че чак се плаша.

— Тя е жена, богата е и изглежда страхотно. Единственото общо между нас е, че обитаваме една и съща планета.

— По-добре се дръж учтиво с нея — предупреди Наоми, преди да излезе да я посрещне.

Това беше преди шест месеца. Парвър бе участвала в две дела и бе загубила едното. Вейл я бе предупредил, че е твърде агресивна, твърде безкомпромисна.

— Журито обича силните, но не и безпощадните — каза той. — Трябва да се поуспокоиш, да отстъпиш, когато е необходимо. Изучавай съдебните заседатели — те са хората, които имат значение. Имах един приятел, когото наричахме Съдията. Той обичаше да казва, че делото за убийство е най-сериозният дуел. Двама адвокати се вкопчват в смъртна битка и обречен е защитникът. Великолепен пример. Две страни, напълно различни. Единият е прав, другият — не. Налага му се да сътвори магия и да изкара черното бяло в умовете на съдебните заседатели. В края на всичко това животът на защитника зависи само от успеха на противника му да убеди журито, че неговата интерпретация на фактите е самата реалност. Ето за това става въпрос, Шана — за журито.

В крайна сметка отстъплението се оказа доста трудно за Шана Парвър.

— Готова ли сте, мис Парвър? — шеговито попита Наоми.

— Това не е първият път, когато разпитвам заподозрян в убийство — хапливо отвърна Шана.

Тя беше прокурор по делото на Дарби, но поради ангажимент в съдебната зала бе пропуснала първия разпит и сега ѝ се налагаше да опита собствените си сили.

— Този Дарби е гадно малко копеле. Не го оставяй да те замотае. Парвър се усмихна.

— Още не си срещала Рейни — добави Наоми. — Внимавай, той наистина е убиец. Добър, честен адвокат, но убиец. Не се подлъгвай по усмивчицата му.

Парвър си наля чаша кафе и изсипа вътре лъжичка и половина захар.

— Някой каза, че бил добър колкото Мартин преди години — внезапно рече тя, очаквайки експлозията.

— Ха! — възкликна Наоми. — И кой го каза?

— Не знам. Някой.

— Не се оставяй някой да се майтапи с теб. Няма равен на Мартин, а и се съмнявам, че някога ще има.

— Никога не говориш за онези дни, Наоми. Откога си с Марти?

— Осемнайсет години — отвърна тя, докато проследяваше с пръст записаните срещи на Вейл за деня. — Когато започнах с Мартин, той получаваше петдесет долара на час и беше доволен. А всичко, което аз знаех за правото, беше, че е дума с пет букви. — Тя за момент спря, после продължи: — Господи, само изчакай да му съобщя това. Обяд и коктейл в един и същи ден. Щатската асоциация на юристите. Ще изчакам да свърши разпита. Ако го научи предварително, може да полудее и да убие Дарби.

След миг Вейл излезе от асансьора, пробивайки си път към своя офис сред безпорядъка от бюра, шкафове, компютри, черни дъски, телефони и телевизори. Кабинетът му бе в другия ъгъл на етаж, възможно най-далеч от този на окръжния прокурор Джек Янси.

„Боже мой — помисли си Наоми, — сигурно се е обличал на тъмно.“ Вейл бе със стар сив фланелен костюм, изцапани обувки и опърпана синя вратовръзка, която сякаш бе използвана не по предназначение от някой далекоазиатски удушвач.

— За Бога, Мартин — каза тя. — Приличаш на неоправено легло.

— Аз съм неоправено легло — изръмжа той и влезе в кабинета. — Откога е това кафе?

— От петнайсет минути.

— Добре.

Той се приближи до старомодния хромиран самовар, който бе получил след едно дело за ресторантски банкрут преди години, и си

наля чаша кафе. Парвър и Чанс стояха до вратата.

Разтуреният му кабинет беше като спомен за онова, което Наоми често наричаше „онези години“. В центъра имаше огромна дъбова маса, която Вейл използваше като бюро. Купчини писма, документи и книги покриваха плота ѝ, докато за работата му оставаше само едно малко не отрупано с хартии кътче. Около масата имаше осем стола. Той се отпусна в голямото си кожено кресло на колелца (предназначено за обиколка из стаята, без да се налага да става). В долната половина на един от прозорците бе монтиран голям вентилатор. Вейл беше единственият пушач в офиса и никой не би си помислил да стъпи в кабинета му, ако Мартин не седнеше именно до вентилатора.

— Стенър ме вдигна преди пет, за да разгледаме природните забележителности край градското бунище — измърмори Вейл, преди да отпие от кафето си. — Добро утро, Шана.

— Там ли си бил? — възкликна Парвър. — Вярно ли е, че са открили три трупа?

— Какво? — възкликна Наоми.

— Три разложени вещественни доказателства — отвърна Вейл. — Прекарали са там доста дълго време. Възможно най-подходящата гледка за начало на днешния ми ден. Сигурен съм, че не бихте искали да чуете подробностите.

— Мислиш ли, че е убийство? — попита Наоми.

— Оки ще каже. Готова ли си да се захванеш с Джеймс Уейн Дарби и Пол Рейни? — обърна се той към Парвър.

— Да.

— Искаш ли да поговорим за случая? Имаме още петнайсет минути.

— Щом настояваш — отвърна Парвър самоуверено.

— О, дързостта на младостта — каза Наоми с въздишка. — Ех, защо не съм на трийсет...

— Аз съм на двасет и осем — тихо отбеляза Шана.

— Двасет и осем — каза Наоми и поклати глава. — Дори не искам да си спомням за времето, когато бях на толкова. Не съм сигурна, но май двасет и осмата беше една от лошите ми години.

Вейл се вгледа в младата жена срещу себе си. Тя беше спокойна и сигурна, доста самоуверена за възрастта си. Той предпазливо беше

събирал групата си през последните шест години. Успя да привлече доста от бившите помощници на Янси — предимно млади хора, несвикнали да използват въображението си, заети с бюрократични глупости — и да им даде рутинни задачи: улични престрелки, пласьори на наркотици, побои, грабежи, кражби и семейни скандали, които често стигаха до убийство. Постепенно беше отделил неколцина от тях и ги беше заменил с по-млади и агресивни, макар и не блестящи адвокати, които предпочитаха бавно, но сигурно да си изградят име, преди да се захванат с частна практика. Под вещото ръководство на Вейл те бяха оставили зад гърба си 2600 дела за убийства, кражби, изнасилвания, въоръжени грабежи и всякаквите други престъпления, които ежегодно се стоварваха в план-графика на окръжната прокуратура.

Случаят с Дивата банда бе по-различен. Млади, енергични, амбициозни и умни те се заемаха с тежките, твърде сложни дела и работеха по тях заедно, като екип. Макар между тях да съществуваше силна личностна конкуренция, взаимният респект, безкрайната работа, оскъдното заплащане и най-вече шансът да научат нещо от учителя си, ги обединяваха. Някои, като Парвър, бяха кандидатствали за работата. Други бяха открити от Наоми Чанс. Работеха заедно от четири-пет години, всеки се бе специализирал в отделна област и се бяха научили да разчитат един на друг. Основни помощници им бяха Стенър и неговият екип от следователи — бивши ченгета, специалисти в балансирането между закона и забранените процедури. Всички от „бандата“ бяха хитри, сръчни и пълни с идеи. Знаеха почти всичко за правото и не се колебаеха да поемат риск, когато заплащането беше добро. В редките случаи, когато се проваляха, го правеха толкова елегантно, че дори самият Вейл, комуто големите рискове бяха добре познати, оставаше доволен.

Младите адвокати имаха една обща черта — всички обичаха съдебната зала. Именно този бе основният мотив за Наоми и Вейл да ги изберат. За тях правото беше едновременно религия и изпитание. Съдебната зала бе тяхната църква, техният римски Колизей, арената, където се възбуждаха състезателният им плам, юридическите им познания, изобретателността и изкусността им. Освен това Вейл бе събудил у всеки от тях вътрешния подтик да предизвикат закона, да атакуват каноните, традициите, установените положения, самата

структура на правото, да маневрират и предизвикват съдебното жури да приема тяхната представа за истината. Той настояваше помощниците му да прекарват поне два или три дни месечно в съда, да изучават съдебните заседатели, съдиите и адвокатите, техните хитрини, пледоарии, встъпителните и финалните им речи. И сега със задоволство отбелязваше, че са започнали да изграждат свой собствен стил на борба и свои принципи на действие в този възможно най-интригуващ кървав спорт.

Екипът единодушно не хареса Джеймс Уейн Дарби. Той беше нахакан, арогантен, наперен. Държеше се мазно с жените и грубо с мъжете. Адвокатът му, Пол Рейни, беше пълна противоположност — изискан джентълмен, непробиваем, принципен и морален. Страстно вярваше в клиентите си. До този момент срещу Дарби не бяха отправени никакви обвинения.

Парвър повече от всичко желаше ново дело, което да изтрие впечатленията от скорошния ѝ провал. Това можеше да бъде именно случаят с Дарби, ако успееш да опровергават показанията му. Но Вейл се опасяваше, че именно енергичността на Парвър може да се окаже нож с две остриета.

— Това е последният ни опит с Дарби — каза той. — Запомни, че Пол Рейни може да те закове дори само с поглед. Ако стане настъпателен, не му обръщай внимание. Ти си на свой терен, а ако той излезе извън него, ще го поема аз. Концентрирай се само върху Дарби. Просто прави това, което можеш най-добре.

— Знам — каза тя.

— Имаш ли новини?

— Не съвсем. Само едно нещо. Телефонният номер?

— Телефонният номер?

— Хартиятката с телефонния номер на Попи Палмър.

Тя разлисти дебелия папка с полицейските рапорти, медицинските заключения, доказателствения материал и записите от разпитите, докато не намери ксерокопие от листче, което постави пред Вейл.

— Това е бележката, която Дарби твърди, че е намерил до телефона — каза тя.

Беше откъснат лист от бележник, на който пишеше „Памър, 555–3667“.

— Той казва, че бележката най-вероятно е писана от Рамона Дарби, защото не е от него. А и името на Палмър е сгрешено. Двамата графолози не успяха да стигнат до сериозно заключение.

— Е, и?

— Ами, нека предположим, че той я е написал и я е оставил там, за да я открие Рамона. Или... да предположим, че я е написал и оставил там след случилото се. Да предположим, че Рамона никога не се е обаждала на Попи Палмър и не е имало никакви заплахи. Ако успеем да докажем, че Рамона Дарби никога не се е обаждала на Палмър и никога не е заплашвала да убие Дарби, това може да промени делото изцяло.

— Но само ако го вкараме в съда. На този етап нямаме никакво дело. Нямаме нищо, което може да го откара до съд.

— Разполагаме с доста сериозни доказателства — отвърна тя отбранително.

— Главно предположения — отсеке той. — Наречи го както искаш — доказателства, предположения, подозрения, обстоятелства, инсинуации, лъжи. Става въпрос само за едно. Докажи престъплението и накарай журито да повярва в твоите факти пред тези на отсрещната страна. А точно в момента нямаме нещо, което да е по-силно от това, което имат те.

— Вярно е. Но представи си, че успеем да паникьосаме Палмър? Тя подкрепя неговата история. Ако намекнем за лъжесвидетелстване и така нататък...

— Значи трябва да разтърсиш нея, а не него.

— И това ще стане. Да започнем с него, а после ще се захванем и с нея.

— Ще отнемем доста време — каза той.

— Нямаме какво да губим, нали?

— Окей, нека видим колко си добра.

4.

Стаята, където се провеждаха разпитите и се вземаха показанията, беше на третия етаж на съда, точно под щабквартирата на окръжния прокурор. Беше обзаведена семпло — маса, шест дървени стола, стар кожен диван и кресло в единия ъгъл, а между тях — масичка за кафе. До прозореца имаше малък хладилник. Върху него бяха поставени торбичка с кафе, пакетчета захар, сухо мляко и няколко чаши. Нищо особено. Нямаше телефон. Удобен кабинет, но без да блести с кой знае какъв комфорт. Навсякъде имаше подслушвателни устройства, а в единия ъгъл бе монтирана камера, насочена към масата.

Вейл и Парвър изчакаха Пол Рейни и Джеймс Уейн Дарби да се появят. Рейни беше подкупващо приятен мъж. Висок, слаб, с посребряла на места тъмна коса, с очила с тънки златни рамки и скъп тъмносин костюм. Можеше да мине за богат тексаски бизнесмен. Дарби беше негова пълна противоположност — бивша колежанска звезда по бейзбол, сега доста напълнял, висок към метър и осемдесет и пет, облечен с джинси, ботуши, пуловер и ловно яке със защитни цветове. Кравешките му кафяви очи бяха скрити зад евтини тъмни очила. Беше зализал мръснорусата си коса. Видът му беше като на стар пияч на бира. Коремчето и държането му допълваха това впечатление. Беше трийсет и осемгодишен, но спокойно можеше да мине за човек, приближаващ петдесетте. Фермер от Сендитаун, четирихилядно градче в северния край на щата, той бе застрелял жена си с ловна пушка, като твърдеше, че тя първа се опитала да го убие и действал при самозащита.

Всички от екипа бяха убедени, че всъщност става въпрос за хладнокръвно убийство, но никой не можеше да разбие историята на Дарби. Имаше няколко подозрения, но това бе всичко — само подозрения. Дарби имаше връзка с една стриптийзьорка, Попи Палмър. Беше застраховал себе си и жена си за 250 000 долара шест месеца преди случилото се. А предишните две години се бяха оказали

крайно неблагоприятни за бизнеса му. Бе на ръба на банкрута и можеше да загуби фермата си.

Но пък нямаше никакви свидетели и бе доста трудно да бъде притиснат. Версията му, подкрепяна от глуповатата мис Палмър, беше, че истеричната Рамона Дарби се обадила на Палмър час преди стрелбата и заплашила да убие мъжа си и неговата любовница. До телефона бе намерено листче хартия с телефонния номер на Палмър.

Вейл запозна присъстващите. После двамата с Парвър седнаха с гръб към камерата, а срещу тях се разположи Дарби. Той не свали ловното яке и скръсти ръце в скута си. Рейни постави куфарчето си на масата и остана прав, подпрял се на облегалката на стола на своя клиент.

— Окей — каза той. — Хайде да приключваме с всичко това.

Вейл се ухили.

— Закъде бързаш, Пол? Има достатъчно кафе. Запали си цигара. Гледката от прозореца е великолепна.

— Мартин, посъветвах клиента си да ви съдейства за последен път. Разпитван е два пъти от полицията — при това първият разпит бе цели шест часа — плюс три пъти от твоя отдел. Не е обвинен в нищо. Всичко започва лека-полека да прилича на дискриминация. Искам да се договорим, че това е доброволно изявление и че има всички необходими документи за целта. Също така искам да съм сигурен, че казаното не представлява признание под клетва или доказателствен материал.

— Да не би да твърдите, че той може да ни лъже, прикрит от пълен имунитет? — попита Парвър.

— Това, което казвам, е, че мистър Дарби се съгласи да ви сътрудничи по случая. Ако искате му вярвайте, ако искате — не.

— Имате ли нещо против да направим видеозапис на разпита?

Рейни се замисли за миг.

— Само ако получим копие от касетата и се договорим, че не може да бъде използвана като доказателствен материал и направена публично достояние.

Парвър кимна.

— Приемливо.

— Тогава е приемливо и за моя клиент. Нямаме какво да крием.

Вейл натисна един бутон от долната страна на плота на масата и камерата заработи.

Джеймс Уейн Дарби мълчеше и наблюдаваше Вейл и Парвър. Устата му бе разтеглена в тънка усмивчицата. Парвър отвори досието му и извади молив.

— Готови ли сме? — попита тя, опитвайки се да се усмихне.

— Когато пожелаете, госпожичке.

Тя го погледна, но не отговори.

— Моля, кажете пълното си име и адреса си.

— По дя... Знаете името и адреса ми.

— Просто им ги кажи, Джим — обади се Рейни.

— Джеймс Уейн Дарби. РФД 3, Сендитаун.

— Откога живеете на този адрес?

— Тъ, осем години. Моят старец ми остави къщата.

— Възраст?

— Двайсет и девет. — Той се захили и продължи: — Просто се пошегувах. На трийсет и осем съм и още се държа.

— Женен ли сте?

— Бях. Жена ми е мъртва.

— Рамона Смит Дарби ли беше вашата съпруга?

— Точно така.

— Откога бяхте женени?

— Осем години.

— Завършили ли сте гимназия, мистър Дарби?

— Да.

— Постъпихте ли в колеж?

— Да, чрез бейзболния отбор.

— А завършихте ли?

— Не. Счупих крака си в автомобилна катастрофа на третата година. Вече не ставах за отбора и загубих стипендията, затова се отказах.

— И какво направихте тогава?

— Хванах се на работа във фермата на моя старец.

— Бяхте ли женен по това време?

— Да. Рамона и аз се оженихме малко след като се отказах от колежа.

— Тогава ли се преместихте на РФД 3, Сендитаун?

— Точно тъй. Къщурката на баща ми. Той направи пристройка за нас.

— Имате ли деца?

— Не.

— Баща ви жив ли е още?

— Преди четири години получи удар.

— И почина?

— Да, умря.

— А майка ви?

— Умря, когато бях в колежа. Рак.

— Искам да ви попитам дали имате нещо против да ви подложим на детектора на лъжата?

— Протестирам — обади се Рейни. — Мисля, че сме се разбрали по този въпрос. Посъветвах клиента си да не се съгласява с това. От него няма да има полза в съда, пък и не виждам защо мистър Дарби би трябвало да приеме нещо, което не би му помогнало по какъвто и да е начин. И нека не забъркваме във всичко това пресата, нали, Мартин?

— Предполагам, че това означава „не“ — каза Парвър.

— Точно тъй, госпожичке, това означава „не“ — отвърна Дарби.

Вейл се размърда, но Шана го настъпи под масата и го спря. После впи очи в очите на Дарби и каза:

— Мистър Дарби, аз не съм ви госпожичка. Сам се съгласихте на този разпит. Можем да свършим бързо, можем и да останем тук с дни. Зависи само от вас.

Лицето на Дарби почервения. Той се изправи, но Рейни сложи ръка на рамото му и кимна. Дарби изръмжа, сви рамене, седна и стисна уста.

Парвър извади един чертеж от папката и го постави на масата. Беше скица на първия етаж на къщата на Дарби. Външната врата водеше от широка веранда към неголям коридор. Вляво имаше врата към всекидневната. Срещу нея бе скициран стол, а между него и вратата бе прокарана права линия, под която пишеше „377 см“. На стола бяха маркирани две „Х“, имаше две и на отсрещната стена, едно точно до вратата към всекидневната и едно, под което пишеше „таван — 260 см“.

— Обърнете внимание на тази скица, мистър Дарби — каза Парвър. — Това точен чертеж на мястото на престъплението ли е?

— Без думата „престъпление“ — раздразнено отбеляза Рейни. — Няма никакво престъпление. Никой не е обвинен в престъпление.

— Тогава „убийство“? — попита Парвър.

— Събитие. Мисля, че „мястото на събитието“ ще е най-подходящото определение.

— Мистър Дарби, това точен чертеж на мястото на събитието ли е?

Дарби се вгледа в скицата и кимна.

— Да. Има още някои мебели в стаята.

— Но те нямат отношение към случая, нали?

— Дали са свързани със стрелбата ли? Не.

— А сега, мистър Дарби, бихте ли описали какво точно се случи на 7 януари 1993 година?

— Със ставането от леглото ли да започна, или как?

— Тръгнахте на лов...

— Чарли Уотърс, Барни Томпсън и аз тръгнахме на лов за патици. Правим го един-два пъти седмично през сезона.

— Къде ходите на лов?

— Биг Марш.

— По кое време стигнахте там?

— Бяхме в заслона към, не знам, може да е било четири и половина — пет.

— Говорихте ли с жена си преди да тръгнете?

— Тя още спеше. Никога не я будя. Обикновено приготвяше сандвичите и багажа от предишната вечер.

— Тази предишна вечер карахте ли се за нещо?

— Не съвсем.

— Тоест?

— Между нас не вървеше. Вече ви го казах. Не беше като по мед и масло, но и не си крещяхме де. Просто отношенията ни охладняха. По дяволите, тя все още ми приготвяше обяда.

— Колко дълго ловувахте?

— Тръгнахме си от Биг Марш към три следобед. Винаги спираме някъде по пътя за вкъщи, прием по няколко бири и си говорим за лова и така нататък.

— И именно на едно от тези спирания по пътя за дома за пръв път сте срещнал Попи Палмър в „Скин Гейм Клъб“, така ли е?

— Ами да, казвал съм го вече. — Той погледна към Рейни, разпери ръце и сви рамене.

— Имате ли някой нов въпрос? — раздражено попита Рейни.

— Трябва да изясним няколко момента — тихо отвърна Парвър. Вейл се впечатли от самообладанието ѝ.

— Колко скоро след като се запознахте с Попи Палмър, имахте за първи път сексуален контакт с нея?

— С точност до минути или часове? — ухили се Дарби.

— Става и в часове — хладно отговори Парвър.

— Както вече казах, ние попаднахме в „Скин Гейм“, тя същия ден беше на работа и след като пихме по няколко бири, Чарли я попита дали иска да изпие една и в нашата компания, а пък тя отвърна, че предпочита коктейл с шампанско. Всъщност наливат кока-кола в нещо като чаша и му викат шампанско, а ти се изръсваш пет долара за тая проклетия. Та поговорихме си, докато не стана към седем, а нейното работно време приключваше, затова си казах: какво пък толкова? В такива моменти ти се приискава да отидеш някъде и да пийнеш нещо сериозно. А едната работа води до другата, тъй че в крайна сметка спряхме в „Бавериън Ин“ и си наехме стая. Той се наведе към Парвър и добави: — Искате ли да научите подробностите?

— Няма да е необходимо. — Тя погледна в бележките си. — Поне не засега.

„Добър ход — помисли си Вейл. — Накарай го да си мисли, че това не е краят. Че тепърва ще се пържи.“

— Имахте ли сексуални отношения с мис Палмър в споменатия случай? — продължи Парвър.

Дарби погледна към Рейни, който кимна.

— Разбира се.

— Колко пъти сте се срещали с мис Палмър след това?

— Нямам представа, четири или пет. Не си спомням съвсем точно.

Тя отново прелисти бележките си.

— Мис Палмър казва, че сте се срещали в „Бавериън Ин“ шест пъти. Самият вие при един от разпитите казвате пет. После шест. А този път — четири или пет. Кой е верният отговор?

— Чакай малко, какви са тези глупости?! Имах връзка с нея. Никога не съм го отричал. Казах го на ченгетата още при първия

разпит.

— И така, четири, пет или шест пъти? — спокойно повтори тя.

— Току-що ви казах, че не си спомням. Добре, нека са шест. По дяволите, щом Попи казва, значи са били шест. Не си ги отбелязвах в календарчето, но нищо чудно тя да го е правила.

— Но във всеки от случаите сте правили секс?

— Да. Това да не ви възбужда, а?

— Стига глупости, Дарби — отрязва го Вейл.

— Вижте, това, дето го направих, беше при самозащита. Колко пъти трябва да ви го повторя, по дяволите? Защо просто не излезете навън и не хванете някой наркотрафикант или друг истински престъпник, за да помогнете на обществото?

Вейл се обърна към Рейни.

— Това може да продължи вечно.

— Просто отговаряй на въпросите с „да“ или „не“ — каза Рейни.

— Нека се върнем към деня, в който застреляхте жена си — каза Парвър. — Бяхте ли в „Скин Гейм Клъб“ същия ден?

— Не. Спряхме в едно бистро край магистрала 78. Не знам дали въобще си има име. Отпред има табелка, на която пише „Коктейли“.

— Въобще видяхте ли се с Попи Палмър този ден?

— Не.

— Говорихте ли с нея?

— Не и преди стрелбата.

— А кога?

— Обадох ѝ се, когато дойде полицията и открих листчето с нейния номер до телефона.

— Защо ѝ се обадохте?

— Искях да ѝ кажа какво се случи и да разбера нещо за онова листче. Искях да разбера откъде номерът ѝ е попаднал в Рамона, защото го нямаше в указателя. Попи каза, че Рамона ѝ звъннала към четири и половина — пет и била доста ядосана. Каза, че ще ме очисти. Точно това ми предаде Попи — Рамона каза, че ще ме очисти, представяте ли си?

— Кога си тръгнахте от бара на 78-а?

— Не си спомням. Трябва да е било към пет и половина. Не съм си гледал часовника. — Той цъкна с език. — Обикновено жена ми не стреля по мен, когато се прибера малко по-късно.

— Не можете ли да бъдете малко по-прецизен с времето?

— До къщи е около половин час, а когато се прибрах, тъкмо бяха почнали новините. Тъкмо влизах и Дан Радър заговори по телевизията.

Покажете ни на диаграмата какво точно стана, когато влязохте в къщата.

— По дяволите! — Той сграбчи молива и почна да чертае върху схемата. Докато разказваше, видимо забърза говора си. — Влизам ей оттук, тръгвам към всекидневната, което са може би пет-шест стъпки от вратата, и като поглеждам вътре, тя... Рамона... седи в люлеещия се стол, насочила към главата ми моя пистолет, и изведнъж стреля! Ей така, без да се замисли! Та значи аз се хвърлям настрани и се скривам зад вратата, тя пак стреля, ей тук, дето е кръстчето, и аз като се паникьосах, сложих два патрона в пушката. Тя пак гръмна и куршумът изсвири на милиметър от главата ми, и аз взех, че стрелях към нея, а тя падна назад, но стреля още веднъж. Аз също стрелях. Всичко стана за не повече от минута.

— Какво си помислихте, след като стрелбата приключи?

— Какво си помислих ли? Бях останал без дъх. Бях изплашен. Тя едва не ме уби!

— Но какво си мислехте, докато стреляхте? Опитвахте ли се да говорите с нея, да я успокоите?

— Не, по дяволите! Всичко стана много бързо. Бум, бум, бум, бум! В стената се забиваха куршуми. Не мислех. Просто се мъчех да спася живота си.

— Предупредихте ли я?

— Един куршум прелетя току до главата ми. Какво да я предупреждавам? „Хей, Рамона, ето ме, заредила ли си вече?“ Бях се паникьосал и ми стана ясно, че въпросът е тя или аз.

— И така, всичко е свършило. Жена ви лежи с две рани, едната от които — в главата. Какво ви мина през ума?

— В първия момент се стреснах. Бях се разтреперил. Никога преди не бях стрелял по човек. А и тя кървеше. Изпуснах пушката и се опитах да напипам пулса ѝ, но бях доста объркан, затова се обадох на 911. Тогава видях, че е отворила шкафа с оръжията ми. Видях и листчето с телефонния номер на масичката.

— Почеркът на жена ви ли беше?

— Откъде да знам, да не мислите, че съм анализирал почерка? Ченгетата ме разпитваха три-четири пъти още същата вечер. Взеха листчето и оттогава не съм го виждал.

— Но не сте го написали вие?

Вейл се отпусна назад и се вгледа в Парвър. Тя се справяше чудесно. Вейл не се беше замислял за почерка върху листчето. Пък и не знаеше някой друг да го е имал предвид. Парвър бе хладнокръвна, тиха, но в никакъв случай мека. Бе пряма и Дарби започваше да се ядосва. Беше изключително концентрирана. За момент Вейл я оприличи на Джейн Венъбъл, прокурорката, която преди време бе наследил в този офис.

— По дяволите, не — отвърна Дарби. — Казах ви, че телефонът на Попи го нямаше в указателя. Да не си мислите, че съм искал жена ми да ѝ се обади?

— Имате ли някаква представа откъде би могла да го е намерила?

— Не.

— Някой друг знаеше ли го?

— Откъде да знам?

— Възможно ли е вие да сте го записали и да сте забравили листчето? В някое чекмедже например?

— Не съм написал тоя проклет номер. Ясно ли ви е?

Той се обърна към Рейни и раздражено отбеляза:

— Същите въпроси като миналия път. Отговорите са у тях, защо, по дяволите, трябва да продължаваме? — После отново погледна Парвър. — Убих жена си, нали така? Тя стреля по мен, аз стрелях в отговор. Това е. Нямам какво повече да кажа.

— Прав е — каза Рейни. — Миналия път беше същото.

— Просто искам да ви стане съвсем ясно, мистър Дарби, че в случая имаме два много сериозни мотива за убийство — отбеляза Шана Парвър. — Първият са парите. Жена ви има застрахователна полица за 250 000 долара, а самият вие сте на ръба на фалита. И вторият е изневярата. Това е най-важното. Да не говорим, че целият ви сценарий за стрелбата в къщата е като съшит с бели конци. Жена ви не е била агресивна натура, както разбрахме от разпитите на свидетелите. А и е мразела оръжията. Не е ли истина, че сте ѝ предлагали да я научите да стреля и тя е отказала да се докосне до пистолета?

— Е, може би именно затова не ме улучи от първия път — ухили се той.

— Мистър Дарби, въпросът е в това, че ако има нужда да повторим този разговор отново, ще го направим. И ще продължим да го правим, докато не се убедим какво точно се е случило.

Той ядосано се изправи и се надвеси над нея, опрял длани върху масата.

— Стана точно така, както ви го описах. Рамона и аз бяхме единствените двама свидетели, но тя сега е мъртва. Опитайте се да докажете, че съм излъгал, или ме оставете на мира, госпожичке.

Той се обърна и излезе от стаята, хлопвайки вратата.

Рейни стана и натъпка документите си в куфарчето. Погледна Вейл и поклати глава.

— Бях против тази среща още от самото начало, мис Парвър. Бележката не означава нищо. Просто е била там. И вие, и полицаите вече сте я обсъждали. Не се опитвайте да направите от мухата слон. Знаете, че всичко можеше да бъде и точно обратното — Джими да е на два метра под земята, а вие да обвинявате Рамона Дарби за това, че го е застреляла. — Той отново поклати глава, после излезе.

— По дяволите! — въздъхна Парвър и остави молива си на масата.

— Дарби няма избор — трябва да се прави на страшен — каза Вейл.

— Мислиш ли, че Рейни наистина му вярва?

— Не се съмнявам, че вярва в невинността на Дарби. Не успяхме да направим нищо, за да го убедим в противното.

— Дарби я е убил съвсем хладнокръвно. Знам това. Всички знаем това.

— Нека ти разкажа една историйка — каза Вейл, когато се отправиха обратно към четвъртия етаж. — Преди няколко години възрастен мъж на име Шуман бе намерен мъртъв в апартамент в северната част на града. Прострелян в главата. Прозорците и вратите бяха заключени, но никъде не беше намерено оръжие. Последен го беше виждал приятелят му Търк Лаудън, отрепка, прекарал в затвора известно време за въоръжен грабеж.

У него бяха открити пръстенът на жертвата, петдесет и седем долара и ключ от апартамента. Нямахше алиби. Твърдеше, че старецът

му признал, че му писнало от живота и му дал пръстена и парите порано същия ден. Ключът пък бил в него, защото нямал дом и Шуман често му позволявал да спи у тях. В крайна сметка беше арестуван и обвинен в убийство. Назначиха му служебен адвокат, който се опита да се споразумее с прокуратурата, но не успя. Проблемът бе, че в главата на стареца бе стреляно от упор, което правеше убийството особено жестоко. А още по-голям проблем беше самият Лаудън. Той отхвърляше всяка възможност за сделка. Твърдеше, че е абсолютно невинен. Никой не му вярваше, най-малко собственият му адвокат. И тогава, около две седмици след ареста на Лаудън, бояджиите, които се заеха с ремонта на апартамента, откриха пистолет 45-и калибър зад радиатора. Оръжието бе покрито с отпечатъците на Шуман. Балистиците изчислиха, че той се е самоубил, след което ръката му е отхвъркнала настрани и пистолетът е паднал зад радиатора. Ченгетата са го пропуснали при претърсването, защото не са си и помислили, че зад радиатора може да се побере цял пистолет. Затова погледнали отдолу, но не и отзад.

— Ти ли беше прокурор?

— Не, аз бях адвокатът. Не вярвах на клиента си — и сбърках. За малко да помогна да го пхнат на топло до края на живота му.

— И сега казваш, че трябва да дадем на Дарби шанс?

— Това, което казвам, е, че ако си се захванал да защитаващ някого, заподозрян в убийство, не можеш да си позволиш да се съмняваш в невинността му. Пол Рейни вярва на Дарби, защото няма друг избор. Ако успеем да опровергаем неговата история, дали Пол ще започне да се съмнява? Това няма да го остави на мира и самият той ще се хвърли с всички сили да открие истината. Проблемът е, че засега не можем да пробием дори най-малка дупчица във версията на Дарби.

— Тоест той се хваща здраво за легендата си...

— А ние нямаме късмет — довърши Вейл. — За разлика от него. Обикновено при подобен аматьор винаги се открива някоя дреболия, която обръща всичко с краката нагоре. Нещо, което е забравил, някой случаен свидетел, някой случаен отпечатък. Работим над този случай повече от месец и все още нямаме нищо сериозно насреща.

— Мога да отида до Сендитаун — каза тя. — Да направя опит да намеря нещо, което може би сме пропуснали.

Вейл въздъхна. Знаеше какво изпитва Шана Парвър, но беше виждал десетки подобни опити, които завършваха без никакъв успех. Искаше да разпределя времето на своя екип по-разумно. Шансовете в тази схватка бяха на страната на Дарби.

— Знаеш ли, Шана, може и да е станало така, както казва той. Може би ни е толкова антипатичен, че просто ни се иска да го изкараме виновен.

— Не! — отсече тя. — Това е планирано убийство.

— Готова ли си да застанеш срещу Рейни в съдебната зала? — попита Вейл.

— Умирам от нетърпение — отвърна тя.

— С това дело ли?

Тя се замисли за миг, после раменете ѝ се отпуснаха.

— Не. — След миг обаче преодоля моментната си слабост и продължи: — Ето защо искам да разгледам случая още веднъж, да разпитам пак Попи Палмър и чак тогава да кажа последната си дума.

— Окей — въздъхна Вейл. — Още един ден. Вземи Абъл със себе си. Но ако до утре вечер не намериш нещо наистина сериозно, считаме случая за приключен.

5.

Харви Сен-Клер беше напипал нещо.

Вейл разбра това веднага щом с Шана излязоха от асансьора. Пълничкият мъж, седнал на ръба на стола зад големия компютър, се бе навел напред, а левият му крак нервно потропваше.

До Сен-Клер седеше високият и слаб Бен Майер. Върху продълговатото му лице падаше сянката на черния му перчем. Бе облечен традиционно — раиран костюм, бяла риза и черна вратовръзка. За разлика от него, Сен-Клер бе навлякъл пуловер в синьо и жълто, изтъркани джинси, ботуши и спортно яке.

Майер беше на 32 и се славеше като доста добър компютърен специалист. Именно той бе проектирал тукашната офисна система и я бе включил в СПРУ — Системата за проследяване и разследване на убийства, която свързваше всички полицейски управления в страната. Петдесет и две годишният Сен-Клер пък бе успял по време на дълголетната си кариера в юридическите среди да проследи десетки наркотрафиканти, нелегални превозвачи на оръжие, незаконни емигранти, крадци и убийци от единия край на Америка до другия.

Майер бе специалист по измамите. Именно той пръв бе разкрил несъответствията, които в крайна сметка бяха накарали двама от членовете на градската управа да подадат оставки заради незаконно облагодетелстване от общинските фондове. Впоследствие дори бе спечелил делото срещу тях, патетично защитавайки обикновения данъкоплатец.

От своя страна Сен-Клер беше невероятен анализатор и успяваше да съчетае два на пръв поглед несвързани факта, за да стигне до правилно заключение. И докато другите специалисти от същата област анализираха фактите и обстоятелствата посредством обикновен бял лист или мощен компютър, той затваряше очи и всички графики, връзки и заключения се оформяха в главата му. Освен това имаше феноменална памет и помнеше всичко, което си заслужаваше да

запомни. Когато чуеше, прочетеше или видеше нещо, свързано с престъпление, го запомняше завинаги.

Когато Майер и Сен-Клер се съберяха заедно, това можеше да означава само неприятности. Вейл загърби Наоми, която се опитваше да му каже нещо, и застана зад двамата.

— Ето какво имам предвид — говореше Сен-Клер. — Искам да съпоставя изчезналите хора и неразрешените убийства и да видя дали няма някаква закономерност в датите. Можем ли да го направим?

— На щатско ниво ли?

— Да, за начало е добре.

— Нямам проблем. — Пръстите на Майер пробягаха по клавиатурата.

— Какво, по дяволите, ви е събрало тук? — намеси се Вейл.

— Някои подозрения — отвърна Харви, все още вперил поглед в монитора. Сините му очи блестяха зад очилата с тънки рамки, които все се плъзгаха надолу по носа му.

— Всички си имаме подозрения. Трябваше да изслушам тези на Абъл по време на закуска. Какви пък са вашите?

— Става въпрос за това новото нещо — отвърна Сен-Клер.

— Кое новото нещо?

Сен-Клер облиза долната си устна, без да откъсва поглед от екрана. После съсредоточено плю в тенекиената паничка, която винаги носеше със себе си именно с тази цел.

— Трупове в буницето — каза той. — Опитваме се да се хванем за нещо.

— Е, Еклинг има цяла седмица, преди да се намесим официално.

— Дотогава няма да е останало нищо.

— Нека изчакаме заключенията на Окимото — предложи Вейл.

— Може да минат няколко дни — каза Сен-Клер. — Просто искам да проверя някои предположения. Нищо особено.

— Пък и кой казва, че те са били убити? — допълни Майер.

— По дяволите — ухили се Сен-Клер, като за пореден път се изплю в паничката. — Твърде добре изглежда, за да не е убийство.

— Върху колко дела работиш, Бен? — попита Вейл.

— Четири.

— И сега си губиш времето с всичко това?

— Не мога да се оправям сам с тази електронна играчка — запротестира Сен-Клер.

— Давам ти детето чудо до обяд — заяви Вейл. — После се захващаш с текущите дела.

— Три часа няма да ми стигнат за нищо — проплака Сен-Клер.

— Значи трябва да се концентрираш максимално.

Наоми в крайна сметка успя да се добере до Вейл и го хвана за ръката. Сетне посочи към офиса на Янси.

— Обади се преди десет минути. Казах му...

— Не. Не! — отрязва я Вейл, влизайки в собствения си кабинет. После спря. На закачалката висяха тъмносиният му костюм и смокингът.

— Какво е това, за Бога?!

— Аз ти ги приготвих. Предположих, че няма да имаш време да си отидеш до вкъщи и да се преоблечеш.

— Да се преоблека?

— Трябва да придружиш Янси на гала обяда на Щатската адвокатска асоциация. Той ще държи реч. По-късно следобеда...

— Мама му стара!

— ... А вечерта ще има коктейл. В шест.

— По дяволите! Защо не ми каза по-рано?!

— Продължавам с лошите новини. Янси иска да те види веднага. Настояваше да те извикам отдолу.

— Да прекъснеш разпита?

— Е, опитах се да му го обясня за пореден път...

— Кажу ми, че главата ми пуши и съм зает до обяд.

— Не мисля, че ще му хареса. При него е Реймънд Файърстоун. Появи се неочаквано.

Вейл я погледна жално.

— Запази най-лошото за края, така ли? Стоиш срещу мен, гледаш ме и се радваш как страдам.

— Не, не, в този случай нямам никаква вина. Ти сам се съ согласи за гала обяда и коктейла още миналото лято.

— И ме подсецаш чак сега?

— Какво искаш да направя, Марти — да ти го припомням всеки ден ли? Три дни до гала обяда, два дни, осемнайсет часа... Може би

трябваше да те събудя през нощта и да ти кажа: хайде, Марти, остават само девет часа до събитието!

— Да ме събудиш?! За Бога, та аз въобще не съм спал!

— Не аз те откарах до сметището. Нито аз уредих разпита на Дарби. А и нямам нищо общо с посещението на съветника Файърстоун.

Вейл гневно насочи поглед към затворената врата на офиса на окръжния прокурор Джак Янси. Знаеше какво го очаква вътре. Реймънд Файърстоун бе пристигнал в града преди двайсет години с парцалив куфар и осемдесет долара в джоба. Бе започнал с предлагането на застрахователни полици от врата на врата и постепенно бе положил основите на империя, която сега държеше монопола над целия щат. Простоват наглед, той беше успял по време на седемгодишния си мандат като градски съветник да превърне вероломството в изкуство. Както бе отбелязал веднъж Абъл Стенър: „Файърстоун е безскрупулен поне за двама“.

Открито подкрепян от Еклинг и полицейския синдикат, Файърстоун още в началото ясно бе заявил, че има намерение да „постави Вейл на мястото му“. Заплахата не беше нищо особено, но намеренията не се променяха.

Сега градският съветник бе седнал срещу Янси, с гръб към вратата. Когато Вейл влезе, той го погледна през рамо.

— Здравсти, Реймънд — каза Вейл и седна в едно кресло на няколко крачки от бюрото. Файърстоун леко кимна.

Янси седеше зад бюрото си с неизменната лека усмивка. След като бе спечелил поста окръжен прокурор преди доста време, той бе успял да лавира и намира средни решения във всеки случай и се бе обградил с добри млади юристи да вършат черната работа. Куражът му не стигаше сам да влезе в съдебната зала.

— Очевидно имаме малък проблем — започна той. — Но не виждам причина да не го разрешим приятелски.

Вейл мълчеше. Подобно на предшественичката си Джейн Венъбъл, той не уважаваше Джак Янси кой знае колко, но това не му пречеше донякъде да го харесва. Изоставен преди десет години от Венъбъл, Янси с удоволствие бе приел най-големия си опонент Вейл като свой първи заместник. Сделката им беше проста и ясна. Янси се занимаваше с политиката, а Вейл с работата.

— Става въпрос за отношенията между теб и полицейския началник Еклинг — продължи Янси.

Вейл го погледна развеселено. Отношенията между него и Еклинг бяха на същото ниво доста преди той да стане прокурор.

— Време е да заровите тая шибана томахавка — намеси се Файърстоун.

— В чий двор? — поинтересува се Вейл.

Файърстоун погледна Янси, който въздъхна, усмихна се, склучи пръсти и впери поглед в тавана.

— Искаме да ви предпазим от излишна конфронтация, Мартин — каза след миг той.

— Аха.

— Това, което предлагаме, е да отстъпиш мъничко — каза Файърстоун.

— Нещо като компромис, така ли?

— Мисля, че вече сме говорили, че офиса на окръжния прокурор трябва да остави шефа на полицията да върши необезпокояван работата си първата седмица след разкриването на престъплението. Така сме се споразумели. Той получава една седмица. Прав ли съм? Споразумяхме ли се за това? — Докато го казваше, Файърстоун гледаше Янси.

— Аха — повтори Вейл.

Файърстоун се обърна към него.

— Тогава защо не го правиш, по дяволите?

— Правим го — спокойно отвърна Вейл.

— Глупости! Ти и твоите хора сте винаги там, където не трябва да сте — изрева Файърстоун.

— Е, е, Реймънд — обади се Янси. — Не е необичайно окръжният прокурор да отиде на мястото на престъплението. Обикновено полицията оценява тази помощ.

— Но той не е никакъв окръжен прокурор.

— Не, но е първият ми заместник. В юрисдикцията му е.

— Сега говорим за сътрудничеството — отсече Файърстоун. Лицето му почервения.

— Най-добре да се върна в кабинета си, а? — предложи Вейл. — Вие, момчета, говорите така, сякаш ме няма.

— През цялото време се чудиш как да унижиш Еклинг! — повиши глас Файърстоун.

— Дори няма нужда да се намесвам — отвърна Вейл. — Той се справя с тази задача сам.

— Ето, виждаш ли! — обърна се Файърстоун към Янси. — Как Ерик да си върши работата, докато този умник му се мотае в краката?!

— Извинете ме — каза Вейл и стана.

— Успокой се, Марти, успокой се — каза Янси и му махна отново да седне.

— Ако имаш нещо против, можеш да го кажеш на мен, а не на него — спокойно каза Вейл на Файърстоун.

— Той все пак ти е шеф.

— Не и в този случай.

Вейл знаеше, че най-добрият начин да се противопостави на Файърстоун е да запази хладнокръвие. По устните му пробяга усмивка.

— Честно казано, хич не ме е грижа дали това ти е приятно, или не, Реймънд. Ти се водиш към града, а тази канцелария е подвластна на щата. Защо не си гледаш работата и не ни оставиш да си гледаме своята?

— За Бога, Марти... — изхриптя Янси.

— Хайде, Джак, нима мислиш, че ще оставя този тук да продължава да сипе обиди?

— По дяволите, Джак, казах ти, че само ще си загубим времето — разяри се Файърстоун. — Вейл не е способен да сътрудничи с никого.

— Ти ли си казал това, Джак? Ти ли си казал, че имам намерение да си сътруднича с тях?

— Казах само, че всеки би могъл някак да отстъпи и да се поуспокои. Имам предвид, че няма да е зле да си помагаме.

— Аз съм съвсем спокоен — каза Вейл. — А що се отнася до сътрудничеството, не бих дал на Еклинг дори мръсните си чорапи. Той е некомпетентен, некадърен и не би разпознал важната улика, дори тя да цъфне на върха на носа му.

— Чуй ме...

— Не, ти ме чуй, съветнико. Аз съм служител на съда. Отговорен съм за делата на прокуратурата и давам най-доброто от себе си. И няма начин да се справя, ако разчитам на Ерик Еклинг. Преди две години

той беше готов да спре разследването срещу твоите две приятелчета от градския съвет. За щастие, намесихме се ние и сега двамата изкупват греховете си в Рок Айлънд. — Вейл спря за миг, после добави: — Може би именно в това е проблемът. Може би нещо те боде, Реймънд.

Файърстоун се разтrese гневно. Лицето му вече беше яркочервено. Отвори уста, но думите заседнаха в гърлото му.

— Виж какво ще ти кажа — продължи Вейл. — Разкарай Еклинг и сложи на негово място истински полицаи. Тогава няма да имаш никакъв проблем.

— Дяволите да те вземат! — изкрещя Файърстоун и излетя от офиса.

Янси погледна след него, после дълбоко пое въздух. Капчици пот покриваха челото му.

— Господи, Марти, трябва ли да си такъв инат?

— Двамата с теб се договорихме, Джак. Аз ръководя делата тук, а ти се занимаваш с политиците. Никога не съм искал помощта ти, така че и ти не търси моята, окей?

— Той има доста влияние в партията.

Янси притежаваше особения талант да пасва на мястото си, но в този момент имаше нужда от подкрепата на всеки демократ в щата, така че се стремеше да запазва мира и спокойствието. Вейл познаваше сценария.

— Просто се опитай да наложиш своето собствено влияние. Престани да се правиш на Спящата красавица и изритай Файърстоун в задника, щом се налага.

— Нямах предвид да...

— Разбира се, че имаше. Пели сме тази песен и друг път. Така или иначе, ти нямаш нужда от Файърстоун, шибания му синдикат и тъй нататък.

— Мразя да си създавам проблеми.

— Твоят проблем, Джак, е, че искаш всички да те обичат. В живота не е точно така, както би казал Хъкълбери Фин. По дяволите, ако си съдия, можеш да прецакаш когото си искаш и той ще се усмихва и ще ти благодари.

Той стана и се насочи към вратата.

— Марти?

— Да?

— Хм... с този костюм ли смяташ да дойдеш на обяда?
— Божичко! — въздъхна Вейл и излезе.

Сен-Клер и Майер продължаваха заниманията си: прецеждаха информацията от компютъра и търсеха факти, които в крайна сметка да ги доведат до някои по-съществени следи. Майер бе погълнат от работата. Беше по-хубаво от компютърна игра.

Някои от нерешените убийства, които им показва СПРУ, бяха интересни, но сякаш нищо не ги свързваше със случая в бунещето. На Майер започваше да му писва. Той и Харви подреждаха този пъзъл от три часа и стомахът му го подсети, че е време за обяд. С изключение на тях двамата, офисът бе празен. Бяха извели списък със седемдесет и шестима изчезнали и деветнайсет нерешени случаи за убийства. На пръв поглед не можеше да се забележи каквато и да е връзка.

— Какво всъщност търсиш, Харви? — попита Бен. — Никой от тези случаи не се доближава до този с бунещето.

— Трите трупа трябва да са свързани някак. Почти един до друг са и вероятно са попаднали там по едно и също време, следователно помежду им има някаква връзка.

— Да, и тримата са мъртви — иронично отбеляза Майер.

— Освен това са прекарвали там известно време. Това, което ми е любопитно, синко, е, че ако тримата са се познавали и са били свързани по някакъв начин, а и са изчезнали по едно и също време, все някой би трябвало да ги потърси. Първото нещо, което направих тази сутрин, бе да звънна в службата за издирване и да попитам дали не търсят трима, които са изчезнали горе-долу по едно и също време. Отговорът беше „не“.

— Може би...

— Хората, които търсят свои изчезнали приятели или роднини, ще се появят, за да видят дали могат да идентифицират труповете. По дяволите, ако детето ти е изчезнало и прочетеш във вестника, че в градското бунеще са намерени три неидентифицирани трупа, няма ли да провериш дали това не е твоят случай? Доста хора са изчезнали тук, братле. Все някой би трябвало да се поинтересува от нашата находка.

— По дяволите, какво се опитваш да кажеш, Харви?

— Това, че ако не можем да идентифицираме тези трупове — поне засега — възможността да не са местни нараства.

Майер отместил поглед от екрана.

— Да не искаш да намекнеш, че не са от града?

— Може да са туристи. А може и да са убити някъде другаде и труповете да са пренесени тук.

— Страхотно въображение имаш, Харви.

— Много смешно. Знам, че изглежда необмислено. Но представи си, че наистина не са тукашни? Ами ако са били замесени в нещо по-сериозно и се е наложило да бъдат докарани чак в нашия град и изхвърлени на бунището? Дяволите да го вземат, сигурно е, че не са паднали от небето.

— Струва ми се, че доста се отвличаш.

— Може би — отвърна възрастният специалист и хвърли празната си пластмасова чашка от кафе в кошчето. После се облегна на стола и скръсти ръце. — Спомням си един случай преди пет-шест години. Сиатълската полиция попадна на двама бели мъже, заровени в общ гроб в покрайнините. Не можах да идентифицират жертвите. След половин година, тъкмо преди да зачеркнат случая, им се обажда някакъв полицейски шеф от Аризона. На хиляда мили оттам! Оказа се, че аризонските ченгета спипали някакъв, който се опитвал да си купи нещо с белязана петдесетдоларова банкнота. Пречупили го и той признал не само, че е участвал в банков обир, но и че тогава били трима, заминали за Сиатъл, но се спречкали, той ги пречукал и ги заровил в гората край града. После се върнал във Финикс. Всичко си паснало. Сиатълските ченгета решили случая си, а аризонските разкрили банковия обир...

— И всички били доволни и щастливи, с изключение на онзи младеж — довърши Майер.

— Именно. Последното място, където сиатълската полиция би потърсила връзка със своя случай, би било Аризона. Тъй че никога не се знае.

Майер отново се вторачи в големия монитор, по който се нижеха описанията на различни случаи. Внезапно натисна един клавиш.

— Какво ще кажеш за сатанизма, Харви?

— Сатанизма?

— Ето ти едно малко градче, наречено Гидеон, в най-южното кътче на щата. Там вероятно не е имало убийство поне от двайсет години. За най-новото местната полиция смята, че е дело на сатанисти. Убита е млада домакиня.

— Гидеон? Хубаво библейско име — каза Сен-Клер.

— Не ми прилича на място, където сатанистите биха осъществявали пъклените си планове.

— Шефът на полицията отказал да даде необходимата информация. Дори не потърсил помощта на местната лаборатория — което, в случаи като този, е задължително. Ако се вярва на допълнителните източници, става дума за малка религиозна общност. Там си мислят, че в случая е замесен сатанизъм, и не искат излишно да го раздухват.

Той откъсна компютърната разпечатка и я прочете на глас:

12.07.1993, Гидеон, Илинойс, убийство, домакиня. Гидеон е религиозна комуна на мормони. Население — приблизително 2000. Ал Браселтън, агент от щатския клон на ФБР, научава за убийството, докато разследва случай в Шелби, на 12 мили северно от Гидеон. Шефът на полицията в Гидеон, Хиръм Йънг, предоставя на агент Браселтън няколко фотографии и скица на местопрестъплението. Това е всичко, с което Бюрото разполага на този етап. Според шерифа Йънг градът не е гостоприемен към външни хора. Случаят е все още неразрешен.

— За Бога, погледни тези снимки — каза Майер след малко.

На еднометровия монитор в две редици бяха подредени шест фотографии. Като всички полицейски документи, те не бяха туширани, а представяха зловеците факти съвсем безпристрастно. Горните три показваха една някога добре изглеждала, леко пълничка жена на около двайсет и шест-седем години. Беше удряна и пробождена с нож многократно. Вляво имаше снимка на жертвата в ъгъла на стаята, където бе извършено престъплението. Устата ѝ беше полуотворена, а в замръзналите ѝ очи се четеше предсмъртен страх и агония. Кръвта бе опръскала всичко — стените, телевизора, пода.

Средната снимка беше още по-детайлна. Зърната на гърдите ѝ бяха отрязани, а в гърлото и зееше огромна рана.

Но най-ужасяваща бе снимката, която показваше отблизо главата.

Отрязаните зърна бяха натъпкани в устата ѝ.

— Мили Боже! — отвратено възкликна Сен-Клер.

— Добре, че още не сме обядвали — каза Майер и преглътна тежко.

Долната редица фотографии показваше гърба на жертвата. Раните бяха също толкова ужасяващи.

— Разбирам защо шерифът мисли, че са намесени сатанисти — каза Майер. — Това е отвратително.

Сен-Клер се наведе напред над рамото на Майер и прочете рапорта на шерифа Хиръм Йънг:

„На 27 октомври 1993 г., около 8 ч., от дома на Джордж Балфур ми се обади мисис Мириъм Пероне, негова съседка, и съобщи за извършено престъпление. Когато пристигнах, на пода на всекидневната открих трупа на бяла жена, която идентифицирах като Линда Балфур, 26 годишна, съпруга на Джордж. Мисис Балфур беше мъртва. Доктор Бърт Фийлдс посочи като причина за смъртта множеството прободни рани по тялото ѝ. Синът на Джордж и Линда Балфур, на 1 година, беше на пет стъпки от трупа, без никакви рани. По време на престъплението Джордж Балфур е бил на няколко мили от града. Няма заподозрени.“

Майер се обърна към Сен-Клер.

— Не е кой знае каква информация.

Сен-Клер мълчеше. Стана и се наведе към монитора. Втрени се в снимката, която показваше близък план на тила на убитата.

— Какво е това? — попита той.

— Кое?

— Това, на тила ѝ.

Сен-Клер посочи нещо, което приличаше на знаци, начертани върху кожата на жертвата.

— Ще увеличи — каза Майер.

Той изведе снимката на преден план и я увеличи няколко пъти. Под леко накъдрената, сплъстена от кръвта коса се виждаха някакви

чертички, но качеството на фотографията не позволяваше да се разбере дали не са просто драскотини.

— Има ли начин да изчистиш образа? — попита Сен-Клер.

Майер удари няколко клавиша и образът се фокусира и поизчисти.

— Това е максимумът.

— Приличат на цифри — отбеляза Сен-Клер, намествайки очилата си. — Цифри и някаква буква...

— Очевидно са написани с кръвта ѝ — отвратено каза Майер.

Позната топлина пропълзя в стомаха на Сен-Клер. Не беше сигурен какво точно означава, но я имаше.

— Бен, нека звъннем на този шериф Йънг. Сигурно знае повече за случая, отколкото можем да намерим в системата.

— Харви, чакат ме четири други дела...

— Напипвам следа, Бен. Недей да спориш.

— Каква следа?

— Следа, която ще ни заведе направо до целта — отвърна Сен-Клер.

6.

Тристате най-влиятелни градски първенци се надуваха като пуяци във фоайето на хотел „Риц“. Огромните врати на салона се отвориха и помпозно облечените мъже, стрелкащи наляво и надясно преценяващите си студени погледи, влязоха вътре. Гала обядът на Борда на директорите на Щатската адвокатска асоциация беше най-престижното събитие за града през годината. Беше също така и състезание за авторитет и власт. Ежегодно се разпращаха триста покани, много по-ценни от поканите за футболния финал, защото не можеха да се препродават, купуват или използват от някого друго. Най-снобският клуб в града оказваше сериозно влияние върху общественото мнение. Да присъстваш на това събитие означаваше, че си сред най-богатите и силни хора тук. Да попаднеш в списъка на поканените означаваше, че си приет сред най-могъщите. Непоканените биваха отритвани от елита.

Поканата за Янси да прочете слово означаваше, че усилията му да избира само най-правилните и гъвкави ходове през последните години са забелязани. Той дълго и тайничко се бе надявал да го приемат в това общество и сега искрено се наслаждаваше на вниманието, с което го удостояваха.

Докато окръжният прокурор щастливо се ръкуваше с познати и непознати по пътя към първата маса, Вейл го следваше по петите. Това беше денят на Янси и Вейл, макар че ненавиждаше цялата тази суета, се радваше за своя началник.

Мястото му беше точно срещу трибуната с микрофона, на маса с трима от членовете на щатския Върховен съд и четирима от най-могъщите съдии в окръга — досадни старци, които предпочитаха да се отдадат на храната и напитките, вместо да губят времето си в празни брътвежи.

Когато представиха Янси, се чуха силни ръкопляскания. И защо не? Той беше доста добър в речите и успяваше да ги изпъстри с уместни забележки и приятни шеги, които винаги се харесваха на

слушателите. Докато ставаше, за да заеме мястото си зад трибуната, Янси усети леко бодване в тила, но не му обърна внимание. Но когато се изправи зад микрофона; основата на главата му пламна в нетърпима болка, сякаш някой забиваше там нажежена игла. Погледът му се премрежи, ръкоплясканията идваха някъде отдалеч. Той се хвана за трибуната, за да запази равновесие.

Вейл видя как Янси трепери и с едната ръка разтрива тила си. Как тръсна глава, сякаш го е нападнала оса.

Окръжният прокурор изчака ръкоплясканията да стихнат и дълбоко пое дъх.

— Преди да започна, бих искал да използвам възможността да ви представя... въ, м-м-моята дясна и... лява, въ, Лява...

Вейл се наведе напред. По дяволите, какво ставаше с Янси?

— ... Един от тези... тези, въ, к-к-които... в т-тази страна... и... въ...

Той спря, огледа се безпомощно и подбели очи. Вейл скочи и се втурна към него, но Янси успя само да изпъшка и падна назад.

Вейл се качи в линейката, която откара окръжния прокурор. Беше успял да се обади на Сен-Клер и да му предаде да звънне на жената на Янси, Берил. Лицето на шефа му беше сиво. Дишаше едва-едва. Лекарите се суетяха над него и се надвикваха, докато шофьорът се обаждаше в болницата, за да предупреди дежурния екип. Най-сетне пристигнаха. Янси бе откаран в операционната, а Вейл остана да чака отвън.

След около час от операционната излезе личният лекар на Янси — доктор Гари Зиглър. Беше висок, слаб мъж с набраздено лице и тъжни очи. Винаги изглеждаше разтревожен и не вдъхваше особена надежда на тези, които чакаха добри новини за близките си. Нервно побутна очилата си, свали хирургическата маска, разтри очи и въздъхна.

— Толкова ли е зле, Гари? — попита Вейл.

Зиглър го погледна и кимна.

— Надявам се, че ще имаш достатъчно сили, Мартин.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че ще ти се струпа доста работа. Ще мине доста време, докато Джак се върне в прокуратурата — ако въобще се върне.

— Как е сърцето му?

— Масивна церебрална тромбоза.

— Какво по-точно означава това?

— Главната артерия е блокирана по пътя си към мозъка от тромб — кървав съсирек. За да бъде по-прецизен, това означава, че достъпът на кръв и кислород към малкия мозък е прекъснат.

— С други думи — удар.

— С други думи — масивен удар. Той страда от хемоплегия, това вече го знаем със сигурност, а подозирам, че има и афазия, макар да не съм сигурен в какъв точно стадий.

— Преведи ми го на нормален език, ако обичаш — каза Вейл.

Зиглър пристъпи от крак на крак и разтри слепоочията си.

— Вследствие на поражения в дясното мозъчно полукълбо лявата част на тялото му е парализирана. Поражение в лявото полукълбо е довело до частична загуба на говора. Това може да е в резултат на мозъчен тумор, атеросклероза, свръхнапрежение или нещо друго, не съм сигурен. Успяхме да го стабилизираме, но състоянието му не е добро и той е в безсъзнание.

— Господи!

— Фактът, че успя да преживее първите два часа, е окуражаващ — каза Зиглър. — Ако изкара още седмица или десет дни, ситуацията ще е доста по-обнадеждаваща. Но в този момент не мога да направя никаква прогноза.

— Доколкото те разбирам, има вероятност Джак да прекара остатъка от живота си вегетирайки.

— Доста прибързано заключение — отбеляза Зиглър леко раздражен.

— Опровергай ме.

— Е, за такъв удар не може да се каже нищо добро, но преди да сме направили всички тестове и изследвания, няма как да бъде по-прецизен.

— Мога ли да го видя?

— Трябва да свърша още малко работа вътре — каза Зиглър и посочи интензивното отделение. — Ако междувременно се появи Берил, поговори с нея, моля те. Няма да се бавя.

Вейл погледна през стъклото на интензивното. Янси лежеше напълно неподвижен. По ръцете и краката му бяха прикачени различни системи, лицето му бе покрито от кислородна маска, а зад леглото му бипкаше медицинската апаратура.

„Каква ирония — помисли си Вейл. — Мозъкът да му изневери точно в един от най-важните дни на живота му.“

След няколко минути вратите на асансьора се отвориха и се появиха Берил Янси и тридесетгодишната ѝ дъщеря Джоана, придружавани от цивилен полицаи. По лицата на двете жени се четеше объркване и уплаха; държаха се за ръце. Спряха и се озърнаха. Щом видя Вейл, Берил се втурна към него и го прегърна отчаяно. Знаеше, че Вейл и съпругът ѝ не са първи приятели, но двамата с Джек го харесваха и ясно съзнаваха, че именно отличната му работа бе запазила неговия шеф на поста му през последните десет години.

— Бях във фризьорския салон — забързано заговори тя. — Представяш ли си? Във фризьорския салон! Жив ли е той, Мартин? О, за Бога, не ми казвай, че си е отишъл. Няма да мога да...

— Все още се държи, Берил.

— Благодаря Ти, Господи, благодаря Ти! Благодаря ти, Марти!

— Аз не...

— В съзнание ли е? Можем ли да го видим? О, за бога, косата ми сигурно е страхотно разчорлена. Точно бях по средата на...

— Гари Зиглър е в интензивното. Всеки момент ще излезе и ще ти каже подробностите.

— Дойдоха и ме взеха с полицейска кола. Целият фризьорски салон изпадна в истерия, когато този мил мъж... Кой е този мил мъж, Мартин?

— Харви. Харви Сен-Клер.

— Каза, че ще те изчака в колата.

— Добре.

— Няма да ни оставиш, нали? Никой не ми каза нищо, знаеш ли? Мистър Сен-Клер не ми каза нищо и аз си помислих... о, Господи, какво ли не си помислих!

— Той не знае нищо, Берил. Харви не знае повече от теб.

— Много ли ми е зле прическата?

— Прическата ти е съвсем наред, мамо — каза дъщеря ѝ и постави ръка на рамото ѝ.

— Знаеш, че ако имаш нужда от нещо, каквото и да е, просто трябва да ми звъннеш — в офиса или у дома.

— Знам, Мартин. Но Джак ще се оправи. Сигурна съм, че ще се оправи. Той никога не се разболява. Знаеш ли, че никога не хваща дори грип?

След една-две минути се появи Зиглър и двете жени се втурнаха към него. Вейл се качи на асансьора и слезе на първия етаж, но когато отвори вратата, видя шест-седем репортери и телевизионен екип. Скочи обратно в асансьора и слезе до мазето. Извади преносимия си телефон и набра номера в колата. След първото иззвъняване Сен-Клер вдигна.

— Къде си? — попита той.

— В мазето. Отпред е пълно с журналисти.

— Знам. Виждам ги.

— Не съм готов за тях.

— Излез отзад. Ще те чакам там.

— Добре — отвърна Вейл и тръгна по дългия тъмен тунел. След няколко минути се озова точно пред колата, в която го чакаше Сен-Клер.

— Какво, инфаркт ли? — попита той, когато Вейл се качи.

— Удар. Не може да се движи и да говори, мозъкът му е блокиран. В безсъзнание е. Когато предположих, че отгук нататък ще е като жив труп, Зиглър пощуря.

— Диагнозата не е кой знае колко професионална — отбеляза Сен-Клер и се изплю през прозореца.

— Не съм лекар.

— Вярно — цъкна с език Сен-Клер. — Ти просто си новият окръжен прокурор.

— Нямам време да бъда окръжен прокурор — остро отвърна Вейл. — Може да ти прозвучи странно, но откакто се случи това, си мисля за деня, в който убиха Кенеди, и за кадрите от самолета, когато Джонсън се опитваше да вземе нещата в свои ръце.

— Смяна на кабинета, Марти.

— Нищо не разбирам нито от любезни усмивки, нито от ръкостискания. Старият кабинет си ми харесва.

— Да, но ще имаш нов, това поне е сигурно.

Шерифът Хиръм Йънг седна зад сивото си метално бюро и потропа с пръсти по него, вторачен в бележката пред себе си. Секретарката му Роуз обичаше да записва телефонните разговори, особено тези от щатските полицейски управления, сякаш винаги ставаше дума за поредната национална катастрофа. Беше сестра на кмета и с нея не можеше да се спори. Нещо повече, винаги подчертаваше думите, които ѝ се струваха особено важни.

„Обадиха се от офиса на окръжния прокурор в Чикаго в 13:30. Опитвах се да се свържа с теб на няколко места. Трябва да звънеш на някой си Бен Майер веднага, щом се появиш. Отивам да заведа Шарлот на зъболекар. Ще се върна в три.“

Телефонният номер беше написан с огромни цифри в долния край на листа.

Той набра номера и поиска да го свържат с мистър Майер.

— Бен Майер слуша — каза плътен глас от другата страна.

— Обаждат се шериф Хиръм Йънг.

— Отлично! — ентусиазирано отвърна Майер. — Благодаря, че ми се обадохте.

— Удоволствието е мое — каза Йънг. Затисна слушалката с рамо и се пресегна към дневната поща.

— Не исках да ви безпокоя — каза Майер, — но работим върху един случай, в който можете да ни бъдете доста полезен.

— Ще се радвам да ви помогна — отвърна Йънг, докато разпечатваше плика с телефонната сметка.

— Има връзка с убийството на Балфур.

Последва дълга пауза. Наистина дълга пауза.

— Да? — чу се най-сетне.

— Мислим, че може да е свързано със случая, който разследваме тук.

— Така ли?

— Да. Дали бихме могли да получим някои подробности от вашето управление, шерифе? Рапортът е при нас, но информацията в него е доста оскъдна.

— С това разполагаме.

— Не научихте ли нещо ново?

— Нищичко.

— Доколкото разбрах, вие подозирате сатанистите...

— Беше най-близко до ума.

— Разбирам. Имаше ли нещо по-конкретно?

— Разгледахте ли снимките, които пратихме по системата?

— Да.

— Е, те обясняват доста неща, нали?

— Значи характерът на престъплението ви насочи към подобни изводи, така ли?

— Казах, че изглеждаше най-близко до ума. Хора от града решиха, че най-вероятно е точно така.

— Но вие не сте съвсем съгласен, така ли?

— Не съм казвал такова нещо. Какъв е случаят, който разследвате?

— Става въпрос за неидентифицирани трупове. Получиха се интересни съвпадения. Мисис Балфур имаше ли някакви врагове? Някои...

— Нищо подобно. Познавах Линда, откакто се ожениха с Джордж и дойдоха тук. Отпреди пет-шест години. Приятна госпожа. Никакви проблеми.

— Знаехте ли нещо повече за нея? Имам предвид, от времето, преди да дойде във вашия град?

— Не смятах за нужно да си навирам носа в нейните работи. Както казах, тя беше приятна госпожа. Не създаваше никакви проблеми.

Майер се опитваше да изкопчи каквато и да е информация.

— Няма ли никакви заподозрени?

— Само някакъв техник се е навъртал сутринта около къщата, но не успяхме да го намерим.

— Техник? От коя компания?

— Съседката го е видяла, но истината е, че така и не разбрахме към коя фирма би могъл да работи.

— И това е единственият ви заподозрян?

— Казах ви, мистър Майер, тя нямаше никакви врагове. Нищо не беше откраднато. Най-вероятно я е очистил някой ненормалник, минавал през града. Работихме върху случая почти месец.

— Отпечатъци?

— Само тези на семейството.

— Интересуваме се от състоянието на тялото, шерифе. Можете ли да...

— Не съм сигурен, че имам правото да ви дам такава информация. Можете да се обадите на доктор Фийлдс, ако поиска да разговаря с вас. Той е съдебният лекар тук.

— Благодаря, шерифе. Имате ли телефона му?

Йънг го продиктува и затвори. Няколко секунди гледа телефона, после започна да набира номера на Фийлдс, но промени решението си. Фийлдс беше разумен мъж. Щеше да каже на Майер каквото трябва. Шерифът насочи вниманието си към дневната поща.

Доктор Фийлдс внимателно разгледа възпаленото гърло. Остави лъжичката настрана и навъсено се вторачи в шестгодишното момче.

— Пак ли си пушил, Моус? — попита той.

Очите на момчето се разшириха. Майка му хлъцна. Фийлдс се разсмя.

— Само се шегувам, приятел. Гърлото ти наистина е доста зачервено. Баптист си, нали? Нали, Бет?

Майката кимна.

— Тези сливици трябва да се извадят колкото се може по-скоро.

Очите на момчето се насълзиха, устните му потрепераха.

— О, не се притеснявай, синко. Ще ядеш сладолед на корем. Какво ще кажеш?

Представата за планините от сладолед очевидно превъзможна страховете на момчето.

— Проверете при Сали кое ще е най-удобното време и за тримата — каза Фийлдс. Но преди жената и момчето да станат, на вратата се появи секретарката.

— Междуградски разговор, докторе — каза тя. — От Чикаго.

— Така ли? — учуди се Фийлдс. — Сигурно от университета. Пак искат да ги консултирам.

Той вдигна слушалката.

— Доктор Бърт Фийлдс. С какво мога да ви помогна?

— Докторе, казвам се Бен Майер. Обаждам се от канцеларията на окръжния прокурор. Наистина можете да ми помогнете.

— Да не сте болен? — саркастично попита Фийлдс.

— О, не! — засмя се Майер. — Разследваме случай, който вероятно има връзка с едно убийство във вашия град.

— Убийството на Балфур?

— Как се сетихте?

— То е единственото през последните години. А и най-ужасяващото, откакто съм тук — тоест, от шейсет и първа.

— Доколкото разбрах, вие сте съдебният лекар в града.

— Да, а също интернист, хирург, акушер — всичко, за което се сетите.

— Извършихте ли аутопсия?

— Разбира се.

— Спомняте ли си подробностите?

— Вижте, спомням си всеки сантиметър от тялото на тази нещастна жена. Как бих могъл да го забравя!

— Дали ще е възможно да получа екземпляр от заключението ви?

Фийлдс се поколеба.

— Можете да сте сигурен, че ще е само за вътрешно ползване — подчерта Майер. — Натъкнахме се на подобен случай. Ако става въпрос за сериен убиец, вашето заключение доста ще ни помогне. Бихме искали да го спрем, преди да е избрал поредната си жертва... Имате ли факс?

Фийлдс се изсмя.

— Миналата година ме снабдиха с телефонен секретар. Не се сещам за сериозна причина да притежавам факс.

Новината сякаш разстрои Майер.

— Точно в този момент щеше да помогне много.

— Защо просто да не извадя файла и да ви го прочета? Не е толкова дълъг — предложи докторът.

— Би било чудесно! — въодушеви се Майер и се пресегна към прикрепения за телефона апарат. — Нямате нищо против, ако го запиша, нали?

— Просто така?

— Да, просто така. Тук си имаме всички удобства.

И двамата се засмяха.

Фийлдс за момент остави слушалката.

— Ето какво съм записал, мистър Майер. Гогов ли сте?

— Да.

„Жертвата, Линда Балфур, е бяла жена на 26 години. Висока 152 см, тежи 62 кг. Сини очи, светлокестенява коса. При пристигането ми в дома ѝ на Поплър Стрийт беше мъртва. Жертвата е била пробождена, разсичана и удряна с остър предмет 56 пъти. Раната в гърлото ѝ, която почти я е обезглавила, е причинила аероемболизъм, което обикновено води до сигурна смърт. Раните по ръцете и раменете ѝ показват, че се е борила, преди да бъде убита. Зърната на гърдите и клиторът ѝ са изрязани и напъхани в устата ѝ. Очевидно раните са нанесени от човек, който е имал основни познания по хирургия. На тила на жертвата, на 4.6 сантиметра от основата на черепа, със собствената ѝ кръв е написано «С13.489». Оръжието на престъплението е обикновен кухненски нож с двацетсантиметрово острие, принадлежал на жертвата и открит близо до трупа. Аутопсията не откри следи от алкохол, отрови или наркотик в кръвта на жертвата. При аутопсията бе установено още, че е бременна в девета седмица. Подпис: Едуард Фийлдс, доктор по медицина, 10 юни 1993 г.“

— Това ще ви помогне ли? — попита Фийлдс, след като свърши с четенето.

— Да, докторе — отвърна Майер. Пулсът му се бе ускорила. — Бихте ли повторили надписа на тила на жертвата?

— С13.489. Имате ли представа какво би могло да означава?

— Ни най-малка — каза Майер. — Но ако разберем нещо, ще ви уведоим.

— Надявам се, че все съм ви помогнал с нещо, мистър Майер.

— Благодаря ви, докторе. Много ви благодаря. Ако случайно наминете насам, обадете ми се. Ще ви заведем на обяд.

— Ето такива хора обичам.

Майер затвори телефона и се втренчи в листа пред себе си.

— С 13.489. Какво, по дяволите, можеше да означава това?

Сигурно Сен-Клер щеше да намери отговора.

7.

Вейл пое дъх и отвори вратите към големия салон с пълното съзнание какво го очаква зад тях. Вълната от шум и топлина едва не го зашемети. Пред него се разминаваха и бърбеха стотици адвокати с жените си, а някъде отзад се чуваше джазов оркестър. В огромната зала бяха подредени маси с храна, имаше няколко бара, а присъстващите бяха или юристи, или лобисти, или политици. Нямаше дори къде да се седне. Най-големият коктейл в света. Вейл не понасяше подобни тържества, но се налагаше да прекоси тази зала.

От всички присъстващи тук той беше човекът, от когото най-много се страхуваха. Личността му представляваше потенциална заплаха за всеки адвокат. Неудържим, непредсказуем, неподкупен и непобедим, той бе прекарал девет години от тяхната страна, преди да прескочи отгътък и да се превърне в най-страшния им кошмар — прокурор, който знае всички хитрини и е по-добър играч от всеки от тях. За десет години успешно бе успял да осъди двама градски съветници, един заместник-кмет и един сенатор, а и бе затворил — за пране на пари — една от местните банки.

Сега адвокатите щяха да го посрещнат сърдечно, но от разстояние, сякаш да подчертаят, че той все пак не е един от тях. Това беше единствената част от процедурата, която Вейл харесваше, защото в нея играеше ролята на недосегаемия аутсайдер.

Иначе годишното събиране на най-могъщите прависти в щата само го отвращаваше. Едрите риби използваша случая, за да преценят доколко по-младите им колеги и техните съпруги изпълняват ритуала както подобава. Справят ли се добре в центъра на този обществен ринг? Правилно ли подбират контактите си? Пият ли повече от нужното? Изявяват ли странни политически предпочитания? И може би най-важното от всичко — дискутират ли проблемите на собствената си фирма? Беше повече от ясно, че младите внимателно играят ролите си пред своите шефове и старши партньори, добре съзнавайки,

че впоследствие изпълненията им ще бъдат внимателно преценявани и нашироко обсъждани.

Разбира се, новаците пиеха и дрънкаха много — най-вече за различните лобита в Сената и Конгреса, за законите, добавките и поправките, върху които уж имаха влияние, за това върху мнението на кои конгресмени можеше да се повлияе с почерпка в скъп ресторант или ловна експедиция в Минесота и Уисконсин. Тази първа категория бе позната като „повратливите“. „Лесните“ бяха втора категория и включените в нея можеха да бъдат подкупени с бутилка добър скоч и кутия пури. Съществуваха и „пилещарите“, които се разтапяха просто от ласкателства и повечко внимание. Най-дразнеща беше четвъртата група — на „бетонените глави“, чийто глас в конгресната зала не можеше да бъде купен на никаква цена. Проблемите с тях се решаваха по-късно, когато същите „влизаха в крачка и научаваха първото правило на играта — компромиса.“

Вейл влезе в залата и мина покрай групичка от петима адвокати, опитващи се да спечелят благоразположението на висок белокож мъж с гладка, розовееща кожа, който очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

— Ще мине покрай параграфите 26 и 41 — каза единият. — Фърли ще се заеме с него, сигурен съм. Той е от повратливите. Всичко ще бъде окей.

— А какво става с Пердю и с онзи новият... как се казваше... Ийгъл? — попита друг.

— Харолд Ийгъл — отвърна трети. — Пилещар. Никой не му обръща внимание.

— Е, Пердю е лесен — допълни друг от компанията.

— Прати му бутилка „Чивас“ и е готов.

— Смятайте проблема за решен. Никой няма да се опре на Тим Фърли освен обичайните бетонени глави, а на заседанието останалите ще ги натиснат и с тях е свършено — властно заключи възрастният мъж, с което разговорът бе прекратен.

Вейл въздъхна, когато мина покрай тях, съзнавайки, че му се налага да прескача от една групичка на друга, да кима и поздравява, да се усмихва и ръкува, докато не стигне отсрещния край на залата, откъдето незабелязано щеше да се измъкне.

Тази вечер обаче нямаше да му е толкова лесно. Докато пресичаше огромното помещение, трябваше да изтърпи много повече ръкостискания, потупвания по гърба и усмивки, отколкото друг път.

В отсрещния край на залата стоеше Джейн Венъбъл и го наблюдаваше с усмивка. Висока, недостъпна, арогантна, самоуверена, тя беше с една класа над околните. Лицето ѝ криеше загадката на неподражаемата ѝ натура. Беше висока почти метър и осемдесет и в обикновените делнични дни се обличаше небрежно. В съдебната зала обаче се променяше до неузнаваемост. Съдът бе идеалното място за показ на красотата и ума ѝ. Там тя съсредоточаваше всичките си сили и умения и се появяваше в скъпи, перфектно скроени костюми, подчертаващи съвършенството на тялото ѝ. Превъзходно подготвена, тя беше като тигрица, която очаква набелязаната си жертва. Когато някой се изправеше насреща ѝ, нямаше право на никакви грешки. Също като Вейл, Венъбъл се подчиняваше на едно основно правило — борба докрай.

Тази вечер Джейн бе по-бляскава от всякога. Ефирната тъмнозелена рокля без гръб съсредоточаваше погледите на околните върху красивото ѝ тяло и буйната червеникава коса, спускаща се над раменете ѝ. Носеше обувки на високи токчета, които я правеха по-висока дори от повечето мъже в залата. Красива, недостъпна и сексапилна, тя не можеше да не бъде забелязана. Джейн Венъбъл знаеше всички начини да привлече вниманието на присъстващите и ги използваше докрай.

Предишния ден тя беше довела докрай една от най-големите корпоративни покупки за последните години. Вече за никого не бе тайна, че Венъбъл бе прекарала шест месеца в изучаване на японската култура и език, за да замине за Токио и да убеди шефовете на „Мицуши“ да купят „Мидланд Дайнамикс“. Превъзходната ѝ стратегия ѝ бе помогнала да изпревари в сделката четири адвокатски фирми, включително една от най-големите вашингтонски. В крайна сметка успехът ѝ бе донесъл 250 000 долара плюс слава, на която мнозина завиждаха.

Сега наблюдаваше как Вейл прекосява залата и си спомняше за последното си появяване в съда преди десетина години, когато бе претърпяла една от най-унизителните загуби в кариерата си.

Макар често да си разменяха по някой поглед на коктейли, в ресторанти или в театъра, бяха минали точно десет години, откакто бяха разговаряли. Беше по време на последното й дело като прокурор, преди да се премести в една от най-богатите адвокатски фирми на щата като пълноправен съдружник. Един младеж от Апалачите, Аарон Стемплър, беше обвинен в жестокото убийство на един от най-уважаваните хора в Чикаго — епископ Ричард Рашмън. На пръв поглед спечелването на делото бе фасулска работа, докато на сцената като защитник не излезе Вейл.

В шумен процес, ръководен от един от най-консервативните и безкомпромисни съдии на щата — Хари Шоут, известен още като Хари Палача, Вейл и Венъбъл бяха дали доста хляб на медиите. И тъкмо когато всичко изглеждаше решено, Вейл я бе хванал в капана. Стемплър страдаше от раздвоение на личността — факт, който Вейл бе крил от всички до последния момент. Беше изиграл Венъбъл, като принуди второто „аз“ на Стемплър да се прояви в съдебната зала. Така, вместо да иска електрически стол, Венъбъл трябваше да се съгласи на далеч по-малко наказание. Стемплър беше пратен в щатско психиатрично заведение „докато не бъде излекуван“, а тя напусна прокурорския офис победена, поне в собствените си очи.

Случаят обаче беше накарал и самия Вейл да поразмисли. Беше променил мнението си по доста въпроси. Малко по-късно, сякаш по ирония на съдбата, най-опасният адвокат в щата зае освободеното място на заместник-окръжния прокурор. Но дори като такъв той не успя да оправи отношенията си с Хари Шоут и пререканията им продължиха, докато Шоут не бе назначен във Върховния съд.

Венъбъл дълго не успя да прости на Вейл, но в крайна сметка трябваше да признае, че нещо в него я привлича. Също като нея, той беше безмилостен боец и имаше невероятен инстинкт. Променяше тактиката и настроението си в самата съдебна зала и успяваше да убеди съдебните заседатели в на пръв поглед невъзможни неща, с което сразяваше противниците си напълно.

Привличаше я и друго — външният вид на Вейл, сивите му очи, които сякаш проникваха в нея. Освен това сега той беше не само най-добрият прокурор в щата. Вече бе заел мястото на окръжен прокурор и се ползваше с необходимото уважение. Внезапно тя реши да прекрати свадата помежду им.

Насочи се към него, като се стараеше да го доближи незабелязано. Изведнъж от тълпата се протегна една властна ръка и стисна рамото на Вейл.

Старата акула Шонеси, който през последните трийсет години бе успял да прокара пътя си от градски съветник до сенатор само с една политическа загуба, искаше да поприказва с Вейл някъде на спокойствие. Преди две години Шонеси се бе опитал да спечели губернаторското кресло, но без успех. Загубата обаче ни най-малко не навреди на имиджа му и той продължаваше да бъде един от най-могъщите мъже в щата и само с едно кимване можеше да причини куп неприятности на всеки свой противник. Сравнени с него, повечето от останалите местни политици приличаха на първокласници. Този едър мъж, облечен в копринен костюм за хиляда и петстотин долара, очевидно искаше да предразположи новия окръжен прокурор.

Венъбъл реши да изчака. Обзе я любопитство.

Шонеси заведе Вейл в една малка стая в дъното на коридора и го потупа по рамото.

— Харесва ли ти новата роля?

— Рой, казах ти още преди десет години, че не искам да съм окръжен прокурор. Искях мястото на градския прокурор и сега съм именно такъв.

— Вече не, приятелю. Сега си действащ окръжен прокурор и трябва да започнеш да се държиш като такъв.

Вейл имаше чувството, че води този разговор за втори път. Преди десет години. Зимен следобед. Беше на задната седалка на лимузината на Шонеси и отпиваше от трийсетгодишното бренди...

— Ти си най-добрият адвокат в щата. Никой не иска да се изправи срещу теб.

— Предложение ли ми правиш?

— Нека просто да кажем, че е част от обучението ти. Трябва малко да се поизтупаш.

Вейл се засмя.

— Искаш да кажеш, да бъда приет от обществото.

— Именно. Да бъдеш приет от обществото. Подстрижи се, изглади си панталоните, престани да се заяждаш с всички.

— Трябва ли?

— Трябва. Защото искаш да се преместиш в богатата част на града. Стремиш се към това, за което всички мечтаят — поклони и реверанси, да ти свалят шапка, да те наричат „господине“. Сигурно не ти се иска да прекараш остатъка от живота си с утайката на обществото. Янси има нужда от теб, синко. Венъбъл го напусна. Той загуби всичките си оръжия. Няма кой да му пази задника. По дяволите, Янси никога не е бил подходящ за тази работа. Той е политик, а на неговия стол трябва да седи човек с железни нерви. Това, което иска, е да стане съдия и да прекара остатъка от живота си именно по този начин. Но за да го направи, трябва да върне бляскавата си репутация, която ти едва не съсипа. Само за една година надви неговите най-добри прокурори в две много важни дела. Силвърмън все още не може да преживее процеса с Пинеро, а Венъбъл пое пътя към многото пари в адвокатските фирми. Той се нуждае от теб, момче.

— Затова ли ми натресе случая с епископа?

— Трябва да ти се натрие носът, Мартин. Освен това всички искат това дело да се превърне в голямо шоу, а ти имаш дарбата да го направиш.

— Значи става въпрос за моето превъзпитание и за подготовката на добро шоу?

Шонеси само се усмихна.

Сега, след десет години, ситуацията очевидно не се беше променила.

— Какво, по дяволите, означава „да се държиш като окръжен прокурор“?

— Търканията между теб и Ерик...

— Този загубеняк не става за нищо.

— Той все пак е шеф на полицията. Трябва да работите заедно...

— Чуй ме, Рой. През първите девет месеца като прокурор загубих повече дела, отколкото през предишните девет години като адвокат. И знаеш ли коя беше причината? Ерик Еклинг.

— Искам просто да работиш с него, а не да импровизираш и да го правиш на маймуна.

— Ченгетата на Еклинг отразяват собствената му некомпетентност. Губят доказателства, лъжат, провалят дела,

нарушават гражданските права...

— Може би причината е в това, че ти отне най-добрия му полицаи.

— Той вече бе решил да напусне. Еклинг не му понасяше. Единственото, което могат тези момчета, е да прецакват самите себе си и прокуратурата. Затова реших да си създам собствен щаб по разследванията. И вече не губя дела.

— Защо просто не отстъпиш малко? Това едва ли ще е толкова трудно.

— Ти да не се вживяваш в ролята на световен помирител, а?

— Препирните не помагат на никого.

— Дявол да го вземе, почваш да остаряваш. Преди не се молеше, а направо заповядваше.

— Заповядвам на всички останали. Теб те моля. Мамка му, просто се опитвам да спася добрите отношения, ако нямаш нищо против.

— Добри отношения?! Какви добри отношения? Да не си говорил с Файърстоун?

— Е, той се оплакал на някакъв свой приятел, който пък се оплака на мен... Наистина си го ядосал, знаеш ли? Какво си му казал, да си го завре в задника ли?

— Не, казах му, че няма да го завре на мен.

— За Бога, той е заместник-председател на градската управа. Отношенията ви трябва да са добри. Както с Янси.

— С Янси се разбирахме доста добре. Имахме си договореност. Проблемите се появяваха само когато той я забравяше.

— Файърстоун е доста близък с полицията. И няма нищо против твоята детска градина.

— Не бих нарекъл екипа си детска градина... по-скоро е колеж.

— Окей, окей... разбира се. Просто искам да кажа, че...

— Просто искаш да ми пускаш старите лафове, Рой. Прави се, че харесваш Файърстоун. Почни да работиш с Еклинг. Няма да стане. Кажи на Файърстоун да си гледа работата. Отговорен съм не за града, а за целия щат.

— Боже мили — въздъхна Шонеси и поклати глава.

— Ти май наистина искаш да опандизиш всички тукашни важни клечки, а?

— Това пък кой ти го каза?

— Хайде, хайде — промърмори Шонеси и изтръска пепелта от пурата си.

— Някой ден може и ти да попаднеш в редицката. Предупредих те още когато станах прокурор.

— Няма начин — каза Шонеси и се засмя. — Не съм ти в юрисдикцията. За мен може да се погрижи единствено главният прокурор, но... — Той се наведе напред и тихо добави: — ... но пък аз съм му помогнал да попадне на това място. И е доста по-благодарен от теб.

Венъбъл ги видя как излязоха от голямата зала и си стиснаха ръце. После Вейл се насочи към изхода. Тя тръгна след него. Той спря, за да се ръкува с някакви мъже, обърна се и я видя. Очите им се срещнаха и този път никой не се извърна. „Е, какво пък толкова?“ — каза си тя и вдигна чашата си, за да го поздрави. Той се усмихна и я доближи.

— Как си, Джейни?

— Мисля, че и двамата се справяме доста добре — отвърна тя и му подаде чашата си. Вейл отпи и повика един от келнерите, който донесе две пълни чаши. Насочиха се към ъгъла на залата, далеч от тълпата и шума.

— Четох за големия ти удар — каза Вейл. — Поздравления.

— Благодаря ви, господин окръжен прокурор.

— Не се занасяй.

— О, сега имаш цялата власт, Мартин. Нима не си личи? — каза тя и посочи тълпата пред тях.

— Утрешният ден ще бъде като всички останали.

— Не, вече никога няма да е същото. Сега ти си този, с когото трябва да се съобразяват. И всички знаят, че изобщо не ти пука за политиката.

— Доста умно момиче си, Джейни. — Той се отдръпна леко и я огледа внимателно. — И ако това въобще е възможно, изглеждаш доста по-красива, отколкото беше преди десет години.

За миг дъхът ѝ секна, но тя успя да запази самообладание.

— Не мислех, че забелязваш такива неща, Мартин.

— Не съм безчувствен. Просто се стараех да не ти обръщам внимание в съдебната зала.

— И успяваше.

— Означаваше ли това, че всичко е наред и ще забравим старите глупости? Какво ще кажеш пак да се държим като хората?

— Никога не сме се държали като хората — отвърна тя и се засмя.

Е — сви рамене той, — можем поне да опитаме.

Зелените ѝ очи леко се разшириха. Какво точно имаше предвид той? За миг се поколеба. Не искаше да се поддава на моментния си порив.

„Сега си мисли какво точно имам предвид“ — каза си той. И побърза да я успокои:

— Вероятно никога повече няма да се изправим един срещу друг в съда.

— Колко жалко.

Разбираше я напълно. Да се срещнат още веднъж в съдебната зала щеше да е доста вълнуващо. Очите им се срещнаха още веднъж, после тя внезапно смени темата:

— Какво казват лекарите?

— Знаеш. Куп специалисти и никой не казва нищо конкретно. Едно поне е сигурно — няма да му е лесно.

— Винаги съм харесвала Джак — каза тя, замислена за онези години, когато работеше с белокосия, винаги усмихнат окръжен прокурор.

— Янси е голям подмазвач, но поне не е тъпанар — каза Вейл.

— Вярно — съгласи се тя. — И би направил всичко, за да го уважават.

После отпи от шампанското си.

— Разочаровала съм го само два пъти, знаеш ли? И двата пъти причината беше ти.

— Дявол да го вземе, оттогава мина доста време. Както казва един приятел, изтече доста вода.

— Глупости, Мартин, ти беше чудовище! По дяволите, предполагам, че още си. Колко време си прокурор? Десет години?

Той кимна.

— Следващия месец ги навършвам.

— Дълго време си чакал. Това ти обещаха, нали? Джак става съдия и ти заемаш неговото място.

— Никога не са ми обещавали нищо повече от това да ръководя канцеларията така, както смятам за добре. Още повече, че обещанията не струват нищо, когато става въпрос за политика. Знаеш ли кога един политик лъже? Когато говори.

Тя се разсмя и го попита:

— А знаеш ли какво биха казали, ако всички адвокати в тази зала изведнъж се издавят?

— Не, какво?

— Попътен вятър — каза тя и пак се засмя. — Е, ако е така, както казваш, всичко е било изпитано брилянтно. Изкарват те от играта и те поставят на своя страна.

— Обзалагам се, че Джак е измислил цялата операция.

— Нищо подобно. Той просто трябваше да се съгласи.

— Кой тогава? Само не ми казвай, че е Шонеси!

— Честно казано, именно Шонеси изпълни първия удар.

— Шегуваш се! Наистина добре пазена тайна.

— Не е никаква тайна. Шонеси хвърли топката, а Янси бе готов на всичко, за да я хване. По дяволите, ти беше напуснала и не му беше останал кой знае какъв избор.

— Ами ти защо се съгласи? Сигурно си правел поне по милион годишно и изведнъж си го заменил със сто и петдесетте бона в прокурорския офис.

Думите ѝ го върнаха към спомена за делото Стемплър, а и за останалите подобни през годините — наркотрафиканти, гангстери, крадци и дребни престъпници.

— Парите никога не са били довод за мен — отвърна той.

— Тогава защо? Да не искаш да ми кажеш, че ти е писнало да защитаваш изметта на обществото? Навремето успя да отървеш доста отрепки. Имаше особено чувство за правосъдие.

— Правосъдие? Едничкото, което научих след двайсет години в занаята, е следното: ако искаш правосъдие, отиди в публичен дом; ако искаш да го начукаш на някого, заповядай в съдебната зала. Приеми го като перифраза на Томас Джеферсън.

— Доста цинични думи в устата на един прокурор.

— Всички сме циници. Това е единственият начин да оцелеем.

— И какво следва? Ще довършиш мандата на Джак, после ще опиташ да спечелиш свой, за да видиш как е в голямата политика?

После може би губернатор?

— Говориш като шеф на предизборен щаб.

Тя го погледна и изразът ѝ се смекчи.

— Мисълта ти не е чак толкова лоша.

Вейл реши да използва момента.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно днес? Ще обменим някоя и друга тайна.

— Вече знаеш всичките ми тайни, Марти — отвърна тя, възвръщайки самообладанието си. — Идеята обаче е интересна. Само че не тази вечер. Обади ми се.

— Ако промениш мнението си, довечера съм в „Аванти“.

Той тръгна, после внезапно се върна, доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Ще бъда съвсем сам. — Целуна я по бузата и се отдалечи.

Джейн Венъбъл се обърна към шумната зала, джазовия ритъм, адвокатите и горещината. Раменете ѝ потръпнаха.

„О, какво пък толкова — помисли си тя. — По дяволите гордостта!“

8.

Еlegantен, учтив, чудесен домакин и собственик на „Аванти“, най-добрия италиански ресторант в щата, Гуидо Синатели имаше само един недостатък: ужасен вкус към вътрешната подредба. Пластмасови гроздове и прашни бутилки от „Кианти“ допълваха впечатлението от покриващите тавана изкуствени лози и изрисуваните като гигантски бъчви стени. „Аванти“ обаче успя да оцелее благодарение на дискретността, подчертаното внимание към всеки отделен клиент и впечатляващата кухня. Разположено на три преки от градския съд, „ресторантчето на Гуидо“ /никой от редовните посетители не използваше истинското му име/ се бе превърнало в предпочитано заведение на повечето прависти в града. Тук можеха да бъдат забелязани както младите, наперени адвокатчета, така и по-старите, титулувани юристи. За едните бяха определени централните маси и тези до вратата, докато за най-ухажваните клиенти бяха предназначени тихите, удобни сепарета. Още от времето, когато стана известен като най-опасния адвокат в щата, Вейл си бе извоювал собствено сепаре. Тук можеше да се храни, да чете или да разговаря на спокойствие.

И тази вечер, както всеки петък, заведението беше полупразно. Голяма част от редовните посетители бяха заминали извън града за уикенда. Бяха заети пет-шест маси, на бара имаше само няколко души. Беше сравнително тихо, Вейл си поръча чаша червено вино и разгърна вестника. Материалите за Янси и трупове в градското бунище започваха от първа страница. Той се зачете в тях и не забеляза как до масата се приближи Джейн Венъбъл. Той вдигна очи, видя я, стресна се, стана и остави вестника.

— Не знам какво въобще правя тук. Сигурно съм полудяла! Предполагам, че съм толкова отегчена от онези глупаци, че...

Тя не спираше да бърби, опитвайки се да прикрие неудобството си. Вече не беше сигурна дали въобще е трябвало да идва и да се вижда с човека, когото беше игнорирала през последните десет години. Вейл ѝ предложи стол.

— Не е необходимо да ми се извиняваш за каквото й да е — тихо каза той. — Никога.

— Не се извинявам, просто...

— Просто се радваш, че си тук? — предположи Вейл.

Тя го погледна и по лицето й пропълзя неловка усмивка.

— Минаха десет години.

— Е, и двамата имахме доста работа през това време — каза той.
— Какво ще пиеш?

— Чаша шампанско може би.

Вейл се обърна към най-близкия келнер:

— Еди! Шампанско за дамата, за мен също. Всъщност защо не ни донесеш цяла бутилка? Най-добре „Тайтингер“ от 73-та.

За минута на масата се възцари мълчание, после и двамата заговориха едновременно, спряха и се разсмяха.

— Дяволите да го вземат, Джейни, време е да пораснем. Ти си разведена от две години, ако не се лъжа. аз съм заклет ерген...

Тя изглеждаше изненадана от познанията му за личния й живот.

— Да не сте ме следили, господин прокурор?

Той не отговори. Очите му бяха впити в нейните. След няколко секунди Джейн извърна поглед.

— Печелиш — каза тя и посегна към цигарите си.

— Ако изброя всичките случаи, в които съм губил, няма да ни стигне времето.

Тя се засмя.

— Държим се като деца, не мислиш ли?

— Може би просто сме на точното място в подходящия момент, Джейни.

— Казвала съм ти и преди, Мартин, никой не ме нарича Джейни.

— Освен мен — подчерта той. — И какво ще направиш, ще ме арестува ли? Не забравяй, че срещу теб седи окръжният прокурор.

— Това май не те радва особено — отбеляза тя.

— Да не търсиш работа?

— Защо, да не би да напускаш?

Той цъкна с език.

— Все си си същата. Все наопаки. Е, как мислиш, защо седим тук и си разговаряме, Джейни?

Тя сви рамене.

— Може би защото и двамата сме на четиридесет?...
— Над четиридесет — поправи я той.
— Защото и двамата мразим тържествата?
— Или защото и двамата мразим адвокатите?
— Звучи добре — съгласи се тя. — Или пък защото и двамата сме адски самотни?
— За себе си съм сигурен — каза той. — Липсваше ми. На мен и на всеки друг мъж, който някога те е виждал в съдебната зала. Наистина успяваше да събереш погледите. Е, не ти ли е мъчно за шума в залата, за мириса на тълпата?
— Все още не съм изоставила съда.
— Но не е като преди. Сега се занимаваш със защитата на големи компании.
— Хайде, Вейл, правила съм го само веднъж.
— И спечели, за съжаление.
— Виж какво... — Тонът ѝ беше леко раздразнен.
— Съжалявам — бързо каза той. — Взимам си думите назад. Тя сви рамене.
— Вероятно съм малко по-чувствителна на тази тема. Но пък съм доста любопитна да разбере нещо друго. Вярно ли е, че когато си започнал в прокуратурата, са ти скроили номер?
— О, да — отвърна той. — Добре ме начесаха. Бях се хванал с Търговската камара. Напълниха вестниците с лъжи, подкупиха някой и друг съдия, доведоха най-добрите адвокати, които можах да намерят, и ме тикаха в миша дупка още на първия ми процес. Беше за урок.
— Тоест?
— Опасно е да си заслепен от идеализъм. В мига, в който разберат, че имаш слабо място, хиените изкарват тежките си оръдия.
— Е, не можеш да се оплачеш. Разби една от най-големите банки в града за пране на пари, затвори две химически компании, осъди половината градски съветници за подкупи. Може да се каже, че резултатът е в твоя полза.
— Това е само началото — каза той и побърза да смени темата:
— Кавгите ни отпреди десет години доста ми липсват.
— Старите номера, а?
— Ти знаеш най-добре.
— О, виж кой го казва!

Тя взе чашата си и вдигна тост за доброто старо време. Очите им отново се срещнаха и този път тя не сведе поглед.

— Джейни — започна той, — много ли си гладна?

Тя се облегна назад, вдигна очи към тавана, въздъхна и каза:

— Партитата винаги ми развалят апетита.

Тази вечер той се разкриваше пред нея в непозната светлина — по-романтичен и по-уязвим. Беше взел със себе си бутилка изстудено шампанско и бе убедил Гуидо, че са размислили относно вечерята.

Джейн винаги бе изпитвала особено влечение към Вейл, но никога не си го признаваше направо, а го отдаваше на смесицата между уважението и страха от таланта му. Сега, изправена в средата на неговата всекидневна, докато го наблюдаваше как пали огъня в камината, тя разбра колко много го желае и се запита дали не е допуснала грешка. Дали всичко нямаше да се превърне в поредното моментно увлечение? Дали на сутринта нямаше да изпитва неприятното чувство, че просто се е подала на плътското си желание? Но когато той се изправи и я погледна в очите, страховете ѝ се изпариха. Заля я вълна от чувства. Той пое палтото ѝ, хвърли го на дивана и отиде в кухнята, за да вземе чаши за шампанското.

Тя се огледа. Апартаментът имаше две спални, едната от които бе превърната в кабинет, изпълнен с купчини книги, документи, книжа, списания, бележки и изрезки от вестници, закачени по стените.

От банята се процеждаше слаба синкава светлина и Джейн се насочи натам. Пред очите ѝ се разкри нещо като малка оранжерия. Ваната бе обградена от цветя, по стените висяха най-различни растения, а синкавата светлина идваше от няколко крушки, насочени към редица нежни, сини цветя.

— О, имаме си работа с любител-градинар — измърмори тя.

— Наричат ги „сини красавици“ — чу се зад гърба ѝ. Тя стреснато се обърна, задържайки дъха си.

— Съжалявам. Нямах намерение да шпионирам.

Той ѝ подаде чаша шампанско.

— Приличат на красиви млади дами. Зимни цветя са. Растяха на брега на реката, край която живеехме, когато бях малък. Понякога набирах букет от тях и ги носех вкъщи на майка ми. Тя ги поставяше

на пианото и им говореше. „Това е Шопен“, казваше им и после им свиреше.

— Звучи прекрасно.

— Майка ми беше прекрасна. Бях на петнайсет, когато почина.

— Съжалявам.

— Оттогава мина доста време.

Желанието ѝ се възвърна. Устата ѝ пресъхна и тя отпи от шампанското.

На стената имаше снимка на увехнали цветя, покрити от мъгла и черен дим. В далечината се виеше мръсна река, а ниско над нея се спускаха тежки сиви облаци.

— Добре дошла в Рейнбоу Флетс. Ако щеш вярвай, но като дете често плувах в тази река.

— Значи това е случаят, с който си започнал кариерата си на прокурор?

— Да. Търговската камара нарича това място индустриален парк. Мислех, че паркът е място, където си играят децата и винаги е весело. Илюзията ми обаче бързо бе разрушена.

— Защо пазиш тази снимка?

— За да ме пази от отлитане в облаци.

— Не мога да си те представя отлитащ в облаци. — Тя изу обувките си, докато се връщаха обратно във всекидневната. — Надявам се, че нямаш нищо против. Малко ме стягат.

— Седни. Адски съм добър в масажа.

— Масажа?

— Правя най-добрия масаж на стъпала в целия щат.

Тя седна на дивана и се отпусна назад върху меките възглавници. Той пое едното ѝ стъпало в двете си ръце, първо нежно, после — понастойчиво. Сякаш електричество премина през тялото ѝ. Пулсът ѝ се учести. Ръката му се придвижи към глезена ѝ. Тя се изправи, усещайки, че остава без дъх.

— Трябва да стана — каза тя. Надигна се и отиде до камината. Той я последва.

— Марти... — започна тя, но той я обърна към себе си, пое лицето ѝ с двете си ръце и я целуна. Тя се предаде и жадно му отвърна, телата им се притиснаха едно към друго.

Ръцете им страстно се сплетоха. Той започна да я съблича, изучавайки с пръсти всяка нейна пора. Дъхът му спря — тя постави дланта си върху неговата и поведе ръката му по тялото си. Той пресегна другата си ръка и свали ципа на роклята ѝ; гърдите ѝ се притискаха към неговите, върховете на пръстите ѝ се спускаха по твърдите мускули на корема му. Той усети докосването ѝ под колана си и още по-надолу... тя се отпусна назад и остави роклята да се свлече на пода. Дватамата продължаваха да се целуват, очите им бяха затворени. Тя хвана ръката му и я насочи надолу по корема си и сетне между краката си, притисна я силно и започна леко да се движи надолу-нагоре, галейки гърба му с другата си длан, докато двамата не постигнаха свършения ритъм. Върховете на набъбналите ѝ гърди докоснаха неговите, едната ѝ ръка се спусна към втвърдения му член и нежно го докосна, засилвайки желанието му. Тя зарови глава в рамото му и потръпна, докато ръката му забързваше движението си между краката ѝ. Гърбът ѝ се заизвива, дишането ѝ се учести.

— Господи — прошепна той, — успокой темпото.

— Не мога — изшептя тя в отговор, — просто не мога!

Ръката ѝ отново покри неговата и я принуди да забърза движенията си. Цялото ѝ тяло трепереше, краката ѝ се изопнаха и той усети набъбващия ѝ клитор между пръстите си. Тя извика и спазматично се притисна към ръката му.

Той я притисна към пода и легна върху нея. Мускулите му се изопнаха, докато ръката ѝ насочваше члена му. Пое си дъх и проникна в нея. Тя изпъна рамене, после го обгърна с ръце, извъртя се и след миг бе върху него. Връхчетата на гърдите ѝ се движеха нагоре-надолу по неговите, тялото ѝ бавно се издигаше и спускаше, а устните ѝ заглушаваха неговия вик. Когато всичко свърши, те спряха, но след миг страстта им отново надделя, ръката му се спусна към корема ѝ и усети възвръщащото се желание. Тя се изпъна, пое си дъх, притисна се към него, потрепери и отново го пое. Вик се изтръгна от устата ѝ. Сетивата му почувстваха страстта ѝ и спазми обзеха цялото му тяло, после пак, и пак, докато най-сетне светът не експлодира.

Тя се разтресе, вълните отново я заляха отвътре.

— Господи! — Джейн стегна бедрата си, притискайки го с всички сили към себе си.

След миг двамата лежах неподвижни. Тя повдигна глава, докато носовете им се докоснаха. Врърхчето на езика й докосна горната му устна.

— За Бога — прошепна тя, — нужно ли беше да чакаме толкова дълго?

Претърколи се настрана; единият й крак още беше върху тялото му. Той я прегърна и няколко секунди полежах така, наблюдавайки отблясъците от огъня.

— Какво стана с онази красива жена, която работеше за теб? — попита тя, нарушавайки тишината.

— Наоми Чанс?

— Така ли се казва? Хубаво име.

— Още работи за мен. Много си любопитна.

— Носеха се разни слухове.

Тя се обърна по грърб, повдигна крака си и бавно го премести. Голото й тяло разкри прелестта си пред очите му.

— Имаше ли нещо между вас? — попита тя.

Той вдигна показалеца си.

— Веднърж? Правили сте го само веднърж?

Той кимна.

— Беше преди доста време. Тя каза, че не искала да продължаваме, защото щяло да навреди на професионалните ни отношения.

— Глупачка — отбеляза Джейн и нежно го целуна по грърдите.

— Огладня ли вече? — попита той.

— Бих хапнала нещо.

— Какво ще кажеш за шампанско и малко сирене?

— Не е зле за начало. Имаш ли свещи?

— Трябва да проверя дали не са се превърнали на прах.

— Свещи, шампанско и сирене. Романтично.

— Значи си гладна, а?

— О, да — тихо отвърна тя.

Той стана и тръргна към кухнята, а Джейн огледа голото му тяло. Без излишни тлърстини и без излишни мускули. Харесваше й. Беше добър любовник и знаеше как да доставя удоволствие. Това не я изненадваше. Вейл влагаше страст във всичко, което вършеше.

След две-три минути той се върна с чисти чаши, парче бри и две свещи. Запали едната, наведе я и когато разтопеният восък образува малко езерце в средата на пепелника, закрепил свещите там. Отвори пакетчето бри и загреба с кутрето си. После го подаде на Джейн, тя го захапа и изсмука сиренето.

Телефонът звънна.

— За Бога — измърмори той.

Опита се да не му обръща внимание, но след пет иззвънявания разбра, че не може да е друг освен Стенър.

— Мамка му — изръмжа Вейл, вдигна слушалката и каза: — Не съм си вкъщи. Ако оставите съобщение...

— Джон Феръл Делъни.

— Пауза.

— Какво по-точно?

— Лежи в един публичен дом на Лейк Вю Драйв, абсолютно гол, с два трийсет и осемкалиброви в тялото. Съвсем мъртъв.

— Майка му стара!

— Десет минути. Или трябва да си вземеш душ?

Вейл не обърна внимание на сарказма.

— Ходи ли дотам?

— Шок ми се обади. Казах ти всичко, което знам.

— Десет минути — предаде се Вейл.

— Чакам те отпред.

— Сигурен съм.

Постави слушалката върху вилката. Джейн продължаваше да изучава тялото му, докато той навличаше дрехите си.

— Няма нужда да си тръгваш — лъстиво прошепна тя. — Защо не останеш за цялата нощ?

— Много смешно — изръмжа той. — Става въпрос за убийство.

— Не си много учтив.

— Какво?

— Изчука ме като за последно и ме оставяш заради някакъв труп.

Той вдигна панталоните си и яростно издърпа ципа.

— Редовната среднощна разходка.

— Доколкото си спомням, през миналата година имаше около две хиляди убийства. Всеки път ли напускаше леглото си заради тях?

— Не всички бяха през нощта — подчерта той, оглеждайки се за обувките си.

Тя стана и запали цигара.

— Да те изчакам ли? — Гласът ѝ беше иронично прелъстителен.

— Не ми казвай, че докато беше в прокуратурата, не са се случвали подобни неща.

Тя бавно поклати глава.

— Имах само един телефон и редовно го изключвах.

— Ами ако ставаше въпрос за нещо наистина важно?

— Колко важно? — попита тя, издихвайки дима от цигарата си. В гласа ѝ прозвуча любопитство.

— Мно-о-ого, мно-о-ого важно.

— Къде отиваш? — подозрително попита тя.

— Това е риторичен въпрос, Джейни.

— Не, не, няма да се измъкнеш така, Вейл! Какво се е случило? Къде, по дяволите, отиваш... — Тя погледна часовника — ... в единайсет и половина вечерта?

— Джон Феръл Делъни интересува ли те?

Лицето ѝ се стегна.

— Какво по-точно?

Той я погледна, усмихна се и постави показалец на устните си.

— Направил е нещо! Да не би... О, не, не ми казвай, че нещо му се е случило!

Спомен като светкавица проряза съзнанието на Вейл. Двамата със съдията седят един срещу друг край голямото бюро и си прехвърлят сребърните доларови монети.

— Случаят е специален, Джейн. Не мога да ти...

— Не говори глупости, Мартин Вейл! Да си чувал нещо за планирано изнасилване? Говори или почвам да крещя.

— Не би го направила.

— Мъртъв е, нали? — Тя се наведе към него. — Така ли е, Марти?

Вейл кимна.

— Някой е вкарал два куршума в коравото му старо сърце.

— Божичко! — тихо възкликна тя. — Някой е застрелял Делъни! Имаш сериозен проблем, господин окръжен прокурор. С теб сме може

би единствените двама души в града, които нямат причина да убият това копеле. А може би ти също си в списъка на заподозрените?

— Не. Налага ми се да контактувам с протежето му, Файърстоун — каза Вейл, докато навличаше костюма си. — Никога не съм имал кой знае какъв допир с Делъни.

— Щастливец. Добре, склонна съм да ти простя факта, че ме изоставяш, но само ако обещаеш да ми разкажеш всички подробности, когато се върнеш. Утре това ще е най-горещата клюка в града.

Той се наведе и я целуна.

— Ако не съм се върнал, когато решиш да си тръгнеш, заключи вратата.

— Не ме разочаровай — прошепна тя и се усмихна.

9.

— Сам ли е бил Делъни, когато са го намерили? — попита Вейл, щом се качи в колата. — Искам да кажа, има ли някой заподозрян?

— Казах ти всичко, което знам — отвърна Стенър и подкара автомобила.

След няколко преки зави пред високо остъклено здание. Луната се отразяваше в спокойните води на езерото зад него. Пред сградата имаше четири полицейски коли и линейка, а от другата страна на улицата бе паркиран и микробусът на Окимото. Малка групичка хора се притискаха към ограждащите полицейски ленти, сякаш очакваха да се случи нещо драматично. Вейл и Стенър взеха асансьора за трийсетия етаж.

Озоваха се в малък коридор. Виждаха се само две врати. Едната бе отворена и подпряна със стол, и до нея се бе изправил униформен полицай.

Влязоха и видяха Шок Джонсън, застанал в началото на дълго антре, застлано с красив бял килим. Някъде отстрани се носеше мека, приглушена светлина. Едрото ченге се усмихна, приближи се към тях и протегна огромната си ръка.

— Здравейте, момчета — каза той и ги поведе към всекидневната. — Напоследък се виждаме доста често.

— Да, хората ще си помислят, че между нас има нещо — отвърна Вейл.

— Не си мой тип — отбеляза Джонсън. — Предпочитам русокози.

— Ще си сложа перука.

— Не е същото.

Прекошиха антрето и влязоха във всекидневната — обширна, с големи панорамни прозорци, гледащи към езерото. Оперативният работник, който събираше с миниатюрна прахосмукачка власинки от килима, се изправи и излезе. Друг негов колега оглеждаше масите, столовете и всичко, върху което можеше да има отпечатъци.

С изключение на великолепната гледка от прозорците, стаята създаваше усещане за студенина и стерилност. Черната модерна мебел рязко контрастираше с белите стени и килима. Три големи абстрактни картини допълваха обстановката. Беше чисто и подредено. Единственото, което разваляше общото впечатление, бе председателят на градската управа Делъни. Голото му тяло лежеше на пода, а очите му бяха замръзнали, вперени в някаква точка на тавана. В гърдите му имаше дупка, още една красеше челото му. Изтеклата кръв бе попила в килима и образуваше голямо кафяво петно.

— Къде е Оки? — попита Вейл.

— В другата стая. Неговото предположение е, че се е случило между седем и осем и половина.

— Кой го е намерил? — поинтересува се Стенър.

— Тази вечер Делъни трябвало да произнесе реч на някакъв банкет. Когато не се появил и не се обадил по телефона, някой звъннал тук. Портиерът казал, че не го е виждал да излиза. Проверил на паркинга — колата му била там. Тогава неколцина от банкета се запътили насам и с помощта на портиера проникнали вътре. И видели ей този труп.

— По кое време станало всичко? — попита Стенър.

— Единайсет и пет.

Стенър се приближи до тялото и го огледа по-внимателно. Дясната страна на лицето беше обгорена.

— Очевидно е стреляно от много близо — отбеляза той през рамо.

Шок кимна.

— Половината му лице е опърлено. Изстрелът е отправен от няколко сантиметра. Но вероятно не е било необходимо. Май е бил просто за подsigуряване.

— Нещо интересно в спалнята? — попита Стенър.

Шок сви рамене.

— Виж сам.

— Делъни не изглежда кой знае колко изненадан — каза Вейл.

— Така е — съгласи се Шок.

— Очевидно е познавал нападателя, не мислиш ли?

— Доста разумен извод. Как иначе би се разкарвал из всекидневната чисто гол?

— Възможно е да го е направила жена му...

— Или приятелката му?

— Или пък приятелят му.

— Нищо чудно.

— Една моя позната твърди, че е единствената в града, която няма причина да го убие.

— Имал ли си си работа с него, Марти?

— Не. Използваше Файърстоун за парламентъор.

— Той също не е цвете за мирисане.

— Ако искаш, можем да го впишем като пръв заподозрян.

Шок се засмя.

— Идеята не е лоша.

— Колко момчета е мобилизирал Еклинг?

— Половината управление.

— Не ме учудва. Вече му пари под задника. Този случай ще даде поводи за размисъл на всеки политик в щата.

— Ще се питат кой от тях е следващият, а?

— Глупости. Ще се чувстват гузни — каза Вейл и двамата се засмяха.

— Покажете малко уважение към мъртвия. В крайна сметка, той беше председател на градския съвет, президент на финансовия комитет и шеф на местния клуб на демократите... — каза един нисък мъж с азиатски черти, черна, пригладена назад коса и очила. Оичи Окимото, нахлузил бяла престилка, гумени ботуши и ръкавици, влезе откъм спалнята.

— Как си, Марти? — попита той.

— Напоследък не си доспивам — отвърна Вейл.

— Тук поне е малко по-комфортно от бунището.

Окимото, който на трийсет и шест години вече бе един от най-добрите съдебни експерти в страната, прекоси стаята и се отпусна в едно от дълбоките кожени кресла. Вейл измъкна цигарите си. Без да го погледне, Окимото каза:

— Не пали това, моля те.

— Да не вземаш проби от въздуха, Оки? — поинтересува се Вейл.

— Димът ме дразни.

Вейл прибра цигарите и всички зачакаха Окимото да свърши с мисленето си. Минаха няколко минути и той най-сетне се надигна от креслото.

— Готово. Можеш да се прибираш вкъщи — каза той на Вейл. — С изключение на трупа, тук няма нищо интересно. Ето какво мога да ти кажа. Няма признаци за влизане с взлом. На пода на банята има мокри кърпи. На леглото е проснат смокинг. Златен ролекс поне за един бон, портфейлът, кредитните му карти и така нататък, плюс триста и осемнайсет долара в брой са недокоснати.

Той погледна трупа.

— Мисля — просто мисля — че някой, когото той познава, някой, който има ключ, влиза в апартамента, докато Делъни е в банята. Като се изкъпва, той спира душа, изтрива се с кърпите и идва тук да си сипе едно питие. Барчето е ей там, в ъгъла. Мисли си, че е сам, и се разхожда гол-голеничък. Предполагам, че ако е трябвало да отвори вратата или е чул, че някой влиза, е щял да си наметне поне един халат. Налива си значи питието, обръща се и кого да види — нашия загадъчен гостенин. Между двамата се завързва разговор — а може Делъни да разбира, че е в опасност и да го удря на молба. Та в крайна сметка оставя чашата на масата и докато се обръща, онзи го прострелва два пъти. Първо стреля в тялото — намерих гилзата близо до вратата към спалнята. После се доближава, навежда се и стреля в главата. До нея също намерих гилза. Очевидно мотивът не е грабеж. Мисля също, че все пак мистериозният посетител е жена.

— Защо? — попита Вейл.

— По килима имаше отпечатыци от точета. Не много остри — бих казал, че са от онези, средно високите. Направихме доста снимки и восьчни отливки. Струва ми се още, че аутопсията няма да поднесе кой знае какви изненади. Може да има малко наркотик в кръвта, но се съмнявам. Никъде в къщата не намерихме забранени субстанции. А стомахът му сигурно е съвсем празен — не бива да забравяме, че се е готвел за банкет.

— Който и да го е застрелял, е дошъл тук именно с тази цел — отбеляза Стенър.

— Откъде си сигурен? — попита Окимото.

— Защото е съвсем гол, нали така? — намеси се Шок.

— Ако са се готвили за разговор, той сигурно щеше да отиде в спалнята и да си наметне нещо.

— Звучи логично — съгласи се Окимото.

— Ако е станало така, както предполагаш, Оки — обади се Вейл, — дамата сигурно доста го е мразела. Абъл е прав — дошла е тук със стопроцентовото намерение да го убие.

— Нека все пак изчакаме аутопсията — каза Окимото. — Между впрочем, няма да имам подробности около случая от бунището до утре вечер, може би дори до другиден. Голяма каша.

— Е, Шок, сега просто трябва да намериш някой, който доста е мразел Делъни — каза Вейл, когато Окимото ги остави и отиде в кухнята. — Ако се вярва на моята позната, това би могъл да бъде всеки наш съгражданин.

Двамата се засмяха и точно в този миг в стаята влезе Еклинг.

— Какво е толкова смешно, по дяволите? — студено попита той. — Един от най-уважаваните ни граждани лежи мъртъв на пода, а вие мислите, че това е повод за веселие? Изненадан съм от вас, капитане.

— Е, хайде, Ерик — каза Вейл. — Знаеш как е в такива случаи — всички сме нервни.

— Известно ми е как се отнасяш към градските съветници — рязко отвърна Еклинг. — Но искам да ти припомня, че те са представители на народа. И заслужават уважение.

— Остави тези глупости, Ерик — отвратено каза Вейл. — Става дума за убийство. Разследвай го. Върши си работата.

— Влизаш в ролята си на окръжен прокурор, а?

— Ако реша да го направя, ще разбереш пръв — отрязва го Вейл.

Стенър се появи на вратата на спалнята и скръсти ръце.

— Свършихте ли си работата, капитане? — обърна се Еклинг към Джонсън.

— Чакам момчетата от лабораторията — отвърна Шок.

— Моите хора оглеждат квартала — каза Еклинг. — Сутринта ще разпитаме хората от градската управа и бизнес партньорите му. Лично ще се заема с това разследване, капитан Джонсън. А вие сте ми пряко подчинен.

— Да, сър.

— Жена му чака долу — продължи Еклинг. — Знаете ли, тя дори нямаше представа, че той държи този апартамент. Явно не го е

използвал само за офис. Щом ѝ казах, че сме го намерили тук, тя реши, че просто е бил на гости на някого.

— Поне знае, че е мъртъв, нали, сър? — попита Джонсън.

— Хм, казахме ѝ, че е нещастен случай. Мисля, че мистър Файърстоун ще ѝ разкаже подробностите. Доста са близки.

В този момент се чу как се отварят вратите на асансьора. Шок се обърна и видя Реймънд Файърстоун, който водеше под ръка Ада Делъни. Беше облечена в дълга официална черна рокля и не носеше грим. Спря на прага, огледа се и после се насочи към всекидневната.

— Мамка му — изръмжа Шок. — Донесете чаршаф и покрийте това.

— Не! — викна Ада Делъни, вторачена в трупа на бившия си съпруг. — Оставете го както е!

Джонсън погледна Еклинг и той кимна. Мисис Делъни бавно прекоси стаята и спря на два метра от трупа.

— Така ли го намерихте? — попита тя.

— Да, госпожо.

— Типично — отбеляза тя.

Мъжете бързо се спогледаха.

— Дори не знаех за този апартамент — продължи тя, обръщайки поглед към широките прозорци. Гласът ѝ изтъня и тя заговори забързано, сякаш трябваше да произнесе заучен монолог и се страхуваше да не забрави нещо. Вейл реши, че шокът, който е изживяла, виждайки мъртвото тяло на съпруга си, е парализирал мислите ѝ.

— Доста красив изглед. Малко суров, но доста красив. Изненадващо добре за мъж, който натрупа състояние от кланици. — Тя се обърна към една от картините. — Никога не съм харесвала вкусовете му в изкуството. Абстрактната живопис ми навява хлад. — Обърна се към Файърстоун. — Не е много честно, нали, Реймънд? Да притежаваш такова хубаво жилище и да не го споделяш с жената, която се предполага, че обичаш, която е отгледала децата ти и е споделяла леглото ти? За момент спря и допълни сякаш с безразличие: — Която си обсипал с толкова много лъжи.

Направи стъпка към трупа и го погледна.

— Омъжих се за него веднага след колежа. Трийсет и една години. Не съм била с друг мъж — в интимния смисъл на думата,

разбира се. Винаги беше само Фаръл. Фаръл, Фаръл, Фаръл. Беше внимателен и го обичах толкова много... преди трийсет и една години. Купи ми орхидея за завършването на колежа. Не знам откъде беше взел пари. Дотогава не бях виждала истинска орхидея. После продължи да ми подарява по пет орхидеи на всяка наша годишнина. Допреди няколко години. — Допря ръка до устата си. — Мили Боже, как бих искала да заплача. Но дори това не мога, не мога да намеря сълзите си. Знаеш ли какво изпитвам, Реймънд? Изпитвам облекчение. Облекчение, че всичко това свърши. — Отново погледна мъртвия си съпруг. — Наистина започвах да те мразя, Фаръл. И да мисля, защото не ми оставаше нищо друго. Сега няма нужда да се развеждам с теб или да продължавам по същия начин, непрекъснато унижавана. Някой е свършил работата вместо мен. Каква прекрасна... неочаквана... изненада.

Тя се обърна и се насочи към вратата.

— Откарай ме у дома, Реймънд.

Докато я наблюдаваше как си тръгва, Вейл се замисли за Берил Янси, разтърсена от страха, че мъжът ѝ може би умира. Ада Делъни не бе отронила дори една сълза.

— Това е — измърмори той, когато вратите на асансьора се затвориха.

— Първият заподозрян — обади се Стенър.

— О, да — каза Шок Джонсън. — Може да не се окаже чак толкова трудно, Марти.

— Винаги са трудни — отвърна Вейл.

Когато се прибра вкъщи, намери на пода пред вратата хартиена салфетка. На салфетката бе отпечатана целувка с червило и под нея бе написан телефонният номер на Джейн Венъбъл.

Нищо повече.

10.

Къщата на Делъни беше в Роджърс Парк, точно зад Ридж Авеню. Беше стара постройка, с колони отпред и високи прозорци, които ѝ придаваха вид на италиански дворец от деветнайсети век. Еклинг последва прислужничката през широкия вестибюл към овалния атриум в задната част на къщата, където високи врати водеха към покрита градина. В центъра ѝ имаше красив водоскок.

Ада Делъни, облечена в черно, седеше на светлозелен диван, а срещу нея се бе разположил висок, мургав мъж със сивееща коса. Носеше тъмносин костюм. Обърканото изражение на мисис Делъни от предишната вечер бе заменено със спокойствие и студенина.

— Ерик — рязко каза тя. — Познаваш ли Гари Анжело?

— Срещали сме се — отвърна Еклинг, протягайки ръка.

— Мистър Анжело е семейният адвокат — продължи Ада Делъни. — Надявам се, че нямаш нищо против, ако участва в разговора?

— Ни най-малко — отвърна полицейският шеф, оставен без избор.

— Искаш ли кафе? — попита тя, посягайки към орнаментираната сребърна табла. — Или нещо по-силно?

— Нищо, благодаря. Надявам се, че не идвам в неподходящ момент.

— О, не, разбира се — отвърна тя с хладна усмивка. Тъкмо дискутирахме колко добре стана, че Фаръл ни остави с децата. Най-сетне да направи нещо смислено.

— Съжалявам, Ада...

— Остави театралниченето — прекъсна го тя. — Ти всъщност беше един от приятелите му, Ерик. Не може да не си знаел какво се е случвало.

— Тъ, не ми беше работа да се...

— Да се какво? Реймънд Файърстоун ми разказа всичко. Партита, игри на покер, седмични разпускания, както ги е наричал

Фаръл. И ти си бил един от неговия антураж. А сега идваш тук и се преструваш, че...

— Не се преструвам — нервно каза Еклинг. — Просто върша работата си. Трябва да разбера кой стои зад това.

— Е, поне идваш лично, а не пращаш някое от момчетата си.

— Моля ти се — каза Еклинг, опитвайки се да запази самообладание. — Не искам допълнителни неприятности.

— Сигурна съм. И какво по-точно желаеш да узнаеш?

— Сещаш ли се за някой, който би имал мотив да убие Джон?

Устните ѝ се извиха в подигравателна усмивка.

— Не задавай глупави въпроси, Ерик. Беше много лесно да намразиш Фаръл Делъни.

— Ами... — започна Еклинг.

— Жените ли? Винаги ли се опитваш да бъдеш толкова дипломатичен, когато разпитваш заподозрените?

— Моля те, Ада.

— Не ме моли. Тъкмо затова си тук и двамата го знаем. Сигурна съм, че коментарите ми снощи са ме поставили на първо място в списъка.

— Все още няма списък.

— Е, тогава защо просто не отвориш телефонния указател и не започнеш с буквата А? — каза тя с ехидна усмивка.

Еклинг безпомощно погледна Анжело, но той не помръдна. Седеше със скръстени крака и изучаваше маникюра си.

— Значи не можеш да ми помогнеш с някаква информация?

— Опитай с партньорите му в бизнеса. Беше известен с това как прецакваше приятелите си. Дори много известен. Честно казано, въобще не ми пука кой го е застрелял. Надявам се, че този, който е направил тази услуга на света, няма да заплати твърде голяма цена за нея.

— За Бога, Ада!

— О, я стига. Не бъди чак такъв лицемер и ме попитай това, за което всъщност си дошъл.

— Да — обади се Анжело, удостоверявайки Еклинг с хладен поглед. — Защо просто не прескочим любезностите и не свършим някаква работа? Сигурен съм, че всеки от нас си има достатъчно други грижи за днес.

— Добре. Къде беше между 7:30 и 9 часа снощи? — попита Еклинг.

— Вечерях в „Льо Шамбър“ с дъщеря си и зет си — отвърна тя с лека усмивка. — Взеха ме отгук около седем и половина. Трийсетина минути след като се прибрах, ми се обади Реймънд Файърстоун.

Еклинг изчисли наум колко време би отнело да се стигне от къщата на Делъни в Роджърс Пърк до ресторанта, за който ставаше дума. Поне трийсет минути. „Льо Шамбър“ беше на пет-десет минути от офиса на Делъни. Оставаха пет или десет минути...

— Пристигнахме в ресторанта към осем — каза тя. — Бяхме там приблизително до десет и трийсет. Видях неколцина познати.

— Успокойте се, шерифе — обади се Анжело. — Тя има добро алиби.

— Виждам.

— Нещо друго? — студено попита Ада Делъни.

— Предполагам, че не... Освен ако самата ти нямаш да ми кажеш нещо?

— Нямам, Ерик. И се съмнявам, че ще се сетя за каквото и да е. Моля те, не идвай тук повече. — Тя стана и излезе.

— За Бога — обърна се Еклинг към адвокатата, — трябва да я разпитаме. Обяснете ѝ, че трябва да я разпитаме и, нали разбирате, да я изчистим от подозренията.

— Тя има алиби — рязко отвърна адвокатът. — Проверете го. Ще ѝ препоръчам да ви съдейства, след като се уверите, че не е замесена.

— Благодаря — каза Еклинг.

В другия край на града Дивата банда се събираше по молба на Шана Парвър. Тя все още беше в своя офис и въртеше телефони, докато останалата част от екипа заемаше местата си в кабинета на Вейл, където вече ги очакваха понички и кафе. Бяха Майер, Стенър, Наоми, Хейзъл Флайшман, дъщеря на алкохолик, бивш сержант от армията, която на 34 беше един от добрите специалисти по дела за изнасилвания; тук беше и Дермът Флеърти, мургав ирландец с доста добро чувство за хумор, завършил с отличие университета в Чикаго.

Липсваше Боби Хартфорд, син на известен чернокож адвокат. Боби бе прекарал десет години, защитавайки обикновени хора на юг, в

Мисисипи, и сега, на 37, беше най-възрастният в Дивата банда. Липсваше още Бъки Уинслоу, великолепен оратор, чийто баща бе загубил и двата си крака във Виетнам и бе починал в болница за ветерани. Нямахше го и Сен-Клер.

— Къде са Хартфорд и Уинслоу? — обърна се Вейл към Наоми.

— Тази сутрин са в съда.

— Сен-Клер? — Вейл погледна към Бен Майер.

— Проверява нещо в библиотеката — отвърна Майер.

— За онези му подозрения ли? — попита Вейл. — Има ли нещо?

— Май не.

Разговорът набързо се концентрира върху Янси и убийството на Джон Делъни. Трите трупа от бунището набързо отстъпиха пред новите изненади. Вейл запозна всички с подробностите около убийството на Делъни и ги увери, че няма намерение да губи много време, изпълнявайки ролята на окръжен прокурор.

— Тук е далеч по-интересно и смятам да задържа вниманието си върху старите проблеми — каза той.

В този момент Шана Парвър влезе в кабинета му с широка усмивка.

— Окей, Шана — каза Вейл. — Какво те прави толкова щастлива?

— Мисля, че хванахме Дарби — отвърна тя гордо. — Неговата версия вече не струва пукната пара.

— О, така ли? — Вейл заобиколи бюрото и седна в креслото си. Облегна се и извади цигара. — Да чуем всичко отначало.

Това беше обичайната процедура. Всеки от присъстващите знаеше подробностите около престъплението, но повторението бе необходимо за по-пълна концентрация.

Парвър набързо резюмира фактите: Дарби имал семейни неприятности с жена си Рамона, фермата му не вървяла добре през последните три години, похарчил всичките си пари плюс петдесет хиляди долара, които Рамона получила като наследство миналата година; в същото време завъртял любов със стриптийзьорката Попи Палмър, която работела в клуба „Скин Гейм“. Към всичко това трябваше да се добави и солидната застраховка.

— Дарби казва, че миналото лято жътварската машина за малко да му отреже главата, затова направил застраховка на свое име за 250

000 долара. Допълнително направил същата и за Рамона. И ето, че идваме до седми януари, шест часа следобед. От ранно утро Дарби е на лов с двама свои приятели. По пътя обратно спират да изпият няколко бири.

Парвър стана и продължи да говори, разхождайки се из стаята. Беше истинска актриса. Обичаше визуалния контакт. Преметна въображаема пушка на рамото си и каза:

— Той влиза в къщата. Тъкмо започват новините на Си Би Ес. Жена му, Рамона, седи във всекидневната. Преди дори да успее да й каже „здравей“, тя вади 38 калибровия му пистолет и стреля. Той отскача настрани и се скрива зад стената на коридора, който води към кухнята. Тя отново стреля и куршумът минава през стената, на няколко сантиметра от него. Той пощурява. Зарежда два патрона в пушката и изскача иззад ъгъла.

Тя се обърна и насочи въображаемата пушка към Флайшман.

— Застрелва я. Куршумът я уцелва в тялото, ръката ѝ се вдига и следващият ѝ изстрел попада в тавана.

Парвър се доближи до Флайшман и насочи въображаемото дуло към главата ѝ.

— Приближава се и я прострелва точно тук, над дясното ѝ око. Хвърля пушката, отива до телефона и се обажда на 911. До телефона има листче с номера на Попи Палмър. По-късно той се кълне, че не го е написал и че не знае откъде може да се е появило. След гореописаното излиза и сядна на стъпалата на верандата, където изчаква полицията. Това е неговата версия. Няма свидетели и няма кой да го опровергае. При по-късен разпит Дарби признава, че се обадил на Попи Палмър, казал ѝ какво се е случило и я попитал дали знае откъде Рамона е взела телефона ѝ. Палмър отвърнала, че същия ден около пет Рамона Дарби ѝ се обадила и заплашвала, че ще убие и нея, и съпруга си.

— Като се имат предвид мотивите и характерът на Дарби — продължи Парвър, — не мисля, че някой от нас е повярвал на тази история, но пък няхахме нищо, с което да можем да излезем пред съда. Застрахователната компания е на път да изплати застраховката. Двамата с Мартин разпитахме Дарби вчера и отново няхахме късмет. Тогава взех Абъл и отидохме до Сендитаун. Решихме да проверим всичко още веднъж. И ето, че попаднахме на една възрастна дама —

седемдесет и шест годишна — която живее срещу къщата на Дарби, на около седемдесет метра. Между двете къщи има поле. Името на жената е Шъндерсън, Мейбъл Шъндерсън, вдовица. Живее там повече от трийсет години и познава семейство Дарби от деня, в който са се заселили там, тоест от... — Тя погледна в бележките си. — От дванайсет години. Мисис Шъндерсън видяла Дарби да се прибира у дома с пикапа. Видяла го как слиза и влиза в къщата. После чула изстрелите. Това го е разказвала и при предишния разговор с полицията, но никой не се е сетил да я пита за поредността на изстрелите.

— Казваш, че е над седемдесет, така ли? — попита Вейл.

— Да. Независимо от това, явно е чула изстрелите съвсем отчетливо. Вечерта е била тиха и доста студена.

— Сигурна ли е, че това е бил той? — поинтересува се Флайшман.

— Без съмнение.

— И е убедена колко е бил часът? — запитва Майер.

— Казва, че тъкмо започвали новините по телевизията. Това се връзва с историята на Дарби, а и с обаждането му в полицията — в шест и шест.

— Окей, продължавай — обади се Вейл.

— Е, разговорът ни беше нормален, искахме просто да сме сигурни, че сме проверили всичко. Питам я дали е чула и шестте изстрела и тя потвърди. Разбира от оръжия, защото Гъс — това е съпругът ѝ, който починал преди шест години — бил запален ловец. Така тя можела да различи дали се стреляло от две оръжия и прочее. И тогава каза...

Парвър за момент спря и се зачете в бележките си.

— ... Каза следното: „Знам разликата между пушка и револвер, щото моят Гъс прекара половината от живота си в ловуване, и когато чух тази пушка и после всички онези револверни изстрели, разбрах, че нещо става там, и си помислих, че вероятно в къщата е нахлул крадец“.

Парвър погледна Вейл, сетне огледа останалите.

След което повтори цитата:

— „Чух тази пушка и после всички онези револверни изстрели.“
Точно това бяха думите ѝ.

Вейл внимателно я погледна.

— Така че аз я поправих: „Искате да кажете, че първо сте чули револвера, а после — пушката.“ Тя отвърна: „Млада госпожице, знам каква е разликата между револвер и пушка. Чух първо пушка, после четири изстрела от пистолет. После пак чух пушка.“

— Тя казва, че Дарби е стрелял пръв? — учуди се Вейл.

— Именно.

— И е на седемдесет и пет? — обади се Флеърти.

— На седемдесет и шест.

— И къщата ѝ е на седемдесет метра от тази на Дарби?

— Седемдесет и два, ако трябва да сме точни. Но е сигурна в това, което казва. Не мисля, че трябва да се съмняваме в думите ѝ. За да сме сигурни и ние, двамата с Абъл направихме тест.

— Тест ли? — попита Вейл и погледна към Стенър.

— Нагласихме касетофон в кухнята ѝ, точно до отворения прозорец — каза Стенър. — Отидох в плевнята на Дарби и стрелях в някакви боклуци...

— А къде беше самият Дарби? — запита Вейл.

— Нямаше го.

— Аха. Нарушаване на частната собственост — каза Вейл и отбеляза нещо в тефтерчето си.

— Можем да се върнем и да го направим по законния начин — измърмори Стенър. — Просто исках да съм сигурен, че наистина сме се натъкнали на нещо.

— Знам — успокой го Вейл.

— Първо стрелях така, както Дарби казва, че се е случило. Гръмнах три пъти с пистолета, един път с пушката, после пак с пистолета и накрая още веднъж с пушката. После го направих така, както казва мисис Шъндерсън — първо пушката, после четири пистолетни изстрела, и пак пушката. Шана стоеше точно зад мисис Шъндерсън, на мястото, където е била онази вечер, и записа изстрелите с касетофона.

— Беше абсолютно сигурна — каза Парвър. — Казва, че било бум, бенг, бенг, бенг, бенг... бум. А не бенг, бенг, бенг, бум, бенг, бум. Ето касетката.

Тя постави малък касетофон на бюрото и натисна бутона. В началото се чуваше само обичайният къщен шум. После прозвучаха изстрелите.

Бенг, бенг, бенг... бум... бенг... бум.

„Не, не. ВЪобще не беше тъй“, каза спокойният глас на възрастна жена. „Както ви обясних...“

Гласът на Шана я прекъсна.

„Момент“, каза тя. „Чуйте.“

Бум... бенг, бенг, бенг, бенг... бум.

„Да, точно така беше. Само дето мина малко повече време между последния изстрел от револвера и онзи от пушката.“

„Съвсем сигурна ли сте?“ — Това отново беше Шана.

„Казах ти, детето ми, знам разликата между пушка и револвер.“

Парвър изключи касетофончето.

— Охо! — възкликна Хейзъл Флайшман. Останалите заговориха едновременно. Вейл почука по бюрото и ги успокои.

— Става ли за свидетел, Абъл? — попита той.

— Почтена стара дама — отвърна Стенър. — Мисля, че ще издържи.

— Жена на тази възраст... — започна Майер.

— Сигурна е в това, което е чула. А и слухът ѝ е в отлично състояние — увери го Стенър.

— Мислите, че можем да обвиним Дарби в предумишлено убийство, доверявайки се на това? — попита Флеърти.

— Тази жена знае какво е чула — повтори Стенър.

— Ето какво мисля, че е станало — каза Парвър, отново размахвайки въображаемата пушка в ръката си. — Той се прибира със заредено оръжие и вижда жена си, която седи във всекидневната...

Този път тя се приближи до Флеърти и когато застана на две стъпки от него, насочи въображаемата пушка към челото му.

— Бум. Приближава се до нея и я застрелва просто така. После вади револвера — още е с ръкавици — слага го в ръката ѝ и натиска спусъка — бенг, бенг, бенг, бенг — два изстрела към коридора, един в стената и един в тавана. После се отдръпва няколко стъпки и я улучва с втория куршум от пушката. Явно го е обмислил. Успял е да нагласи всичко освен звука.

— Не става въпрос просто за порядъка на изстрелите — тихо отбеляза Стенър. — Интересни са и паузите помежду им. Или по-скоро липсата на такива. Мисис Шъндерсън казва, че нямало пауза между четирите пистолетни изстрела. Казва, че било така: бум... бенг, бенг...

бум. Рамона Дарби е била мъртва, когато той е поставил пистолета в ръката ѝ и е стрелял с него.

Вейл се облегна на стола и вдигна очи към тавана, после цъкна с език.

— Добра работа сте свършили.

— Проблемът е в доказването на преднамереността — каза Флеърти. — Ще се наложи да предоставим показанията на Шъндерсън на адвоката на Дарби и тогава той може да промени историята си.

— Но няма да е убедителен — каза Стенър. — Никое жури няма да повярва, че се е доближил до нея, докато тя е стреляла към него, и е успял да я улучи в главата, без самият той да поеме някой и друг куршум.

— Може да изтъкне внезапен импулс — опроверга го Флеърти. — Той влиза. Тя седи с пистолет, насочен към него. Заплашва го и той я прострелва. После се паникьосва и измисля останалата част от историята, защото се страхува, че няма как да докаже, че е самозащита.

— И как можем да го хванем? — попита Вейл.

В стаята настъпи тишина.

— Ако нямаме някое доста сериозно доказателство — продължи Вейл. — Дарби е абсолютно недосегаем. — А Пол Рейни ще ни посрещне с изключително стабилен сценарий, бъдете сигурни.

— Вероятно ще използват варианта, за който каза Дермът — обади се Хейзъл Флайшман.

Вейл кимна.

— Той влиза, тя е с пистолет, той подивява, улучва я, но не я убива и така нататък.

— Не става — каза Парвър. — Не може да прескочи факта, че за да мине неговата версия, първият му изстрел трябва да я е улучил в тялото. Изстрелът в лицето е бил от двайсетина сантиметра, ако не и по-малко. Бил е доста хладнокръвен. Именно той я е довършил.

— Паника? — предложи Флайшман. — Жената се хвърля към него, той отчаяно стреля...

— ... И пробягва четири метра през стаята, преди да стреля отново? — попита Стенър. — Никой съдебен заседател няма да повярва. Ако показанията на онази стара дама минат, тоест ако Рейни не я разпъне на кръст, Дарби ще е принуден да промени версията си.

— Той е паникьосан. Изтощен. Бил е на пусия поне пет часа. — Флеърти наведе глава и заимитира Дарби: — Беше ми студено, бях изморен. Тъкмо влязох и внезапно тази луда жена стреля по мен. Скрих се зад стената, а тя продължи да Стреля. Най-сетне просто изскочих и отвърнах на изстрелите. Всичко стана толкова бързо. Не си спомням за последния изстрел. Всичко, което помня, бе шумът и димът, а един от куршумите мина толкова близо край мен, че се шашардисах... — Флеърти скръсти ръце.

— Много добре, Дермът — каза Вейл. — Би трябвало ти да го защитаваш.

Останалите се засмяха. С изключение на Шана Парвър, която се втрени във Флеърти.

— Просто предположения — каза й той и сви рамене. — Мисля, че с тази свидетелка наистина сте свършили добра работа.

— Без съмнение — каза Вейл. — Но пред нас стоят следните въпроси: първо, да го арестуваме ли още сега? Второ, да го обвиним в убийство първа или втора степен?

— Става дума за хладнокръвно убийство — каза Шана Парвър. — Можем да докажем преднамереност. Направил го е в момента, в който е влязъл в къщата.

— Значи да го арестуваме? — предположи Стенър и по лицето му пропълзя усмивка.

Вейл стана и си наля още кафе. После се обърна към Шана:

— А какво става е красавицата? Говорихте ли с нея?

Парвър се усмихна.

— Изчезнала е.

— Какво?

— Отидохме до клуба и шефът й ни каза, че е напуснала предишната вечер. Обяснила, че сестра й в Тексъркана умира от рак. Тази сутрин звъннахме тук-там. Сестра й живее в Сан Диего и се радва на чудесно здраве. За последен път се е чула с Попи Палмър преди пет години.

— Знае ли човек — въздъхна Вейл и се обърна към Шана. — Вариантът ти може и да проработи. Явно си я изплашила с въпросите, които зададе на Дарби за листчето с телефонния номер.

— Вероятно — измърмори Стенър.

— Ще съставиш ли обвинителен акт? — попита Вейл.

Парвър кимна.

— Флайшман?

— Да, можем да го попритиснем — отвърна тя. — Това ще задържи изплащането на застраховката и със сигурност ще го разтревожи. Рейни също.

— Майер?

— Доста е рисковано. Делото виси само на свидетелските показания на Шъндерсън. Може би ни трябва още нещо.

— Разчитаме още на куп обстоятелства — отбеляза Парвър.

— Абъл?

— Щом се налага.

Вейл се усмихна. Младите адвокати се спогледаха.

— Какво означава това? — поинтересува се Парвър.

Вейл стана и бавно заобиколи бюрото. Най-сетне запали цигарата, която бе извадил отдавна, и издуха дима към големия вентилатор.

— Това, към което се стремим, е справедливостта, нали? Имаме мъж, който хладнокръвно убива жена си заради пари и друга жена. Планирал е всичко, дори поставя в ръката ѝ пистолет и използва ръкавици. Знаел е точно какво ще направи, щом си влезе вкъщи. И точно това трябва да докажем, за да го обвиним в предумишлено убийство. Флеърти е прав, цялото дело ще виси на факта дали съдебните заседатели ще приемат показанията на мисис Шъндерсън. Ако не успеем, той ще си събере парцалките и ще изчезне с приятелката си и двеста и петдесетте бона. Та ще се хванем ли сериозно с този тип, или ще предпочетем спокойния завършек?

— Искаш да кажеш да се споразумеем? — възкликна Парвър.

— Именно.

— И какво би означавало това? — В гласа ѝ се надигаше гняв.

— Двайсет години.

— Част от идеята ни е предумишлеността — каза тя.

— Двайсет години е присъда за непредумишлено убийство.

— Не, това е мекосърдечна присъда за предумишлено. Ако стигнем до съд и спечелим, но съдебните заседатели решат, че става въпрос за непредумишлено, онзи ще получи двайсет години, което означава, че ще е свободен след осем.

— И си мислиш, че ще успеем да убедим Рейни за двайсет години? — попита Флеърти.

— Ако разклатим вярата му в Дарби, ще успеем. Точно сега той напълно вярва в клиента си. Вижте, повечето адвокати въобще не ги е грижа дали клиентите им са виновни или не. Рейни е малко по-различен. Ако разбере, че е бил лъган, ще се замисли дали можем да спечелим. И ако разбере, че сме с едни гърди напред, ще се постарее да склучи възможно най-изгодната сделка.

— Мислиш ли, че касетката ще го убеди?

— Не знам — отвърна Вейл. — Но не знам също и дали можем да започнем дело само с това доказателство.

После отново седна в креслото си, изпъна се назад и вдигна крака върху бюрото. Стенър почти можеше да чуе как мозъкът му цъка.

— Шана — каза най-сетне Вейл, — издай заповед за арестуване на Джеймс Уейн Дарби. Предумишлено убийство. Наоми, уреди ми обяд с Рейни колкото се може по-скоро. Флеърти, провери дали звукът от тази касета не може да бъде малко по-чист.

— Това ми е познато — обади се Стенър и се усмихна.

11.

Сградата беше шестетажна, разпростираща се над огромно пространство близо до Ашленд, в квартал, който местните наричаха Задния двор. На излъсканата месингова табелка до входа се четеше: „Делъни Ентърпрайзис Инкорпорейтид, основана през 1961“.

Личната секретарка на Делъни, Едит Стодард, носеше черна рокля, бе гримирана с вкус, а прическата ѝ сякаш бе от трийсетте. Беше приятна жена, макар и с хладно, леко изморено изражение.

— Уредих ви да използвате трите вицепрезидентски офиса — каза тя. — Получихте ли списъка с работещите тук?

— Да, госпожо, благодаря ви — отвърна Шок Джонсън.

— Побързахме да съберем борда на директорите — продължи тя. — Ще са тук след час-два.

— Вие участвате ли в борда? — попита Джонсън.

— Аз съм секретарка — отвърна тя.

Три екипа детективи бяха заети с фирмата. Четиридесет и двете секретарки, шефове по продажбата и началник-отдели бяха разделени в три списъка. Всеки от екипите разполагаше с лист от четиринайсет души. Джонсън и днешният му партньор, едно раздразнително ченге на име Сай Ървинг, взеха средния офис. Ървинг беше превъзходен детектив, но от старата школа. Както вече бе казал на Джонсън: „Хвани ги, вържи ги и ги изпържи — това е моят девиз“.

Двамата трябваше да изтърпят половин дузина мъже и жени, никой от които не можеше да каже лоша дума за мистър Делъни и, разбира се, никой не знаеше нищо. Джонсън тъкмо се отпусна в дълбокото кресло и вдигна крака върху бюрото, когато в офиса влезе Миранда Стюърт. Беше красива жена, облечена в стегнат червен костюм и черна копринена блуза. Косата ѝ бе вързана с бяла панделка. Джонсън се изправи. Ървинг я погледна подозрително.

— Мис Миранда Стюърт? — попита Джонсън.

— Да.

— Седнете, моля. Аз съм капитан Джонсън от чикагската полиция, а това е Саймън Ървинг от отдела по убийствата.

Тя се усмихна и седна. Небрежно кръстоса крака и дръпна полата си надолу.

— Бих искал да подчертая, че това е обикновен разговор — каза Джонсън. — Няма да бъде записван, макар че ще си водим бележки. Както и да е, ако по време на разговора стигнем до момент, в който се налага да ви прочетем правата и да повикаме адвоката ви, ще ви го съобщим. Това е стандартна процедура в ситуация като тази и казваме на всеки същите неща. Не бих искал да се тревожите.

Тя кимна.

— Как е пълното ви име?

— Миранда Дъф Стюърт.

— Къде живеете?

— 3212 Уобаш. Апартамент 3-А.

— Омъжена ли сте?

— Не. Разведена съм от 1990-а.

— Откога живеете на този адрес?

— От 1990. Три години.

— А откога работите в „Делъни Ентърпрайзис“?

— От осемнайсет месеца.

— С какво се занимавахте, преди да постъпите тук?

— Бях секретарка на Дон Уебър, вицепрезидент в „Тръмбъл и Слоун“.

— Рекламната агенция?

— Да, в Ривърфронт.

— А каква е работата ви в „Делъни Ентърпрайзис“?

— Подготвих се за лична секретарка на мистър Делъни. Едит Стодард, която в момента изпълнява длъжността, се готвеше да напусне.

— Значи още не сте започнали на този пост?

— Е, вече се срещам с мистър Делъни. Обясни ми какво очаква от мен, какви са ми отговорностите.

— Работихте ли с госпожа — нали е госпожа? — Стодард?

— Да, женена е и има дъщеря, която учи в колеж.

— Какво работи съпругът ѝ?

— Доколкото знам, той е инвалид.

— През подготовителния период работихте ли с нея?

— Не. Мистър Делъни каза, че иска да започна непоковарена. — Тя се усмихна. — Каза, че не би искал да възприема някои от нейните лоши навици. Мисля си, че просто се опитваше да се пошегува. Имам предвид, че всеки знае колко полезна е Едит.

— Знаете ли откога е на тази работа?

— Не съм сигурна. Сякаш е тук от самото начало. Може би петнайсет години.

— Значи още не сте били започнали работа с Делъни? — обади се за пръв път Ървинг.

— Не, поне не официално.

— Това, което търсим тук, мис Стюърт, е признак на неразбиране между Делъни и неговите подчинени или бизнес партньори. Разбирате ли ме?

— Е, нищо не знам за неговите бизнес партньори, за тези неща трябва да попитате Едит. Разбира се, той се стремеше да се отнася добре с хората от офиса... — Изречението увисна във въздуха.

— Но? — подкани я Ървинг.

— Е, не мисля, че Едит беше кой знае колко щастлива от промяната.

— Искате да кажете, че е била разстроена?

— Все пак, ъ, тя напускаше компанията.

— Тоест?

— Той каза — имам предвид мистър Делъни — че тя сама напуска, но аз останах с впечатлението, че става въпрос за „или-или“.

— Или-или?

— Или напускаш, или... знаете как е...

— Значи мисис Стодард не беше особено щастлива?

— С такова впечатление останах.

— С Делъни обсъждахте ли този въпрос? — попита Джонсън.

— Не, беше... просто слух из офиса, знаете какво говорят хората. Виждате ли, още не беше обявено официално, че аз получавам работата.

— Значи сте били единствената, която го е знаела със сигурност?

— Така мисля.

— А жена му знаеше ли го?

— Никога не съм я виждала. Не е идвала тук. Виждала съм снимката ѝ във вестниците, но никога не съм я срещала лице в лице.

— Нямах това предвид.

— О, съжалявам. Какъв беше въпросът?

— Жена му знаеше ли, че ще заемете мястото на мисис Стодард?

— Е, нямам представа. — Тя сви рамене.

— Кога Делъни ви съобщи за пръв път за новия ви пост?

— Преди около два месеца.

— Когато постъпихте тук, тази перспектива беше ли спомената?
— попита Ървинг.

— Беше ми казано, че ако върша работата си добре, има сериозна възможност да се издигна във фирмата.

— И да станете секретарка на Делъни?

— Беше намекнато.

— Значи го използваха като примамка? Ако се справяте добре, имате шанса да получите работата на самия връх? Нали това все пак е най-добрият пост за една жена в тази фирма?

— Е, в търговския отдел има няколко жени на много отговорни длъжности, но, знаете как е, да си толкова близо до шефа и останалите... За човек с моята квалификация това определено е една от най-добрите възможности в този град.

— И значи преди два месеца Делъни ви я предложи, така ли? — попита Ървинг.

— Да.

— Искам да ви попитам нещо, мис Стюърт — каза Джонсън. — Имате ли впечатлението, че всичко това потискаше мисис Стодард?

— Избягвах да говоря с нея по този въпрос. Освен това аз работя на първия етаж, а тя е на шестия.

— Но по-рано, когато говорехте за напускането на мисис Стодард, казахте, че случаят бил „или-или“ — отбеляза Джонсън, преглеждайки бележките си.

— Такива бяха думите на мистър Делъни.

— Добре, ще поставя въпроса другояче — каза Ървинг. — Забелязвали ли сте в контактите на мисис Стодард с вас някакво специално отношение, което да показва, че е притеснена именно от вашата поява?

— Казах ви вече, стремях се да избягвам тази тема — отвърна тя. В тона ѝ се почувства леко раздразнение.

— Чия идея беше това?

— Кое?

— Да избягвате темата. Ваша или на Делъни?

— Негова. На Дж... На мистър Делъни.

— Току-що използвахте малкото му име, нали? — попита Ървинг.

— Така прави, тоест правеше, Едит. Той сам искаше да го наричаме Джон. — Тя въздъхна. — Извинете... може ли да запала цигара? Благодаря... Питате ме кога стана ясно, че Едит напуска? Ами, той ме заведе на обяд, защото не искаше хората в офиса да разберат какво си е наумил. Всъщност никога не съм го виждала да прекарва кой знае колко време тук. Понякога просто минаваше през първия етаж и това е.

— Значи е избрал именно вас. Доколкото знам, тук има доста жени, които работят по-отдавна във фирмата... — Ървинг спря, преди изречението да се бе превърнало във въпрос.

— Подозирате ли ме в нещо? — нервно попита тя.

— Ни най-малко, мис Стюърт — намеси се Джонсън. — Става въпрос за убийство и ние просто се опитваме да разберем малко повече за този човек и за хората, с които е работил.

— Освен всичко друго, аз съм компютърен специалист, капитане — каза тя. — Изкарах специализиран курс преди две години. Знаех, че рано или късно ще ми е необходимо. Предполагам, че и това донякъде го привлече в мен. Тоест, в документите ми. А също и фактът, че бях запозната с рекламния бизнес.

— Добре, само нещо да уточним — каза Ървинг. — Работехте като секретарка на вицепрезидента на „Гръмбъл и Стоун“ и междуременно ходехте на курс, за да се...

— ...образовате компютърно — помогна му Джонсън.

— Да, за да се образовате компютърно. Делъни видя това и ви предложи работа, като не пропусна да спомене, че имате възможност за пробив до самия връх. После ви заведе на обяд и ви предложи секретарското място до себе си, като ви каза, че Едит Стодарт трябва да избере „или-или“, което, казано по друг начин, е „напусни или ще те изхвърлим“. Правилно ли съм разбрал развоя на събитията?

— Да.

— Всъщност той как получи вашите документи? — попита Джонсън.

— Какво имате предвид? — Тя внезапно се ядоса. Страните ѝ порозовяха. — Защо ми задавате всички тези лични въпроси? Нямам нищо общо със случилото се. Още повече, че загубих работата си, когато... когато мистър Делъни беше... беше...

— Никой не ви обвинява в нищо — увери я Джонсън.

— Просто се опитваме да си създадем мнение за обстановката в офиса и за начина, по който е действал Делъни. Във връзка с това, били ли сте някога в апартамента на Делъни на Голд Коуст?

— Не съвсем...

— Не съвсем? — обади се Ървинг. — Или сте били, или не. Какво означава „не съвсем“?

— Не бих искала някой да си извади погрешно заключение.

— Днес не правим заключения, а просто слушаме — отрязва я Ървинг.

— Просто за да сме наясно — каза Джонсън дружелюбно, с широка усмивка, — имате ли ключ за този апартамент?

— Не! — Тя сякаш изглеждаше обидена от такова предположение. — Доколкото знам, Едит е единствената, която има ключ.

— Едит Стодард има ключ? Откъде знаете?

— Ами, единственият път, когато попаднах там, беше след онзи обяд. Той беше поставил в спалнята бюро, отрупано с най-различни книжа. Каза ми, че доста работел в този апартамент, защото не можел да свърши нищо в офиса. Донесоха ни сандвичи и говорихме за работата. Тогава ми каза още, че Едит имала ключ и мислел да смени бравите след нейното напускане.

— А каза ли ви защо мисис Стодард е имала ключ?

— Каза ми, че понякога щяло да се налага да вземам някои неща оттам и да подготвям бизнес срещи. Каза ми също, че не трябвало да споменавам пред никого за апартамента. Това било нещо като убежище за него и искал да го запази в тайна.

— Притежавате ли огнестрелно оръжие, мис Стюърт? — внезапно попита Ървинг.

— Не! — отвърна тя изненадано. — Мразя тези неща.

— А знаете ли дали Стодард притежава оръжие?

— Нямам представа.

— Имаше ли проблеми между Делъни и Едит Стодард напоследък? Имам предвид, във връзка с това, за което говорихме? — попита Джонсън.

— Не знам.

— Кога го видяхте за последен път?

— Тъ, днес е четвъртък, нали? Значи в понеделник. Понеделник или вторник. Връщах се от обяд, когато го видях да излиза. Просто се поздравихме. Казах ви, не го виждах толкова често.

— А кога трябваше да напусне Стодард?

— Днес трябваше да е последният ѝ ден.

Когато Миранда Стюърт излезе, Ървинг се пресегна към телефона и набра някакъв номер. Джонсън разлисти бележките си.

— Кой е? — попита Ървинг. — А, Кабрила, Ървинг се обажда. Сай Ървинг. Да, от убийствата. Искам да направим една проверка за закупуване на оръжие... И през колко време ги сменят?... Е, ако е миналата седмица, наистина нямам никакъв късмет. Името е Едит Стодард. С-т-о-д-а-р-д. Не знам адреса ѝ. Колко жени на име Едит Стодард би могло да има в града?... Да, добре. — Той притули мембраната с длан. — Казва, че всяка седмица подновявали архива за закупените оръжия. С новия закон щели вече да ги вкарват в компю... Да?

— Изчакай секунда. — Той махна капачката на писалката си и надраска нещо на листчето пред себе си. — Това ли е? Мерси, Кабрила. Дължа ти услуга.

Натисна вилката, набра друг номер, поговори около минута и затвори.

— Мисис Стодард е закупила „Смит Енд Уесън“, 38-и калибър, на двацет и втори януари от „Сарджънт Йорк“ в Уобаш. Обадох се в магазина и говорих с управителя. Спомня си я. Питала го кой би могъл да ѝ даде няколко урока по стрелба и той я насочил към „Дъ Шуутинг Клъб“. Това е в Канаривил. Искаш ли да се разходим дотам?

„Дъ Шуутинг Клъб“ се намираше на около миля от офиса на Делъни. Във фойето зад стъклени витрини бяха разположени най-новите модели от различни видове — пистолети, автомати, пушки, револвери, руски карабини с оптически мерници, апарати за нощно

виждане, бинокли. В дъното една стоманена врата водеше към самото стрелбище. През армираното стъкло, което го делеше от останалата част на клуба, се виждаше, че е разделено на трийсет отделения, срещу всяко от които бе поставена мишена с формата на човешки силует. Помещението бе звукоизолирано. Двама-трима души разглеждаха витрините във фойето, а в стрелбището имаше още петима-шестима клиенти.

Собственикът беше едър мъж на около четиридесет, облечен с черна камуфлажна униформа и армейски боти с дебели подметки. Джонсън му показва значката си. Мъжът се представи като Рой Бенет.

— Няма никакъв проблем, нали? — попита той, опитвайки се гласът му да звучи приятелски.

— Бихме искали да поговорим с човека, който дава уроците по стрелба.

— Редуваме се — отвърна Бенет. — Персоналът ни е съставен само от бивши военни и квалифицирани експерти.

— Проверяваме една жена, която вероятно е идвала тук или по обед, или в късния следобед — каза Ървинг.

— Името Едит Стодард говори ли ви нещо?

— Възрастна дама? На около петдесет, петдесет и пет, горе-долу толкова висока? — И той показва с ръка на височината на рамото си.

— Да — потвърди Ървинг. — Купила е 38 калибров „Смит Енд Уесън“ от „Сарджънт Йорк“. Пратили са я тук да се научи да стреля.

— Същата е — каза Бенет, бръкна под тезгяха и извади тетрадка. После прелисти няколко страници. — Да, ето. Започнала е да идва на двайсет и трети миналия месец... — Продължи да плъзга показалеца си надолу по списъка. — И е спряла миналия понеделник. Петнайсет последователни дни. Сега си я спомням много добре. Не говореше много. Оръжието очевидно не ѝ пасваше съвсем. Лично аз бих ѝ препоръчал нещо по-малко — 25 калибров, най-много 32. Тази трийсет и осмица е прекалено голяма за нея.

— Как се справяше тя? — попита Джонсън.

— За две седмици мога да науча дори табуретка да стреля — отвърна Бенет със самодоволна усмивка.

— Значи е напреднала доста, това ли искате да кажете? — обади се Ървинг.

— Упражняваше се на малки разстояния. Около двайсет метра. Да, мисля, че можеше да улучи центъра на мишената от около двайсет метра. Да не ѝ се е случило нещо?

— Не на нея — каза Ървинг. — Но трябва да знаете, че сте я научили наистина добре.

Джонсън и Ървинг се качиха в полицейската кола и се насочиха обратно към Задния двор.

— Ще разиграем ли епизода с доброто и лошото ченге пред нея, Шок?

— За Бога, Ървинг, става въпрос за петдесетгодишна жена, а не за Чарлс Мансън.

Ървинг сви рамене.

— За мен е все тая.

— И какво? Сигурно е само, че притежава 38 калибров револвер и е ходила на уроци по стрелба. Знаеш ли колко жени в този град отговарят на това описание? Доста изплашени дами има наоколо.

— Има защо. Но не всички от тях притежават ключ за апартамента на Делъни и не всички са били изритани, за да отстъпят мястото си на някоя малка красавица. Доста съвпадения, капитане.

— Ще поговорим с нея, Сай.

— Ще ѝ прочетем ли правата?

— По дяволите, Сай, засега просто ще поговорим с нея!

— Добре, добре. Просто не искам онзи проклет Вейл да ни го изкара през носа по-късно.

— Не се притеснявай, аз ще се оправям с него.

Първото, което Джонсън забеляза, когато Едит Стодарт седна срещу тях, беше, че умората на лицето ѝ се е примесила с израз на примирение. Очите ѝ сякаш бяха празни. Това беше лицето на жена, към която животът се бе отнесъл зле; жена, която бе отдала живота си на съпруга си инвалид и дъщеря си; жена, на която внезапно бяха показали вратата — след години, отдадени на една престижна работа, абсолютно необходима за добруването на семейството ѝ. Това, което Шок Джонсън видя върху лицето на Едит Стодарт, беше унижение, тревога, може би дори чувството, че е била измамена. Само не и гняв. Яростта ѝ, ако някога бе съществувала, вече бе удовлетворена — ако не от самата нея, то от някого другиго.

Това, което видя Ървинг на същото лице, беше вина.

Той нервно почукваше с химикалката си върху бюрото и чакаше да свършат с увода, за да се нахвърли върху жертвата. Джонсън бавно се пресегна и, без да го погледне, постави ръката си върху химикалката. Мисис Стодард седеше вдървено от другата страна на бюрото, със скръстени в скута си ръце.

Джонсън повтори обясненията, които бе дал и на другите интервюирани по-рано същия ден.

— Разбирате — каза той, — че на даден етап от този разговор можем, нали разбирате, да спрем и да ви прочетем правата, но не казвам, че това трябва да се случи. Не че имаме намерение да го направим, просто казваме това на всеки, с когото разговаряме. Окей?

Тя кимна.

— Моля, кажете ни името си.

— Едит Стодард.

— Възраст?

— Ще навърша петдесет и три през май.

— Омъжена ли сте?

— Да.

— Къде работи съпругът ви?

— Не работи. Получава малка пенсия.

— Защо не работи? — попита Джонсън.

— Парализиран е от врата надолу.

— Съжалявам — каза Джонсън.

— Чарли обичаше непрекъснато да поправя нещо по къщата. Веднъж наместваше някакви керемиди на покрива, падна и счупи гръбнака си на две места.

— Кога се случи това?

— През 1982.

— И оттогава е прикован на легло?

Тя кимна.

— И имате дъщеря?

— Анжелика. На двацет и една е, учи в колеж. Специалността ѝ е физика.

— Мисис Стодард, откога работите за Делъни? Имам предвид — за фирмата.

— Седемнайсет години.

— А откога сте секретарка на Делъни?

— От девет.

— Доволна ли бяхте от работата си?

Въпросът сякаш я обърка.

Да — каза тя след миг. Беше много добра възможност. Мистър Делъни беше... много грижовен и много ни помогна, когато се случи нещастиято вкъщи.

— Казахте „беше“, мисис Стодард — обади се Ървинг. — Казахте го, защото Делъни вече е, въ, покойник, така ли?

— Аз... да.

— Искате да кажете нещо ли?

— Не, нищо.

— Вярно ли е, че тъкмо сте се готвели да напуснете, мисис Стодард? Днес е трябвало да бъде последният ви работен ден.

За момент тя се поколеба.

— Да.

— Тоест, когато казвате „беше“, всъщност имате предвид, че вече не работите тук, така ли е?

— Не виждам защо... искам да кажа...

— Мисля, че детектив Ървинг се интересува от факта, че напускате фирмата — меко каза Джонсън.

— Да, така е.

— А условията при напускането удовлетвориха ли ви?

Тя не отговори. Пръстите в скута ѝ се сплетоха, устните ѝ потрепериха. Ървинг видя неувереността ѝ и реши да се хвърли в атака.

— Мисис Стодард, вярно ли е, че имате ключ за апартамента на Делъни в Астър?

— Да.

— Често ходехте там, така ли е?

— Беше част от работата ми. Мистър Делъни не обичаше да работи тук. Трудно успяваше да се концентрира.

— Значи сте запозната с обстановката там — имам предвид в апартамента?

— Да, разбира се.

— И бихте могли, казано най-общо, да влизате и излизате когато пожелаете, така ли?

— Отивах там само когато ми наредяха.

— Аха. Въпросът е, че сте имали свободен достъп дотам, нали?

— Е, предполагам, че може да се каже и така.

— А колко други хора също имаха ключ?

— Не знам. Не ми е работа да знам.

— Значи всъщност казвате, че доколкото знаете, никой друг няма подобен свободен достъп до този апартамент? Доколкото ви е известно, разбира се.

— Доколкото ми е известно.

— А знаете ли дали мисис Делъни нямаше такъв ключ?

— Не бих могла да знам... Искам да кажа, предполагам, че...
ЪЪ...

— Не е ли вярно, мисис Стодарт, че знаете, че тя не само е нямала ключ, но дори въобще не е подозирала за съществуването на това място?

— Това наистина не ми влиза в работата.

— Аха. Е, тогава не е ли вярно, че ви е било наредено да не споменавате за този апартамент? Че това е било, така да се каже, тайното убежище на Делъни?

— Вижте, имах достъп до доста факти и информация, която беше строго конфиденциална. Мистър Делъни никога не е споменавал специално мисис Делъни.

— Но това местенце е влизало в графа „строго конфиденциално“, нали?

— Да.

— А били ли сте някога в този апартамент, без да сте специално поканена?

— Разбира се, че не!

— Никога не сте отивали там, например за да търсите някакви документи или каквито и да е книжа, без мистър Делъни да ви очаква?

— Не. Не разбирам какво точно целите.

— Ще ни извините ли за миг, моля — каза Ървинг и дръпна Джонсън извън стаята. Наведе се към него и прошепна:

— Съвсем близо сме, капитане. Мисля, че трябва да й прочетем правата.

— Не още — прошепна в отговор Джонсън. — Тя ще поиска адвокат и няма да успеем да измъкнем кой знае какво. По-добре да се опитаме да разберем колкото се може повече преди това.

— Да, прав си, но се изнервям, защото отидохме доста далече, без да сме ѝ ги прочели. Всеки момент ще включва в играта онзи револвер и работата става сериозна.

— Аз ще реша кога да ѝ прочетем правата — остро каза Джонсън.

— Просто не искам да прецакаме всичко, това е.

— Ще ти кажа кога, Сай.

— Разбрано.

Когато се върнаха в стаята, Едит Стодард бе вперила поглед в отсрещната стена.

— Мисис Стодард — започна Джонсън, — говорехме за вашия достъп до апартамента. Ходили ли сте там през нощта?

— Понякога — отвърна тя безстрастно. — Ако той поискаше.

— Значи, така да се каже, това е било нещо като второ работно място за вас?

Тя кимна. Погледът ѝ все още беше насочен към стената встрани от главите им.

— И беше съвсем естествено да прекарвате доста време там?

— Предполагам, че може да се каже и така.

— Да не губим време — обади се Ървинг. — Мисис Стодард, притежавате ли огнестрелно оръжие?

Тя рязко обърна поглед към него, сякаш въпросът я бе извадил от вцепенението ѝ.

— Огнестрелно оръжие?

— Да, огнестрелно оръжие. — Той разгърна сакото си и ѝ показа окачения под мишницата кобур. — Огнестрелно оръжие.

— Аз...

— Мисис Стодард — намеси се Джонсън, — знаем, че на 22 януари тази година сте закупили от „Сарджънт Йорк“ 38 калибров револвер. Къде е той сега?

— О, да, револверът.

— Какво стана с него? — попита Ървинг.

— Откраднаха го.

— Откраднаха? — Ървинг обърна поглед към Джонсън и повдигна вежди.

— От чантичката ми.

— Носели сте го в чантичката си?

— Напоследък ставаха доста престъпления, нали знаете, грабежи и така нататък, тъй че аз...

— Знаете ли как да използвате подобно оръжие, мисис Стодард?
— попита Джонсън.

— Мислех... мислех, че това би могло да ги изплаши.

— Кого?

— Хората, които биха се опитали да ме ограбят.

— Значи не знаехте нищо за това оръжие и просто искахте да го използвате за заплахата, така ли? — попита Ървинг.

— Да. Да ги изплаша.

— Но не сте били запозната как да действате с него, това ли са вашите думи?

— Да. Или не. Тоест, искам да кажа, че не разбирам много от оръжия.

Джонсън за момент сведе поглед към сключените си на бюрото ръце, после я погледна право в очите и каза:

— Мисис Стодард, трябва да прекъсна процедурата и да ви посъветвам, че можете да запазите мълчание. Ако кажете още нещо, то може да бъде — и ще бъде — използвано срещу вас в съда. Имате право на адвокат, а ако нямате такъв или...

— Аз го убих — прекъсна го тя, без да промени тона и изражението на лицето си.

Признанието втрещи двете ченгета.

— Не ви разбрах? — реагира след няколко секунди Джонсън.

— Аз го убих — повтори тя безстрастно.

— Господи! — промълви Ървинг.

— Мисис Стодард — тихо каза Джонсън, — разбирате, че в този момент имате право на адвокат, нали?

Тя ги погледна и отчаяно каза:

— Вече нищо не разбирам, нищичко.

12.

Историята на престъпленията в щата образуваше гигантска планина от документи, събрани в огромен архив близо до сградата на съда. Редичка след редичка и купчина след купчина от съдебни преписки, решения и документи, подвързани с кафяви твърди корици, изпълваха огромния склад. Много повече бяха изгубени, унищожени или неописани. Едно просто разместване на номерата в индекса можеше да изпрати някое старо дело в пълно забвение. Още по-трудно беше с веществените доказателства. Можеха да са върнати на собствениците им, унищожени или отдавна загубени и пътят им доста трудно можеше да се проследи.

Сен-Клер се подписа в книгата и бързо откри регистрационния номер на съдебната преписка: „Дело 83–45976432, щатът срещу Аарон Стемплър. Предумишлено убийство. Мартин Вейл за защитата. Джейн Венъбъл за обвинението.“ Посочиха му къде да търси и му отне петнайсет минути, преди да намери картончето, на което с маркер бе написано „Стемплър, А. 83–45976432“. Отнесе кутията с документите до масичката в центъра на помещението и концентрира мислите си върху най-известното дело на Вейл.

Нещо бе провокирало феноменалната памет на Сен-Клер, но той все още не бе сигурен какво точно е то. Беше сигурен обаче, че ще намери отговора именно в тази кутия. Както беше сигурен, че това нещо можеше да няма никаква връзка с труповете от буницето.

Зачете се в първия том от преписката, но бързо осъзна, че се налага да категоризира материала по някакъв принцип. Прехвърли поглед по данните за селекцията на журито и подготовката на съда за делото и продължи напред, търсейки ключови думи и събирайки отделни парченца от свидетелските показания и разпитите. Използва копирния апарат в ъгъла на стаята безброй пъти. После се захвана със собствения си метод на анализ и свързване на фактите, като ги селектира по-скоро логически, отколкото хронологично.

Но Сен-Клер бе заинтригуван и от това как Вейл бе успял да спечели процес, за който почти всички мислеха, че предварително е загубил. Любопитен бе да прочете и разпита на Стенър, разследвал случая от страна на полицията. Фойерверките започваха още в първите минути на процеса.

„Съдия Шоут: Мистър Вейл, на обвинението в предумишлено убийство първоначално сте пледирали за невинност. Желаете ли сега да промените това?

Вейл: Да, сър.

Съдия Шоут: И какво ще пледира защитата?

Вейл: Виновен поради умопомрачение.

Съдия Шоут: Мистър Вейл, сигурен съм, че знаете, че трима професионални психиатри са стигнали до заключението, че клиентът ви е нормален.

Вейл: Сбъркали са.“

Така започваше това, което, както разбра Сен-Клер, щеше да се превърне в битка на титани. Венъбъл срещу Вейл — и двамата на върха, и двамата блестящи стратегии и невероятни майстори на играта. Встъпителното обръщение на Венъбъл към съдебните заседатели беше кратко и самоуверено. Очевидно в този миг тя вече бе решила, че котката е в чувала.

„Венъбъл: Дами и господа съдебни заседатели, ще бъда съвсем кратка. В хода на този процес ще видите снимки, които ще ви шокират. Ще бъдете запознати с поразителни веществени доказателства и ще чуете експерти, които ще потвърдят, че обвиняемият Аарон Стемплър — и само Аарон Стемплър — би могъл да извърши това ужасно и брутално убийство на почтения наш съгражданин и общественик. Аарон Стемплър е виновен за хладнокръвното, предумишлено убийство на архиепископ Ричард Рашмън. Накрая, сигурна съм, ще се съгласите с нас, че всяка друга присъда, освен смъртната, би била обида за правосъдието.“

Вейл, в пълен контраст, излезе с обширна и очевидно неповлияна от чувства пледоария.

„Вейл: Дами и господа съдебни заседатели, казвам се Мартин Вейл. Назначен съм от съда да защитавам обвиняемия Аарон Стемплър. Тук сме, за да установим дали той е виновен за отвратителното убийство на един от най-уважаваните ни съграждани,

архиепископ Ричард Рашмън. В криминалното право има два типа престъпление. Най-лошият е познат като *malum in se*, което ще рече «лошо поради самото естество на престъплението». Убийството, изнасилването, тежките телесни повреди, осакатяващите рани — тоест планираните, предумишлени престъпления срещу човешкото тяло. Тук става въпрос именно за такова. Ще видите снимки от сцената на престъплението, които ще ви шокират, и ще бъдете убеждавани, че това би могло да бъде извършено от нормален човек. Ще бъдете помолени да раздадете правосъдие за нещо, което е познато като *mens rea*, а това означава — имал ли е обвиняемият намерение да причини телесна повреда, или, казано другояче — възнамерявал ли е Аарон Стемплър да убие архиепископ Рашмън? Аарон Стемплър отрича, че е виновен за *mens rea* в този случай. Доказателствата ще бъдат от необичайно естество, защото са свързани с психическо разстройство. Така че по време на процеса ще бъдете запознати с огромно количество информация от психологичен характер. Единственото, за което ви молим, е да слушате внимателно, така че да можете да направите правилна преценка за *mens rea* и да отсъдите справедливо. Имал ли е Аарон Стемплър психологически срыв? Действал ли е той под влияние на непреодолим импулс? Тези и много други въпроси ще намерят отговор при изучаването на състоянието, в което той е извършил убийството. И докато правите своята преценка, ще ви помоля да имате предвид още нещо: ако по време на престъплението Аарон Стемплър е бил в пълно душевно здраве, защо го е извършил? Каква е била мотивацията му за извършването на толкова отчаян и ужасяващ акт? И ако го е направил, бил ли е душевно здрав в същото време? В крайния анализ това може би ще бъде най-важният от всички въпроси. И така, дами и господа, вашата отговорност е да отсъдите достоверността на доказателствата, които прокурорът и аз ще ви предоставим. На кого ще повярвате? На какво ще повярвате? И най-важното от всичко, ще приемете ли уликата като неоспорима истина? В края, когато чуете всички доказателства по делото, искрено вярвам, че ще отсъдите в полза на моя клиент, Аарон Стемплър.“

Сен-Клер прекара часове в копирането на преписката и в подреждането ѝ по своя собствена хронология. Методът му в крайна сметка щеше да го отведе до информацията, която търсеше. Проблясъци се появиха още при прочита на първия разпит, проведен

от Вейл. Свидетел беше най-големият психиатричен експерт в щата, доктор Харкорт Д. Бескът.

„Вейл: Запознат ли сте с родния град на Аарон Стемплър — Криксайд, Кентъки?

Бескът: Описан ми е, сър.

Вейл: Но не сте били там?

Бескът: Не, не съм.

Вейл: От това, което ви е известно, докторе, възможно ли е факторите на околната среда в Криксайд да способстват за развитието на шизофрения?

Венъбъл: Възраждавам, Ваша светлост. Това са само слухове. Защитата се отвлича от основната тема.

Вейл: Ваша светлост, имаме си работа с убийство, за което ние твърдим, че е резултат от специфично умствено разстройство. Просто търся някаква основа за по-нататъшно развитие.

Венъбъл: Курс по психиатрия ли ни очаква?

Вейл: Това възражение ли е?

Венъбъл: Ако нямате нищо против.

Съдия Шоут: Извинете, но вие двамата ще поискате ли почивка, за да продължите личния си разговор, или имате да кажете нещо на съда?“

И така, още от самото начало процесът се завъртя на бързи обороти. Както Сен-Клер научи от показанията на няколко свидетели, Стемплър беше физически малтретиран и религиозно неориентиран 20-годишен младеж от Апалачите, с много висок коефициент на интелигентност и неграмотни родители. Беше отраснал в Кентъки, в малко селище в планините, насилван отрано да работи във въглищните мини, където алтернативите били бавен край след замърсяване на белите дробове или бърза смърт — от отровните газове или експлозия. Това, от което най-много се страхувал, била Дупката — дълбока минна галерия, която, по неговите думи, „беше най-ужасният ми кошмар. Нямах представа, че една дупка може да бъде толкова дълбока. На дъното галерията беше висока само четири стъпки. Налагаше се да работим коленичили. Тъмнината поглъщаше светлините от фенерчетата ни.“

Насилен на деветия си рожден ден да започне работа в Дупката, на осемнайсет той най-сетне успял да избяга от Криксайд с помощта

на мис Ребека, градската учителка, която задоволявала жаждата му за знания още от първия учебен ден. В Чикаго го спасил архиепископ Ричард Рашмън, основател на приют за избягали деца, наречен Дома на спасението. Тук Стемплър намерил своя нов дом, докато двамата с приятелката му не решили да избягат. Идеята не се оказала толкова добра. Момичето го напуснало и се върнало при домашните си в Охайо. Стемплър попаднал в мрачно свърталище на бездомни, което наричали Пещерите.

„Вейл: Аарон, обвинявал ли си епископ Рашмън за това, че ти се е наложило да живееш на толкова ужасно място?

Стемплър: Той никога не говореше за тези неща — за напускането ми, имам предвид. Изборът беше мой.

Вейл: Аарон, някога имал ли си сериозно спречкване с архиепископа?

Стемплър: Не, сър, никога не съм имал каквото и да е спречкване с него. Разговаряхме доста, главно за нещата, които бях прочел в книгите, за разни идеи и други подобни. Но винаги сме били приятели.

Вейл: Значи епископът не те е гонил от Дома на спасението и след като ти напусна, останахте приятели?

Стемплър: Да, сър.“

Сен-Клер прочете свидетелските показания, свързани със самото убийство. Имаше две версии за случилото се — тази на Аарон, в която липсваха подробности, и тази на медицинския следовател Уилям Даниелсън, която бе изпълнена с ужасяващи детайли.

„Вейл: Сега бих искал да поговорим за вечерта, когато бе убит архиепископ Рашмън. Имаше насрочена среща на момчетата от олтара, нали така?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: Появи ли се някое от момчетата от олтара?

Стемплър: Не.

Вейл: А някой друг?

Стемплър: Не, сър.

Вейл: Епископът разстроен ли беше?

Стемплър: Не. Каза, че така или иначе бил изморен и че сме щели да се срещнем друг път.

Вейл: Какво направи ти, когато си тръгна?

Стемплър: Реших да отида до библиотеката на епископа и да си взема книга за четене. Когато попаднах там, чух някакъв шум откъм спалнята на епископа — сякаш някакви хора викаха. Затова се качих, за да разбера дали всичко е наред. Събух обувките си и ги сложих в джобовете на якето си. Не исках някой да си помисли, че се промъквам да подслушвам. Епископът беше в банята и тогава разбрах, че това, което съм чул, е неговото пеене. Тогава... тогава се почувствах така, сякаш там имаше някой друг... и после ми се губи време.

Вейл: Причерня ти?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: Но всъщност не си видял никой друг?

Стемплър: Не, сър.

Вейл: А видя ли епископа?

Стемплър: Не, сър. Но го чувах. Той пееше в банята.

Вейл: Значи ти просто почувства, че има още някой в стаята?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: После какво се случи?

Стемплър: Следващото, което си спомням, е, че бях навън, на долното стъпало на дървената стълба, която води към кухнята, видях полицейската кола и... наоколо блестяха светлини, после погледнах надолу... и, тъ, навсякъде имаше кръв... по ръцете ми... и ножът... и после просто побягнах... не знам защо, просто побягнах към църквата и отпред се показа още една полицейска кола, и аз се сврях в изповедалнята.

Вейл: Причерня ли ти?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: Аарон, имаше ли някаква причина да убиеш епископ Рашмън?

Стемплър: Не, сър.

Вейл: Планирал ли си неговото убийство?

Стемплър: Не, сър.

Вейл: Доколкото ти е известно, убил ли си епископ Рашмън?

Стемплър: Не, сър.“

Още от самото начало на процеса Вейл започна да представя доказателства, които имаха за цел да удостоверят, че по времето на престъплението Стемплър не е бил сам в стаята на архиепископа. Поддържаше тезата, че на неговия клиент му е причерняло и не е

разбрал кой е загадъчният гост. Това беше трудно за доказване, но и не по-лесно за оборване. Уилям Даниелсън, медицинският следовател, разказа своя версия за убийството, насочван от въпросите на Венъбъл.

Венъбъл: Мистър Даниелсън, на базата на веществените доказателства, открити на местопрестъплението, как мислите, че е извършено убийството?

Даниелсън: Стемплър е влязъл през кухнята, събул е обувките си, измъкнал е един двајсетсантиметров нож от чекмеджето, като при това е оставил там власинки от ръкавиците си, минал е по коридора към спалнята и е нападнал епископа. Епископ Рашмън се е борил за живота си, както доказват раните по ръцете му. Бил е съсичан, рязан, прободан и удрян с ножа общо седемдесет и седем пъти. След атаката в тялото му са останали по-малко от седемстотин грама кръв, което е една шеста от нормалното.

Първата голяма битка се разигра при опита на Вейл да изключи снимките от местопрестъплението от доказателствения материал, възразявайки срещу тяхното внушение. Възражението му не бе прието. За съжаление, тези снимки бяха изгубени преди години и копията им, прикачени с другите документи в края на преписката, бяха с толкова лошо качество, че не вършеха никаква работа на Сен-Клер. На свидетелската скамейка Даниелсън бе разказал с подробности всички отвратителни аспекти на деянието, използвайки комбинация от снимки, предмети, кръвни проби, отпечатъци, броя на порезните рани и тяхното разположение, разликата между прободане и съсичане, и така нататък, и така нататък. Венъбъл обрисуваше картина, изпълнена с неподправен ужас.

„Венъбъл: И така, мистър Даниелсън, вие заключихте, че смъртта може да се дължи на няколко различни причини?

Даниелсън: Да. Телесна травма, аероемболизъм, спазми, някои от прободните рани, ексангвинация, тоест загуба на кръв. Всичко това би могло да предизвика смърт.

Венъбъл: Можете ли да определите първостепенната причина?

Даниелсън: Мисля, че е била раната в гърлото.

Венъбъл: Защо?

Даниелсън: Защото е причинила аероемболизъм, което е внезапен излаз на въздуха от белите дробове. Този тип рани винаги са

фатални, всъщност смъртта най-често е мигновена. А тази рана беше дълбока. Изтичането на кръвта също беше фактор.

Веньбъл: Загубата на кръв?

Даниелсън: Да.“

Докато четеше описанието, Сен-Клер внезапно си спомни доклада на съдебния лекар за трупа на Линда Балфур: „... Жертвата е била пробождена, разсичана и удряна 56 пъти... Раната в гърлото ѝ е причинила аероемболизъм... Раните са нанесени от човек, който е имал основни хирургически познания...“ Убеждението му се засили, когато прочете по-нататъшните показания на специалиста.

„Даниелсън: Ножът е влязъл тук, точно под дясното ухо и е преминал дотук, под лявото, като е разкъсал всички вени и артерии и е прекъснал гръбнака.“

После Вейл атакува твърдението на Даниелсън, че раната в гърлото е тази, която е предизвикала смъртта. И още веднъж напомни вероятността някой друг да е бил в стаята заедно със Стемплър.

„Вейл: И така, ако е възможно две от фаталните рани в гърдите да бъдат нанесени от един човек, а останалите — от друг, това не би ли означавало, че е възможно единият да е нанесъл смъртоносния удар, а другият да е пробождал и рязал трупа след смъртта?

Даниелсън: Предполагам... Да, така е.“

Сен-Клер често спираше по средата на четенето и си записваше основните моменти. Сега отбеляза: „Имало ли е друг човек в стаята? Да попитам Вейл? Стенър?“ И защо, щом Стемплър очевидно беше виновен, Вейл насочваше разпитите в тази посока?

„Вейл: Аарон, запознат ли си с термина пориомания или «състояние на пориомания»?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: Какво означава това?

Стемплър: Да забравяш неща за известно време.

Вейл: Имаш ли собствен израз за това?

Стемплър: Да, сър. Наричам го «да ти се губи време».

Вейл: А някога губило ли ти се е време?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: Често ли ти се случваше?

Стемплър: Да, сър.

Вейл: Кога?

Стемплър: Ами, не съм съвсем сигурен. Първо не разбираш, че се е случило. После разбираш, че ти се губи време.

Вейл: Как разбираш?

Стемплър: Ами, в един момент си седя тук, а в следващия — колкото да щракна с пръсти — вече съм там или се разхождам навън. Веднъж бях в киното с едно момиче и след миг вече ходехме на улицата. Не знам как е свършил филмът, просто бях навън.

Вейл: Разказа ли някому за това?

Стемплър: Не, сър.

Вейл: Защо?

Стемплър: Не мислех, че ще ми повярват. Реших, че ще ми се присмиват или дори ще почнат да ме отбягват.“

Именно въпросът за пориоманията на Стемплър беше вдъхновил най-интересния разпит на процеса. Вейл разпитваше Стенър, който по това време ръководеше разследването по случая от страна на градската полиция.

„Вейл: Запознат ли сте с медицинския термин «пориомания»?

Стенър: Да.

Вейл: Но в интерес на истината не вярвате на тази теория, нали, лейтенант Стенър?

Стенър: Нямам определено мнение.

Вейл: Това е научен факт, лейтенант.

Стенър: Вече казах — нямам определено мнение по въпроса.

Вейл: Вярвате ли, че две и две прави четири?

Стенър: Разбира се.

Вейл: Вярвате ли, че земята се върти около слънцето?

Стенър: Да.

Вейл: Християнин ли сте, лейтенант?

Стенър: Да.

Вейл: Вярвате ли във възкресението?

Стенър: Да.

Вейл: Възкресението факт ли е, или теория?

Венъбъл: Възраждам, Ваша светлост. Религиозните вярвания на лейтенант Стенър нямат нищо общо със случая.

Вейл: Точно обратното, Ваша светлост. Ако ме оставите да продължа, мисля, че ще покажа връзката.

Съдия Шоут: Отхвърля се. Прочетете ни последния въпрос, мис Бланчард.

Бланчард: «Възкресението факт ли е, или теория?»

Стенър: Въпрос на вяра, сър.

Вейл: Значи вярвате в научните факти и вярвате в религията, но поставяте под въпрос научния факт за психическо разстройство, с чието съществуване всички психолози са съгласни, и който е включен в ДСНЗ — стандартът, по който се класифицират психическите разстройства? Така ли е, сър?

Стенър: Това може да бъде фалшифицирано. Не можеш да фалшифицираш сбора от две и две, но можеш да имитираш пориомания.

Вейл: Разбирам. И колко хора, които със сигурност са имитирали пориомания, познавате?

Стенър: Нито един.

Вейл: Тогава колко хора, които са се опитвали да имитират състояние на пориомания, познавате?

Стенър: Нито един.

Вейл: Вероятно сте чели доста по въпроса за имитирането на пориомания?

Стенър: Не.

Вейл: В такъв случай просто гадаете, така ли е?

Стенър: Логично е. Ако има такова състояние, то със сигурност може да бъде имитирано.

Вейл: А питали ли сте психиатър дали това е възможно?

Стенър: Не.

Вейл: Следователно просто гадаете, лейтенант — да или не?

Стенър: Да.

Вейл: А, значи причината да се съмнявате в казаното от Аарон Стемплър е предположението ви, че той имитира или лъже, така ли?

Стенър: Точно така.

Вейл: Предположихте, че Аарон лъже и че той е убил епископ Рашмън?

Стенър: Беше доста логично предположение...

Вейл: Не подлагам на съмнение логиката на вашето предположение, а неговото съществуване. Вие предположихте, че Стемплър е виновен, нали?

Стенър: Да.

Вейл: На този етап, лейтенант, бяхте ли сигурен, че не е необходимо да преразгледате вероятността той да не е бил сам в стаята на епископа?“

„Ето отново — помисли си Сен-Клер. — За Бога, имало ли е още някой в онази стая?“

„Стенър: Бях убеден в това от самото начало.

Вейл: Аарон Стемплър ви казва, че му е причерняло, когато е влязъл в стаята на епископа, така ли е?

Стенър: Да.

Вейл: И какво направихте, за да опровергавате неговата версия? С други думи, сър, какво доказателство или свидетел намерихте, за да докажете убеждението си, че е бил и е действал сам?

Стенър: Съдебномедицински доказателства, веществени доказателства, простата логика...

Вейл: Има проблеми с някои от логическите заключения, направени по време на този процес. Разбирате ли защо?

Стенър: В повечето случаи...

Вейл: Лейтенант, тук става въпрос за живота на моя клиент. «В повечето случаи» не върши работа. И нека оставим настрана логиката и презумпциите. Доктор Даниелсън казва, че не може да бъде сигурен дали Аарон е бил сам в онази стая, не може да потвърди дали епископ Рашмън е бил съсечен само от един човек, и не може да докаже, че Аарон е влязъл през задната врата и е занесъл ножа до местопрестъплението. И въпреки това вие предполагате, че Аарон ви е излъгал, защото обратното не би било логично, така ли?

Никакъв отговор.

Вейл: Факт е, лейтенант, че вие искате да приемете на вяра, че Христос е бил разпънат и умрял, а после е възкръснал и се е възнесъл на небето. Но не искате да повярвате във факта, че един човек, под крайно напрежение или стрес, може да загуби реална представа за нещата и да изпадне в научно обяснено състояние, наречено пориомания. Тъй че всъщност въобще не сте се опитвали да докажете, че Аарон Стемплър не ви лъже, нали?

Стенър: Не е моя работа да доказвам, че обвиняемият е невинен, а ваша.

Вейл: Тъкмо обратното, лейтенант, ваша работа е да докажете, че е виновен.“

След това Сен-Клер се зачете в свидетелските показания, свързани със символите. Предчувствието му се оказа вярно.

„Вейл: Бих желал за момент да се върнем към символите. Докторе, ще обясните ли на съдебните заседатели възможно най-простиичко значението на символите?

Бескът: Езикът на символите представлява употребата на рисунки, символи, въ, познати знаци за комуникация. Например кръстът е символ на християните, докато числото 666 е универсален символ за Дявола. Или, както е в наши дни, символът за нещо забранено е червен кръг с черта в средата. Той е познат както у нас, така и в Европа. Пътният знак «стоп» например.

Вейл: Може ли един символ да се предаде с думи? Като послание например?

Бескът: Да, възможно е.

Вейл: Следователно символите могат да приемат най-различни форми, не само рисунки и графики?

Бескът: Да, точно така.

Вейл: Докторе, вие потвърдихте, че сте разгледали снимките на жертвата, епископ Рашмън, нали така?

Бескът: Да.

Вейл: Внимателно ли ги разгледахте?

Бескът: Да.

Вейл: Открихте ли някакви символи по тялото?

Бескът: Въ...

Вейл: Ще бъда по-прецизен. Мислите ли, че убиецът е оставил някакво съобщение във вид на символ по трупа на жертвата?

Бескът: Не съм сигурен. Очевидно убиецът е загатвал нещо, но така и не разбрахме какво.

Вейл: Докторе, говорим за буквата и цифрите на тила на жертвата, нали?

Бескът: Предположих, че имате предвид именно това. Да.

Вейл: Спомняте ли си последователността им?

Бескът: Мисля, че беше «В32.146».

Вейл: Всъщност е «В32.156».

Бескът: Съжалявам. Правилно, 156.

Вейл: И мислите, че това е символ, оставен от убиеца?

Бескът: Ъъ, ами да, мисля, че всички стигнахме до това заключение.“

Да! — извика с пълен глас Сен-Клер. Това беше. Може би жителите на Гидеон не бяха чак толкова далеч от истината. Подобна комбинация беше изписана с кръв и на тила на Линда Балфур. Той нетърпеливо зачете нататък. Какво означаваше това? Дали въобще бяха разбрали смисъла на този символ?

„Вейл: И оставихте нещата така?

Бескът: Понякога може да минат години, докато се дешифрира нещо подобно...

Вейл: С други думи, наистина не сте имали време да изследвате всички аспекти на проблемите на мистър Стемплър, нали?

Венъбъл: Възраждам, Ваша светлост. Защитата се опитва да избяга от основната тема. Докторът вече заяви, че дешифрирането на такъв символ, както го нарича адвокатът, може да отнеме години. Тук сме, за да решим това дело с помощта на най-добрите налични доказателства. Подобни въпроси не са уместни. Цифрите могат да означават много неща — дори телефонен номер.

Вейл: Нека докторът го потвърди.

Съдия Шоут: Задайте въпроса си по друг начин, адвокате.

Вейл: Докторе, мислите ли, че този символ е от значение?

Бескът: Всичко е възможно.“

Сен-Клер обаче откри отговора на своя въпрос в друг пасаж от разпита на Стенър.

„Вейл: Имам само още един въпрос, лейтенант Стенър. Преди няколко минути казахте, че убийството е било предумишлено. Казахте го без никакво съмнение. Това още едно от вашите логични заключения ли е, сър?

Стенър: Не, сър, не е.

Вейл: Е, тогава бихте ли казали на съда на какво се дължи тази ваша увереност?

Стенър: На няколко фактора.

Вейл: Например?

Стенър: Символите върху тила на епископа.

Вейл: А по-точно?

Стенър: Те се отнасят към цитат от една книга от библиотеката на епископа. Пасажът е маркиран в книгата. Намерихме подобни отметки в друга книга, открита в убежището на Стемплър в Пещерите. Използван е същият флумастер, а почеркът и в двете книги е на Стемплър.

Вейл: Лейтенант, защо мислите, че маркировката върху тила на жертвата доказва предумишленост?

Стенър: Защото го е планирал. Написал е с кръв върху главата на мъртвия епископ «В 32.156». Под номер В 32 споменатата книга е вписана в каталога на библиотеката на епископа. 156-а страница е отбелязания цитат.

Вейл: И какво означава това?

Стенър: Става дума за цитат от романа «Аления знак» на Натаниел Хоторн. «Никой човек не може за дълго да пази едно лице за себе си и да показва друго пред тълпата, без накрая да се озадачи кое от двете е истинското.»

Вейл: Какво е значението на този цитат?

Стенър: Ние вярваме, че Стемплър се е почувствал предаден от епископ Рашмън, който го е накарал да напусне Дома на спасението. Приятелката му го изоставила, за свой дом имал една отвратителна дупка. Почувствал двуличността на епископа. Така че написал с кръв този символ върху главата му и прибавил още едно оскърбление към възмездието.

Вейл: Струва ми се, че гадаете, лейтенант.

Стенър: Доказахме го за собствено удовлетворение.

Вейл: Е, предполагам, трябва да благодарим на късмета си, че не сте сред съдебните заседатели, сър.

Венъбъл: Възразявам!

Вейл: Оттеглям думите си.“

Пулсът на Сен-Клер се бе ускорил почти двойно. Записа в бележничето си „Какво е станало с книгите на епископа?“, но продължи да чете, докато делото не достигна до решителната си част.

„Венъбъл: Помпите цитатите и поговорките, които ви харесват, нали, мистър Стемплър?

Стемплър: Да, мадам, имам добра памет.

Венъбъл: Запознат ли сте с книгата на Натаниел Хоторн «Аления знак»?

Стемплър: Да, мадам, знам я.

Венъбъл: А фразата «В32.156» значи ли нещо за вас?

Без отговор.

Венъбъл: Мистър Стемплър, разбрахте ли въпроса?

Стемплър: Тъ, мисля, че това са цифрите, които бяха на тила на епископа, на снимките...

Венъбъл: На снимките ли ги видяхте за пръв път?

Стемплър: Предполагам...

Венъбъл: И не знаете какво означават?

Стемплър: Не съм съвсем сигурен...

Венъбъл: Правите си бележки в книги, които са ви харесали, нали?

Стемплър: Понякога...

Венъбъл: Маркирали сте пасаж в книгите на епископа, нали?

Стемплър: Понякога.

Венъбъл: Ваша светлост, бих искала това да бъде записано като вещественно доказателство номер трийсет и две, моля.“

Под номер трийсет и две в списъка бе отбелязан екземпляр от „Аления знак“ на Натаниел Хоторн.

„Вейл: Нямам възражения.

Венъбъл: Познавате ли тази книга, мистър Стемплър?

Стемплър: Предполагам, че е от библиотеката на епископа.

Венъбъл: Мистър Стемплър, подчертали ли сте, или не един пасаж на страница 156 на този екземпляр от «Аления знак» — отбелязан в каталога на библиотеката под номер В32?

Стемплър: Тъ...

Венъбъл: Ще бъда по-точна, мистър Стемплър. Запознат ли сте със следния цитат от романа на Натаниел Хоторн «Аления знак»: «Никой човек не може за дълго да пази едно лице за себе си и да показва друго пред тълпата, без накрая да се озадачи кое от двете е истинското.» Познато ли ви е това, мистър Стемплър?

Стемплър: Тъ...

Венъбъл: Познато ли ви е? В32.156... Не звънва ли някаква камбанка в главата ви?

Стемплър: Не знам...

Венъбъл: Мистър Стемплър, запомнихте този цитат и го написахте върху тила на епископ Рашмън, след като го убихте, така ли

е?

Вейл: Възразявам.“

Внезапно обвиняемият Стемплър бе скочил с вик и се бе хвърлил към Венъбъл.

„Стемплър: Ти, лъжлива кучко! Опитваш се да ме убиеш!...“

В залата бе настъпило пълно объркване. Пазачите бяха успели да задържат и умират Стемплър.

Съдия Шоут: „Ред! Искам ред в тази зала. Съдът се оттегля. Искам да видя представителите на двете страни в кабинета си. Веднага!“

Значи именно символът на тила на епископ Рашмън беше предизвикал последвалите събития. Делото очевидно бе решено в кабинета на съдията Шоут. При завръщането си в залата той бе обявил договореността между прокуратурата и Вейл. Аарон Стемплър бе пратен в Щатската психиатрична болница в Дейзиленд, „докато квалифицираните експерти решат, че е достатъчно здрав, за да се върне в обществото“.

Какво споразумение бе постигнато в онзи кабинет и защо? Тази мисъл не оставяше Сен-Клер, докато отново преглеждаше бележките си. Подреди ги старателно и внимателно огледа всяка от тях, преди да ги постави в папката, която носеше. Внезапно спря, втренчен в един пасаж. Гърлото му пресъхна.

„Боже мой — помисли си той, — как съм могъл да пропусна това!

И къде, по дяволите, е Аарон Стемплър сега?“

13.

Джейн Венъбъл гледаше през прозорците на офиса си, разположен в една кула от стъкло и стомана срещу сградата на съда, и си мислеше за Мартин Вейл. Доста време бе минало от последния път, когато бе изпитвала подобна страст. Доста време бе минало и от момента, в който се бе чувствала толкова сигурна с някого. През целия ден спомените от предишната нощ я завладяваха и блокираха останалите ѝ действия. Сега, вперила поглед към сградата на съда, тя се питаше дали денят е бил същият и за Вейл.

Боже мой, държеше се като ученичка!

Имаше някои документи за дооправяне и реши да свърши това сама, вместо да ги оставя на секретарката си. После можеше да се обади на Вейл. Защо не? Спомените я върнаха към един следобед преди десет години, когато той внезапно се бе появил в бившия ѝ кабинет. Припомни си как внезапно бе разбрала, че докато разговарят, пулсът ѝ се ускорява, а мислите ѝ са насочени към него самия, вместо към това, което ѝ казва. Десет години по-късно тя все още помнеше първия миг, в който бе осъзнала, че нескопосано облеченият адвокат, неин смъртен враг в съдебната зала, я привлича.

Сега леко я бе изненадал. Косата му бе по-късо подстригана, а и гардеробът му бе претърпял положителна промяна. Но остротата, прикрита под привидно спокойното му изражение, все още си я имаше. Дори като прокурор, той беше хазартаджия — толкова различен от всички юристи, които тя познаваше и които бяха по-заинтересувани от разположението на офисите си и новите си автомобили, отколкото от каквото и да е друго.

„По дяволите, започнахме нещо, и проклета да бъда, ако го оставя да ми се изплъзне.“

После се засмя.

„Да се изплъзне! Още дори не е почнало. Какво става е теб, Джейн?“

— О, я си гледай работата, — каза тя сама на себе си.

Натъпка документите в куфарчето си и се отправя към вратата.

На четвъртия етаж на сградата на криминалния съд Абъл Стенър изскочи от кабинета си и се втурна към бюрото на Наоми.

— За Бога, Абъл, какво става? — попита тя.

— Зает ли е? — попита той, игнорирайки въпроса ѝ.

— Говори по телефона с...

— Нямам време — прекъсна я Стенър и нахлу в офиса, плътно следван от нея. Вейл седеше в креслото си с гръб към вратата и издихваше цигарен дим към вентилатора. Когато Стенър влезе, той завъртя креслото си, погледна своя главен следовател и разбра, че работата е сериозна.

— Ще ти звънна пак — каза той и остави слушалката.

— Имаме решение на случая Делъни — обяви Стенър.

— Толкова бързо? — възкликна Наоми. — Кой?

— Личната му секретарка. Петдесет и три годишна. Съпругът ѝ е инвалид, дъщеря ѝ учи.

— Мили Боже. Как са успели да я хванат толкова бързо? — попита Наоми.

— Явно със случая се е занимавал Шок — отговори Вейл.

— Прав си. Обади ми се от колата си. Тъкмо почнали да ѝ четат правата и тя си признала. Повторила го два пъти. „Аз го убих.“ Водят я насам.

Вейл тихичко подсвирна през зъби.

— Защо го е направила? — попита Наоми.

— Това беше всичко, което разбрах. Може би е по-добре да слезем долу.

Когато минаха покрай стаята на Шана Парвър, тя беше забола поглед в някаква дебела папка. Почукването на Вейл по стъклото я стресна.

— Хайде — каза той.

— Къде?

— Долу.

Едит Стодарт се стресна, когато Шок Джонсън и Сай Тървинг я изкараха от колата и я поведоха сред тълпите журналисти, наобиколили входа. Влязоха пред регистратурата тъкмо когато Стенър, Вейл и Парвър излизаха от асансьора в другия край на фойето. Три телевизионни екипа, куп фотографи и репортери се тълпяха около

входа, откъдето бяха въвели Стодард. Ръцете ѝ бяха хванати с белезници зад гърба, лицето ѝ бе разкривено от объркване и ужас от шума наоколо. Очите ѝ пробягваха от една групичка хора към друга.

Шок поведе изплашената жена към регистратурата, докато тя се озърташе ужасена, примигвайки от блясъка на светкавиците и хълцайки в отговор на изкрещяваните от пресата въпроси. В този миг от една стая излезе Еклинг и застана зад втрещената жена, сякаш позираше с необикновен ловен трофей. Вейл наблюдаваше сцената с отвращение.

— Тоя копелдак успява да превърне всичко в цирк — каза той и си запробива път през тълпата. Парвър и Стенър го последваха.

— В другия край на претъпканото фоайе Джейн Венъбъл се опитваше да разбере какво става. Видя как Вейл се доближава до Джонсън и го сграбчва за рамото.

— Какво прави той, по дяволите? — викна Вейл.

— Нямам нищо общо с тази комедия — отвърна Джонсън. Очевидно изпитваше същото отвращение. — Тя е просто една симпатична дребна женица, Мартин. Тъкмо ѝ четях правата и каза: „Аз го убих“. После го повтори.

— Сигурен ли си, че е вярно, Шок?

— Каза, че влязла вътре, а той се къпел. Чакала в коридора, когато той се появил чисто гол и си сипал питие. Видял я. Когато разбрал, че е въоръжена, оставил чашата и тогава тя го простреляла. После се доближила и пак натиснала спусъка.

— Какво друго ти каза?

— Това е. Само това, което току-що ти казах. Марти, тя е на петдесет и три. Налагат ѝ да се пенсионира преждевременно. Днес е трябвало да бъде последният ѝ работен ден. Съпругът ѝ е инвалид, дъщеря ѝ учи в колеж, а Делъни я изхвърля заради някаква трийсетгодишна руса сексбомба. Купува си 38 калибров револвер преди три седмици и прекарва две от тях, учейки се да го използва. Стояла е точно там, където каза Оки. И си го призна тъкмо когато ѝ четяхме правата. Какво повече искаш, дяволите да го вземат?

— Имаш ли представа какво би направил някой добър адвокат с това? Да я показваме по този начин, да я разпитваме в отсъствието на адвокат? Въобще няма да се стигне до дело!

Вейл си проби път към Еклинг.

— Веднага спри с тези глупости! — изсъска в ухото му той. — Ще прецакаш случая с тоя цирк!

— По дяволите... — изръмжа в отговор Еклинг, но преди да успее да продължи, Вейл внимателно хвана Едит Стодард под ръка и я поведе към стаята за задържане. Вратата се захлопна и шумът изчезна.

— Ох — изхлипа тя и затвори очи.

„Познавам тази жена“ — мислеше си Венъбъл отвън.

Преди четири години беше защитавала „Делъни Ентърпрайзис“ в дело, заведено от работничка, получила професионално увреждане. Сега си спомни, че Едит Стодард, по онова време — лична секретарка на Делъни, беше показала голямото си съчувствие към пострадалата. Собственият ѝ съпруг беше парализиран и имаха дъщеря, която се готвеше за колежа. Стодард ѝ се беше видяла притисната от своя свят, едва ли не самообвиняваща се. Същото изражение се бе запазило и сега, дори по-лошо.

Венъбъл можеше да почувства унижението и страха ѝ.

„Доста хора ще решат, че е направила голяма услуга на града“ — мислеше си тя, докато си пробиваше път към стаята за задържане.

Вътре Вейл каза:

— Съжалявам, мисис Стодард. Това не беше предвидено.

Тя го погледна и страхът в очите ѝ бавно отстъпи мястото си на твърдост.

— Вие сте новият окръжен прокурор — каза тя.

— Да. А това е Шана Парвър, която работи за мен. Искам тя да ви обясни правата ви.

— Вече ми ги прочетоха.

— Да, но бих искал да разберете какво точно означават.

Еклинг се втурна в стаята.

— По дяволите, какво пра...

Вейл го сграбчи за рамото, изведе го в съседната празна стая и тресна вратата.

— Чуй ме сега, Еклинг. Тук не става въпрос за някой дребен наркотрафикант, а за жена, на която ще бъде осигурен най-добрият служебен адвокат, когото съдията успее да намери. А всеки адвокат, който и да е той, би спечелил доста точки от лайната, които успя да забъркаш днес.

— Тя си призна, за Бога!

— И какво от това? Името Менендес говори ли ти нещо? Няма да е чудно, ако тази жена излезе оттук върху златна колесница, а ти ще изпълняваш ролята на коня. Той махна с ръка. — Тя е невинна, докато съдебните заседатели не решат противното, ако въобще го решат, защото няма да е чудно тези дни да промени показанията си. И би го направила веднага, щом някой добър адвокат ѝ го пошепне. — Той тръгна да излиза, но внезапно се обърна към полицейския шеф. — Между впрочем, с теб току-що говори новият окръжен прокурор. Така че почни да използваш ушите си.

После отвори вратата и се върна в другата стая. Шана Парвър го доближи, докато двама от охраната поведоха Едит Стодард към стаята за снемане на отпечатъци и записване на данните.

— Не иска и да чуе. Настоява, че го е направила и че не иска дело.

— Обясни ли ѝ, че това означава доживотен затвор без право на обжалване?

— Мисля, че ѝ е все едно, Мартин.

Вратата зад тях се отвори и в стаята влетя Джейн Венъбъл. Очите ѝ блестяха. Беше като в добрите стари времена — готова за битка.

— За какво беше всичко това, по дяволите? — гневно попита тя. — Еклинг направо окачи тази жена на позорния стълб!

— Знам, знам — опита се да я успокои Вейл. — Току-що му натрих носа. Познаваш ли Шана Парвър? Шана, това е Джейн Венъбъл.

— Здравейте — каза Шана. — Чувствам се сякаш ви познавам отдавна. Чела съм материалите по делото Стемплър няколко пъти.

— Имала съм и по-добри дни — отвърна Венъбъл и погледна към Вейл.

— Какво правиш тук? — попита той, после бързо добави: — Искам да кажа, че се радвам от присъствието ти, но съм малко изненадан.

— Дойдох да оправя едни документи и видях гълпата. Помислих, че са арестували кмета или нещо от този род.

— Чуй, Джейни, трябва да направиш услуга на тази жена — каза Вейл.

— Какво имаш предвид?

— Тя е твърдо решена да признае, че е убила Делъни. Няма адвокат. Съдията Прайър сигурно ще ѝ осигури такъв до сутринта. Междувременно Еклинг ще я върти на шиш цяла нощ. Ако си признае при повторния разпит, няма да имам никакъв избор и ще трябва да искам максималната присъда.

— Марти, не мога...

— Можеш просто да влезеш там и да поговориш с нея. Обясни ѝ какви са възможностите.

Венъбъл изръмжа.

— Просто защото случайно попаднах в тази стая, ми се налага да...

— Ти си най-добрата тук, а си и жена. Може би ще ти се довери.

— По дяволите! — Тя въздъхна, после нервно закрочи из помещението.

— Става въпрос просто да подържиш ръката ѝ, докато ѝ осигурят адвокат. Тя има нужда от това.

— За Бога, Марти, говориш така, сякаш ти ще я защитаваш.

— Джейни, тя току-що е загубила работата си. Мъжът ѝ лежи безпомощен в леглото си, парализиран от врата надолу. Дъщеря ѝ е в колеж и вероятно това струва повече, отколкото може да си позволи. Целият свят се е обърнал против нея. Ако не размисли сега, ще завърши живота си в затвора. Бъди сигурна, че ако поискаме до живот, ще го получим.

— Странен прокурор си ти, Марти — каза Венъбъл.

— Искам всички подробности преди да реша какво ще правим с нея. Ако я оставим на Еклинг, никога няма да успее да разбере всичко. Поговори с нея, Джейни. — Той ѝ се усмихна. — После ще те заведе на вечеря. Аз черпя.

— По дяволите — промърмори Венъбъл и се насочи към стаята, където вземаха отпечатъците.

Шана погледна Вейл и се ухили.

— Мислех, че се мразите.

— Работим по сдобряването — отвърна той.

Харви Сен-Клер звъня до католическата катедрала, свърза се с клисаря, двама свещеници и накрая — със сестра Мери Алис, докато

най-сетне не получи отговор на въпроса си.

— Сестро — започна той. — Опитвам се да разбера какво е станало с книгите от библиотеката на епископ Рашмън. Очевидно никой не може да ми каже нищо по-конкретно.

— Кой казахте, че сте? — попита тя.

— Името ми е Харви Сен-Клер. От офиса на окръжния прокурор.

— Работите за мистър Вейл?

— Точно така, той ми е шеф. Познавате ли го?

— Срещата съм го веднъж, преди доста години — отвърна тя. — Знам, че не ми влиза в работата, но това има ли нещо общо с Аарон Стемплър?

— Доста сте проникателна, сестро. Как познахте?

— Е, вие работите за мистър Вейл, а той защитаваше Аарон. Сред важните доказателства имаше и една книга от библиотеката на архиепископа.

— Спомняте си ли я?

— Спомням си просто, че имаше някаква връзка с убийството. Доста време мина оттогава.

— Значи имате представа къде мога да намеря тези книги?

— Знаете ли библиотеката „Нюбъри“ на Уолтър Стрийт?

Библиотеката „Нюбъри“ беше внушителна тухлена сграда, съвсем наскоро празнувала стотната си годишнина. От нея лъхаше на античност и консерватизъм. Беше дарена от бизнесмена Уилям Лъмис Нюбъри, който я бе предвидил за „необикновена сбирка от необикновени книги“, според собствените му думи. Така си и беше.

Приятна жена, която се представи като мис Причърд, помощник-библиотекарка, поведе Сен-Клер сред лавиците, пълни с книги, карти и документи, бързейки приятелски.

— Знаете ли, че това е била първата електрифицирана сграда в града? — каза тя, сочейки към тавана на фойето. — Затова крушките в този полилей са монтирани надолу — така хората веднага биха разбрали. Газовите лампи не могат да работят по този начин, разбира се.

— Винаги ли е толкова хладно тук?

— Имаме специална климатична инсталация. Тук са събрани много книги, мистър Сен-Клер. Не сме загубили нито една за тези сто години — гордо обясни тя.

— В наши дни това направо си е постижение. Мнозина биха решили да пооткраднат нещичко оттук.

— Иска ми се да вярвам, че нашите посетители са по-достойни хора — подчерта тя.

Колекцията на Рашмън беше в едно от ъгловите хранилища. Беше малка стая без прозорци и полиците по стените бяха отрупани с книгите на епископа. В средата имаше дъбова маса, върху която бяха монтирани три настолни лампи с приглушена зеленикава светлина. Беше тихо като в мавзолей.

Сбирката беше изненадващо разнообразна. Романи от Достоевски и издания на Данте бяха подредени до трудовете на Русо, Хобс и Дарвин. Подвързани с кожа тежки томове делиха една и съща лавица с книги на Хамет и Чандлър.

Сен-Клер нетърпеливо издърпа една книга и провери гръбчето ѝ. Раменете му се отпуснаха. Странният метод за индексирание, който бе използвал Рашмън, бе заменен от десетичната система на Дюи. Той се огледа сред стотиците книги в стаята и осъзна, че няма никакъв начин да разбере кой от томове е „С13“. Постоя безпомощно още няколко минути, докато мислите му се концентрираха върху евентуалната зависимост между системата на Дюи и стария индекс на Рашмън. След малко излезе и се насочи обратно към фойето.

— Мис Причърд, забелязвам, че каталожните номера в колекцията на Рашмън са променени.

— О, да, трябваше да използваме десетичната система на Дюи. Всички книги трябва да са подредени по един принцип, нали разбирате. Представете си каква бъркотия би настанала иначе! Но ви уверявам, че промяната на индексите е направена без ни най-малко да повредим книгите.

— Не, не ме разбирате. Библиотеката случайно пази ли каталог със старите индекси на книгите на епископ Рашмън?

— О, вие сте пурист, нали, мистър Сен-Клер? Е, трябва да проверя. Момент.

— Тя издърпа едно широко дървено чекмедже и пръстите ѝ пробягаха по картотеката. Извади един от картоните, погледна го и му го подаде с усмивка. Отгоре пишеше „Хъкълбери Фин“. В ъгълчето бе отбелязано: „Индекс на Рашмън: .103“.

— Бог да ви благослови — зарадва се Сен-Клер. — Сега всичко, което трябва да направя, е да прегледам всички тези картони, да намеря С13, да обърна на страница 489 и да разбера за какво всъщност става въпрос.

Помня ви — каза Едит Стодард. — Занимавахте се с делото Робертсън. Беше през 1990, ако не се лъжа.

Вече се беше поуспокоила. Бяха ѝ взели отпечатъци и я бяха претърсили. Сега бе настанена в негодения предварителен арест, мебелиран само с дървена маса и сгъваемо легло. Щеше да прекара тук нощта, а на сутринта съдят щеше да определи по-нататъшната мярка. За миг Венъбъл си припомни как бе влязла в тази стая точно преди десет години. Почти нищо не се беше променило. Същите сиви стени, същият зарешетен прозорец в ъгъла.

— Точно така — отвърна Джейн Венъбъл.

— Бяхте много приятен човек, но доста жестока като адвокат — каза Стодард.

— За това ми плащат — искам да кажа, да съм жесток адвокат, а не много приятен човек. Но все пак благодаря.

— Нямам нужда от адвокат, мис Венъбъл — спокойно каза затворничката.

— Напротив, имате. Точно сега имате голяма нужда от такъв.

— Виновна съм, мис Венъбъл...

— Моля ви, наричайте ме Джейн.

— Джейн. Просто искам да призная вината си и всичко това да приключи.

— Има още нещо.

— Не мисля.

— Чуйте ме внимателно, моля ви. Трябва... Мога ли да ви наричам Едит? Добре. Трябва да разберете, че дори да сте го убили...

— Аз наистина го убих!

— Окей. Но въпреки това трябва да дадете на адвоката си шанса да ви осигури нормална присъда. Дори да не се стигне до съд, нека съдията, когото назначат по случая, да ви спести колкото се може повече време.

— Не искам процес, вече ви казах — отвърна тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Не става дума за процес, а за договореност. Вашият адвокат и прокуратурата ще се споразумеят.

— Мистър Вейл?

— Да, или един от неговите прокурори.

— Тези, както ги нарекохте, договорености, ще бъдат ли направени публично достояние?

— Не.

— Не знам. Аз просто... просто искам всичко това да свърши. Животът ми така или иначе е разбит...

— Едит, кой ще се грижи за съпруга ви? Какво ще стане с дъщеря ви?

— Така или иначе няма да ме има доста години. Каква е разликата?

— Вижте, ако успеем да постигнем присъда за непредумишлено убийство или редуцираме вината ви, съдът ще ви даде, да кажем, десет години. Ще излезете след четири или пет. Това ще изпълни семейството ви с надежда. Ще знаят, че скоро пак ще сте сред тях.

Стодард стана и отиде до прозореца. Впери поглед в светлините на града навън, пое дълбоко дъх и се обърна към Венъбъл.

— Вие бихте ли го направили?

— Какво?

— Да ми помогнете.

— Ще ви заведа до съда утре. После...

— Не, имам предвид да сте мой защитник.

— Имам...

— Става въпрос просто за споразумение с мистър Вейл, нали? Не би трябвало да ви отнеме кой знае колко време.

— Въпросът не е във времето, ами... Не съм правила това от години. Страхувам се, че вече не ме бива в тези неща. Има доста по-добри адвокати.

— Тогава ме оставете да кажа на полицията това, което искат, и всичко просто да приключи.

Венъбъл въздъхна, после погледна дребничката жена.

— Ще бъдете ли откровена с мен? — попита тя. — Ще ми кажете ли всичко, което искам да знам, за да постигна най-доброто за

вас?

— Зависи.

— От какво?

— От това, което искате да знаете.

В „Коркрън“ миришеше на бира и цигарен дим. Ресторантчето се намираше край реката, на една крачка от старата сграда на „Сънди Таймс“. Вейл обичаше да идва тук. Махагонените маси и столчета създаваха особен уют. В другия край на заведението си играеха на стрелички. Двама изморени боксьори се млатеха на телевизионния екран. Дузина от редовните посетители се бяха скупчили на бара и наблюдаваха последния рунд на схватката, подвиквайки възторжено след някои от добрите удари.

— Знаеш чудни местенца, Вейл — каза Венъбъл, оглеждайки помещението.

— Най-добрите стекове в целия град — отвърна той. — Хайде, отзад е малко по-тихо.

Двамата си намериха място в една от задните стаички, над чиято врата пишеше „Дамски клуб“. Стените бяха украсени със стари реклами за бира и цигари.

— Не се учудвам, че тук е празно — каза тя. — Никоя уважаваща себе си дама не би седнала в подобна обстановка.

Тя взе една салфетка и избърса трохите от покривката.

— Не си ми казала, че си се превърнала в сноб — пошегува се Вейл.

— Обожавам добрите стари ирландски барове — отвърна тя. — Но тук не са виждали метла от седмици. Мислиш ли, че санитарните инспектори въобще знаят за този ресторант?

— Никой инспектор не би рискувал да влезе тук — каза Вейл. — Има опасност да го хвърлят в реката. Какво ще пиеш?

— А какво ще ям?

— Стек, пържени картофи, салатата.

— Предпочитам аспирин.

Вейл се засмя.

— А с какво ще го глътнеш?

— С уиски, естествено.

Келнерът беше с огромни ръце, ушите му приличаха на сдъвкани, а едното му око беше изкуствено. Усмивката му разкриваше липсата поне на три зъба.

— Хей, Марти, как си? — зарадва се той и постави в центъра на масата стара бутилка от бренди с втъкната в нея свещ. После извади кибрит и запали свещта. — Така се създава атмосфера — добави той.

— Валяк, това е мис Венъбъл. Ако се отнасяте добре с нея, може да ви стане редовен клиент.

— Така ли? — почуди се Валяка. — Е, това ще украси обстановката.

— О, благодаря ви — възкликна Венъбъл с почти искрена усмивка. — Така или иначе мястото има нужда от освежаване.

— Навремето Валяка беше шампион на Канада в свръхтежка категория — обясни ѝ Вейл.

— Колко интересно! — отвърна тя.

— Да бе, можех и световен да стана, ама един скапаняк ми изби окото. Копелето направо стъпи върху него и го размаза, представяте ли си?

— Каква завладяваща история — възхити се Венъбъл. — Мислил ли сте да издадете спомените си?

Валяка се замисли, почеса се по тила, после каза:

— Тъ, не си спомням кой знае какво. — След което сви рамене и продължи: — Е, както и да е. Какво ще пиете, мис... как беше, Вени, Вени...?

— Венъбъл — отвърна тя с възможно най-сладката си усмивка. — Един „Блек Джек“.

— Хубаво — ухили се той. — Обичам момичетата, които знаят какво искат.

После изтри длани в престилката на кръста си и излезе.

— Следващия път аз черня — каза тя. — Ще те заведе в „Чайната на леля Клара“. Всички келнерки са на около деветдесет и говорят с английски акцент.

— На сандвичи и лимонада?

— Именно.

— Добре, разкажи ми сега за Едит Стодард.

— Не мога. Ти си врагът.

— За Бога, пак ли?!

— Ще я представлявам в съда, Марти.

— Какво?! Исках просто да ѝ дадеш някой умен съвет, преди съдията да ѝ осигури... — Той се поколеба.

— Да ѝ осигури истински адвокат, това ли искаше да кажеш?

— Не, не. Имах предвид някой от сегашните хиени. Вече не си в тази игра.

— Сам си си виновен. Ти ме прати при нея.

— Просто за да я поуспокоиш.

— Аха. Е, не се получи.

— По дяволите, какво стана?

— Или трябваше да се хвана със случая, или да я оставя на Еклинг — отвърна Венъбъл.

Валяка влезе с питиетата и ги сложи на масата. Малко от едното уиски се разля и той облиза пръстите си.

Венъбъл се наведе през масата и тихо каза:

— Във всичко това има нещо неестествено.

— Защо?

— Тя е твърдо решена да не се стига до съд. Би предпочела да я осъдят до живот, вместо да се стигне до процес.

— Защо?

— Ти ми кажи.

— Знам само това, което ми каза Шок Джонсън. Тя нищо ли не ти разказа?

— Дори да го бе направила, нямаше да ти кажа. Но така или иначе тя не пожела да разговаряме тази вечер. Казах на Еклинг да я остави до сутринта. Освен това смятам да вдигна малко шум около цирка, който той направи днес. Можете да бъдете сигурен в това, господин окръжен прокурор.

— Хей, час след като си излязла от баровската си фирма, вече говориш като старата Джейн.

— Имам намерение да хвърля доста сили в това — каза тя.

— Кажи го на Шана Парвър. Делото е нейно.

— Какво става, да не се страхуваш от мен?

— И за двете ви е важно да натрупате опит.

— Колко добра е тя?

— Великолепен правист. Малко агресивна. Ще си паснете.

— Е, благодаря.

Валяка отново се доближи до масата.

— Ще поръчвате ли друго или цяла вечер ще се наливате?

— Как предпочиташ стека си? — попита Вейл.

— Средно изпечен.

— По-добре алангле — обърна се той към келнера. — Не искам да се борим с него един час.

— Имате ли печени картофи? — попита тя.

— Разбира се, как иначе!

— Искам сос върху салатата си.

— Сос ли? — Валяка вдигна вежди и погледна Вейл.

— От онзи, италианския. За мен същото.

— Както кажеш — отвърна келнерът и изчезна.

— Виж — започна Венъбъл, — още не съм видяла дори рапорта на полицията. Всичко, което знам за случая, съм го прочела във вестниците. А ти не ми разказа подробностите, както обеща.

— Беше си тръгнала рано.

— Предположих, че ще се прибереш изморен.

— Бях изморен още когато излязох — ухили се той, после пак стана сериозен. — От това, което ми разказа Джонсън, тя е в голяма беда. Купила си е 38 калибров патлак преди три седмици, после се е упражнявала в някакво стрелбище. Сигурно е, че не може да пледира за самозащита. Онзи е бил гол като пушка, когато го е застреляла. Бумнала го е два пъти, веднъж тук... — той посочи гърдите си, — ... после тук... — посочи челото си. — Вторият изстрел не е бил необходим. Делъни вече е бил в ада, когато е стреляла в главата му. И така, вече знаеш всичко, което и аз.

— Защо би предпочела доживотен затвор вместо процес? — каза сякаш на себе си Венъбъл.

— Може би не вярва на адвоката си.

— Хитро.

— Не знам — каза Вейл. — Ти ще ми кажеш.

Венъбъл сви рамене.

— По-добре смърт, отколкото безчестие.

— Делъни си го беше осигурил доста преди тя да го застреля.

— Нямах предвид него.

Вейл се замисли, после каза:

— Съпругът ѝ? Мислиш ли, че е имала нещо с Делъни?... Неее, не ми се вярва. Той беше любител на телата, не на мозъците. Тя е симпатична женица, но в никакъв случай не може да мине за красавица.

— Може да не е подбирал. Познавам такива мъже.

Той пак се замисли и поклати глава.

— Не мисля. Освен това, дори да е така, какво? Вариантът с отритнатата любовница няма да мине.

— Минавал е.

— Не и при мен.

— Какво ще кажеш за Парвър?

— Много ѝ се иска да го спечели. А и е доста умна.

— Доста ще се поизпоттиш, ако не искаш Стодарт да прекара остатъка от живота си в затвора.

— Преди два часа пееше друга песен.

— Казах, че ще бъда справедлив към нея, а не, че ще я оставя да се измъкне.

— Признанието няма стойност. Била е под влиянието на стрес...

— Ей, да не смяташ да правиш шумен процес, Джейни?

— Ще защитавам обвиняемата, нали така?

14.

Мъжът се наведе над работната маса, концентриран над свързването на една съвсем тънка жичка към чип, по-малък от нокътя на показалеца му. Беше доста як, мускулите му изпъкваха под ръкавите на тениската.

— Хей, Реймънд, идваш ли на обяд? — викна му Тери.

— Имам работа — отвърна Реймънд, без да откъсва очи от жичката.

— Да ти донеса ли нещо?

— Да. Пакет чипс и една кола.

— Готово.

Реймънд чу как вратата се тресна. Довърши работата си и запои жичката към чипа. После се отпусна назад. Погледна през стъклото, което отделяше стаята от останалата част на офиса, и видя как секретарките събират нещата си, приготвяйки се за обяд. Винаги подчинени на навиците си. Можеше да сверява часовника си по тях. Гледа ги, докато не излязоха от офиса, после се насочи към неголямата работилница, затрупана с развалени видеа и компютри, и измъкна един видеоплеър. Занесе го до масата, демонтира капака и извади отвътре миникомпютър и черна кутийка с големината на кибрит. Свърза я с компютърчето посредством парче телефонен кабел и го включи. Написа „MODEM“ и след миг менюто се появи на екрана. Премести курсора до „RECEIVE“ и натисна ENTER. Момент по-късно в ъгъла на дисплея засвятка „ON LINE“. Той се огледа из празния офис. След четири-пет минути на екрана се появи „INCOMING CALL“.

ТАМ ЛИ СИ, ЛИСИЦА?

ТУК СЪМ, ХИДРА. ГОТОВ ЛИ СИ?

ВИНАГИ, ЛИСИЦА.

ВИДЯ ЛИ ОБЕКТА?

ДА, ЛИСИЦА. ПРЕДИ ТРИ ДНИ.

А УКАЗАНИЯТА?

ЗНАМ ГИ НАИЗУСТ.

ЧУДЕСНО. ЗАМИНАВАШ ДОВЕЧЕРА.
О, БЛАГОДАРЯ ТИ, ЛИСИЦА. ЧАКАХ ДОСТА ДЪЛГО.
МОМЕНТЪТ Е МНОГО ПОДХОДЯЩ.
БЛАГОДАРЯ, БЛАГОДАРЯ. ПЛАНЪТ Е ВЕЛИКОЛЕПЕН.
БЪДИ ВНИМАТЕЛЕН.
ВИНАГИ.
СЛЕД ДВА ДНИ. ПО СЪЩОТО ВРЕМЕ.
ДВА ДНИ.

15.

На Лекс почваше да му писва. Беше последният му курс за деня и трябваше да измине трийсет и петте мили до Хилтаун, за да занесе някакъв миризлив пакет. Трийсет и пет шибани мили, а за вечерта имаше уговорка с две жени. Звънни на едната, избери другата. Той се засмя и удари волана на микробуса. Можеше да оправи и двете наведнъж, защо не? По дяволите, каква нощ се очертаваше!

Но всяко нещо по реда си. Трийсет и пет мили към Хилтаун. Движеше се със скромна скорост. Не можеше да си позволи да му вземат книжката. Работата му беше доста добра, освен когато му натрисаха най-гадните курсове. Като този. Общо седемдесет мили. Десет минути за предаването на пакета. Два часа, не повече. Щеше да е обратно в града към осем. После щеше да обмисли възможностите.

„Тони? Или Джеси? Ха де! Брюнетка или червенокоса?“

Мислите така го унесоха, че за малко щеше да пропусне отбивката. Зави и подкара микробуса по черния път.

„Дявол да го вземе, кой би живял тук?“

Фаровете осветиха знак за ограничаване на скоростта.

„Да не би да влизам в град? По дяволите, тук едва ли живеят повече от хиляда души. Ако се съберат, не могат да запълнят театъра в Сент Луис.“

Той извади пакета и прочете адреса.

Келвин Спайър, РФД 2.

Обърна го обратно. Имаше още инструкции на гърба. Намали и прочете надписа на глас:

„Завий покрай градската библиотека. Миля и половина до червена пощенска кутия след супермаркета на Елмо.“

Явно нямаше да е толкова трудно.

След десет минути беше на черния път от другата страна на Хилтаун. Супермаркетът на Елмо бе останал вдясно, вляво се виждаше грозновата сграда със светеца реклама на „Бъдуайзър“ върху покрива. Тъкмо я отмина и фаровете осветиха червената пощенска кутия.

Фасулска работа! — викна той зарадван.

Зави и след миг видя къщата. Не беше голяма, дворът пред нея явно бе внимателно поддържан. През пердетата се процеждаше слаба светлина. Той спря пред верандата и бибишна два пъти, после слезе и отвори страничната врата на микробуса. Пакетът не беше голям и вероятно тежеше не повече от килограм. Той отново провери името, взе тефтера и се запъти към входната врата.

„Сигурно не са ме чули“ — помисли си, докато изкачваше стъпалата на верандата. Тогава видя бележката. Беше закачена на вратата.

„За доставчика: Налага се да изтичам до магазина. Вратата е отворена. Моля, оставете пакета на масата в стаята. Благодаря.“

Той бутна вратата и пред очите му се откри дълго тъмно антре. От откренатата врата на всекидневната се процеждаше слаба светлина.

„Мамка му, просто да го оставя? За какъв, по дяволите, ме мислят?!“

— Има ли някой? — Никакъв отговор. — Мистър Спайър?

Взе пакета и тръгна по коридора. Видя ключ за лампа и го натисна, но в антрето нямаше крушка.

Чудесно. Пълна тъмнина.

— Има ли някой? Аз съм доставчикът — викна той, щом стигна до вратата на стаята.

Погледна вътре, остави кутията и прокара ръце по стената, за да намери ключа за лампата. Усети как зад гърба му се раздвижва някаква фигура, как вдига ръка. Лекс се обърна, после ударът в гърба почти го събори.

Той извика, препъна се и докато ръката му трескаво търсеше бравата, отново усети острието в гърба си. Падна на колене, ръцете му напипаха облегалката на някакъв стол и той го сграбчи.

— За Бога! — извика той. — Аз съм... доставчикът... Моля ви!

Ножът пак го удари. И пак. И пак. Почувства как животът го напуска. Тялото му се разтресе. Стаята се завъртя над главата му. Усети в устата си вкус на сол. Пот се стичаше по лицето му.

После нечии устни се доближиха до ухото му и прошепнаха:

— Били... Питър...

— За Бога...

Последното, което почувства, бе острието, което преряза гърлото му. Кръвта бликна. Убиецът продължи да разсича трупа в тъмнината на стаята.

Когато свърши работата си, ексекоторът потопи пръст в бликащата кръв и като повдигна косата на тила на жертвата, написа: „R41.102“.

16.

Червеникавите лъчи на утринното слънце се процеждаха през кепенците. Издължени сенки покриваха дървения под. Вейл лежеше по гръб и гледаше тавана, в който се отразяваха пурпурните отблясъци на зората. После погледна Джейн, която спеше, поставила глава на рамото му, покри голите ѝ рамене със завивките и се изхлузи от леглото. Почна да събира дрехите си от различни кътчета на стаята и тихичко подсвирна, спомняйки си как ги бе съблякъл предишната вечер.

Тюдор Менър беше една от ансамбъла големи къщи, построени в средата на двайсетте по примера на резиденциите на английския кралски род Тюдор. Обградени от типичната за Роджърс Парк съвременна урбанистична архитектура, постройките изглеждаха доста странно и някак не на място. Всяка — а в това, което бе известно като Имение Тюдор, бяха разположени четири къщи — имаше старинен островърх покрив, извити капчуци, орнаментирани каменни саксии край входа и високи двукрили прозорци, допълнени с дървени кепенци.

Венъбъл беше аранжирала апартамента си с много вкус и настроение. Стените бяха боядисани в меки пастелни тонове, мебелите бяха от светъл дъб. Прозорците в голямата всекидневна гледаха към Индиън Баунти Парк, който започваше на около четиридесет метра от къщата. Широкият вестибюл бе изпълнен със саксии с цветя, над които се извисяваха два фикуса. Бегонии и нарциси украсяваха подножието на витата стълба, която водеше към спалнята. Имаше още стая за гости, трапезария и кухня, чийто вид подсказваше, че в къщата се разпорежда опитна домакиня.

Вейл намери кафе и филтри за кафеварката, след което я включи и се насочи към банята. След половин час, вече облечен с измачкания си от миналата вечер костюм, сипа две чаши кафе и отнесе едната в спалнята горе.

Постави я на нощното шкафче, заобиколи леглото и целуна Джейн по бузата. Тя се размърда и протегна ръка, напипа празните

чаршафи и отвори едното си око.

— След три часа трябва да си в съда — каза той. — Прайър няма да е особено щастлива, ако закъснееш. А ако побързаш, можем да закусваме заедно при Пеперудата.

Тя се претърколи по гръб и измърмори сънено:

— Следващите три часа съм заета.

— Да не криете нещо от мен, госпожо адвокат?

Тя бавно смъкна завивката до пъпа си, вдигна ръцете си към тавана, след което леко ги сгъна.

— Никакви тайни.

— Ще изстинеш.

— Винаги се будя така — каза тя. — Става ми студено и не се унасям отново. Пък и не бих стъпила при Пеперудата толкова скоро. Там съм на твоя територия. Сигурно ще ме линчуват.

— Мислех, че сме оставили това зад гърба си.

— Не и преди края на делото Стодард.

— Проблемът е на Шана. Нямам нищо общо.

— Ще си проличи още когато разбере каква е гаранцията.

Вейл се наведе над нея, подпря се с две ръце на леглото и я целуна по устните.

— Чудесно — каза той.

— Ще се видим в съда.

Той слезе долу, вдигна телефона и набра номера на Стенър в колата. Майорът се обади още след първото извъняване.

— Къде си? Паркирал съм пред вас. Звъня ти от петнайсет минути.

— Вземи ме от ъгъла на „Естес“ и „Рокуел“ до Индиън Баунти Парк — каза Вейл.

— Какво правиш там?

— Сутрешния си крос. Направо останах без дъх.

— Какво имаш предвид, по дяволите?! Седиш на някакъв ъгъл и...

Вейл затвори. Вече беше чувал всички възможни възражения. Излезе, прекоси моравата, спря и се обърна. Кепенците на един от прозорците на спалнята бяха отворени и тя стоеше там, загърната само с чаршаф. Не му махна, просто го гледаше. Той ѝ се усмихна и продължи към парка.

Загрижеността на Стенър за Вейл датираше отпреди четири години, скоро след като Флеърти попадна в Дивата банда. Вейл се стремеше да не показва привързаността си, но двамата големи фаворити в мислите му бяха Шана Парвър и Дермът Флеърти. Вероятно в тях съзираше нещичко от собствения си бунтарски дух. Парвър се бунтуваше срещу богатите си родители, а Флеърти — срещу улиците, където бе израснал.

Като дете Флеърти беше доста непокорен и винаги с проблеми. Прекарваше дните си по улиците, често се биеше, крадеше от магазините и се беше превърнал в опитен джебчия. Различното при него бе, че обичаше училището. Това беше единственото място, където намираще утеха от окаяния си живот. Когато го заловиха при една от поредните му кражби, го изпратиха в поправителен дом за малолетни престъпници, а възпитателите там се постараха да го пречупят с много бой. Той не заплака нито веднъж.

Една вечер, заключен в тъмния килер, който служеше за арест, той прозря простичката истина, че единственото му богатство е мозъкът му. Интелектът беше едничкото спасение от житейското дъно, към което се бе запътил. За да се издържа, започна да участва в нелегални боксови мачове. Концентрира цялото си внимание в книгите. Скоро вече беше отличен ученик, силно мотивиран и настървен. Веднъж месечно изминаваше тристата мили до Осининг и прекарваше по половин час с мъжа, който бе отговорен за мизерното му съществуване.

— Ще стана адвокат — казваше той на мъжа. — И ще те измъкна.

— Да го духат адвокатите — отвръщаше мъжът. — Те са причината да съм тук.

Промени името си от Флейвин на Флеърти, хранеше се с хамбургери и шоколадчета, които поддържаха енергията му, и избягваше приятелствата, защото не искаше другите да разберат кой е. Това беше най-големият му страх. Когато завърши, реши да се махне от Рочестър и потегли на запад, пътувайки на стоп. Парите му свършиха в Чикаго. Кандидатства за стипендия в университета и прекара много часове в обществената библиотека, подготвяйки се за приемните изпити. Резултатите му бяха невероятни. За младеж на двайсет той притежаваше доста впечатляващи познания по право. Успя

да си осигури пълна издръжка за първата година и перспективи за по-нататък, като всичко зависеше от оценките му през първите две сесии. Намери си работа като нощен пазач в един от градските небостъргачи. Когато не ходеше на училище, прекарваше часове в съдебната зала, водеше си бележки, наблюдаваше големите адвокати в действие и винаги тайно подкрепяше защитата. Докато не видя Вейл. По-късно прочете за неговата Дива банда и постепенно, за около година, осъзна, че заместникът на окръжния прокурор се е превърнал в негов идол. След две години завърши с пълно отличие и адвокатска диплома в джоба си. Беше на 24, непримирим, познаваше законите на улицата и бе несравним в работата си.

Получи различни предложения, но предпочете да започне работа при Сид Бърнстейн. Старият адвокат имаше блестящо минало, но преди няколко години бе избрал алкохола и наркотиците. Флеърти прекара една година при него, като през това време препрочиташе старите му дела, измъкваше го от леглото, завличаше го под ледения душ, наливаше чаша силно кафе в устата му, обличаше го и го замъкваше в съдебната зала, където му предоставяше бележките си и го насочваше в проблемите на всяко дело. Когато една сутрин Бърнстейн не се появи в офиса, Флеърти отиде у тях и разбра, че шефът му е бил закаран в болница. Пневмония. Старецът изкара пет дена.

След погребението Флеърти отиде в разхвърляния кабинет на Бърнстейн, седна и дълго стоя неподвижно, втренчен в купищата книги и документи. Внезапно чу шум, вдигна поглед и видя на вратата една елегантна тъмнокожа жена.

— Дермът Флеърти?

— Да.

— Съжалявам за Бърнстейн.

Момчето не знаеше как да отговори. Бърнстейн беше просто тежък кръст, който бе носил през изминалата година и половина. Не бе изпитвал кой знае каква симпатия към него.

— Благодаря — отвърна той. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Ще продължите ли неговата практика?

— Няма нищо за продължаване. Просто се опитвах да реша какво да правя с нещата му.

— Търсите ли работа?

— Каква?

— Като адвокат, разбира се.

— За кого ще работя?

— Чували ли сте за Мартин Вейл?

За първата среща с Вейл Флеърти бе облякъл черна риза, сако, купено за шест долара от Дивижън Стрийт и маратонки. Не очакваше кой знае какво.

— Наблюдавахме ви в съда — каза Вейл. — През последната година и половина носехте стария Сид Бърнстейн на гърба си.

— Имах нужда от работа.

— Дипломата ви е доста впечатляваща, мистър Флеърти. Вероятно нямаше да имате проблем да работите в която и да е от добрите адвокатски фирми в града. Защо избрахте именно Сид?

— Предположих, че мога да науча повече от него, отколкото от някой друг.

— Подготвял сте повечето от делата му — каза Вейл, разлиствайки някакъв бележник.

— Следили ли сте ме? — раздражено попита Флеърти.

— Това притеснява ли ви?

Той сви рамене.

— Идвате от Рочестър, щата Ню Йорк, нали?

Флеърти се поколеба, после каза:

— Предполагам.

— Предполагате? Не знаете ли откъде сте? — засмя се Вейл.

— Не искам да си спомням за това.

— Защо? Постигнали сте доста за сираче, при това — без дом. Откога сте сам? Кога загубихте родителите си?

Флеърти внезапно се изправи със стиснати юмруци и почервено лице. Реакцията му изненада Вейл.

— Няма да стане — каза Флеърти и се запъти към вратата.

— Какъв е проблемът ти, синко? Имаш качествата на голям адвокат, но в главата ти явно е голяма бъркотия.

— Няма да се получи — каза той.

— Какво няма да се получи? Седни, дай да си поговорим. Ако не искаш да споменаваме Рочестър, няма.

Флеърти седна.

— Мога ли да запаля?

Вейл включи вентилатора и също извади цигара.

— Рано или късно ще разберете.

— Какво ще разбере, синко?

— Майка ми почина, когато бях на дванайсет.

— Разбирам.

Той погледна Вейл и тъга покри младото му лице.

— Всъщност... всъщност тя не почина. Всъщност това, което стана... Виждате ли... — И той го каза силно, сякаш отпушваше затворена от години бутилка: — Всъщност баща ми я уби. Преби я до смърт с голи ръце. Сега е в Синг Синг и чака изпълнението на смъртната си присъда. Чака го вече двайсет и две години. Навремето си мислех, че ще стана адвокат и после, после ще го измъкна оттам и после...

— И после какво? — тихо попита Вейл.

— И после ще го пребия така, както той преби мама. Ще го бия, докато... — Младият мъж млъкна и нервно дръпна от цигарата си.

— Кога го видя за последен път? — попита Вейл.

— Преди да дойда тук. Преди четири години. Ходех всеки месец. След като си тръгнах, дори не съм му писал.

— Дермът?

— Да?

— Баща ти почина преди две години. Сърдечен удар.

— Вие сте знаели всичко това?

— Спомняш ли си Наоми Чанс? Дамата, която дойде при теб, когато Сид умря? Наоми знае всичко, Дермът. Виж, ти си доста добър млад адвокат. Случаят с баща ти... забрави го. Така или иначе, вината не е била твоя. Както и да е. Въпросът е, че тук хората са много близки един с друг. Това, което пресата нарича Дивата банда. Помагат си взаимно и се подкрепят. Ще очакват същото и от теб. Искам да кажа, че напрежението е голямо. Може би, ако влезеш в това малко общество, ще забравиш проблема си. Искаш ли работа?

Стенър беше доста скептичен към новото момче, което винаги беше намусено и затворено, обличаше се само в черно, като някакъв погребален агент, и, според майора, не беше нищо повече от улична измет. Делото Шаулдърс промени всичко това и за пръв път изправи Вейл пред сериозна опасност.

Джейк Шаулдърс, чието досие не му позволяваше да държи магазини за спиртни напитки, оръжейни магазини, ресторанти и барове, беше доста предпазлив, но от офиса на окръжния прокурор винаги го държаха под око. Занимаваше се с изнудване, а мишената му бе градската управа. Персоналът, шефовете на отдели, съветниците — всеки, който имаше да крие нещо, в крайна сметка попадаше в списъка на Шаулдърс. Успяваше да върти ресторантьорски бизнес, получаваше лицензи за продажба на алкохол под фалшиви имена и правеше всичко, което му бе забранено. Очевидно зад него имаше някой — някой, който седеше доста високо в градската управа и му осигуряваше гръб пред полицията и данъчните.

Вейл и екипът му знаеха какво си е наумил Шаулдърс, но нямаха представа кой е невидимият му благодетел. Без тази информация всичко щеше да бъде просто поредният арест. Ако обаче свържеха Шаулдърс с градската управа, щяха да направят голям удар. Вейл се нуждаеше от свързващия елемент — доказателство или свидетел, който да му помогне да разбие корумпираната банда, ръководеща града от години.

Тази възможност се разкри, когато хванаха Боби Болинджър. Беше арестуван за предумишлено убийство, а в досието му висяха три стари присъди. Изправен пред доживотен затвор, Болинджър, който беше само на 33, реши да развърже езика си в замяна на имунитет и едностранен билет към друг град. Обади се на Стенър, който го измъкна от затвора и го заключи в малък хотел на Ери Стрийт. Но Болинджър взе да става досаден.

— Нещо се дърпа — каза Стенър на Вейл една сутрин.

— Какъв му е проблемът?

— Сигурността.

— Осигурихме му я. — Той обаче е от тези, дето бързо огладняват.

— Какво иска още?

— Свидетелска защита дори извън щата. Работа, която да му носи поне сто бона годишно. Ново име и изчистване на досието. Нова кола. Казва, че лесно биха проследили корветата му.

Вейл цъкна с език.

— Нова яхта не иска ли?

— Казва, че иска доста по-малко, отколкото е печелил до момента.

— А казва ли още, че е обвинен в предумишлено убийство? Че има три предишни присъди? Този път ще му е за последно.

— Мисля, че е забравил.

— Напомни му го.

— На какво ще се съгласиш?

— Е, за свидетелската защита е ясно, а промяната на името върви с нея. Вероятно можем да уредим нещичко и за другите щати. Ще получи ново досие с новото си име, това също е ясно. Но никакви сто бона. Както си му е редът, ще го подпомагаме първите три месеца, но после ще трябва да се оправя сам.

— А ако не се съгласи?

— Ще влезе в пандиза до края на живота си.

— Той ни потърси, Марти.

— Потърси ни, защото иначе няма никакви шансове.

— Просто търси възможност да се измъкне. — Казва, че може да ни даде информацията, която търсим.

— Виж, нямам намерение да купя някакви съмнителни признания за сто хиляди годишно. Кажете ми, ако не съм прав, Абъл.

— Не знам. С негова помощ можем да сгачим онези задници в градския съвет.

Вейл запали цигара и издуха дима към вентилатора.

— Освен това е готов да свидетелства в съда — допълни Стенър.
— Това е част от сделката.

— За Бога, не съм си и помислял, че може толкова лесно да се вържеш — възкликна Вейл. — Болинджър не ми харесва. Не ми харесва и да се договарям с него. Независимо как ще свърши, този човек винаги ще има едно наум. А и не съм сигурен дали притежава точно информацията, която ни е нужна. Но... добре, първо му предай моето предложение. Изплаши го с алтернативата. Ако се наложи, обещавай му двайсет и пет бона за първите шест месеца. И никаква кола. Кажете му да си продаде корветата, ако иска. Разиграйте сценката с добрия и лошия. Той вече те е потърсил, за да се договорите, така че можеш да вземеш ролята на героя. За лошо ченге вземи Флеърти.

— Флеърти?

— Мисля, че има с какво да те изненада, Абъл. Остави го да води нещата както си е наумил.

Флеърти изглеждаше достатъчно корав, за да изиграе ролята на лошото ченге. Черната му коса бе пригладена назад, а кафявите му очи винаги гледаха изпитателно. Носът му беше чупен в отдавнашни юмручни битки, а над едната вежда имаше белег.

В мръсната хотелска стая Стенър седна да поговори с Болинджър — опърпан риж мъж с лош дъх и неприятен характер, а Флеърти издърпа един стол в ъгъла. Под мишницата му висеше внушителен револвер 38-и калибър.

— По дяволите! — кресна Болинджър. — Налага се да се откажа от всичко, човече! От приятелите си, къщата си, колата, всяко шибано нещо в живота ми, а тоя се дърпа за някакви си сто бона годишно и нова кола!

— Ще ти кажа от какво можеш да не се откажеш — пресече го Стенър.

— Така ли? От какво?

— От доживотна присъда, Боби. Без право на обжалване. Когато те вкараме в съда, ще излезеш оттам с много черно бъдеще. И сигурно няма да видиш слънцето чак до деня, в който синът ми се кандидатира за президент. А синът ми още не е роден. Сецаш ли се?

— Чудесно! Чудесно, мамка му стара! Предлагам ти нещо съвсем сериоз...

— Сто хилядарки годишно и нова кола въобще не звучат сериозно. Продай корветата и си купи нещо сносно.

— А бе ти да не си ми финансов съветник?!

— Може и така да се каже — спокойно отвърна Стенър.

— Да разбирам ли, че въпросът е колко се нуждаете от информацията ми, а?

— Не, въпросът е колко се нуждаеш от остатъка от живота си. Искаш ли да влезеш в панделата заради една проклета кола?

Болинджър нервно облиза устните си.

— Колко дълго ще продължи това? — попита той.

— Колкото е необходимо. Може да мине година, преди да успеем да подготвим делото.

— Година! Цяла година в тази шибана дупка?!

— За Бога, защо просто не го оставим и не си вършим другата работа? — обади се Флеърти.

Болинджър обърна поглед към него. Кой, по дяволите, пък е тоя? После отново погледна Стенър и се ухили.

— И никакво сладкишче за цяла година?

— Сладкишче?

— Е, сецаш се... чук-чук. Поне това заслужавам.

Флеърти внезапно избухна. Скочи, избута Стенър и се наведе над Болинджър.

— Не заслужаваш нищо — кресна Флеърти.

После придърпа един стол, седна пред Болинджър и почти завря лицето си в неговото.

— Знам всички номера, Боби. Знаеш ли защо? Защото съм бил там. Знам точно какво си мислиш в момента. Знам какво ще кажеш още преди да си го казал. Разбираш ли ме?

Очите на Болинджър се разшириха.

— Майорът се опитва да те третира като нормално човешко същество, а какво получаваме в замяна? Евтини номерца. Размотаваш ни вече два дни. Е, писна ми вече. Забрави за шибаната корвета и за стоте бона, ясно ли е? Успява ли дебелията ти глава да схване за какво става въпрос?

— Аз съм си осигурил...

— Ти си си осигурил доживотна присъда, това си си осигурил. Ето какво ще стане сега. Ти ще ни кажеш всичко. Имена, дати, адреси, случки и така нататък. Опитай се да ни преметнеш и ще се почувстваш доста зле. Ако излъжеш за каквото и да е, губиш всякакви шансове.

Болинджър погледна към Стенър, но той мълчеше.

— И когато те вкараме в съда, ще изпееш всичко като добре възпитано момченце, ясно?

— По дяволите, склучихме сдел...

— Не сме склучили нищо. Знаеш ли какво ще направим, ако не ни съдействаш? Ще свалим всички обвинения и ще те пуснем на свобода, като преди това обаче подшушнем тук-там, че си бил доста приказлив. И знаеш ли какво? Няма да си минал и десет метра, преди да те пречукат.

Стенър се отпусна на един стол и погледна Флеърти с изумление. Знаеше, че ирландецът е дете на улицата, но никога не го беше виждал

в действие.

— Значи сега почваме със сериозния разговор и никакви глупости повече. Какво ще кажеш, Боби? Да включвам ли касетофона, или предпочиташ да се сбогуваш със слънчевите дни?

Болинджър погледна умолително Стенър.

— Прав е — спокойно отвърна Стенър.

— Хайде, да чуем историята ти — продължи Флеърти. — Веднага.

Болинджър нервно премести поглед от единия към другия, после каза:

— Аз бях куриерът.

— За кого?

— За Шаулдърс.

— И кого?

Болинджър за миг се поколеба, сетне промълви:

— Розник.

— Вик Розник? От градския съвет? — попита изумено Стенър.

— Колко души на име Розник познаваш?

— Как доставяше пратката?

— Обаждаха ми се. После отивах до „Шамрок Клъб“ в Уест Ери. Шаулдърс има офис на втория етаж. Даваше ми куфарче, пълно с двайсетачки и петдесетачки. Занасях го до един паркинг. Там ме чакаше някаква незаклучена кола. Просто оставях куфарчето вътре, това е.

— А как знаеше какво има в него?

— За Бога, Джейк броеше парите пред очите ми. Казваше ми, че ако липсва дори един долар, мога да се сбогувам с топките си.

— И колата на паркинга беше на Розник, така ли?

— Понякога. Седях в корветата и го виждах как се приближава отнякъде, вмъква се вътре и изчезва с куфарчето. Друг път носех пари на Глен Скот, Еди Малоун или пък Пит Янкович.

— Също от съвета, а?

— Да. Всеки получаваше доставката на различно място. Шаулдърс здраво ги беше хванал. Неща, които са правили преди години. Видеокасети. Аудио. Снимки. Като разбираха, че държи тези материали, веднага се съгласяваха да съдействат. Той им плащаше и те му осигуряваха разни неща.

— Щом веднъж се включат, мърдане няма — обади се Стенър.
— Дори аз направих няколко снимчици.
— Защо? — попита Стенър.
— Е, за всеки случай, знаеш как е. Застраховах се.
— Или по-скоро си се подготвял да изсмучеш някой долар по примера на Шаулдърс, а?
Болинджър сви рамене, но не отговори.
— Имаш ли снимки от случките на паркинга? — попита Флеърти.
— Да. Те обаче са доста скъпички.
— Не си го и помисляй — отрязва го Флеърти.
— Обаче, въ... имам нещо друго, дето може и да струва колкото нова корвета.
— Гледай да е нещо сериозно — предупреди Флеърти.
— Готвят се да очистят шефа ви.
Стенър стана и очите му се разшириха.
— Кой имаш предвид, Янси ли?
— Глупости. Пиранята.
— Кого наричат Пираня? — попита Флеърти.
— Вейл. Изплашил ги е до смърт. Неподкупен е. Не се знае върху кого може да скочи в следващия момент.
— Да не се опитваш да ни кажеш, че се готвят да очистят Мартин Вейл? — свирепо попита Флеърти. — Кой?
— Споразумяхме ли се за новата корвета? — ухили се Болинджър.
Флеърти изръмжа, извади револвера си и завря дулото под носа му.
— Не се прави на умен. Кой плаща убийството и кой трябва да го извърши? По-добре побързай с отговора или ще те изхвърля през прозореца.
— Хей, хей... — Болинджър пребледня.
Стенър се приближи и постави ръка върху револвера.
— Просто отговори на въпроса, Боби — каза той строго.
— Шаулдърс. Май става въпрос за двеста бона.
— Шаулдърс е поръчал убийството?
— Да, но мисля, че всички онези стоят зад него. Нали разбираш — всички, дето са забъркани.

— Кой е стрелецът? — попита с равен тон Флеърти.

— Могат да ме очистят, ако разберат, че...

— Кой е шибаният стрелец?

Болинджър въздъхна. Беше започнал да се поти.

— Едно ченге. Обикновено изпълнява поръчките на Шаулдърс.

— Ченге? — обади се Стенър. — Какво ченге?

— Вижте, аз...

— Какво ченге? — заплашително повтори Флеърти.

— Казва се Хайнц — бързо отвърна Болинджър.

— Лу Хайнц? Сержант? — попита Стенър.

— Именно той.

— Познаваш ли го, майоре? — попита Флеърти.

— О, да, Лу Хайнц. Не ме изненадва. За кога е предвидено всичко това?

Болинджър сви рамене.

— Когато реши. Вече му е платено.

— Боже мили — възкликна Стенър и се хвърли към телефона.

— Само гледай да си ни излъгал — предупреди Флеърти.

— Кой всъщност си ти, по дяволите? — попита Болинджър.

Флеърти се усмихна за пръв път.

— Аз съм този, който ще те накара да пееш и танцуваш по-добре от Фред Астер — отвърна той.

И наистина го направи. Отне му осемнайсет месеца, но Флеърти все пак успя да осъди Шаулдърс, двама от хората му, трима началници на отдели в градския съвет, градския ковчезник и адвоката на градската управа. Междувременно събра доказателства и за други две дела, водени от Майер, който изправи на скамейката двама градски съветници. Всички те и до момента бяха в затвора.

Болинджър беше в Орегон, предупреден никога повече да не стъпва източно от река Мисисипи.

Лу Хайнц изчезна. Стенър незабавно се превърна в личен бодигард на Вейл. Вземаше го от къщи всяка сутрин, придружаваше го на срещи и никога не оставяше гърба му непокрит.

След близо година Хайнц бе намерен мъртъв в изоставена кола край Питсбърг. В тила му имаше четири куршума 22-ри калибър. Полицията реши, че става дума за гангстерска екзекуция. Никой така и

не успя да каже дали случаят има връзка с планираното убийство на Вейл.

Но Стенър не се успокои. Оттогава беше постоянен спътник на Вейл, с изключение на случаите, в които Мартин успяваше да му се изплъзне. Като снощи.

Вейл бе потънал в спомени. Стенър спря колата до шефа си, погледна го и поклати глава.

— На възможно най-откритото място — измърмори Стенър, когато Вейл се качи в колата. — Сам. Идеалната мишена.

— Стига, Абъл. Това е минало. Хайнц е мъртъв, а Шаулдърс има още десет години в пандиза.

— Веднъж стомна за вода...

— Добре, добре. Знаеш, че оценявам загрижеността ти. Просто понякога се налага да съм сам. Нещо като детските бягства от къщи, нали си спомняш?

— Никога не съм бягал от къщи.

— Така си и мислех.

Стенър погледна измачканото му сако.

— Ще минеш ли през вас да се преоблечеш?

— Глупости.

— Тази сутрин си в съда, а после, според Наоми, ще обядваш с Пол Рейни.

— Карай към Пеперудата, майоре. Гладен съм. Освен това, делото не е мое, а на Парвър. Просто ще си седя в залата и ще наблюдавам.

— А обядът с Рейни?

— Ще платя сметката. Тогава въобще няма да го е грижа какво съм облякъл.

17.

Когато Вейл и Стенър пристигнаха в ресторанчето на Пеперудата, Наоми Чанс и Дермът Флеърти вече бяха там и разгръщаха сутрешната преса. Наоми погледна неодобрително Вейл и попита:

— Да не си си загубил самообръсначката?

Той не се сети за подходящ отговор, затова замълча. Вдигна поглед към Пеперудата, която стоеше до масата и го фиксираше очаквателно.

— Две твърдо сварени яйца, наденичка и бял хляб — каза той.

— Твърдо сварени? — изпъшка тя. — Боже мили.

След което се насочи към кухнята.

— А и този костюм... — започна Наоми.

— Не искам да чувам нищо за костюми, бръснене или каквото и да е от този род — отрязва я Вейл.

— Можеш да се избръснеш в банята в офиса си — каза тя.

— Баня?! Ти наричаш това баня? Монтират огледало и душ в някакъв мрачен килер и решават, че са построили баня.

— Но е доста удобна.

— Голяма е колкото тоалетна в самолет.

— Имаш чиста риза и вратовръзка в шкафа. Ако не се лъжа, там има и един сив костюм. Ще ти отнеме не повече от петнайсет минути — продължи Наоми, без да вдига поглед от първата страница на „Ю Ес Ей Тудей“.

— А бе какво ви става на всички днес? — изръмжа Вейл. — Няма да ме снимат за корицата на „Таймс“, нали? Защо не се заяждаш с Флеърти? Носи все същия черен костюм.

— Имам четири черни костюма — отбеляза Флеърти, концентриран върху спортната страница. — Никога не нося един и същ в два поредни дни.

— Не ти ли се струва малко странно, че всеки ден се облича като Джони Кеш? — продължи Вейл. — Защо не поговориш с него, ами си

се хванала с мен?

— Съгласен съм, че малко разнообразие няма да е излишно — обади се Стенър.

— Черното ми седи добре — отвърна Флеърти.

По-нататъшните дискусии бяха прекъснати от появата на Окимото. Изглеждаше доволен от себе си. Носеше неизменното си куфарче. Пеперудата го пресрещна.

— Не сервираме японска кухня — обяви тя саркастично.

— Обстановката тук не разпалва апетита ми, мадам. Надявам се, че поне от чашка кафе няма да ми стане нищо.

— Много смешно — измърмори тя и се понесе към кухнята.

Окимото седна, отвори куфарчето си и извади една папка.

— Пред вас е рапортът за прочутия случай с труповете от градското сметище — каза той ухилено.

— Какво е толкова смешно? — попита Стенър.

— Всичко — отвърна той. Къде е Харви? Искам да чуе това лично от мен.

— Сигурно се е успал — предположи Наоми.

— Е, мога да почакам.

— Не мисля така — каза Вейл. — По-добре започвай.

— Добре де. Ще пропусна анатомическите подробности и медицинската терминология и ще ви запозная с най-важното — започна Окимото, като разгърна папката. — Между другото, Еклинг все още не притежава тази информация. Предполагам, че ще я запазите за себе си поне през следващия един час.

— Разбира се. Продължавай — подкани го Вейл.

— Умрели са от измръзване — съобщи Оки с усмивка.

— Какво?! — Флеърти най-сетне вдигна поглед от вестника си.

Мъртвешка тишина се спусна над масата, докато Стенър, Вейл, Флеърти и Наоми чакаха Окимото да продължи с изненадващите си разкрития.

— Е, по-точно двамата мъже са умрели от измръзване, а жената се е задушила.

— Измръзване? — повтори Стенър.

— Искате ли мнението ми на експерт? Ето какво, според мен, се е случило. Преди около седем-осем седмици, в началото или средата на януари, тези бездомници са се сврели на топло в някой

боклукчийски контейнер — спомнете си, че след Нова година беше голям студ. Та на сутринта двамата мъже вече са умрели от студ, а жената е твърде отпаднала, за да се движи. Боклукчийската кола откарва контейнера на бунището и го изпразва. Жената се озовава под купчината отпадъци и се задушавя.

— Мили боже! — възкликна Флеърти.

— Значи не става въпрос за убийство, а за нещастен случай? — попита Вейл.

— Да — потвърди Окимото. — Теорията на Харви отива на кино.

После се наведе напред.

— Знаете ли какво си мисля? Мисля, че цялото бунище е пълно с такива трупове. Подобни трагедии се случват доста често. Не смятам обаче да го разправам на никой друг, защото веднага ще се събере цялата щатска полиция и ще започне да ръчка из боклуците.

— Значи са замръзнали — каза сякаш на себе си Стенър и поклати глава. — Харви ще бъде направо сломен.

— Чух, че е забол поглед в компютъра и търси съобщения за изчезнали хора от целия щат — каза Оки и се захили. После допи кафето си. — Можете да му кажете, че оръжието на убийството е хладилник — довърши той, стана и си тръгна.

— И Харви най-после да сбърка — каза Флеърти, разгръщайки вестника си. — Значи интуицията му не е безпогрешна.

— Обикновено е прав — обади се Наоми. — Недей да бъдеш толкова строг.

— Да, ама не ти ли се струва, че малко преиграва? — каза Флеърти. — Непрекъснато се опитва да ни натрие носовете, защото не си спомняме някаква много ценна, според неговите думи, информация — като например в кой ден бил убит Джон Дилинджър. По дяволите, Джон Дилинджър е убит двайсет години преди да се родя.

— Двайсет и втори юли 1934-та — каза Наоми. — Пред старото кино „Байограф“. Всъщност това е само на няколко крачки отук. — Тя се усмихна на изненадания поглед на Флеърти и добави: — Това е момент от тукашната история, скъпи. Не се ядосвай.

Когато пристигнаха в офиса, Парвър вече беше там и крачеше напред-назад из стаята с чаша кафе в ръка.

— Готова ли си за битката? — попита Вейл, докато събличаше самото си.

Тя кимна и продължи да крачи.

— Какъв е планът ти?

— Никаква гаранция. Процесът да се насрочи колкото се може по-бързо.

— Ще срещнеш сериозна съпротива — каза той.

— Е, ще видим кой кого.

Вейл се усмихна.

— Така те харесвам.

Наоми измъкна чиста риза и изгладен костюм от шкафа в кабинета на Вейл и му ги подаде.

— Това тук да не е гардеробна? — изръмжа той и тресна вратата под носа ѝ.

— Двайсет минути — викна му тя отвън и отиде зад бюрото си.

След петнайсет минути Парвър и Вейл се сблъскаха с излизация от асансьора Харви Сен-Клер. Беше или твърде изморен, или дълбоко замислен.

— Липсваше ни на закуска, Харви — каза Вейл.

— Ще ми отделиш ли една минутка? — попита Сен-Клер много сериозно.

— Трябва да отида с Шана за предварителното изслушване по делото Делъни. После ще обядвам с Рейни. Не можеш ли да изчакаш до следобеда?

— Тъ, да, разбира се.

— Съвсем случайно тази сутрин при Пеперудата беше Оки — съобщи Вейл. — Каза ни за труповете в бунцието. Трима бездомници попаднали в боклукчийски контейнер и измръзнали до смърт. Е, всъщност жената се задушила. Както и да е, сега вече можеш да изоставиш компютрите и да се върнеш към другата работа.

Двамата с Шана влязоха в асансьора.

— Ох, май няма да е толкова лесно — изпъшка Сен-Клер, докато вратите се затваряха.

Двама пазачи поведоха Едит Стодард по дългия коридор към задното стълбище за зала 3. Ръцете на Стодард бяха заключени с белезници зад гърба ѝ.

Когато стигнаха вратата пред стълбището, отнякъде изскочи телевизионен екип от „Канал 7“. Блеснаха светлини и пред лицето на Едит Стодард се появи няколко микрофона. Тя проплака и наведе лице.

— По дяволите! — изръмжа Венъбъл и погледна двамата пазачи. Ситуацията ѝ беше ясна. Срещу някой и друг долар те бяха казали на репортерите откъде ще минат, за да стигнат до залата, така че екипът се надяваше да заснеме няколко специални кадъра. Венъбъл хвана Стодард под ръка и я повлече към стълбите, но журналистите бяха препречили пътя ѝ. От всички страни заваляха въпроси.

— Кога се съгласихте да поемете делото?

— Едит Стодард ли ви повика?

— Ще искате ли освобождаване без гаранция?

— Вярно ли е, че вече си е признала?

И така нататък, и така нататък. Най-сетне Венъбъл вдигна ръка и когато това не ги успокои, викна:

— Чуйте ме! — Гласът ѝ ги накара да млъкнат. — Няма да отговарям на никакви въпроси. Очаква ни предварително прослушване. Ако искате да разберете подробности, отидете в залата като всички останали. В противен случай няма да разберете нищо. И ви предупреждавам, че и след прослушването пак няма да отговарям на въпроси. Ясно ли е?

Тя се промъкна през тях и тресна вратата зад себе си.

— Моля ви, моля ви... — проплака Стодард, докато се изкачваша по стълбите.

— Всичко ще свърши за пет минути — успокои я Венъбъл. — Имайте ми доверие.

Парвър вече беше седнала зад прокурорското бюро. Върху него бяха подредени папка, кутия с подострени моливи и голям жълт бележник. Пазачите отведоха Едит Стодард до масата на защитата. Когато седнаха, Венъбъл се наведе над нея и ѝ прошепна нещо. Не обърна никакво внимание на Шана.

Вейл се настани удобно в дъното на залата и зачака първата схватка. Венъбъл щеше да се опита да получи колкото се може пониска гаранция. Парвър щеше да се бори за обратното — никакво освобождаване.

Погледна Едит Стодард. Изминалото денонощие я бе съсипало съвсем. Раменете ѝ бяха свити, главата ѝ — отпусната. За миг се замисли за иронията в случаите с Дарби и Делъни. И в двете убийства основният елемент бе изстрелът в главата. При Дарби този изстрел бе пръв и показваше предумишленост. При Делъни изстрелът беше втори и показваше злоба.

Съдийката Айън Прайър — висока жена на около четиридесет, с ястребови черти и студен поглед, пронизващ околните иззад очилата с тънки златни рамки, влезе в залата и седна на стола зад трибуната.

— Първото дело — обърна се тя към секретарката.

— Щатът срещу Едит Стодард. Предварително прослушване. Обвиняемата е арестувана вчера с обвинение в предумишлено убийство.

— Кой представлява щата? — попита Прайър.

Парвър стана.

— Аз, Ваша светлост. Шана Парвър, от канцеларията на окръжния прокурор.

Съдийката погледна над рамките на очилата си към масата на защитата.

— Вие ли представлявате обвиняемата? — попита тя с учудване.

— Да, Ваша светлост. Джейн Венъбъл за защитата.

— Мина доста време, откакто не сме ви виждали в криминалния съд — отбеляза съдийката.

— Да, Ваша светлост.

— Мис Парвър?

— Ваша светлост — каза тя, след като се изправи. — Щатът има необорими доказателства за вината на мисис Стодард. Става въпрос за предумишлено убийство и пледираме за задържане на обвиняемата до процеса.

Венъбъл стана.

— Възразявам, Ваша светлост — каза тя. — Това, с което разполага щатът, е изявление, дадено от моята клиентка пред двама полицейски детективи, разпитващи я във връзка със смъртта на нейния шеф Джон Делъни. Тя не е споменавала неговото име. Каза е просто: „Аз го убих“. Само това.

— Ако съдът ми позволи — намеси се Парвър, — целият разпит е засягал отношенията на мисис Стодард с убития Джон Делъни.

Очевидно е, че признанието ѝ се отнася именно за него. Съмнявам се, че е имала предвид Джон Кенеди или Ейбрахам Линкълн.

Прайър внимателно я погледна и за миг се зачуди дали да не я накаже, но после размисли. Момичето имаше право. Погледна пак Венъбъл.

— Нямам избор, освен да се съглася с това, мис Венъбъл.

— Въпросът така или иначе е спорен, Ваша светлост. Изявлението на моята клиентка няма реална стойност. В този момент тя е била в състояние на стрес. Била е изплашена до смърт. Нямала е адвокат...

— Било ѝ е казано, че има право на такъв — каза съдийката.

— Не мисля, че в този миг е можела да действа рационално. В случая има голям брой смекчаващи обстоятелства, госпожо съдия. Мисис Стодарт има парализиран съпруг. Клиентката ми е на петдесет и четири години и се грижи за него. Не вярвам, че представлява каквато и да е опасност за обществото, и мога да ви уверя, че няма да напусне града.

— Извинете, Ваша светлост — каза Парвър, — но ако защитата предлага мисис Стодарт да бъде освободена без гаранция, ние възразяваме. Отново ще кажа, че става въпрос за предумишлено убийство. Що се отнася до съпруга ѝ, тя има 21-годишна дъщеря, която може да се грижи за него. А колкото до възрастта ѝ, това определено няма отношение към случая.

Съдийката погледна мисис Стодарт, после свали очилата си и ги допря до устните си.

— Къде е дъщеря ѝ? — попита тя. Присъства ли в залата днес?

— Не — отвърна Венъбъл.

Парвър бързо се намеси, за да предотврати по-нататъшните дискусии.

— Имаме предложение пред съда, Ваша светлост. Предлагам адвокатът на защитата да изчака второто прослушване, за да изложи своите доводи.

„Много добре“ — помисли си Венъбъл. Вейл явно бе научил заместниците си на доста неща. Съдийката леко се усмихна.

— Моля, прочетете предложението — каза тя на съдебния пристав.

— Предлагаме мисис Стодард да бъде задържана до процеса без обявяване на гаранция.

Съдийката се облегна на стола си.

— Кога възнамерявате да се явите за второ прослушване, мис Парвър?

— Колкото е възможно по-скоро. Надявам се да е още тази седмица.

— Добре. Междувременно обвиняемата ще бъде задържана без обявяване на гаранция. Съгласна съм с мис Парвър, мис Венъбъл. Става въпрос за предумишлено убийство. Що се отнася до признанието, нека съдията на процеса реши какво да прави с него, когато се стигне дотам, ако въобще се стигне.

— Още нещо, ако съдът няма нищо против — каза Венъбъл. — Защитата би искала до второто прослушване мисис Стодард да бъде задържана в ареста тук, а не в централния затвор.

Прайър погледна Парвър. Тя се замисли за миг, после каза:

— Обвинението няма възражения.

— Добре, значи решихме всички въпроси — каза съдийката, взе чукчето и викна следващото дело.

Венъбъл се доближи до масата на обвинението.

— Добре се справяш — каза тя. — Май спечели първия рунд.

— Благодаря — отвърна Парвър.

— Ще се видим следващия път.

Венъбъл се върна при Едит Стодард, докато пазачите ѝ слагаха белезниците и се готвеха да я отвеждат.

— Момчета, имате ли нещо против да ѝ сложите белезниците отпред? — каза тя. — Не мисля, че ще се втурне да бяга.

Двамата пазачи се спогледаха и единият сви рамене.

— Разбира се, мис Венъбъл — каза той.

— Защо направихте това? — попита Едит Стодард, докато я извеждаха от залата. В гласа ѝ за първи път се бяха появили нотки на раздразнение. — Казах ви, искам да се призная за виновна. Не мога да издържа всичките тези фотографии и репортери. Снимките...

— Едит, моля ви, вярвайте ми. Нека го направя така, както си знам — прекъсна я Джейн Венъбъл. — Те със сигурност ще ви обвинят в предумишлено убийство. После ще се опитам да изхвърлим признанието ви от играта. Ако го направя, ще им бъде доста трудно да

докажат дори това, че оръжието на престъплението е ваше. И така ще имам добри шансове за споразумение с Вейл.

— Просто искам всичко това да свърши — каза Стодард.

— Ще свърши, бъдете спокойна. Съвсем скоро ще свърши — каза Венъбъл.

Шана си пробиваше път през тълпата репортери. Вейл се измъкна отстрани и остана да я чака във фоайето.

— Ще искаме от съда обвинителен акт за предумишлено убийство — каза Шана пред журналистите. — Да се надяваме, че това ще стане до края на седмицата. Нямам какво повече да ви кажа.

— Ще се борите ли за смъртна присъда? — попита една жена от телевизионния екип.

Парвър внимателно я погледна. Въпросът беше твърде директен.

— Делото ще се реши в съда, а не в медиите — отвърна тя. — Казах ви всичко, което трябва да знаете в този момент. Благодаря.

Репортерите се защураха по коридора, търсейки Джейн Венъбъл. Вейл изникна зад Парвър и двамата поеха към асансьорите.

— Не мога да разбера защо Едит Стодард е толкова твърдо решена да се признае за виновна — каза Шана.

— Има много причини — отвърна Вейл. — Изплашена е, потисната е, знае, че е виновна. Не иска семейството ѝ да преживее повече мъки от необходимото. Предполагам, че се опитва да предпази съпруга си и дъщеря си. А процесът безспорно ще бъде травмиращ.

— Не вярвам, че е наясно какво точно я очаква — каза Шана. — Тя е застреляла този човек съвсем хладнокръвно и перспективата е доживотен затвор.

— Сигурен съм, че Джейн се опитва да ѝ го набие в главата, но мисля, че Стодард още не може да възприеме реалностите.

— Малко ми е жал за нея — полугласно призна Парвър.

— Не можеш да си позволиш този лукс — подчерта Вейл, после добави: — Има още нещо...

— Да намерим оръжието.

— Винаги си на една крачка пред мен.

— Абъл работи по въпроса — каза тя. — Кога ще мога да поговоря с мисис Стодард?

— Да изчакаме второто прослушване — отвърна Вейл. — След представянето на обвинителния акт тя може да се пречупи.

— Не мисля. Струва ми се, че е твърдо решена да се признае за виновна.

— А Венъбъл е твърдо решена да ѝ попречи. По-добре да изчакаме и да видим какъв ще е крайният резултат. Между другото, готова ли си за Пол Рейни?

— Да.

— Носиш ли документите?

— Разбира се.

Тя извади заповедта за арест и му я подаде. Той я пхна във вътрешния джоб на самото си.

— Ще го разбием — каза Вейл.

18.

Бяха седнали в „Сънданс“, симпатично ресторантче със стъклен покрив, който създаваше илюзията, че посетителите се намират под открито небе дори в студените дни. А този мартенски преди обед наистина бе студен. Работници от околните фабрики обичаха да идват тук и да се наслаждават на най-добрите сандвичи в града, а вегетарианците изпитваха истинско благоговение пред гигантските салати, които им сервираха. Заведението бе точно до една от най-големите книжарници в града и около обяд в него често можеха да се забележат библиомани, потънали в току-що закупени книги.

— Наистина знаеш как да забавляваш хората, Марти — каза Пол Рейни, борейки се с огромния хотдог, натъпкан с марули, лук, кетчуп и горчица. После погледна Шана. — Винаги ли е такъв?

— Заплатата не ми позволява повече — обясни Вейл.

— Майтап ли си правиш? Сигурен съм, че преди да станеш прокурор, си натрупал доста парички. Да не говорим, че сигурно пазиш и първия си спечелен долар, по дяволите, нямаш кола и се обличаш като битник. Знаеш ли, че от градския клуб на адвокатите мислеха да съберат пари, за да ти купят сносен нов костюм?

— Това е нов костюм — спокойно отвърна Вейл.

— Обикновена вълна. Не повече от двеста долара. Знаеш ли колко струва моят? Две хилядарки. „Барнис“.

Вейл ухапа хамбургера си и около минута дъвка мълчаливо, после отбеляза:

— Е, това е повече, отколкото ще спечелиш от делото Дарби.

Рейни въздъхна.

— За Бога, не ме оставя дори да се нахраня. Добре, скъпи мои, за какво сме се събрали тук?

— Двамата с теб, Пол, сме заедно от около двайсет години, нали?

— Не съм ги броил.

— Бил съм и от двете страни на барикадата.

— Добре де, остави прелюдиите и кажи за какво става въпрос.

— Твоят човек — Дарби — е адски виновен.

— Аха. И мислиш да изкараш това пред съда? „Дарби е адски виновен“. Не мисля. Всичко, с което разполагате, са предположения. Аз също не го харесвам, но това не го прави убиец. Просто е тъпо копеле. Такъв е светът.

— Пол, опитвам се да ти кажа, че този човек внимателно е планирал и извършил убийството на жена си. Съвсем хладнокръвно. Мотивите му са били два: парите и стриптийзърка с впечатляващ задник.

— Хайде, Марти, не можеш ли да изчакаш до делото? — засмя се Рейни. — Ако искаш, да повикаме келнера в ролята на съдия?

— Опитвам се да помогна на правосъдието и да спестя парите на данъкоплатците — спокойно отвърна Вейл.

— Разбира се.

— Слушай ме внимателно. Дотук сме чули Дарби, който казва, че се е прибрал, жена му стреляла три пъти към него, той отвърнал с пушката, тя отново стреляла, но вече към тавана, и той я довършил с куршум в главата. Нали?

— Всичко е било точно така.

— Е, пак си помисли. Три изстрела от револвер, после пушка, още един револверен и пак пушка.

Той отвори куфарчето си и извади оттам малко касетофонче. Касетата съдържаше звука на изстрелите, които бе възпроизвел Стенър според варианта на мисис Шъндерсън. Пъхна слушалките в единия изход, подаде ги на Рейни и каза:

— Чуй това.

Изчака, докато Рейни закрепил слушалките на ушите си, и после натисна бутона. Дватамата с Шана наблюдаваха адвоката, който чу записа, после свали слушалките и ги подаде обратно на Вейл.

— И какво? Някой стреля.

— Ясно е, че първият изстрел идва от пушка — каза Вейл.

— Това ли е всичко? Някаква касета? Какво се опитваш да ми внушиш, Мартин?

— Виж, Пол, имам свидетел, който ще потвърди, че тази касета съдържа сериозно доказателство.

— Е, и? — В гласа на Рейни се долови раздражение.

— Твоят човек те лъже, което е разбираемо, като се има предвид, че съвсем хладнокръвно е убил жена си. Въпросът обаче е, че не е бил искрен с теб. Ти си му се доверил, а той те води към катастрофа.

— Какво се опитваш да постигнеш, Марти?

— Предлагам ти сделка, Пол. Убийство втора степен. Получава двайсет години без право на обжалване. После е навън. Ще е на петдесет, напълно разорен, но пък свободен. Мисля, че обществото би било доволно от подобен завършек.

— Доста си луд, знаеш ли?

— Познавам те, Пол. Това, което знам, е, че вярваш в историята на клиента си. Но с огромно съжаление трябва да ти съобщя, че те е прецакал. Чуй касетата отново.

— Няма нужда да слушам отново тая шибана касета. Тя не означава нищо!

— Тя доказва, че Дарби е влязъл в къщата, доближил се е до жена си, която е гледала телевизия, и я е застрелял в главата. После е поставил револвера в ръката ѝ, стрелял четири пъти с него, като единия изстрел бил в тавана, и пак я уцелил с пушката в тялото. Предумишлено убийство. С много злоба.

— Ако беше толкова сигурен, че си го хванал, нямаше да ми предлагаш сделка. Познавам те. Щеше да се бориш за максимума.

— Виж, нямам нито хора, нито време да се занимавам с цялата тази работа. Бюрото ми е претрупано с дела, а сега трябва да поемам и проблемите на Джак. Ако уредим всичко помежду си, аз ще спестя неколкостотин хиляди долара на данъкоплатците и доста грижи на самия себе си, ти ще запазиш достойнството си, а Дарби — живота си.

Той протегна ръка към Парвър и тя му подаде заповедта за арест. Вейл я постави на масата и я побутна към Пол Рейни.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Ще можеш ли да го доведеш, да кажем, към осем вечерта?

Рейни разгърна документа и погледна изненадано Вейл. После отново погледна заповедта, която изискваше ареста на Дарби по обвинение в предумишлено убийство.

— Не мога да повярвам, че правиш това!

— Има още нещо — продължи Вейл. — Той няма никакви пари. Говорих с Том Смуут от „Ню Йорк Лайф“. Замразили са изплащането на застраховката, докато не стане ясен резултатът от делото.

— Не пропускаш нищо, а? — попита Рейни и в гласа му прозвънтя метална нотка. — Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че ми каза повече, отколкото трябваше.

— Разполагаме с още нещо — тихо каза Шана.

— Така ли?

— Става въпрос за листчето с телефонния номер. Мислим, че е бил написан от Дарби, за да изглежда, че жена му е звъняла на Палмър. Не мисля, че Попи Палмър някога е говорила с Рамона Дарби.

— Опитвате се да притиснете Палмър, така ли? — попита Рейни. — Не можете да докажете нищо. Това са само предположения. Добре, ако искате да говорите с нея, нямам нищо против.

— Наистина бихме искали, Пол. Стига само да успеем да я намерим — каза Шана Парвър.

— Какво означава това, по дяволите?

— Попи Палмър се е изпарила — обясни Вейл.

Погледът на Рейни зашари между двамата.

— Обадила се е на шефа си вчера, приблизително два часа, след като Шана разпита Дарби. Казала му е, че сестра ѝ умира някъде в Тексъркана и че трябва веднага да замине. Сестра ѝ живее в Калифорния и е абсолютно здрава. Не са се чували с Попи Палмър от пет години.

Рейни се отпусна назад, погледна Вейл, после Шана. Знаеше, че ще научи повече, ако държи устата си затворена.

— Ще пуснем заповед за задържане на Палмър, а и доста се чудя дали да не я обвиним в лъжесвидетелство — каза Вейл. — Обяснението ѝ за телефонния разговор с Рамона Дарби е било дадено под клетва. После ще се обърна към ФБР и ще поискам да я подгонят за измъкване от отговорност.

Рейни се замисли.

— Вече си вътре, Пол. Нали не искаш да участваш в дело, което не можеш да спечелиш? Опитай се да го накараш да ти каже истината. Или получава двайсет години, или прекарва живота си в очакване да го откарат към електрическия стол.

— Искате да продам клиента си просто защото не може да плати?

— Ни най-малко. Това, което се опитвам да кажа, Пол, е, че трябва самият ти да си сигурен. Всичко е в твоите ръце. Само ще те

предупредя, че ако се опита да избяга, никога няма да успее.

— Ще каже, че е бил объркан — изпуктя Рейни. — Влязъл е, тя насочила револвер към него, той не знаел как да постъпи...

— Изстрелът в главата — прекъсна го Шана. — Това е неговият проблем. Мислиш ли, че съдебните заседатели ще повярват, че е продължила да стреля към него с отвор колкото монета от половин долар в главата си? А той първо я е улучил именно в главата. Чуй касетата.

— Дяволите да я вземат тази касета! Тя не означава нищо и вие го знаете!

— Ти си старо куче, Пол — каза Вейл. — Ако той продължи да държи на историята си, значи те лъже.

Рейни отпи от чашата с вода, избърса устните си със салфетката и я хвърли върху масата.

— Откровени сме с теб, Пол — продължи Вейл. — Можех да се обадя на шерифа още снощи и сега Дарби щеше да е на топло.

Рейни взе заповедта и стана.

— Ще ви се обадя — каза той. После се наведе през масата и каза в ухото на Вейл: — В този бизнес съм поне десет години преди теб и това е първият път, когато окръжен прокурор ми предлага сделка, преди да е арестувал моя клиент.

— Времената се менят — отвърна Вейл.

— Във всичко това има нещо нередно.

— Да, клиентът ти. Това е нередното — каза Парвър.

— Днешният ми ден започна чудесно. После се появихте вие двамата. Черпихте ме един обяд и направихте всичко възможно, за да го повърна.

След като Рейни си тръгна, Вейл се обърна към Парвър, която мачкаше салфетката си, и попита:

— Окей, какво те притеснява?

— Нищо.

— Хайде де, изплюй камъчето.

— Защо беше необходимо всичко това? Искам да кажа, защо трябваше да предлагаш сделка? Този човек е притиснат до стената, Мартин. Точно така е. Няма никакъв шанс.

— Всичко, с което разполагаш, е една възрастна жена, която е чула изстрелите. Рейни ще я глътне за закуска. Освен това Попи

Палмър изчезна и нямаме никаква представа къде е. Представи си, че попаднем на по-мекосърдечни съдебни заседатели? Дарби ще си тръгне свободен. Или ще влезе в затвора за не повече от четири-пет години. А сега, ако Рейни лапне въдицата, вкарваме Дарби за двайсет.

— Все още си мисля, че мога да спечеля това дело.

— Ти вече го спечели, Шана. Да вкараш Дарби зад решетките за двайсет години е най-добрата сделка, на която можем да се надяваме. Виж, имаш работа по делото Стодард, а до утре на бюрото ти ще кацнат още поне две. Забрави Дарби, той вече ни е в ръцете. Да се надяваме Рейни да разбере, че е бил лъган.

— Току-що му разказахме всичко, с което разполагаме — каза тя. — И защо не оставихме шерифа да арестува този боклук Дарби?

— Първо, не сме разказали на Рейни нищо повече от това, което сам би открил за един ден. И второ, като му предлагаме сам да доведе своя човек, му показваме добра воля.

— Мислиш ли, че парите ще изиграят решаваща роля?

— Не знам. Хванал се е с Дарби, защото му е повярвал. Кое е естествено. Сега е на път да разбере, че е бил лъган от самото начало. Пол Рейни в никакъв случай не би искал да бъде разиграван от човек, когото дори не харесва. Ако се убеди, че са го мамели, ще бъде изправен пред алтернативата или да защитава човек, за когото знае, че е виновен, а и че няма пари да му плати, или да склучи възможно най-добрата сделка.

— Не мисля, че ще се хване.

— Може би. Това, което наистина го заинтригува, бе бягството на Попи Палмър. Плюс заповедта за задържане. Предполагам, че ще опита да направи по-добра сделка.

— И?

— Е, ние му предложихме нашия вариант. Ако Рейни не се съгласи, Дарби е изцяло твой.

— Добре! — зарадва се Шана. — Надявам се Рейни да вирне нос. Ще го довършим.

— За целта се постарай да откриеш Попи Палмър — каза Вейл. — Тя ще е последният пирон в ковчегата му.

19.

Съдебни документи, медицински доклади, снимки, стари полицейски рапорти, ксерокопия — всичко това бе разхвърляно на голямото бюро на Мартин Вейл. Наоми, Флеърти и Харви Сен-Клер стояха пред бюрото и изучаваха това, което Харви бе нарекъл „доказателствен материал“. Наоми и Дермът Флеърти безмълвно наблюдаваха купчината, като от време на време измъкваха някоя снимка или документ, разглеждаха ги и ги поставяха обратно.

— Добър случай си сглобил, Харви — каза Флеърти. — Трябвало е да станеш адвокат.

— Не правя добро впечатление в съдебната зала. Освен на свидетелската скамейка.

— Какво казва Абъл? — поинтересува се Наоми.

— Загрижен е — отвърна Харви.

— При Абъл това граничи с паника — отбеляза Флеърти.

— Е, какво мислите? Греша ли? — попита Сен-Клер. — Прибързвам ли със заключенията?

— Да прибързваш? Не бих казала — отвърна Наоми.

— Защо, по дяволите, не сме попаднали на всичко това по-рано?

— Защото хората от Гидеон не са искали светът да научи — отвърна Хари. — Това, което разбрах, е, че градът се ръководи от стари фундаменталисти. Предполагам, че всички приличат на Авраам, Мойсей или поне на Джон Браун. Не искат светът да си мисли, че сатанистите лудуват на воля в свещеното им малко градче.

— Не се ли интересуват кой го е извършил?

— Май не. Минало е доста време. Не се е случило отново. Предполагам, че са решили да забравят.

— И просто са отписали Линда Балфур?

— Нещо такова.

— Първият въпрос, който веднага изниква в главата ми, е „кой“? Вторият е „защо“? — каза Флеърти.

— Е, мога да ти кажа кой не е. Не е Аарон Стемплър. — Сен-Клер изплю сдъвкания тютюн в сребърната си купичка. — Все още е заключен в Дейзивил. При максимална сигурност.

— Дейзиленд — поправи го Наоми.

— Звучи също толкова тъпо — отвърна Сен-Клер.

Вейл, Парвър и Стенър излязоха от асансьора.

— Ето единствения човек, който може да отговори на тези въпроси. Ако въобще някой може — уточни Наоми, кимвайки към Вейл.

— Какво става? — попита той, щом влезе в офиса.

Наоми и Флеърти се спогледаха и накрая погледите им се спряха върху Харви Сен-Клер. Той поглади мустаците си и изплю тютюна, който дъвчеше.

— Ще ви кажа как започна всичко. Бърниках в компютърната мрежа, за да открия връзка с труповете в буницата. Изчезнал човек, престъпление, гангстерски престрелки, каквото и да е. Тогава Бен попадна на жестоко убийство в някакво градче до границата с Кентъки. Градчето е Гидеон. Чували ли сте за него?

— Не мога да се сетя — отвърна Вейл.

— Както и да е. Управата на градчето е бъкана с религиозни мании. Те покрили случая. Приписали го на сатанисти и го сложили в архивите. Загриза ме любопитство и се зачетох по-нататък. Жертвата е домакиня. Щастливо омъжена. Със син на една годинка. Реших да прочета доклада от аутопсията. Шерифът ме отрязва, но градският доктор се оказа приятен човечец и беше готов да ми съдейства.

Сен-Клер разрови документите по масата и намери копието от доклада на доктор Фийлдс, разпечатано от Бен.

„Жертвата, Линда Балфур, е бяла жена на 26 години. Висока 152 см, тежи 62 кг. Сини очи, светлокестенява коса. При пристигането ми в дома ѝ на Поплър Стрийт беше мъртва. Жертвата е била пробождена, разсичана и удряна с остър предмет 56 пъти. Раната в гърлото ѝ, която почти я е обезглавила, е причинила аероемболизъм, което обикновено води до сигурна смърт. Раните по ръцете и раменете ѝ показват, че се е борила, преди да бъде убита.“

Сен-Клер вдигна поглед.

— Почва ли да ти звучи познато, Марти?

— Какво се опитваш да докажеш, Харви?

— Добре, сега чуй това. От свидетелските показания на медицинския експерт по делото Стемплър.

Той прочете извадки от показанията на Уилям Даниелсън за убийството на архиепископ Ричард Рашмън преди десет години.

„Даниелсън... Телесна травма, аероемболизъм, спазми, ексангвинагия, тоест загуба на кръв. Всичко това би могло да доведе до смърт... Мисля, че първостепенната причина е била раната в гърлото... Причинила е аероемболизъм, което е внезапен излаз на въздуха от белите дробове... Този тип рани винаги са фатални, всъщност смъртта най-често е мигновена... Раните доказват наличието на определени хирургически познания...“

Вейл се наведе напред. Цигарата димеше забравена между пръстите му.

— Сега чуй остатъка от доклада на доктор Фийлдс — каза Сен-Клер и продължи да чете:

„Зърната на гърдите и клиторът ѝ са изрязани и напъхани в устата ѝ. Очевидно раните са нанесени от човек с основни познания по хирургия. На тила на жертвата, на 4.6 сантиметра от основата на черепа, със собствената ѝ кръв е написано «С13.489». Оръжието на престъплението е обикновен кухненски нож с двайсетсантиметрово острие, принадлежал на жертвата и открит близо до трупа...“

— Била е бременна в деветата седмица — добави Сен-Клер.

Вейл се бе втренчил в стената. Около минута не каза нищо.

— Къде е Стемплър? — попита той най-сетне.

— В Дейзиленд, при максимална сигурност — отвърна Стенър.
— Не е посещаван, не е получавал писма и никога не е говорил по телефона.

— Цели десет години?

— Цели десет години — потвърди Стенър. — Говорих с шефа на охраната. Бескът и останалите началници бяха на конференция. Не искаше да ми каже много, но разбрах поне това.

— Има още — обади се Сен-Клер. — Когато приключвах с бележките си, окото ми мерна нещо, което първия път бях пропуснал. За малко щях да падна от стола. Става въпрос за показанията на Стемплър в съда. „С приятелката ми Линда решихме да живеем заедно...“ Помислих си, че може би става въпрос за обикновено съвпадение, затова... — Сен-Клер извади една от снимките на

мъртвата Линда Балфур, където лицето ѝ беше специално увеличено, и я подаде на Вейл. — Познаваш ли я?

Вейл внимателно разгледа фотографията.

— Качеството е ужасно. Не съм сигурен...

— Проверих архивите в Карбъндейл, където се е оженила. Моминското ѝ име е Линда Гелерман, от Акрън, Охайо.

Вейл погледна Сен-Клер и внезапно го връхлетяха спомени отпреди десет години.

Беше слабичко създание, нахлузило жълт дъждобран. Гледаше го с широко отворени, уплашени очи. Стояха под дъжда.

— Мистър Вейл? — попита тъничкото ѝ гласче.

Той я поведе вътре, даде ѝ кока-кола и я попита за приятеля ѝ Аарон Стемплър.

— Мислиш ли, че Аарон е убил епископа?

— Не мислят ли всички така?

— Ти беше ли там, Линда?

— Къде?

— При епископа, в нощта, когато беше убит?

— Разбира се, че не!

— Тогавя откъде знаеш, че го е направил Аарон?

— Защото се е криел в църквата с ножа и всичката онази...

— Защо да не е Питър или пък Били Джордан?

— Значи знаете за това?

— За кое?

— Няма значение.

— Линда, защо дойде тук?

— Защото не мога да помогна на Аарон и искам да спрете да ме търсите.

— Може би ще успееш да му помогнеш.

— Как?

— Имам нужда от теб като свидетел.

— За какво?

— За момчетата от олтара.

Тя се паникьоса и се дръпна от него като подплашено животно, после се затича към вратата. Вейл хвана ръката ѝ, когато посягаше към дръжката.

— Няма да го направя! Ще излъжа. Ще им кажа, че не е вярно.

— Линда, това би помогнало на съдебните заседатели да разберат какво всъщност се е случвало. Какво ви е карал да правите епископът.

— Не разбирате ли? Не ни е карал да правим нищо! Беше ни забавно! Харесваше ни да го правим!

Тя се обърна и изтича навън, за да изчезне в тъмната дъждовна нощ. Вейл никога повече не я видя. Поне досега, когато попадна на снимката на убитата домакиня, потънала в кръв в собствената си всекидневна.

— Линда Гелерман — измърмори той. — Приятелката на Аарон Стемплър.

— Мисля, че сме попаднали на доста интересен случай — каза Сен-Клер.

— Едно нещо липсва — обади се Стенър.

— Момчетата от олтара — съгласи се Вейл.

Стенър кимна.

— Кои, по дяволите, са момчетата от олтара? — попита Сен-Клер. — Не са споменати по време на процеса.

— Точно така, не са — потвърди Вейл.

— Но този, който е убил Линда Гелерман, е знаел за тях — каза Стенър.

— Кои са те? Какво общо имат с всичко това? — попита Харви.

Вейл загаси цигарата си и си наля нова чаша кафе.

— Трябва да знаеш, че преди десет години архиепископ Ричард Рашмън беше познат като Светеца на града — започна той. — Хората не просто го харесваха, те го боготворяха. Беше един от най-влиятелните хора в щата. В личността му се преплитаха Макиавели и Ришельо, но за човека от улицата това, разбира се, не бе известно. А съдник в обществото е именно той.

— Аарон Стемплър — продължи Вейл — дошъл тук от малко градче в Кентъки. Струваше ми се истински анахронизъм — дете с удивителен коефициент на интелигентност и неграмотни родители; дете, израснало сред бедността и невежеството на малкото миньорско селище. Трябвало е да се промъква тайно при учителката си, за да чете това, което искал, защото баща му не позволявал у дома да има книги

— освен, естествено, Библията. Нещо повече, баща му го карал да работи на мястото, от което Аарон най-много се страхувал. Дупката. Галерия номер пет. Още си спомням как ми разказваше за нея. Когато най-сетне успял да избяга от този затвор, дошъл тук. Рашмън го срещнал и го взел в Дома на спасението — това беше приют за бездомни или избягали от родителите си деца. В крайна сметка Стемплър и епископът станали много близки. Тогава Аарон си намерил приятелка. Решили да живеят заедно. Горедолу тук историята започва да става объркана. Джейн Венъбъл твърдеше, че епископът бил недоволен от факта, че двамата живеели в грях, затова ги изхвърлил. Стемплър и приятелката му се преместили в един ужасен приют, наричан Пещерите — преди няколко години го разрушиха. Момичето напуснало Аарон и той, обладан от гняв и отчаяние, се върнал в църквата и нарязал епископа като коледна пуйка.

— Според нашата версия — продължи Вейл. — Стемплър е напуснал доброволно. Двамата с епископа не са се карали. Онази вечер той бил в библиотеката, чул някакъв шум от спалнята на епископа и се качил да провери какво става. Когато погледнал вътре, му се сторило, че има още някой. После му причерняло — това, което е известно като пориомания и което му се случвало доста често, особено в състояние на стрес — и следващото, което си спомня, е, че се криел в изповедалнята, стискайки в ръка оръжието на убийството, покрито с кръвта на епископа. Между впрочем, името на приятелката му било Линда Гелерман.

— Но не това е бил истинският мотив — каза Стенър.

— Не, имало е друг мотив, много по-мрачен. И двамата с Венъбъл го знаехме, но никой не го използва по време на процеса.

— И той беше какъв? — попита Флеърти.

— Епископът бил педофил. Жертвите му били групичка, наричана „момчетата от олтара“. Обичал да режисира филмчета, в които момчетата от олтара прелъстявали една девойка. После изключвал камерата и си избирал или момичето, или някое от момчетата, в зависимост от настроението. Аарон Стемплър бил едно от момчетата. Линда била девойката.

— Защо не го споменахте на процеса? — поинтересува се Парвър.

— Беше твърде рисковано. А след края на делото двамата с Венъбъл се споразумяхме да унищожим видеокасетите.

— Защо?

— За да запазят доброто име на епископа — отговори Стенър.

— За Бога, бил е педофил! — възкликна Сен-Клер. — Защо да пазите добрата му репутация?

— Тогава още не си бил в града, иначе щеше да разбереш — каза Стенър. — Всички го обичаха. Ежегодно докарваше милиони от благотворителност. Много влиятелен човек.

— А и беше мъртъв — допълни Вейл. — Касетите, с които разполагахме, не го показваха в кадър, а се чуваше само гласът му. Беше твърде рисковано за който и да е от двама ни с Венъбъл да ги представим в съда. Можеше да бъде оценено от заседателите като ход на отчаяние и съответната страна лесно можеше да загуби. Освен това аз нямах нужда от тях. Бяхме базирали случая си на факта, че Стемплър страда от много странно личностно разстройство...

— Раздвояване на личността? — попита Флеърти.

— Горедолу. Другото му „аз“ беше психопат, който наричаше себе си Рой. Стемплър беше сладко, почти наивно момче от провинцията. Рой беше откачен убиец. Когато нещо разстроеше Стемплър, се появяваше Рой. Появяваше се и свършваше мръсната работа. Стемплър изпадаше в състояние на пориомания и не помнеше нищо.

— Значи този Рой е бил другият човек в стаята, когато епископът е бил убит? — попита Сен-Клер.

Вейл кимна.

— Венъбъл разпитваше Аарон и раздразни Рой. Той излетя от свидетелската скамейка като побъркан и се опита да я очисти направо в съдебната зала.

— Ти нагласи всичко това, Мартин — обади се Стенър.

— Тя ли ти го каза?

— Аз го казвам.

— И защо мислиш така?

— Знаел си го от всичките си разговори с Аарон.

— Знаел е какво? — полюбопитства Шана.

— Че ако обвинението се завърти около всички онези цитати, спусъкът ще бъде натиснат. Ти пръв подхвана темата за тях, после

отстъпи. Венъбъл се хвана на въдицата и започна да натиска в тази посока, защото си мислеше, че те е страх от разплитане на случая.

— Но ти не се хвана, а?

Стенър поклати глава.

— Доста си поизпотил Абъл на свидетелската скамейка. Пориоманията и прочее — ухили се Сен-Клер.

— Не си спомням подробностите — рязко каза Стенър. — Минаха десет години.

— Ами момчетата от олтара? — попита Харви.

— Бяха петима. Линда и един от тях избягаха. Двама други бяха убити. Нямахме свидетели, които да разпознаят гласа на епископа на касетите, затова решихме да не ги пипаме.

— Убити? — обади се Флеърти.

— От Стемплър-Рой — отвърна Стенър. — И това ни бе известно. Венъбъл обаче беше сигурна, че го е хванала натясно, и не искаше да рискува да го обвини в три убийства, след като дори само едно щеше да свърши работа.

— Има още нещо — каза Харви Сен-Клер. — Открих го в библиотеката на епископа. Книгите му са събрани в Нюбъри. Не беше кой знае колко трудно да открия необходимата книга и страница 489 с маркирания в нея цитат.

— Отскоро ли е? — попита Стенър. — Имам предвид дали е маркиран скоро?

— Предполагам, че Окимото ще ни каже. Като че ли е престояла така известно време.

— Какво беше посланието? — попита Вейл.

— От „Венецианския търговец“ — отвърна Сен-Клер.

„В съда коя защита покварена не е прикрила със слова елейни спектакъла на злото?“

Минута-две в стаята цареше пълна тишина. Вейл се концентрира върху посланието. „Коя защита покварена не е прикрила със слова елейни спектакъла на злото...“

Струваше му се очевидно, че цитатът е адресиран към него.

Беше ли защитавал Стемплър покварено? Продажно? Беше ли прикрил проблясъка на злото? Или просто си въобразяваше?

След процеса сам бе стигнал до убеждението, че може би отличната му тактика бе успяла да прикрие истината — това, което

великият бард наричаше „спектакъла на злото“. Мисълта не го оставяше с месеци и го принуди да преоцени дейността си като адвокат. В миналото често бе размишлявал над моралните категории — добро и зло, истина и измама — и винаги бе подлагал фактите на разумно съмнение. Но никога досега не си беше задавал въпроса, който така неочаквано му бе поднесъл Шекспир. Било ли е словото му покварено и продажно, но подправено с изящество и власт на убедителност?

Връщайки се назад, Вейл осъзна, че Стемплър сам бе провокирал този въпрос преди десет години, когато го отвеждаха в Дейзиленд и когато беше казал нещо, което не оставяше на мира Вейл дълги месеци. В крайна сметка той бе стигнал до убеждението, че отговорността му като служител на правосъдието е била да осигури на клиента си възможно най-добрата защита. И бе направил точно това. Така че накрая беше отхвърлил всички други идеи като абстракции.

Но не съвсем, призна си Вейл, тъй като именно те бяха в основата на решението му да стане прокурор.

И сега, със смразяващото чувство за déjà vu, той осъзна какво всъщност става. Защото пазеше в себе си онова късче от мозайката, онзи момент във времето, който не бе споделял с никого и който вероятно никога нямаше да сподели.

Мислите му бяха прекъснати от звъна на телефона. Наоми излезе от кабинета и отиде да се обади от своето бюро. Върна се след миг.

— За теб е, Харви. Бъди Харис.

— Какво иска пък той, по дяволите? — измърмори Сен-Клер, насочвайки се към телефона на бюрото на Наоми.

— Този Шекспиров цитат е с доста прикрито послание — отбеляза Стенър, когато Сен-Клер излезе.

— Да — съгласи се Вейл. — В случая с Рашмън посланията винаги бяха адресирани към епископа. Питам се за кого става въпрос сега.

Сен-Клер се върна в кабинета с мрачно изражение.

— Имаме още един.

— Какво?! — възкликна Вейл.

— Къде? — попита Стенър.

— Хилтаун, Мисури. На около трийсет мили от Сент Луис. Мъж, на 26 години. Работел към куриерска фирма, пренасял пакет до

някакъв частен дом. Харис казва, че тамошната полиция здраво се е хванала със случая. Не дават информация на пресата. Бъди се обадил в едно от местните управления, за да пита за някакъв наркотрафикант, а дежурното ченге се изпуснало, че предишната вечер намерили трупа. Та Бъди звъннал в Сент Луис, а там почнали да увъртат. Накрая все пак му казали за куриера. Очевидно бил заклан по-предишната вечер. Бъди казва, че звучало като повторение на убийството в Гидеон.

— Казал ли им е за Балфур?

— Не. Не им е казал нищо. Просто е слушал.

— Разбрали ли са името на жертвата?

— Още не.

Вейл се отпусна в стола си. Погледна Стенър замислено и каза:

— Ако зад убийствата стои Стемплър, как успява да намери всички тези хора? Гидеон, Илинойс? Хилтаун, Мисури? Едва ли ще ги откриеш дори на картата.

— И ако е замесен, как успява да го направи от супер охранявана килия? — попита Сен-Клер.

— Може би Стемплър няма нищо общо — обади се Стенър. — Може да е някой маниак, който знае за момчетата от олтара.

— И е изчакал десет години, преди да почне да действа? — намръщи се Вейл.

— Може да е мързелив — предположи Флеърти и се усмихна.

Вейл се наведе напред, опря лакти на бюрото и подпря главата си с юмруци.

— Харви, искам утре сутринта да си в Сент Луис и да разбереш всичко, което знаят в тамошното управление.

— Не мога, шефе, сутринта трябва да съм в съда. Делото Куерълс.

— Абъл?

— Трябва да разпитам двама души.

— Аз съм свободен — предложи Флеърти.

— Добре, действай. Наоми, резервирай му билет за първия полет и уреди кола на летището. Дермът, обади се на Бъди и вземи от него имената на някои от тамошните ченгета.

— Окей.

— Наоми, свържи ме с Бескът в Дейзиленд. Искам да говоря лично с него, дори да е на конференция със самия Господ Бог. Искам го

на телефона веднага.

Отне ѝ десет минути да докара директора на щатското психиатрично заведение на телефона. Вейл беше забравил колко обезоръжаващо мек е гласът му.

— Мистър Вейл — каза той след обичайните поздравления, — през последните, въ, осем години, ако не се лъжа, за случая Стемплър отговаря доктор Джон Удуърд. Стемплър, въ, е негов пациент и бих предпочел да говорите направо с него, ако имате някакви въпроси относно...

— Какво е състоянието на Стемплър? — прекъсна го Вейл.

— Още веднъж бих искал да...

— Доктор Бескът, тук имаме сериозен проблем и искам отговори на няколко въпроса. Ако човекът, който ми трябва, е доктор Удуърд, дайте му слушалката.

— Той е в отпуска. На риба в Уисконсин. Ще се върне утре вечер. Ще му се обадя...

— Ще бъда при вас вдругиден сутринта — раздражено каза Вейл. — Уредете ми среща с Удуърд и Стемплър.

— Мистър Вейл, вие бяхте... въ... негов адвокат. Не сте идвали тук през тези десет години. Не виждам защо...

— Вдругиден — повтори Вейл и затвори. — По дяволите, от този Бескът направо ми се завива свят. Наоми, уреди ми самолет до Дейзиленд за осем часа сутринта в четвъртък.

— Имаш го.

В шест на вратата изникна Стенър.

— Готов ли си да тръгваме? — попита той.

— Да — отвърна Вейл. Но точно в този миг телефонът звънна. Беше Пол Рейни.

— Не мога да доведа Дарби — каза той.

— Какво имаш предвид?

— Бях зает в съда целия следобед и нямах време да му се обадя допреди около час. Няма го. Вероятно е някъде навън с приятели или нещо от този род. Дай ми отсрочка до утре сутринта и ще го докарам.

Вейл се поколеба.

— Сигурен съм, че ще го открия, Марти, просто цял ден бях зает.

— Добре, Пол. В девет сутринта. Ако дотогава не се е появил, ще пусна шерифа по следите му.

— Няма да е необходимо.

— Пол, опитвам се да бъда откровен с теб. От това, което знам, в този момент той може и да е на път за Рио.

— По дяволите, Дарби изобщо не предполага, че е издадена заповед за ареста му. Сигурно се налива някъде. Ще ти го доведе сутринта.

— Е, той все пак е твоя отговорност. Помисли ли си над разговора ни от обяд?

— Още дори не съм говорил с него — отвърна Рейни, но в гласа му се усети припряност.

— Ще се видим утре сутринта — каза Вейл и затвори. После погледна Стенър. — Имаме заповед за задържането на Дарби по обвинение в предумишлено убийство, а Рейни май е малко паникьосан. Ако не ни го доведе до девет сутринта, искам да вземеш двама от най-добрите си хора плюс някой от управлението, да го намериш и да ми го докараш.

Стенър кимна замислено.

— Какво има? — попита Вейл.

— Попи Палмър — отвърна Стенър.

— И по-точно?

— Просто си мисля. Може да се е уплашила. Може и да... — Изречението увисна във въздуха.

— Имаш развнтено въображение, Абъл.

— От двайсет и пет години съм в този занаят — каза Стенър. — Имам шесто чувство.

— Какво искаш да направиш?

— Да се повъртя наоколо и да видя дали няма да науча нещичко за нея. Дарби е изправен пред дело за убийство, а тя е ключов свидетел.

— А разпитите ти утре?

— Ще се оправя.

Вейл се поколеба, после кимна.

— Добре — каза той. — Твоя е. Тръгвай, намери ги и двамата.

20.

Отделът по убийствата в централното полицейско управление на Сент Луис беше почти безлюден. Флеърти влезе в отрупаната с бюра, телефони, компютри и шкафчета стая. Имаше само двама детективи — Оскар Джиланти, капитанът, който ръководеше разследването, и сержант Ед Никълсън, достолепен мъжага с вид на агент от ФБР.

И двамата бяха по-благоразположени, отколкото очакваше Флеърти. Капитанът беше нисък набит плешив мъж с торбички под очите. Имаше неколкодневна брада и сякаш беше спал с костюма си — което вероятно бе самата истина. Гласът му беше дрезгав.

— Трябва да отида до местопрестъплението — изръмжа той. — Оставям ви в ръцете на сержант Никълсън. Знае за цялата бъркотия колкото всеки друг. Как ви беше името?

— Дермът Флеърти.

— Окей, Дермът, ако искаш да отидеш някъде или да видиш нещо, Ник ще те закара. Пригответил съм ти едно пакетче със снимки, рапорти и прочее глупости. Аутопсията ще е вероятно чак утре. Можем да ти пуснем резултатите по-късно по факса.

— Не знам как да ви благодаря, капитане.

— Ако разбереш нещо по случая, ще ни бъде от полза. Ще се радваме на всяка помощ. Ега ти шибания кошмар!

— Представям си.

— Е, аз тръгвам, Ник. Ако Дермът иска да дойде да разгледа, доведи го.

— Разбрано.

Сержантът, очевидно човек с навици, любезно попита дали Флеърти носи оръжие.

Той се усмихна.

— Аз съм помощник-прокурор, сержант. Нещата не са станали чак толкова лоши.

Сержантът цъкна с език. Беше стар професионалист, висок, сух, с изпито лице и спокоен, внимателен поглед. Светлата му коса на

места сивееше. Отключи чекмеджето на бюрото, извади пистолет и го натъпка в кобура на колана си. После плъзна една тънка папка към Флеърти.

— Може би първо трябва да погледнете тази снимка. Хилтаун е на около трийсет мили на юг. Къщата на Спайър е на няколко мили от града, малка, тухлена, с две спални, кухня, хол и голяма баня. Това е. Пред нея има горичка.

Беше извадил снимка, направена от въздуха и показваща къщата отвисоко. Към къщата водеше черен път, а зад нея се виждаше друг, който свършваше до някакво езеро.

— Калвин Спайър и жена му — те са собствениците — са в Лас Вегас. Смятали да се върнат в средата на другата седмица, но събитието ги накара да се поразбързат.

— Познават ли го? — попита Флеърти.

— Спайър отрича. Искате ли да се разходим дотам? На трийсет минути път е... Е, ако включа сирените.

— Както кажеш — кимна Флеърти.

Пътуването беше приятно въпреки дъжда. Никълсън се оказа словоохотлив и с тих, авторитетен глас разказа на Флеърти подробностите, които знаеше, докато младият прокурор преглеждаше съдържанието на пакетчето. Снимките потвърдиха подозренията му, че убийството е идентично с това в Гидеон.

— Намерил го е един от местните, който държи магазинче малко по-надолу по пътя — обясни Никълсън. — Забелязал камионетката на куриера вчера сутринта. Когато по обед още била там, решил да хвърли един поглед. Входната врата била отворена. После чул жуженето на мухите. Бил на крачка от инфаркта, когато видял насечения младеж. После се установи, че трупът е преседял шестнайсет часа, преди да го намери.

— Как се казва жертвата?

— Александър Линкълн. Наричали са го Леке.

„Алекс Линкълн — помисли си Флеърти. — Последното от момчетата от олтара.“

Като се изключеше Аарон Стемплър.

Дъждът плющеше по жълтите ограничителни ленти, с които полицията бе оградил широк периметър около къщата. Една

полицейска кола беше спряла на алеята. Още няколко бяха паркирани пред входа.

— Ще се наложи да потичаме — каза Никълсън и вдигна яката на палтото си. Излязоха от колата и претичаха под дъжда до малката веранда пред входа. Неколцина детективи с жълти дъждобрани стояха под навеса.

— Скапана работа, Ник — каза единият. — Дъждът е изтрил отпечатъци, следи от гуми, всичко. Шефът направо е пощурял.

Никълсън и Флеърти влязоха и спряха пред някакъв цивилен полицай, който записваше нещо в малко тефтерче.

— Здравсти, Ник. Голяма бъркотия, а?

— Аха. Рей Дженсън, запознай се с Дермът Флеърти. От офиса на окръжния прокурор в Чикаго.

Дженсън му подаде ръка.

— Какво ви води насам? — попита той.

— Работим над един случай в Чикаго. Не съм сигурен, но може да има някаква връзка.

— И за нас ще е добре, ако попаднем на допълнителна информация — каза Дженсън. — Засега сме с празни ръце.

Коридорът водеше към задната част на къщата. Флеърти виждаше белите тебеширени линии, които показваха къде са били краката на жертвата. Извади една от снимките, които носеше, и я погледна. Горната част на трупа бе в стаята, краката му се подаваха в коридора.

— Спайър е оставил лампата във всекидневната да свети, докато ги е нямало — каза Дженсън. — Навсякъде другаде е било тъмно. Убиецът по някакъв начин е извикал Линкълн в тъмната част.

Минаха покрай всекидневната. Мебелите вътре бяха покрити с найлони. Флеърти усети сладникаво-киселия мирис на кръв и смърт.

Стаята, където бе извършено убийството, беше малка. Имаше камина. Плъзгащи се стъклени врати водеха към малко балконче. Друга врата отделяше стаята от кухнята. Навсякъде имаше кръв — по стените, по пода, по килима. Флеърти изрови от плика снимка на трупа в цял ръст. Линкълн лежеше настрана, главата му беше отметната назад. Ужасяващият прорез в гърлото почти го бе обезглавил. Устата му беше отворена като на мъртва риба. Раните бяха многобройни.

Панталоните му бяха смъкнати до коленете и членът бе отрязан. Резултатът от бруталната ампутация бе втъкнат в устата му.

Флеърти прегледа снимките и откри тази, на която тилът на жертвата бе запечатан в близък план.

Там беше. „R41.102“. Флеърти запази самообладание и продължи да разглежда снимките.

— Как е влязъл? Имам предвид убиеца — попита той.

— Счупил е един прозорец от задната страна — обясни Дженсън. — Предполагаме, че добре е познавал околността. Знаел е, че по това време на годината пътят към езерото е пуст, особено след смрачаване. Дошъл е отзад и се е промъкнал през прозореца. Ето и интересната част. Предишната вечер е валяло, но няма никакви кални отпечатъци или нещо от този род. Мисля, че копелето е събуло обувките си отвън и се е разхождало вътре по чорапи. А после е използвал градинския маркуч да измие верандата, затова там също няма отпечатъци. Пък сигурно е измил и себе си. Трябва да е бил целият в кръв, вижте само снимките на Линкълн.

— Да, добре си е написал домашното — каза Флеърти, разглеждайки фотографиите. — Който и да го е направил, е знаел, че Спайър и жена му са извън града. В малко градче като това...

— Пишеше го във вестника — обади се Никълсън.

— Кое?

— Че Спайър и жена му заминават за Вегас. Имаше няколко реда на последната страница. Спечелил пътуване по случай десетгодишна вярна служба.

— А доставката?

— Пратка от един от клоновете на фирмата в източната част на Сент Луис — каза Дженсън. — Нали се сещате, едно от тези места, дето можеш да влезеш и да поръчаш да пратят на любимата ти красив букет. Било е по обед, пълно с народ. Никой не си спомня нищичко за евентуалния подател. А обратният адрес и името са измислени.

Флеърти погледна листчето с името на подателя. М. Лафърти.

— Познавате ли някой М. Лафърти? — попита детективът.

— Не — отвърна Флеърти. — Ами този... Лекс Линкълн? Нещо за него?

— Младо момче, на 26, постъпил в куриерската фирма преди две години, скоро след като пристигнал от Минеаполис.

— Минеаполис? Нещо оттам?

— Нищо. Нито ред. Шефът му — казва се Джон Прингъл — твърди, че бил добър работник, винаги идвал навреме, паднал си малко шегаджия. Досега не сме открили никакви негови врагове. Бил късметлия с жените. Вечерта, когато го убили, имал среща с две наведнъж.

— Може пък на едната да не са ѝ издържали нервите — каза Флеърти и се усмихна.

Детективът се засмя.

— Доколкото разбрах, и двете били доста ревниви.

— Нещо откраднато ли е? — поинтересува се Флеърти.

— Спайър ще ни каже, когато се върне, но мисля, че трябва да изключим грабежа като мотив. Единственото, което със сигурност е взето, е катарамата от колана на Линкълн.

Катарамата от колана му?

— Да. Била е от месинг, копие на американското знаме — каза Никълсън. — Има още нещо. Погледнете тази снимка. На тила на Линкълн с кръв е написано „R41.102“. Говори ли ви нещо?

Преди Флеърти да успее да отговори, в стаята влезе Джиланти.

— Нямаме описание на убиеца, нямаме описание на превозното средство, с което е дошъл, нямаме абсолютно нищо. Имал е поне осемнайсет часа за бягство. Мамка му, това копеле може вече да е на половината път към Ню Йорк!

— Разпитваме всички жители на градчето и тези от околността — каза Дженсън. — Проверяваме всички автомобили, минали през пропускателните пунктове по 44-та магистрала между седем и десет вечерта. Предупредили сме да ни съобщят за всеки по-подозрителен.

— Господи, това може да е всеки втори човек в света!

— Възможно е медицинската експертиза да покаже нещо — каза Флеърти. — Кръв, власинки, каквото и да е.

— Как ли не! И в решаващия момент ще се появи Снежанка със снимка на убиеца и точния му адрес. Не разполагаме с нищо! Не знаем какво или кого търсим, не знаем накъде се е запътил — или запътила. За Бога, в този момент убиецът може да седи отвън в дъжда и да ни наблюдава как си говорим, а ние нямаме никаква следа!

Той погледна Флеърти и вдигна рамене.

— Имаш ли идеи, Дермът?

Флеърти се усмихна.

— Моята сила е в съда, капитане. Не съм много добър в залавянето.

— Е, момчета, продължавайте работата си. — Джиланти тръгна към вратата, но се спря и погледна Флеърти. — Ако знаеш нещо, Дермът, каквото и да е, стига само да ни е от полза, кажи го и ти обещавам да кръстя следващото си дете на тебе. Дори да е момиче.

— Благодаря за съдействието, капитане.

— Да, разбира се — отвърна Джиланти и излезе.

— Какво има в кутията, която е доставил Линкълн? — попита Флеърти.

— Това е най-гадното от всичко — отговори Дженсън. — Ето. Беше увито в лъскава хартия.

Флеърти погледна съдържанието на пакета и внезапно по гърба му пропълзя хлад.

Шерифът Хиръм Йънг тъкмо се готвеше да започне вечерята си, когато телефонът звънна.

— По дяволите — изръмжа той и посегна към слушалката. — Ало?

— Шериф Йънг?

— Да.

— Казвам се Дермът Флеърти. Помощник-прокурор от Чикаго.

— Вече говорих с вашите хора. Колко пъти трябва да ви казвам, че...

— Извинете ме, сър. Имам само един въпрос.

— Тъкмо се готвех да вечерям.

— Ще ни отнеме не повече от минута. Нещо беше ли откраднато от дома на Линда Балфур в деня на убийството?

— Вече казах, че мотивът не е бил грабеж.

— Не говоря за грабеж, шерифе. Говоря за нещо съвсем малко и незначително. Нещо, което надали би направило впечатление другиму.

Последва дълга пауза. Йънг закрепил слушалката между рамото и бузата си, докато мажеше една филия с конфитюр.

— Не беше кой знае какво — каза той най-сетне.

— А именно?

— Една препарирана риба.
— Като тези, дето ги закачат по стените ли?
— Не, малък препариран делфин. Отстрани на дъсчицата било гравирано „Остров Сент Саймънс“. Джордж го купил на Линда по време на медения им месец.
— А къде е бил? В стаята, където са я убили?
— Да. Върху камината.
— В стаята, където е извършено престъплението?
— Нали точно това ви разправям.
— Благодаря. Оценявам помощта ви. Дочуване.
Йънг тресна слушалката.
— Нещо не е наред ли, скъпи? — попита жена му.
— Просто някакви важни клечки от Чикаго се опитват да ни се бъркат в работите — отвърна той и се зае с вечерята.
— Абъл? Обаждам се от летището в Сент Луис — каза Флеърти.
— Трябва да побързам, самолетът е готов за излитане. Ще съм при вас в седем и пет.
— Ще дойда да те взема — каза Стенър. — Откри ли нещо?
— Доста неща. Мисля, че трябва да поговорим с Мартин и Джейн Венъбъл още тази вечер. Без съмнение става въпрос за същия убиец. Жертвата има надпис на тила. Ще ти го издиктувам. Може би Харви ще успее да провери в библиотеката още сега. Имаш ли химикалка?
— Да.
— R41.102.
— R41.102 — повтори Стенър. — Веднага ще му го предам.
— Някакъв късмет с Попи Палмър?
— Нищо. А и Рейни още не е докарал Дарби. Утре сменяме тактиката.
— Добре. Ще се видим в седем.

21.

Джейн Венъбъл се наведе над купата със спагети, гребна малко сос с връхчето на дървената лъжица и го близна. Добре беше. Все пак сложи още малко сол. Погледна към другия край на масата — разносвачът ѝ бе донесъл огромен букет цветя, придружени от кратка бележка: „Не могат да се сравняват с твоята красота. Марти.“

За първи път от години Джейн чувстваше, че живее и извън офиса си. Беше натрупала цяло състояние, но го бе заплатила с почти пълната липса на личен живот. Сега, само за няколко дни, нещата се бяха променили. Тя погледна цветята и една мисъл проряза съзнанието ѝ.

За Бога, нима се влюбваше в този мъж? И също толкова бързо отхвърли тази възможност. Не, това бе просто флирт, не биваше да си въобразява.

— Къде си се научила да готвиш спагети? — попита Вейл. — Не си италианка.

— Но майка ми беше. Родена във Флоренция. Едва осемнайсетгодишна е била преводачка на Нюрнбергския процес.

— А, значи оттам идва твърдата жилка!

— Баща ми също не е за подценяване. На същия процес е бил правителствен адвокат. Именно там са се срещнали. А после петнайсет години беше федерален прокурор.

— Какво ти каза, когато се отказа от прокуратурата и се захвана с частна практика?

— Подкрепи ме. Каза, че десет години били съвсем достатъчни, освен ако не съм искала да стана главен прокурор или губернатор. А аз нямах такива идеи.

— Напълно те разбирам. В политиката има ужасно малко истина.

— Не знам — каза тя. — Когато бях прокурор, си мислех, че всичко опира именно до правосъдието и истината.

— Повтарям, Джейни, в политиката има ужасно малко истина.

— Знаеш ли какво казват хората? Че истината е това, което искаме да възприемем.

— Не, истината е това, което съдебните заседатели искат да възприемат — коригира я Вейл.

— Това някога притеснява ли те? — полюбопитства тя. — Имам предвид победата.

— Тоест?

— Говори се, че и двамата сме обладани от идеята непременно да победим.

— Въпрос на гледна точка. Виж, когато бях млад адвокат, защитавах едно хлапе, което бе обрало зарзаватчийница. Ключовото доказателство беше шапка, намерена на пода на магазина. Прокурорът твърдеше, че била на момчето, което я изпуснало, докато бягало. Аз разбих тезата му, доказах, че шапката не би могла да бъде на моя клиент, разкъсах свидетелите на парченца и спечелих делото. Когато го освободиха, момчето се приближи до мен и попита: „А сега мога ли да си получа шапката?“ Този факт толкова ме разстрои, че веднъж, докато вечерях с един съдия — който, между впрочем, стана най-добрият ми приятел — му разказах случая. И знаеш ли какво ми каза той? „Проблемът не е бил твой, а на прокурора. Подай ми маслото, ако обичаш.“

Тя се засмя.

— И каква е поуката, Вейл?

Той отпи от виното си и цъкна с език.

— Никой никога не е казал, че животът е справедлив. Предполагам, че това е поуката, ако въобще има такава.

— Циничен отговор, господин прокурор.

— Няма гаранция. Даваме най-доброто от себе си, независимо какъв е шансът ни. Не става въпрос за победа, а за това да постигнеш възможно най-добрия резултат.

— Предполагам, че най-добре би било да изтребим всички некадърни адвокати и да изравним силите. Единственият начин да постигнем истинско правосъдие. Това никога ли не те притеснява, Мартин? Да знаеш, че противниковата страна е некомпетентна?

— Нее. Та това прави работата ми далеч по-лесна. Нали няма да почнеш да се самообвиняваш, че си твърде добра в професията?

— О, не — отвърна тя, но гласът ѝ не звучеше уверено.

— Джейни, през годините, когато беше прокурор, опитвала ли си се да осъдиш човек, когото си смятала за невинен?

Въпросът я шокира.

— Разбира се, че не!

— А някога защитавала ли си човек, когото си считала за виновен?

Тя се поколеба.

— Никога не съм питала.

Той разпери ръце.

— Виждаш ли, въпрос на гледна точка.

Запали цигара и се отпусна в стола си. След няколко минути каза:

— Мисля, че е делото Стодард.

— Какво имаш предвид?

— Всички глупости тръгнаха оттам. Делото Стодард. Имаш проблем.

— Нещо не е наред — призна тя. — Тази жена не ми позволява да я защитавам и аз не разбирам защо.

— Вероятно дори не трябва да го обсъждаме. Съжалявам, че повдигнах темата.

— И двамата искаме да разберем какво точно се е случило онази нощ в апартамента на Делъни, нали?

— Знаем какво се е случило.

Над масата надвисна тишина. После Венъбъл въздъхна и каза:

— Прав си, не би трябвало да говорим за това.

— Ще ти предложи сделка. Да забравим за съда, когато сме заедно.

Тя се усмихна и вдигна чашата си.

— Нямам нищо против. — Пресегна се и докосна бузата му.

Той стана, заобиколи масата, наведе се и я целуна.

— Ами десертът? — прошепна тя между целувките.

— Ще почака.

Телефонът звънна.

— Остави го — предложи Джейн. Очите ѝ бяха затворени, езикът ѝ се стрелна в ухото му.

Включи се телефонният секретар. Вейл чу познат глас.

— Мис Венъбъл, обажда се Абъл Стенър. Моля да ме извините за безпокойството, но е много важно да открия Мартин Вейл...

— Божичко... — простена Вейл.

— ... Когато получите това съобщение, ако знаете къде би могъл да бъде...

Вейл изпъшка, отиде до телефона и вдигна слушалката.

— Да, Абъл.

— Не искам да те притеснявам, Мартин, но Флеърти се върна. Трябва да поговорим.

— Сега ли?

— Да. И мисля, че трябва да включим в разговора и Джейн Венъбъл.

— Защо?

— Ще разбереш, когато пристигнем. Ще взема и Харви и Дермът. Знам, че те поставям в неудобна ситуация, но наистина е важно.

— Момент. — Той постави ръка на слушалката. — Съжалявам, че трябва да вкарам работните си проблеми в дома ти, Джейни, но Абъл казва, че иска да говори с нас незабавно.

— С двама ни? За какво става въпрос?

Той се поколеба.

— Свързано е с Аарон Стемплър.

— За Бога — въздъхна тя. — Добре, няма проблем.

— Идвайте — каза Вейл в слушалката и затвори.

— Какво става, Мартин?

Вейл й разказа за случая Балфур и убийството в Мисури. Тя го изслуша безмълвна, а очите й се разшириха, когато чу подробностите.

— Съвпаденията са невероятни. Харви изрови цитатите от книгите на епископа, които сега се съхраняват в Нюбъри.

— Ами Стемплър?

— Все още е в Дейзиленд, с максимална охрана. Доколкото знам, не е имал никакъв контакт с външния свят през последните десет години.

— Не може ли да е някой маниак, който се опитва да подражава на Стемплър?

Вейл сви рамене.

— Възможно е. Но надали би открил ролята на Линда Гелерман в цялата история. Тя не беше спомената на делото. Показвала ли си онази касета някому?

— Разбира се, че не. Изтрих я веднага след процеса. А ти?

— Не. Но Моли Ерингтън засне разговорите със Стемплър.

— И къде са те?

— Вероятно в архивите.

— След всичките тези години?... — усъмни се тя.

— Кой знае? — отвърна той и после я погледна съвсем сериозно.

— Джейн, искам да споделя нещо с теб. Досега го пазех в тайна, защото вярвах, че разговорите на адвокатата с неговия клиент са конфиденциални.

— Какво е то? — попита тя с безпокойство.

— Виж, подготвих защитата на Стемплър няколко месеца. Искан да му осигуря възможно най-доброто. Раздвояване на личността. Аарон беше невинният вундеркинд, а Рой — неговият зъл близък. В крайна сметка спечелих. Нов деня, в който всичко свърши и отвеждаха Аарон от залата, той — това беше именно Аарон, а не Рой, познах го — се обърна към мен с усмивка и каза: „Да предположим, че никога не е имало Аарон“. И докато го отвеждаха навън, чувах смеха му.

— О, за Бога, това вероятно е било извратеното му чувство за хумор — каза тя и вдигна рамене.

— Може би. Но представи си, че не е било шега? Ами ако всичко е било преструвка?

— Хайде, Мартин, само преди няколко минути ме обвиняваше в гузна съвест. Тогава мислеше ли, че се преструва?

— Не. Моли Ерингтън също не мислеше така.

— Тогава защо се тревожиш? Освен това не можеш да разкажеш това на всеки, защото наистина става въпрос за конфиденциалността между адвокат и клиент. Могат да ти отнемат пълномощията.

— Представи си, че той режисира тези убийства по някакъв начин, а?

— Доста прибързано заключение, прокуроре. Трябват ти много повече доказателства от тази обикновена забележка, направена преди десет години. А и самият ти каза, че Стемплър е отлично охраняван в Дейзиленд. Не е имал никакъв контакт с външния свят. Как би могъл да го направи?

Вейл поклати глава.

— Нямам представа.

— Току-що си спомних нещо, което веднъж ми каза Джак Янси. Каза ми, че когато бил млад адвокат, по време на някакъв процес открил, че клиентът му е виновен. Отишъл при съдията и му казал, че иска да зареже делото, но онзи не му разрешил. Освен това ставало въпрос за личен разговор между обвиняемия и нейния адвокат. В университета го били учили винаги да дава най-доброто от себе си. Така че спечелил делото, а клиентът му отлетял на свобода.

— И какъв извод си направил?

— Всичко, което добави, бе: „Правосъдието невинаги печели“. Така че, прокуроре, забрави случилото се.

Тя се усмихна и го щипна по бузата.

След няколко минути се появиха Флеърти, Сен-Клер и Стенър и още от вратата почнаха да се извиняват за безпокойството.

— Хубаво е, че те виждам пак, Абъл — каза усмихнато Джейн и му подаде ръка. — Доста време мина.

— Чета за теб по вестниците — отвърна той.

— Това са Харви Сен-Клер и Дермът Флеърти — представи ги Вейл, с което постави точка на въведенията. Махнаха чиниите и приборите от масата и преместиха вазата с цветята, за да направят място за нещата на Флеърти.

— Хубави цветя — отбеляза Дермът, вадейки рапортите и снимките от раницата си. — Да нямате рожден ден?

Венъбъл се усмихна.

— Не.

— Запозна ли Джейн със случая, Марти? — попита Стенър.

— До момента, в който Дермът тръгва за Сент Луис. Какво ново?

— Добре — започна Флеърти. — Първо, абсолютно съм сигурен, че става въпрос за същия убиец. Същите рани, както при убийството на Балфур. — Той разпръсна снимките по масата. — Същият почерк, както при жертвите отпреди десет години. Отново имаме съобщение на тила...

Той се поколеба и Вейл го подкани:

— Да? Продължавай.

— Жертвата е Александър Линкълн.

Вейл се изненада, макар и не чак толкова.

— Последното от момчетата от олтара — каза той.

— Като изключим Аарон Стемплър — поправи го Сен-Клер.

— Възможно ли е да не е замесен само един човек? — попита Джейн Венъбъл.

— Мисля, че това отговаря на въпроса — отвърна Флеърти. — Било е в кутията, която Алекс Линкълн трябвало да достави.

Той подаде една полароидна снимка на Вейл, който я погледна и прошепна:

— Господи!

Джейн я взе от ръката му и я разгледа. По лицето ѝ се изписа отвращение. На снимката бе запечатано мъртвото тяло на Линда Балфур.

— Боже мили, кой е това? — попита тя.

— Линда Гелерман Балфур — отвърна Флеърти. — Очевидно убиецът я е снимал веднага щом е свършил работата си. Имам усещането, че кръвта още блика от гърлото ѝ.

— Значи иска да знаем.

— Точно така.

— Искам двайсет и четири часова охрана за Джейн, считано от този момент — каза Вейл.

— Мислиш, че ще се насочи и към нея? — попита Сен-Клер.

— Кой знае, по дяволите? Вече се е справил с момчетата от олтара, изглежда логично да се захване с тези, които са водили процеса. Самият аз ще прекарам нощта тук. Мога да спя в стаята за гости. Имаш ли нещо против, Джейн? — попита Вейл с безразличен тон.

Стенър небрежно отиде до вазата с цветята и ги помириша. Движението му не остана незабелязано от останалите.

— Щом е необходимо — невинно отвърна Джейн.

— Това би решило доста проблеми — каза Стенър. — Сутринта мога да ви взема и двамата наведнъж и да ви откарам до съда. Ще поставя двама души за през нощта — единият ще е пред къщата, другият — отзад.

— Предлагам през деня вътре също да има поне един човек — каза Флеърти. — Не се знае дали убиецът няма да реши да я изчака.

— Добра идея — съгласи се Вейл. — Сещате ли се за някой друг?

— Шоут? — предположи Стенър.

— Вече е във Върховния съд — каза Вейл. — Не ми се вярва убиецът да го потърси. Но за всеки случай го предупредете.

— Няма да е излишно самите ние да сме готови с някои отговори — отбеляза Стенър. — Доста хора ще си помислят, че сме луди.

— Нека си мислят — отвърна Вейл.

— А пресата? — поинтересува се Флеърти.

— Трябва им само малко време, за да разберат какво става — каза Вейл и се почеса по брадичката. — Но няма да им помагаме.

— Нека още веднъж повторим това, което знаем — предложи Стенър.

Сен-Клер погледна Венъбъл и каза:

— Първият цитат беше от „Венецианския търговец“. А ето последния. — Той прегледа бележките си. — „Хамлет“, първо действие, сцена пета:

„... ти би изслушал разказ, от чиято най-слаба дума младата ти кръв се би смразила, мозъкът — побъркал, очите ти — изхвъркнали безумно от своите орбити като звезди, а къдрите ти, сресани грижливо в ужас биха щръкнали нагоре като бодли на сплашен таралеж!“

— Е, поне има вкус към класиката — отбеляза Венъбъл. — Доколкото си спомням, преди десет години цитираше Хоторн и Джеферсън. Вече е преминал на Шекспир.

— Историите, които сам може да разкаже, също са впечатляващи — каза Вейл.

Внезапно си спомни разговорите на Моли Ерингтън с Аарон-Рой. Спомни си запечатаното на лентата ангелско лице на Аарон, който припомняше детските си впечатления със странния си кентъкски акцент:

„Когато бях на седем или осем години, в градчето имаше един проповедник на име Джошуа Шекълс. Беше едър мъж с много дълга черна брада и гневни очи. В тях сякаш гореше огън. Не вярваше в спасението на душите. Ако извършиш дори един-едничък грях, попадаш в ада. Ако излъжеш дори само веднъж, пак попадаш в ада. Поглеждаше ме и викваше с гръмотевичния си глас: «Виж ме, момче!», и когато вдигах поглед към него, сякаш бях изправен пред планина, той ме посочваше с пръст и казваше: «Ще отидеш в ада, момче!» И аз му

вярвах, вярвах му. Преподобният Шекълс ме изпълваше със страх. В неговата Библия нямаше такова нещо като спасение на душата.“

После Вейл си спомни и друго. Първия път, когато се появи Рой. Аарон беше извън обсега на камерата, а Моли преглеждаше записките си. И внезапно вдигна поглед и зина. На стената зад гърба ѝ се появи сянка, една ръка покри нейната. „Той ще те излъже“, каза тих, странен глас. Тогава пред камерата изникна и лицето му. Това вече не беше Аарон. Промяната бе невероятна. Изглеждаше пет години по-възрастен, очите му бяха напрегнати, устните — стиснати. Внезапно ръката му стисна Моли за гърлото. „Не можеш да изкрещиш, така че въобще не се опитвай — каза той и се ухили. — Виждаш ли тази ръка? Само с едно движение мога да ти скърша врата.“

После Рой, без странния кентъкски акцент на Аарон, продължи с историята и подробностите вече бяха доста по-различни и вледеняващи от тези, които беше разказвало другото му его.

„Бяхме на онова място, наречено Гледката към източното дефиле. На най-високото. Една скала, която стърчи над билото и право надолу до дефилето има може би четири-петстотин стъпки. Отгоре се вижда всичко. Шекълс имаше навика да се качва там, стоеше на ръба и проповядваше. Ревеше с пълна сила за мъките в ада и ехото разнасяше думите му из дефилето. Често взимаше със себе си Аарон. Именно в един такъв ден се появих за първи път. Беше ми писнало. Шекълс повлече Аарон след себе си, изправи го на ръба и му посочи дефилето долу. Обясни му, че щял да пропадне в ада така, както би паднал в това дефиле. Сетне се разтърпка наоколо, сякаш се подготвяше за някоя от проповедите си. После наистина започна да крещи за ада, проклятията и така нататък, а цялата му омраза сякаш бе насочена към Аарон. Тогава ние с Аарон избягахме и се скрихме в близката горичка, Шекълс продължаваше да снове по ръба и да крещи колко порочен бил Аарон и как щял да отиде в ада. Промъкнах се зад гърба му. Беше адски лесно. Крещеше толкова силно, че дори не ме чу. Взех един откършен клон, доближих го и го бутнах в гърба. Падна право надолу. Фиууу! Не съм сигурен кога точно спря да проповядва и почна да крещи, но го наблюдавах как се удари в склона и се затъркаля. Гледката наистина си заслужаваше. Върху него — или по-точно върху това, което беше останало от него — се струпаха пръст и камънаци. Беше върховно! Пръстта направо го погребва на място.“

Трябваше да се сети, когато чу това за първи път. Трябваше да се сети...

Особено пък по-късно, когато Рой разказа за вечерта на убийството на епископ Рашмън.

„Аарон застана на вратата на спалнята и внезапно сякаш Божият пръст проникна в него, преобърна го и — бинго! — ето ме и мен. Сигурен бях, че ако не поемех нещата в свои ръце, той щеше да прецака всичко. Първоначално си помислих, че може и да се справи, но после реших да не рискувам. Изтичах по коридора и проверих вратата на кухнята. Беше отключена. Огледах се, за да съм сигурен, че няма никой, събух си маратонките, влязох, извадих кутия с мляко от хладилника и я изпих. Сърцето ми туптеше така силно, че се страхувах, че ще ми счупи някое ребро и ще изскочи. Отворих чекмеджето с ножовете и ги разгледах. Големият касапски нож беше идеален за целта. Щеше да е като да накълцам пуйка за Деня на благодарността. Беше остър като бръснач. Резнах се по показалеца и го засмуках, докато не спря да кърви. После тръгнах към спалнята. Гърмеше музика — беше си пуснал «Ода на радостта». Представих си го как стои в стаята и дирижира въображаемия оркестър. Трябвало е да стане шибан диригент, тогава можеше никога да не го срещнем. Както и да е, погледнах в стаята и видях, че е запалил свещи. Твърдеше, че така се прочиствал въздухът. Пръстенът му беше на масичката до леглото. Винаги го сваляше, преди да влезе в банята. Оставяше часовника си, който вероятно беше водоустойчив, но сваляше пръстена. Винаги ми се е струвало голяма тъпотия. Та стоеше си значи шибаният градски светец наред стаята, тресеше месата си и дирижираше въображаемия ангелски хор. Одата отиваше към своята кулминация и аз реших, че моментът е настъпил. Доближих се, взех пръстена и си го сложих. Негова шибана святост не виждаше нищо — ръцете му се вееха, очите му бяха затворени. Застанах зад него и го потупах по рамото с ножа. Той се обърна и очите му щяха да изскочат от орбитите. Разбра всичко адски бързо. Протегнах ръката си с пръстена и той се усмихна. Тогава посочих с ножа към земята и усмивката му се стопи. Той падна на колене, а аз завъртях ръката с пръстена под носа му. Той бавно се наведе напред, за да го целуне. Аз го дръпнах, замахнах с ножа и когато той вдигна очи към мен, насочих острието към гърлото му. Викнах «Прости ми, отче!», но му се смеех в

лицето, докато го казвах. Той малко се дръпна, така че първо го уцелих в рамото и едва не му отрязах ръката. Епископът изкрещя и вдигна ръце. Вдигна я и онази, разрязаната, не знам как. После продължих да го удрям с ножа, Най-накрая го ударих в гърдите. Съвършен удар. Влезе като по масло, а той просто изохка и падна назад. После трябваше да стъпя върху корема му, за да си измъкна ножа. Разрязах му гърлото. Не можех да спра. Сякаш бях спечелил безплатна игра на флипер. Навсякъде имаше кръв. Спомням си всеки разрез, който направих — всичките бяха великолепни. Трийсет и шест намушквания, дванайсет разрязвания и една великолепна ампутация. Преброих ги всичките.“

— О, да — полугласно каза Вейл. — Стемплър със сигурност може да разкаже някои истории, от които — как го беше казал Шекспир? — къдрите ти биха щръкнали като бодли на сплашен таралеж?

— Горедолу — отвърна Сен-Клер. — Въпросът е на кого говори? На Мартин? На Джейн? За кого оставя послания този сериен убиец?

— Стемплър никога не е бил сериен убиец — каза Стенър. — Не е избирал жертвите си случайно, покривал е следите си, не е вземал от местопрестъплението тъй наречените тотеми — искам да кажа трофеи.

Вейл кимна.

— Като разгледаме действията на Стемплър през последните десет години, разбираме, че всичките му жертви са хора, за които вярва, че са му сторили зло. Шекълс — тялото му така и не е било открито. Брат му и неговата приятелка — изглеждало е като нещастен случай. И така нататък.

— А после се появяват Рашмън, Питър Халоуей и Били Джордан — обади се Стенър. — Оттогава вече започва да оставя символи.

— Не е крил труповете и не е взимал трофеи — замислено повтори Флеърти. — Но всъщност някой е взел препарирания делфин на Линда Балфур. После катарамата на Алекс Линкълн. А и жертвите са оставени така, че да ги открият съвсем лесно. Има съществени разлики.

— Намекваш, че вече говорим за сериен убиец? — попита Сен-Клер.

— Доставя му удоволствие — предположи Стенър. — Аарон или Рой, който и да е, е убивал поради лични причини. Ярост, отмъщение, отплата за минали страдания. Новият убива с мотиви заради удоволствието от самото убийство.

— Мотивът е осигурен от Стемплър — каза Флеърти.

— Не мислиш ли, че и Рой изпитва удоволствие? — попита Вейл. — Определено му беше приятно да описва убийствата.

— Но имаше специфичен мотив за всяка жертва — каза Сен-Клер.

— Последните две отговарят на условието — каза Флеърти.

— Но на неговото условие, а не на този новия — обади се Джейн.

— Може би това означава, че разполагаме с касапин, който обича да коли, в комбинация със Стемплър, който обича да мотивира касапина — каза Сен-Клер.

— А може и да не е така. Може да е някой, който подражава на Стемплър. Моли бе събрала отделни моменти от разговорите им в една видеокасета. Единствено тя бе показана в кабинета на Шоут. Дватамата с Джейн я видяхме.

— Трудно бих могла да я забравя — обади се тя.

— Касетата отиде в архива. Много е вероятно някой да е попаднал на нея и да е решил да повтори фиестата.

Сен-Клер въздъхна.

— Очертава ми се още една разходка до склада.

— Предполагам, че рано или късно мистър Хикс ще поеме по собствен път — каза Вейл.

— Не знам — каза Джейн. — Да не забравяме, че в списъка на Стемплър вероятно има още набелязани жертви...

— Какво имаш предвид? — попита Флеърти.

— Има предвид, че той сигурно ще се насочи към останалите участници в процеса — тихо отвърна Стенър. — Джейн, Мартин, Шоут...

— Не забравяй себе си — обади се Вейл. — Беше важен свидетел.

— Въпросът е кой е следващият — резюмира Сен-Клер.

— И къде — допълни Флеърти.

— Как успява да намери всичките тези хора? — зачуди се Джейн. — Гидеон, Илинойс? Не знам какво си, Мисури? Как успява да ги проследи?

— И ако Стемплър е замесен, как, по дяволите, го прави? — каза Флеърти.

— Е, може късметът ни да проработи — намеси се Сен-Клер. — Може онези в Сент Луис да разрешат случая преди убиецът да е тръгнал за насам.

— Не разчитай на това — каза Вейл. — Трябва да действваме така, сякаш е вече тук.

Ръката на Джейн леко докосна неговата и той я стисна успокояващо.

— Още си спомням как скочи от свидетелската скамейка и се хвърли към мен — каза тя. — Очите му. В мига, преди да ме сграбчи, видях очите му и...

— И какво? — попита Вейл. — Какво видя?

— За миг те станаха червени. Сякаш се изпълниха с кръв. Никога не съм виждала такава омраза и злоба. Все още ги сънувам.

Внезапно Вейл загуби интерес към разговора. Погледът му се съсредоточи върху чашката за кафе, а мислите му се отнесоха към Линда и Алекс, момчетата от олтара и епископ Рашмън. Всички бяха приятели на Стемплър и той се бе обърнал срещу тях. Вейл също беше негов приятел по време на процеса и бе сигурен, че цялата тази лудост е насочена към него. Отново си спомни онези думи.

„Да предположим, че никога не е имало Аарон.“

Вече бе съвсем сигурен, че Стемплър не се беше шегувал. И ако бе успял да измами всички тях по време на процеса, значи бе достатъчно умен да успее да дирижира убийствата и от строго охраняваната си стая в Дейзиленд.

Трябваше да бъде спрян. И докато самият Стемплър бе зад дебелите стени на Дейзиленд, трябваше да съсредоточат вниманието си към неговия съучастник. Да го хванат, да го обърнат срещу Стемплър и да свършат с това веднъж завинаги.

А Вейл бе сигурен, че съучастникът е наблизо.

Защото никъде другаде не бяха останали набелязани жертви.

22.

Вейл набра номера от телефона в колата.

— Пол Рейни — чу се от другата страна.

— Вейл се обажда. Къде е той, Пол?

— Ами, въ... не мога да...

— Не можеш да го намериш, нали? Както не можа и снощи.

— Не се впрягай, Марти. Дарби не знае, че искаш да го арестуваш. Сигурно е на лов или на риба. Напоследък доста му се струпа на главата.

— Както и на жена му — отрязва го Вейл. — Много си великодушен за човек, който държи заповед за арест в джоба си и клиентът му е избягал.

— Не е избягал, по дяволите!

— Както и да е, Пол. Пускам шерифа по следите му.

— Дай ми още четири часа, Марти. Ще ти го доведе до обяд.

— Защо са ти четири часа? Какъв вариант ще избереш? Майка му го насилвала сексуално и сега си го е изкарал на жена си или пък се е страхувал благоверната да не му кльцне оная работа, защото се размотавал с Попи Палмър? Като Менендес или като Боби?

— По дяволите, Мартин!

— Стига, Пол, не ми се преструвай, познавам те от доста време. Ще намерим твоя човек. Плюс Попи Палмър. И забрави за сделката. Ще го сгацим. До чуване.

Вейл затвори и погледна Сен-Клер и Стенър.

— Момчета, работата е ясна. Дарби е изчезнал. Направо чувах как Рейни се поти от другата страна.

Сен-Клер скръсти ръце и се загледа през прозореца.

— Искам заповед за обиск на цялата ферма — каза Стенър. — Проверяваме летищата, автобусите, колите под наем, влаковете. Засега няма резултат.

— Предполагаш, че ще се опита да я пречука, нали? — попита Сен-Клер. Когато Стенър кимна, той продължи: — Очевидно вече се е

заел със задачата.

— А и си мисли, че се е откачил от кукичката — допълни Стенър.

— Освен ако Рейни не го е скрил някъде и не обмислят стратегията.

Вейл поклати глава.

— Не мисля, че Рейни знае къде е. Прие да сътрудничи и ако оплеска нещата, може да бъде изхвърлен от бизнеса. А делото не е чак толкова важно за него, че да рискува по този начин. Вероятно е решил, че имаме и други доказателства освен касетката, и се е досетил, че онзи го мотае. След като ме оставите на летището, тръгвайте по следата.

— Да — измърмори Харви. — Вече е почти осем и трийсет. Изгубихме половин ден.

Беше съвсем плешив, а на черепа му бе татуиран гуцер, чийто език докосваше слепоочието му. Хавайската риза без ръкави разкриваше внушителни бицепси, украсени с още няколко впечатляващи татуировки. Дебел кожен колан придържаше панталоните му точно под пъпа, а усмивката му разкриваше липсата на един преден зъб и наличието на поне един златен. Ровеше из някакви кашони зад бара.

В десет сутринта заведението миришеше на цигарен дим, застояла пот и вкисната бира. Подът бе покрит с фасове, смачкани хартиени салфетки и прах. Стенър извади картата си.

— Аз съм майор Стенър от канцеларията на окръжния прокурор. Това е лейтенант Сен-Клер.

— Майор? Лейтенант? Значи работата е сериозна, а? — ухили се мъжът.

— Тук ли е управителят?

— Ето ме. Майк Тарджис.

Той протегна огромната си ръка.

— Търсите Попи, а? Казах на вашите хора всичко, дето знам. Онзи ден напусна работа. Даже не дойде дотук, а звънна по телефона.

— По кое време беше това?

— Не знам... Един, може би един и петнайсет.

— Имаше ли да взима някакви пари?

— Да. За три дни.

— Значи е бързала толкова, че дори не си е взела надницата за три дни?

Тарджис сви рамене, но не отговори.

— Има ли кола? — попита Стенър.

— Как мислите? Печели три-четири бона месечно от бакшиши плюс стотачка на ден от заведението. Тя е голямата ми атракция, мистър. Кара червен мустанг, модел 92-ра.

— Знаете ли номера на колата?

Тарджис се ухили.

— Не. И номера на шасито не знам.

— А знаете ли къде живее?

— Разбира се. Феъруей, от другата страна на игрището за голф. На две мили оттук. Става въпрос за оня Дарби, нали?

— Имате ли да ни кажете нещо по въпроса? — попита Стенър.

— Само това, дето го чета във вестниците, ако може да им се вярва.

— А вие не вярвате ли?

— Остава да повярвам в тия дрънканици.

— Но не знаете нещо повече, нали?

— О, не.

— Попи говореше ли за това?

— Майтапите ли се? — Той се наведе над бара и сниши глас, макар в заведението да бяха само тримата. — Беше доста изплашена.

— От какво?

— От всичко — от ченгетата, от вас, от Големия Джим.

— Така ли наричате Дарби? Големия Джим?

— Тя му викаше така. Да не мислите, че ще му викам Големия Джим, като оставя един долар бакшиш след четиричасов запой?! Но знаеш ли ги жените? Попи не беше глупава, а и имаше готино тяло, като онази Мишел... Как ѝ беше фамилията?

— Пфайфър? — предложи Стенър.

— Не бе, другата. Певицата.

— Филипс — каза Сен-Клер.

— Именно — кимна Тарджис.

— Споменавала ли е сестра си преди? — попита Стенър.

— Тъ, може би веднъж или два пъти.

— Значи не знаете дали наистина са били близки?

— Нищо не знам. Хич не ме е грижа за сестра й. Имам си достатъчно проблеми вкъщи.

— Благодаря, мистър Тарджис — каза Стенър, подавайки му визитката си. — Ако си спомните нещо, звъннете ни.

— Май е сгазила лука, а?

— Просто искаме да поговорим с нея.

— Мислех, че вече сте говорили.

— Забравихме някои подробности. Ако случайно се чуете, ще й дадете това име и телефона, нали?

— Няма да звънне. В занаята съм от двайсет години и мога да позная кога някоя мацка се чупи завинаги.

— Може да реши да прибере трите стотачки, които й дължите.

Той поклати глава, извади някакъв парцал изпод тезгяха и избърса прахта върху плота.

— А бе всъщност тя мина да си ги вземе. Спря отпред и после отпраши с пълна сила.

— Да не ви каза, че ще кара чак до Тексъркана?

— Така предположих.

— Е, благодаря.

— Няма защо. Минете пак някой път. Заведението черпи.

— Мерси, Майк.

Когато излязоха навън, Сен-Клер каза:

— Пандизчия.

— Как разбра?

— Аз си знам как. Знам дори коя е Мишел Филипс.

— „Мамас Енд Дъ Папас“ — каза Стенър, отваряйки предната врата на колата. И когато Сен-Клер го погледна учудено, добави: — И аз съм бил млад, Харви.

После се качиха в колата и се насочиха към фермата на Дарби.

Хеликоптерът изви над главната магистрала и се спусна към Дейзиленд. Отвисоко градчето изглеждаше малко, спретнато, заобиколено от стари викториански къщи, скрити сред дъбове и брястове. Хеликоптерът се насочи на север от града, къщите намаляха, дърветата се разрешиха и внезапно отпред се показа четириъгълната сграда на Института за душевно здраве „Стивънсън“, оградена от

висок жив плет и внушителна тухлена стена. Две нови крила допълваха старите постройките. По моравата пъплеха дребни човешки фигурки. Вейл си спомни предишното си посещение тук — условията на максимална сигурност, огромните стъклени зарешетени прозорци, пазачите. Това беше домът на Стемплър за последните десет години.

От широкия прозорец на старата постройка един мъж, облечен в панталони с цвят като и тъмносиня риза на пазач, наблюдаваше хеликоптера. Беше с приятен външен вид, мускулесто тяло и сини очи. Русата му коса бе късо подстригана, беше гладко обръснат и ухаеше на одеколон. На устните му играеше лека усмивка. Цялото му внимание бе насочено към хеликоптера, докато той извиваше над дърветата и след малко изчезна от погледа му.

— Добре дошъл, мистър Вейл — тихо каза мъжът и усмивката му се разшири.

— Каза ли нещо, Рей? — чу се глас откъм залата.

— Не, Ралф, просто си мърморя — отвърна той с кадифения си глас и седна зад работната маса, за да продължи заниманията си.

Докато хеликоптерът се спускаше над голямото футболно игрище край института, един черен кадилак се приближи по покрития с чакъл път и паркира съвсем наблизо.

Машината се приземи меко и вдигна облачета прах от земята.

— Майсторско кацане, Сидни — отбеляза Вейл, откопчавайки предпазния колан.

— Всеки път го казваш — отвърна пилотът.

Шофьорът на лимузината беше мъж на около трийсет години, облечен със зеленикави панталони и тъмносиня риза. Не приличаше на пазач, но се оказа, че е точно такъв.

— Аз съм Тони — обяви той, докато отваряше задната врата на лимузината. — Ще ви закарам до Дейзи.

— До Дейзи?

— Да де — отвърна Тони, придържайки вратата. — За по-кратко.

— Пътят им отне пет минути. Огромните метални врати пред комплекса се отвориха и после се затвориха зад тях. Колата пое по широка алея, оградена от половинметров жив плет. Вейл почувства нарастващо притеснение. Дали подсъзнателно, като всеки нормален човек, не се страхуваше, че може да го затворят тук? Или, което бе по-

вероятно, не желаше да се изправи очи в очи с изолираните от света пациенти, населяващи Дейзи?

Шана Парвър искаше да събере колкото се може повече информация преди самото дело. Беше убедена, че Стодард не иска процес, а Венъбъл търси най-изгодна позиция за евентуална сделка.

Проблемът на самата Джейн Венъбъл бе, че ѝ се налагаше да защитава клиент, който сякаш не искаше да бъде защитаван. Първата стъпка бе да накара Едит Стодард да се откаже от признанието си. Предстоящият разговор с Шана Парвър можеше да се окаже полезен за още по-пълната реабилитация на обвиняемата.

Двете имаха няколко минути насаме, преди Шана Парвър да пристигне. Едит Стодард бе доведена в стаята за разпити от жена-пазач, която остана пред вратата отвън. Лицето на Стодард беше бледо, почти сивкаво, а очите ѝ бяха потънали в дълбоки тъмни кръгове. Бе облечена с безформена синя рокля без колан и бели гуменки. Косата ѝ бе разрошена.

— Как си тази сутрин? — попита Венъбъл.

— Не съм сигурна — тихо отвърна Стодард.

— Разговорът няма да продължи дълго — каза Венъбъл. — Просто една формалност.

— Кога ще свърши всичко това? Кога ще направите сделката, за която говорихте, каквато и да е тя?

— Този разговор е част от нея, Едит. Бих искала да направим добро впечатление днес. Това би ми помогнало по-късно при защитата. Стодард унило поклати глава.

— Виж, Едит, тя ще ти задава много въпроси за оръжието. Не те питам къде си го загубила или дали въобще си го загубила, но когато тя поиска да узнае повече за него, бъди неопределена. Освен това ще те пита къде си била вечерта, когато е бил убит Делъни. Просто запомни, че колкото по-малко знае Шана Парвър, толкова по-добре за нас.

— Защо просто не ѝ кажете... защо просто не направите онова, за което говорихте... Как го наричате?

— Договореност между защитата и обвинението.

— Направете го днес. Моля ви, нека приключим с всичко това.

— Имай ми доверие, Едит. Искам да подготвя нещата както трябва.

— Не издържам повече.

— Напълно те разбирам. Но, моля те, нека и аз да свърша работата си. Нали?

Раменете на Стодард се отпуснаха. Тя дълбоко си пое дъх.

— Добре — каза Венъбъл. — Всичко ще бъде наред.

Шана Парвър пристигна след няколко минути, придружена от стенографката — висока, приятна жена на име Шарин Хемпстед. Размениха си любезни поздравии, след което Хемпстед предложи кафе и всички, с изключение на Стодард, приеха. Венъбъл и клиентката й седнаха срещу Парвър, която остави една голяма чанта на пода и отвори куфарчето си. Извади отвътре тефтер, куп листа, няколко молива и малко касетофонче, и ги постави пред себе си. Мисис Хемпстед донесе кафето, седна отстрани на масата, пригответи се и зачака.

— Готови ли сме? — любезно попита Шана.

— Да започваме — каза Венъбъл.

— Бих искала да отбележа за протокола — започна Парвър, — че това е официален разпит на мисис Едит Стодард, обвинена в предумишлено убийство на мистър Джон Делъни на 10 февруари 1994 година в град Чикаго. Аз съм Шана Парвър и представлявам окръжния прокурор на съдебен окръг Кук. Присъстват още мис Джейн Венъбъл, представляваща мисис Стодард, и Шарин Хемпстед, служител в съда на окръг Кук, която ще документира тази среща. Разпитът се провежда в сградата на окръжния съд на 16 февруари 1994 година и започва в 9:00 часа. Мисис Стодард, възразявате ли да записваме нашия разговор на лента?

Стодард погледна Джейн Венъбъл.

— Нямаме възражения — отвърна Венъбъл.

— Добре. Моля, кажете пълното си име.

— Едит Хобс Стодард.

— Омъжена ли сте?

— Да.

— Как се казва съпругът ви?

— Чарлс. Чарлс Стодард.

— От колко време сте женени?

- Двайсет и шест години.
- И къде живеете?
- „Магнолия“ 1856.
- Имате ли деца?
- Имам дъщеря, Анжелика.
- Колко е годишна тя?
- Двайсет и една.
- С вас ли живее?
- Тя учи в университета. Живее в общежитията, но има стая и у дома.
- За университета на Чикаго ли става въпрос, или за университета на Илинойс?
- Чикаго. Тя е в началните курсове.
- И вие я подпомагате?
- Има малка стипендия, с която покрива част от разходите си, но аз, ние, плащаме за стаята ѝ и останалото.
- Колко е това месечно?
- Петстотин долара. Даваме ѝ петстотин долара месечно.
- И плащате на медицинска сестра, която да се грижи за съпруга ви постоянно?
- Не е сестра. Имаме домашна помощница, която се грижи за Чарли, готви, чисти.
- Отделни спални ли имате, мисис Стодард?
- Това какво общо има? — попита Венъбъл.
- Просто питам — спокойно отвърна Парвър.
- Стаите ни са свързани — каза Стодард уморено. — Нощем оставям вратата отворена — в случай, че той има нужда от нещо.
- Работите в „Делъни Ентърпрайзис“ в Ашленд, така ли е?
- Работех — отвърна Стодард.
- И колко време ви е необходимо — беше необходимо — да стигате до работата си всеки ден?
- Около трийсет минути. Зависи от движението по улиците.
- Шофирате ли?
- Да.
- Колко години работихте при мистър Делъни?
- Шестнайсет.
- И бяхте негова лична секретарка?

- Да.
- Колко време прекарахте на този пост?
- Девет години.
- Докато работехте като лична секретарка на мистър Делъни, налагало ли ви се е да ходите в апартамента му на Астър Стрийт?
- Да.
- Често ли?
- Да. Той обичаше да работи там, далеч от шума в офиса. Често му носех документи, писма за подпис и други книжа.
- А имахте ли ключ за този апартамент?
- Венъбъл отвори уста, после размисли и не каза нищо.
- Да.
- Къде е този ключ сега?
- Ами, въ, трябва да е на моя ключодържател.
- А той къде е?
- Взеха го, когато ме арестуваха.
- Значи ключът сега трябва да е в полицията?
- Да.
- Мисис Стодарт, искам да ви попитам за оръжието. Притежавате револвер, нали?
- Да.
- Какъв калибър?
- 38-и.
- Модел?
- „Смит Енд Уесън“.
- Имате предвид „Смит Енд Уесън“?
- Да.
- Откъде се сдобихте с този револвер?
- От магазина „Сарджънт Йорк“ на Уобаш.
- Спомняте ли си кога си го купихте?
- Преди около месец. Не си спомням точния ден.
- Колко платихте за него?
- Сто трийсет и пет долара.
- Защо си купихте револвер?
- За защита.
- През цялото време ли го носехте със себе си? Пауза.
- Да.

— Не ми изглеждате съвсем сигурна, мисис Стодард.

— Просто се опитвах да си спомня дали понякога не го оставях вкъщи... Но не, не мисля.

— Къде го носехте?

— Току-що ви казах — навсякъде.

— Не ме разбрахте. Имам предвид къде го държахте, когато бяхте навън.

— В чантичката си.

— А когато бяхте в офиса?

— В средното чекмедже на бюрото си. Заклучвах го.

— А нощем?

— Под дюшека.

— В спалнята?

— Да.

— Къде е това оръжие сега?

— Аз... загубих го.

— Как? Момент. Ако сте го носили в чантичката си, заключвали сте го в чекмеджето и нощем сте го поставяли под дюшека си, как го загубихте? Съществува ли вероятност някой да го е откраднал от бюрото ви в работно време?

— Не мисля... Може би.

— Тогава какво се е случило с револвера?

— Ами... сигурно е изпаднал от чантичката ми.

— След като застреляхте Делъни ли стана това?

— Възразявам — обади се Венъбъл. — Няма доказателство, че...

— Разполагаме с признанията на мисис Стодард.

— Които, както добре ви е известно, тя оттегли. Направила ги е в състояние на стрес, емоционално разстройство...

— След убийството на Делъни ли загубихте револвера, мисис Стодард? — попита Парвър, прекъсвайки Венъбъл.

— Въпросът все още не ми харесва. Бих предпочела да я попитате кога го е загубила.

— Добре, мисис Стодард, кога загубихте револвера?

— Не съм сигурна. Разбрах, че го няма, когато се прибрах след работа в четвъртък вечерта.

— Това е вечерта, когато е бил убит Делъни, нали така? — Парвър погледна Венъбъл и вдигна вежди.

— Да — отвърна Стодард.
— Мисис Стодард, знаехте ли нещо за оръжията, когато купихте този „Смит Енд Уесън“, 38-и калибър?
— Не.
— Взимахте ли уроци?
— Да, точно така, взимах уроци.
— За да се научите да го използвате, нали?
— Да.
— И къде взимахте тези уроци?
— На Пършинг Стрийт, в „Дъ Шуутинг Клъб“.
— Колко добър стрелец станавате, мисис Стодард?
— Моля, перифразирайте въпроса си, мис Парвър — обади се Венъбъл. — Въпросът е доста относителен.
— В какъв смисъл?
— Мисис Стодард вече обясни, че не е знаела нищо за оръжията. Няма как да направи сравнение.
— Мисис Стодард, престанахте ли да взимате уроци?
— Да.
— Защо?
— Инструкторът ми каза, че вече съм достатъчно добра.
— Във всичко, така ли? Зареждане, почистване, стрелба?
— Да.
— И вече бяхте достатъчно добра, за да няма нужда да продължавате с уроците, това ли искате да кажете?
— Да.
— Инструкторът беше ли убеден, че нямате нужда от по-нататъшни уроци?
— Да.
— Купихте ли си патрони заедно с револвера?
— Да.
— Помните ли колко патрона купихте?
— Две кутии.
— Колко патрона има в кутия?
— Петдесет.
— Винаги ли държахте оръжието заредено?
— Да.
— Колко патрона побира то?

— Шест.

— А къде държите останалите?

— На полицата в килера в спалнята ми.

— А този килер заключен ли е?

— Не. Защо да...

Венъбъл леко постави ръка върху ръката на Стодард и кимна, но Парвър така или иначе реши да игнорира казаното. Отвори куфарчето си и извади сив лист хартия, прегънат на две. Разгъна го и го постави на масата пред Стодард.

— Мисис Стодард, това е мишена, която получихме от „Дъ Шуутинг Клъб“. Оставили сте я след последния си урок и те са я запазили. Предполагали са, че от време на време ще се връщате да стреляте и че може би ще искате да си я задържите.

Венъбъл разгледа мишената. Беше черен човешки силует на бял фон. Имаше шест дупки от куршуми, всичките в областта на сърцето.

— Разпознавате ли мишената, мисис Стодард?

— Може да е на всекиго — отрязва я Венъбъл. — Всички мишени си приличат.

— Но не всички имат името на клиента ви и датата в долния край — каза Парвър и посочи написаното в единия ъгъл. — Това е традиционният начин за записване в клуба.

— Тогава предполагам, че е моя — обади се Стодард.

— Стреляно е от 20 метра, мисис Стодард. Доста сте добра.

Едит Стодард не отговори веднага. След известно колебание сви рамене и каза:

— Повечето от хората там са добри стрелци.

— Каква чантичка носите, мисис Стодард?

— Съвсем нормална. От „Луис Витон“.

— От онези, които са приблизително два̀йсет на петна̀йсет сантиметра, нали? — попита Парвър, очертавайки въображаем четириъ̀гълник във въздуха.

— Ами, да.

— И какво слагате в нея обикновено?

— Каква връзка има това? — попита Венъбъл.

Шана се наведе, вдигна голямата си кожена чанта и я постави върху масата.

— Това е моята манта, мисис Стодард — каза тя и се засмя. — Както сама можете да видите, в нея има всичко, освен може би пълното издание на Енциклопедия Британика.

Чертите на Едит Стодард се смекчиха и по лицето ѝ пропълзя нещо като усмивка.

— Вашата чантичка беше ли натъпкана по същия начин?

Стодард цъкна с език.

— Не мога да си представя да нося толкова много неща.

— Значи вашата чантичка обикновено съдържа малко вещи, така ли?

— Да. Портмонето ми, ключовете, носни кърпички. Понякога слагам по някоя книжка за четене.

— Мисис Стодард, имате ли представа колко тежеше револверът ви?

— Не.

Парвър прегледа бележките си.

— Петстотин и двадесет грама — каза тя. — Достатъчно, за да се усеща в тази малка и полупразна чантичка, не сте ли съгласна?

— Ами, така е... — отвърна Стодард предпазливо.

— Този револвер е бил за ваша защита, нали така казахте?

— Да.

— Тогава не е ли естествено да усещате неговата тежест и да знаете, че е там и че можете да разчитате на него?

— Възраavam — каза Венъбъл. — Тя е носила този револвер три седмици. Достатъчно време, за да свикне с тежестта му и да престане да му обръща внимание.

— Аха. Добре, мисис Стодард, вие казахте, че сте слагали оръжието в чекмеджето си и сте го заключвали. Спомняте ли си последния път, когато го поставихте там?

— Е, хайде, колега, тя е била разстроена и...

— Мисис Стодард, кога ви беше съобщено, че напускате работа? — каза Парвър, прекъсвайки Венъбъл.

— В четвъртък.

— Преди това не го ли знаехте?

— Нямаше официално съобщение.

— Не това беше въпросът ми. Преди четвъртъка знаехте ли, че ще бъдете заменена?

— Носеха се слухове. Винаги има слухове.

— И кога за пръв път чухте тези слухове?

— Знаете как е с клюките. Не си спомняш кога си чул нещо за пръв път. Дори не си спомням кой пръв ми го каза.

— Доста време ли се носеха тези слухове?

— Тя току-що ви каза, че не знае кога ги е чула за пръв път — намеси се Венъбъл. — Става въпрос за нещо несъществуващо...

— Напротив, мис Венъбъл, съществено е. Някои от работещите във фирмата казват, че още около Коледа се е знаело, че Делъни има намерение да замени мисис Стодард. Това са два месеца.

— Съветвам моята клиентка да не отговаря на повече въпроси, свързани с това, което може би е чула, откъде може би го е чула и от кого може би го е чула. Тя вече ви каза, че го е научила от Делъни в четвъртък сутринта. Именно от този момент това се е превърнало във факт за нея.

— Мисис Стодард, когато в четвъртък сутринта Делъни ви каза, че ви заменя, каква беше първата ви реакция?

— Бях... бях шокирана и, да, малко ядосана... разстроена. Объркана.

— Объркана?

— Исках да знам защо. А той каза само: „Едит, време е за промяна“. Целият ми живот... всичко изведнъж се обърна с главата надолу, просто защото беше време за промяна. Да, бях разстроена, объркана и ядосана.

— Кога за последен път видяхте Делъни?

— Той ми каза, че ще получа заплата за две седмици и че мога да събера нещата си до петък. Мисля, че го видях за последен път, когато отиваше на обяд в четвъртък.

— В деня, в който е бил убит?

— Да.

— А петък беше последният ви ден на работа?

— Да. Предполагам, че моята заместничка е трябвало да изучи задълженията си през уикенда и в понеделник сутринта да е напълно готова. — Тя млъкна за миг и погледна ръцете си върху масата. — Съжалявам, не трябваше да го казвам. Сигурна съм, че се е подготвяла за работата с мистър Делъни седмици, може би дори месеци.

— И така, кога за последен път заключихте револвера в чекмеджето си?

— Предполагам, че е било в сряда.

— Значи в четвъртък сте го носили в чантичката си?

— Възраждавам. Тя вече каза, че не си спомня. Само предполага, че е било в сряда.

— Значи не си спомняте дали оръжието е било във вас в четвъртък?

— Точно това беше отговорът ѝ, мис Парвър.

— Просто искам да разберем кога е загубила револвера си.

— Беше в четвъртък — внезапно каза Стодард. — Спомням си как го сложих в чантичката си в четвъртък, когато излязох от къщи. Оттам нататък не си спомням какво точно направих с него. Беше доста объркан ден. Непрекъснато идваха хора и ми казваха колко съжаляват и прочее.

— Нека повторим казаното досега. Купихте си револвер, ходехте на уроци, научихте се да стреляте... — Парвър посочи разгънатата на масата мишена. — ... И го носехте в чантичката си. Когато бяхте в офиса, го заключвахте в чекмеджето си, а вкъщи го слагате под дюшека. Спомняте си, че сте го видели за последен път в четвъртък, когато сте го сложили в чантичката си, преди да излезете от къщи. После сте отишли в офиса, Делъни ви е повикал и ви е уволнил. И не си спомняте нищо повече за оръжието. Правилно ли съм разбрала?

— Да.

— Добре. Нека се върнем към този четвъртък. Кажете ми какво правихте през деня — от сутринта до вечерта, когато си легнахте.

— След като мистър Делъни ми каза... ме запозна с новите обстоятелства, аз излязох навън. Зад сградата има малка поляна. Хората обядват там, излизат да пушат и така нататък, нали разбирате? Просто едно приятно място за почивка. Седнах отвън за малко. Не знам колко съм седяла там. Не съм сигурна, но може би плаках. За мен това наистина беше голям шок — да разбере най-сетне, че слуховете са били истина... Опитвах се да превъзмогна болката...

— Извинявайте, мисис Стодард, не искам да ви прекъсвам, но току-що казахте: „Беше голям шок — да разбере най-сетне, че слуховете са били истина.“ Значи сте им обръщали внимание?

— Възраждавам — обади се Венъбъл. — Това е ваше заключение.

— Не е мое заключение — спокойно отвърна Парвър. — Тя призна, че е чула слуховете...

— Не е признавала нищо!

Парвър се обърна към Едит Стодард.

— Чували сте тези слухове, нали?

— Можеш да не отговаряш на този въпрос — каза Венъбъл.

— Аз... аз... — поколеба се Стодард.

— Добре — меко каза Парвър. — Продължаваме. Казахте, че сте се опитвали да превъзмогнете болката?

Стодард се размърда нервно и облиза устни.

— Ами, разбирате ли, опитвах се да... нали знаете, плащам на домашна помощница да се грижи за Чарли, а дъщеря ми е в университета и живее там и аз... не знам колко време прекарах там. Идваха някои от колегите и ми казваха колко съжаляват. Накрая просто не можех повече и се върнах вътре, качих се в стаята си и започнах да събирам нещата си в една кутия. Една от жените седеше там, мистър Делъни й бе наредил да седи край мен, докато събирам нещата си... за да не открадна нещо, предполагам. Всъщност не държах много лични вещи в бюрото си.

— Държахте ли лични вещи в онова чекмедже, което обикновено заключвахте?

— Не, там държах дискети от компютъра и някои секретни документи на мистър Делъни.

— Но го проверихте, нали?

— Да.

— Револверът вътре ли беше?

— Ами аз...

— Вече говорихме за това — каза Венъбъл. — Тя обясни, че не си спомня къде...

— Разбирам. Но е събирала личните си вещи, проверила е в това чекмедже и ако револверът е бил вътре, тя е щяла да го вземе, защото той е лична вещ. Не е ли така, мисис Стодард?

— Тя казва, че не си спомня!

— Не може ли сама да отговори на въпроса, моля? Мисис Стодард, взехте ли каквото и да е от това чекмедже?

— Не си спомня — натърти Венъбъл.

— Добре тогава, какво взехте от бюрото?

— Грим. Една писалка „Монблан“, която ми беше коледен подарък. И още... снимки на семейството ми. Речник. Не мога да...

Стодарт безпомощно погледна Венъбъл и поклати глава. Ръцете ѝ трепереха. Венъбъл разбра, че клиентката ѝ е на път да загуби самообладание.

— Не можем ли просто да продължим, Шана? — каза тя. — Това, което е прибрала от бюрото, наистина няма кой знае какво значение. Очевидно е била разстроена...

Парвър изключи касетофончето.

— Искате ли почивка? — попита тя.

— Искам да свършим с всичко това — прошепна Едит Стодарт.

Парвър отново натисна бутона за запис.

— Излязох от офиса рано. Около обяд. Известно време карах наоколо. Стигнах до Гранд Парк и седнах за малко край фонтана.

— За фонтана Грейт Лейкс ли става дума?

— Бъкингам.

— Значи седнахте край фонтана Бъкингам да обмислите нещата?

— Опитах се. Всъщност просто си седях и гледах езерото.

— Къде паркирахте?

— На паркинга до Института по изкуствата.

— Възможно ли е някой да е разбил колата ви, докато сте били край фонтана?

— Никой не е разбивал колата ми. Беше заключена.

— Колко дълго стояхте в парка?

— Не знам. След известно време ми стана студено и си тръгнах. Един час, може би.

— После какво?

— Отидох до един магазин и купих на Ейнджъл чанта.

— Ейнджъл? Така ли наричате дъщеря си?

Тя кимна.

— Купих ѝ една от онези платнени раници, за да носи учебниците си. Спомних си, че ми се беше оплакала от старата и казваше, че има нужда от нова, така че когато влязох в магазина, за да се стопля, се сетих и ѝ купих една. Дванайсет долара.

— Раницата струваше дванайсет долара?

— Аха. И към четири часа влязох в лабораторията на Елис Стрийт — Ейнджъл всеки четвъртък има занятия там — и я изчаках.

После двете отидохме в заведението от другата страна на улицата, пихме кафе, аз ѝ дадох раницата и после... ѝ казах какво се беше случило и тя... тя много се разстрои...

Гласът на Стодард потрепна и тя сведе поглед към скута си. Парвър отново изключи касетофончето, бръкна в претъпканата си чанта, извади пакетче хартиени кърпички и ги подаде на Стодард.

— Благодаря.

Тя избърса очите си, издуха носа си, после се изправи в стола и кимна. Парвър натисна бутона за запис.

— Разбирате ли, тя получава стипендия, но това не е достатъчно, за да... Учи се доста добре и я чака добро бъдеще... и когато ѝ казах това, се ядоса и... и си тръгнахме, а аз я откарах до вкъщи. Тя плака през цялото време. Беше много разстроена. Не искаше да вижда никой от приятелите си. Затова ѝ предложих да прекара нощта у дома.

— Има ли си собствена стая?

— Да. Не казах на Чарли същия ден, защото не се чувстваше много добре и... о, какъв смисъл имаше? Защо да го мъча допълнително? Домашната помощница вече го беше нахранила. Ние не бяхме гладни. Той вече бе задрямал, така че закарах Алис до автобусната спирка. Беше към пет и половина...

— Алис домашната помощница ли е?

— Да. Алис Хайтауър. При нас е от отдавна. После се прибрах. Ейнджъл вече беше заспала, затова реших да не я притеснявам и слязох във всекидневната. Сипах си питие и включих телевизора, но без звук. Бях изтощена. Малко след като съм седнала, съм задрямала.

— По кое време беше това?

Тя вдигна рамене.

— Шест, шест и нещо. Беше тъмно.

— И кога се събудихте?

— Не знам. Не обърнах внимание. Трябва да е било към десет — десет и половина. По телевизията течеше шоуто на Дайън Сойер. Изключих телевизора, качих се горе и събудих Анжелика, за да се съблече. Беше заспала облечена. После и аз си легнах.

— Значи горе-долу между шест и десет и половина Чарли е спял в стаята си, Анжелика в своята, а вие във всекидневната? Правилно ли съм ви разбрала?

Едит Стодард кимна.

— И нямате свидетел за това?

— Не.

— Никой ли не звънна по телефона? Поне за да ви каже, че съжaliaва за случилото се в службата?

— Не.

— Никой ли не потърси Анжелика?

— Не.

Стодард погледна Джейн Венъбъл, но тя беше заета да си води бележки в тефтерчето.

— Значи съпругът и дъщеря ви не могат да свидетелстват за действията ви в този период — имам предвид между шест и десет и половина?

Стодард я погледна и лицето ѝ потъмня.

— Не ги намесвайте в това — каза тя остро. — Те не знаят нищо! После отново погледна Венъбъл. Устните ѝ трепереха.

— Казах ви...

— Достатъчно за днес — каза Венъбъл. — Съветвам клиентката ми да спре с отговорите си.

— Имам още няколко...

Венъбъл плесна с длан върху масата и погледът ѝ прескочи между Стодард и Парвър.

— Достатъчно — каза тя. — Вече ви разказа за оръжието и за това къде е била същата вечер. Това е всичко, което може да ви каже засега.

— Имам само още един въпрос — настоя Парвър.

— Побързайте — рязко отвърна Венъбъл.

— Кога за пръв път чухте, че Делъни е мъртъв? — тихо попита Парвър.

Стодард се поколеба, после каза:

— Чух го по радиото, докато отивах към офиса.

Сърцето на Парвър подскочи. Тя прерови бележките пред себе си.

— Бих искала да ви прочета пасаж от записките на лейтенант Джонсън от деня, в който ви е разпитвал за пръв път в офиса. Цитирам: „Мисис Стодард, личната секретарка на Делъни, очевидно беше много разстроена от смъртта му и се беше облякла в черно. Беше закачила траурна лентичка на яката на роклята си.“ Край на цитата.

Ако току-що сте били чули за смъртта на Делъни по радиото, мисис Стодард, защо вече сте били облечена траурно?

23.

Докато кадилакът се приближаваше към главната сграда, Вейл забеляза, че на дървената пейка до входа седи някакъв мъж. Беше напълно погълнат от задачата да натъпче лулата си.

— Това е шефът на персонала, доктор Самюел Удуърд — каза Тони. — Чака, за да ви посрещне официално.

— Няма ли оркестър? — поинтересува се Вейл.

— Днес имат почивен ден — засмя се Тони.

Щом Вейл слезе от колата, Удуърд се изправи. Беше доста висок — около метър и деветдесет, и бе облечен с тъмнокафяви панталони, светлосиня риза и черна плетена жилетка: единият от джобовете ѝ бе издут от пакетче тютюн. Лицето му бе изпито, рижата му коса бе разрошена, а брадата му — късо подравнена. Той пъхна металната пластинка, с която тъпчеше лулата, в джоба на жилетката си и протегна ръка.

— Мистър Вейл — каза той, — аз съм доктор Сам Удуърд. За мен е удоволствие. Съжалявам, че онзи ден не можахме да се чуем по телефона.

— Удоволствието е мое — отвърна Вейл.

— Денят е толкова хубав, че се чудя дали да не се поразходим тук навън и да поприказваме — каза Удуърд с топъл, предразполагащ глас. — Вътре не се пуши. Отказах цигарите преди шест месеца и си мислех, че лулата ще помогне. Очевидно ще заменя рака на белите дробове с обложен език. Вие пушите ли?

— Напоследък мисля да ги откажа.

— Хм. Е, желая ви успех. Ужасен навик.

Той извади малка златна запалка и я щракна. Разнесе се сладникав мирис на ароматен тютюн. Вейл също измъкна цигара и пое по алеята край четвъртитите сгради.

— Трябва да призная, че се чудя защо след толкова години изведнъж решихте да се появите в живота на Аарон Стемплър — каза Удуърд. — Никога не сте го посещавали.

— Нямам навика да посещавам клиентите си след края на процеса — отвърна Вейл. — Обикновено отношенията ни са съвсем утилитарни и приключват след обявяването на присъдата.

— Звучи цинично.

— Приятел ли сте с пациентите си, докторе? Посещавате ли ги след изписването им?

— Е — засмя се Удуърд, — вие май не губите време. Хващате бика за рогата. Това ми харесва. В моята професия рядко срещам толкова прями хора.

— Предполагам.

— И така, защо сте тук?

— От любопитство.

— Наистина ли? След всичките тези години отново премислихте вероятностите?

— За кое?

— Хайде де, не се преструвайте. Вече сте прокурор, а от опит съм разбрал, че прокурорите винаги мислят душевноболните за измамници.

— По дяволите, докторе, той успя да ме убеди. Спасих живота му.

— И сега съжалявате за това?

Въпросът изненада Вейл и той се поколеба, преди да отговори.

— Едва ли... Всъщност не.

— Трудно е, нали? Да приемеш абсурдното в съзнанието?

— Така ли го наричате? Абсурд?

— Е, що се отнася до средния човек, да. Абсурд. Лудост. Невменяемост. Много е лесно да прикачим етикет към нещо, което не разбираме, не харесваме или приемаме като измама. Всъщност невменяемостта е обикновен медицински термин. Що се отнася до шизофренията, това е друго нещо. Става въпрос за истинска загадка в човешкото поведение, описана и приета от ДСНЗ.

— Доколкото разбирам, ДСНЗ е вашата Библия.

— Съвсем вярно. В този наръчник са описани над 300 душевни болести.

— А какво казва ДСНЗ за преструвката?

Удуърд спря и дръпна от лулата си.

— Предполагам, че обяснението е доста сложно. Въпросът е специфичен.

— Разбира се.

Двамата продължиха по алеята и Удуърд насочи Вейл към вътрешния двор на института. Отнякъде долетя приглушен вик, който премина в смях и след миг изчезна. Удуърд с нищо не показва, че го е чул. Из двора се разхождаха неколцина пациенти. Единият крачеше нервно напред-назад, размахваше ръце и мърмореше под носа си. Друг говореше с едно дърво, а трети, увит с одеяла в инвалидна количка, поклащаше глава и се взираше нанякъде с полуотворени очи. Вейл осъзна правотата в думите на Удуърд. Беше трудно да се правиш, че не забелязваш тези човешки същества. Те изглеждаха странни, абсурдни и той се почувства непривично.

— Нормално е да им се чудите, мистър Вейл — обади се Удуърд, сякаш отгатнал мислите му. — Всъщност и те ще ви огледат внимателно. Сигурно им изглеждате също толкова странен, колкото те на вас.

Той кимна към една жена, който събираше въображаеми цветя. Тя се усмихна и кимна в отговор.

— Що се отнася до въпроса ви за преструвките, предполагам, че за известно време това е възможно. Сериозно се съмнявам някой да може да го постигне за дълго. Разбирате ли, компонентите са твърде много. За Бога, трябва да се промени външният вид, мимиката, гласът, жестовете, отношението, личността като цяло. Почти невъзможно е да бъде постигнато за дълъг период.

— Казахте „почти невъзможно“.

Удуърд се усмихна снизходително.

— Е, забравих, че говоря с правист. Почти невъзможно, да, именно това казах. Вижте, предполагам, че вече нищо не е абсолютно невъзможно. Но ще ви кажа, че шансовете за спечелване на един милион от лотария са многократно по-големи от възможността да се престориш на човек, страдащ от шизофрения.

— Би ли могъл Аарон Стемплър да го направи?

Удуърд отново спря и внимателно погледна Вейл.

— Нямам представа. За Бога, диагнозата му е поставена от вашия психиатър. Вие разкрихте този проблем, мистър Вейл. И сега, след десет години, се появявате изневиделица и започвате да задавате

въпроси. Въпроси, които би трябвало да поставят под съмнение многогодишния ми тежък труд по случая. Не, този човек не се преструва. Не играе никаква роля.

— Просто питам, докторе. Това е обикновен разговор.

Продължиха нататък. Удуърд замислено пуфкаше с лулата си.

— Сънувате ли, мистър Вейл? — внезапно попита той.

— Рядко.

— Но все пак сънувате?

— Понякога, да.

— И както сте в друго време и друго измерение, се събуждате и изведнъж осъзнавате, че всичко е коренно различно. Нали?

— Е, понякога...

— Моментна загуба на реалността.

— Да не би да казвате, че сънищата са нещо като да ти се губи време, докторе? Така го наричаше Аарон. Когато изпадаше в състояние на пориомания и се появяваше Рой, той наричаше това „да ти се губи време“.

— Хората, които изпадат в подобни състояния, често използват същия израз. Да го кажем другояче. Представете си, че по средата на някакъв концерт задрямвате и когато отново сте на себе си, разбирате, че концертът е свършил. Бихте ли нарекли това да ти се губи време?

— Бих го нарекъл по-скоро отегчение.

Удуърд се засмя.

— Така е, защото сте нормален. Разбира се, става въпрос за относителна нормалност — допълни той. — Въпросът е, че пориоманията наистина води до загуба на време. Обикновено това продължава няколко минути. Средно около пет. Може да се случи веднъж на много години. Разбираемо е, че тези, които го изпитват, не обичат да говорят за него. Естествено, не всеки, който изпада в подобно състояние, непременно е шизофреник.

— Как се случи така, че се захванахте с Аарон? — попита Вейл.

— Е, очевидно се налага да ви запозная с биографията си. Успокойте се, няма да ви занимавам с отегчителни подробности. Завърших Харвард, практикувах в Белвю, после работих в една от бостънските болници. Сетне попаднах във Филадельфия. Именно по това време започнах да се интересувам от шизофренията. От Филадельфия заминах за Менинджър. Написах няколко статии за

раздвояването на личността. Когато ми предложиха работа тук, веднага се съгласих. А Аарон Стемплър беше един от най-интересните случаи.

— Какво го правеше по-различен?

— Всичко, абсолютно всичко. Миналото му, интелектът му, характерът на престъпленията му. Невероятен случай. Прочетох всички рапорти на Бескът, Шифо и Саломон, а също и резюмето на доктор Ерингтън. Ставаше въпрос за обикновено раздвояване на личността. В него не съжителстваха пет, шест или дузина личности, така че имах шанса да работя с относително лесен вариант на болестта. И — най-важното от всичко — той не беше лекуван. Разпитван — да, подлаган на терапия — да, но не и лекуван. Не можах да устоя на предизвикателството.

Той спря, за да запали лулата си отново, после продължи:

— Четох и стенограмите от процеса. Голяма пушилка сте вдигнали.

— Да го разбирам ли като комплимент?

— Разбира се, разбира се. В онези дни използването на шизофренията в съда беше доста рисковано.

— Зависеше от факта дали съдебните заседатели ще се хванат, или не. Истината понякога може да се окаже пагубна за клиента.

— Затова ли решихте делото в кабинета на съдията?

Вейл погледна внимателно. Мислите му запрепусаха. Възможно ли беше през цялото време Удуърд да е знаел, че Стемплър се преструва? Беше ли в играта, или Стемплър бе успял да заблуди и него? След секундно размишление Вейл реши, че Удуърд също се е хванал на въдицата.

— Не — отвърна той. — Прокурорът успя да предизвика другото „аз“ на Аарон. Оттам тръгна всичко.

Двамата повървяха известно време мълчаливо, после Удуърд каза:

— Реакцията към шизофрениците най-често е недоверие и отвращение. — Той се поколеба, после продължи:

— Прав сте, понякога е по-добре околните да не знаят цялата истина.

— Често се чудя кой всъщност уби епископа — Аарон или Рой — каза Вейл. — Ако приемем, че Аарон е осигурил мотива, Рой, от своя страна, е извършил самия акт. Юридически погледнато, към

Аарон може да бъде заведено дело за подстрекаване към убийство и съучастничество.

— Не мога да се съглася с вас. Става въпрос за две съвсем различни личности. Аарон не е могъл съзнателно да организира убийствата. Всъщност той е в не по-малка степен жертва.

Вейл се замисли над чутото, после кимна.

— Звучи логично.

— Още от началото на лечението се наложи да третирам Аарон и Рой като две различни същества — каза Удуърд. — Едно и също сърце, но различни души. Вярвате ли в съществуването на душата?

— Вярвам в съществуването на мисълта. Предполагам, че става дума за едно и също.

Удуърд не обърна внимание на коментара на Вейл, а продължи да говори, сякаш се страхуваше да не изгуби нишката.

— Какво знаете за разсъдъка, мистър Вейл? За съзнанието и подсъзнанието?

— Не съм съвсем сигурен. Съзнанието е като монитор на морала ни. В подсъзнанието се струпват всички потиснати желания.

— Изразявате се удивително точно. Когато стената между съзнанието и подсъзнанието рухне, потисканите желания стават нормални. Внезапно дори идеята за убийство става нормална. Разумът е объркан и именно това е болестното състояние. Самото убийство е само симптом. Така да се каже, Рой е бил подсъзнанието на Аарон. Аарон е потискал всичко, Рой — нищо. Ако Аарон мразел някого, Рой го убивал.

— Доста убедително заключение — отбеляза Вейл.

— Така и трябва да е. Това е една от причините човешките същества да се раздвояват. Болката става толкова непоносима, че те измислят някой друг, който да я поеме. Вижте, мистър Вейл...

— Моля, наричайте ме Мартин.

— Мартин, аз бях изповедник, приятел и лекар на Аарон Стемплър през последните осем години. Бях единственият му събеседник. Когато се запознах с него, бъркотията беше пълна. Страхове, отчуждение, религиозна дезориентация, сексуална дезориентация — за Бога, Аарон въобще не беше наред! Страхуваше се от тъмното, мразеше авторитетите, не вярваше на по-опитните, беше напълно объркан сексуално. — Удуърд спря и поклати глава. —

Някога чували ли сте го да говори за това, което нарича Дупката — възгледобивната мина, в която баща му го принудил да работи?

Вейл кимна.

— Още при първия ни разговор. Галерия номер пет. Никога няма да я забравя. Пълзящи демони и чудовища.

— Какво?

— Пълзящи демони и чудовища. Каза ми, че ги очаквал да изскочат от дъното. Спомням си разказа му доста живо.

— Тази Дупка би могла да бъде символ на всичко, от което се страхува. Разберете ме правилно. Когато погледнете Аарон, вие виждате един луд човек. Когато аз го погледна, виждам един болен. И още от първия ден, когато пристигнах тук, реших, че той може да бъде излекуван.

Вейл го погледна невярващо.

— Защо ви се струва толкова невероятно? В крайна сметка, именно вие сте спасили живота му.

— Не можех да позволя да убият добрия само за да се доберат до лошия, докторе.

— Точка за вас — каза Удуърд със смях. После отново стана сериозен. — Трябва да ви кажа, че отношението ми към професията се промени именно заради Аарон Стемплър. Когато започнах работа с него, вярването, че душевната болест може да се лекува с разговорна терапия, вече губеше поддръжници. Новото откритие се наричаше биологична психиатрия.

— Звучи добре — отбеляза Вейл, колкото да участва в разговора.

— Е, знаете какво се говори за лекарите — че не можем да кажем дори „здрасти“ с по-малко от пет думи.

— А на адвокатите им е трудно да произнесат дума с повече от една сричка.

— Ха! Много добре, наистина много добре.

— Говорехте за биологичната психиатрия.

— Да. Теорията ѝ е, че душевното разстройство се предизвиква от химически дисбаланс в мозъка и следователно може да се излекува именно чрез химия. Значи имаме две коренно противоположни гледни точки. Лечение с разговор или лечение с хапчета. Аз бях от старата школа и предпочитам разговорите. Казват, че старите навици умират трудно, но когато се захванах със случая Стемплър, реших да опитам

всичко, каквото и да е. — Той затвори очи и сплете пръсти. — На моменти списъкът изглеждаше безкраен. Торазин, прозак, ксанакс, валиум, золофт, халцион. Имаме безодиазепин и халдол, който е за халюцинации и видения. Разполагаме още с антипсихотични лекарства, антидепресанти и успокоителни. Опитах ги всичките, поне тези, които ми се струваха подходящи. Опитах поведенческа терапия, разпускаща терапия, терапия чрез работа. Опитах шокови удари... Той спря и отново запали лулата си, след което издуха дима нагоре. — Прекарвах два часа дневно с Аарон през всичките тези осем години. Изключвам съботите и неделите. Никой, наистина никой не го познава по-добре от мен.

Удуърд започна да говори за Аарон и внезапно в главата на Вейл изникнаха всички онези полузабравени подробности от живота на това объркано момче, което се бе превърнало в талантлив, но потиснат младеж. Жестокият му баща решил, че синът му трябва да го последва в ада на възгледобивните мини, а невежата му майка била убедена, че училището е творение на дявола. Независимо от всичко, Аарон продължавал да се стреми към повече и повече знания. Стремешт му бил подпомогнат от една привлекателна млада учителка на име Ребека, която се надявала чрез заниманията си с него да забрави факта, че живее в малко, забравено от Бога градче. Аарон бил самотник, привличан едновременно и от техниката, и от изкуствата. Той искал — както всички деца — да стане адвокат, доктор, актьор, поет. Мечтите му обаче не били разбирани от никого, освен от учителката.

Удуърд продължи с това, което бе научил от Аарон за Ребека — жената, която била единственият светъл лъч в юношеството му; жената, която се опитвала да разчупи ограничения и мрачен мироглед на хората в градчето и която мнозина от местните приемали за необходимо зло. Най-сетне заговори за сексуалния опит на Аарон Стемплър — първо с Ребека, а после, по перверзен и мъчителен начин, с педофила Рашмън.

— Ако имаме предвид детството и юношеските години на Аарон, лесно ще разберем всичко. Най-опростеното предположение е, че Аарон създава Рой, за да поема вината и отговорността за деяния, които сам не би могъл да извърши. Иначе казано, прехвърлил е вината си върху Рой. Но както вече казах, това е свръхопростяване на един много сложен проблем. Не забравяйте, че говорим за човешкия мозък.

Въобще не може да става въпрос за сравнение с кръвните проби, отпечатъците и прочее доказателства, с които обикновено работите.

— Вижте, доктор Удуърд, ни най-малко не съм искал да...

— Разбирам ви. Просто исках и вие да разберете, че работата ми с него в никакъв случай не беше лека. Този млад човек концентрира цялото ми професионално внимание. Не се оплаквам, разбира се. Но трябва да знаете, че само прехвърлянето ми отне три години.

— Прехвърлянето? — учуди се Вейл.

— Форма на доверие. Получава се, когато пациентът започва да разпознава човека срещу себе си като личност от миналото, родител или приятел, някой, с когото е имал връзка. Доверието се прехвърля от тази фигура към терапевта.

— Преди малко казахте, че Аарон е прехвърлял вината си към Рой. За същото ли става въпрос?

— Да. Той просто е създал свой собствен отмъстител. Разбира се, тук съществува и подсъзнателният страх, че старите болки и нещастия ще се повторят — това, което наричаме повторно изживяване.

— Тоест цялата болка се прехвърля от миналото към настоящето?

— Всичко. Болката, гневът, разочарованието. Но това пък ни помага да построим мост именно между миналото и настоящето. Лекарствата успокояват страха. А понякога и болката.

— Каква е крайната цел, докторе?

— Свободната асоциация. Да окуражиш пациента да се концентрира върху вътрешните усещания... мисли, фантазии, чувства, болка. Да създадеш условия, при които субектът казва абсолютно всичко, което му идва наум, без да се страхува, че ще бъде спиран или осъждан.

— Как ви помага това? — попита Вейл.

— Ами, по този начин получаваме достъп до ума им — нещо като пътна карта към всичките им тайни. Те си припомнят случки от дълбокото минало и отново изживяват страховете и чувствата, които са ги съпровождали. А ние, от своя страна, се надяваме, че ще се научат да ги възприемат по-спокойно. Разбира се, това невинаги се получава. Тук не става въпрос за точна наука — като например математиката, където две и две винаги прави четири. Понякога, когато работиш с човешкия мозък, две и две прави осем или пък дванайсет...

— Или едно?

— Или едно. Или дори нула цяло и пет. В случая с Аарон събуждането на спомени и привикването към тях бе резултат на повторно изживяване и свободна асоциация.

— Значи все пак сте постигнали прогрес?

Удуърд спря, изтупа остатъците от тютюн в лулата и я прибра в джоба на жилетката си.

— Може би — каза той. — Бих искал да се запознаете с един човек. Казва се Реймънд Вълпс.

— Кой е Реймънд Вълпс?

— С изключение на мен, това е може би единственият човек в света, който знае абсолютно всичко за Аарон и Рой.

Удуърд и Вейл прекосиха двора към това, което тук бе известно като Максимума — най-охранявания сектор в института. Първото нещо, което забеляза Вейл, бе, че прозорците нямат решетки, но са направени от дебело, непробиваемо стъкло. Максимума беше в края на дълъг широк коридор, свързан с едно от новите крила на института. Встрани се виждаше стоманена врата и Удуърд се насочи именно към нея. Извади връзка ключове и я отключи. Непреодолимо усещане за присъствието на зло обзе Вейл още щом прекрачи прага.

Внезапно сякаш въздухът бе изсмукан от стаята.

Отнякъде повя студ.

Косите на тила му настръхнаха.

Мускулите му се вцепениха.

Не му достигаше въздух.

И внезапно всичко свърши.

Какво беше това? Игра на въображението?

Подсъзнателен страх от това, с което щеше да се сблъска след малко?

Някаква поличба?

Той бързо погледна Удуърд, но очевидно беше единственият, който бе почувствал... каквото и да беше това. Намираха се в тясна работилница. По многобройните полици бяха подредени видеокасетофони, осцилоскопи, монитори, компютри и какви ли не части.

Един мъж на около двацет и пет се надигна иззад работната маса, която се намираше близо до единствения прозорец в стаята.

Настолната лампа осветяваше разхвърляните части на някакъв компютър. Мъжът беше с фигура на плувец, тъмноруса коса и светли очи. Бе облечен с панталони в цвят каки и тъмносиня риза с навити до лактите ръкави. Погледна влезлите и широко се усмихна.

— Мистър Вейл, аз съм Реймънд Вълпс — каза той и протегна ръка. — Нямаме представа какво удоволствие е да се срещна с вас.

Вейл пое ръката му, погледна го и в същия миг осъзна, че се ръкува с Аарон Стемплър.

24.

Вейл шокиран отстъпи назад и се обърна към Удуърд, който бе седнал на един стол и се усмихваше. За момент си помисли, че всичко това е някаква отвратителна шега; че всички тук са луди, а Удуърд е най-лудият; че когато се опита да си тръгне, ще хлопнат вратите пред него и ще го задържат завинаги заедно с останалите невменяеми.

— Искрах да се срещнете — спокойно каза Удуърд. — Отиваме в приемната, Реймънд. Ще пратя Тери да те вземе след няколко минути.

— Добре. Тъкмо ще довърша компютъра на Лендбърг.

— Чудесно.

— Ще се видим след малко, мистър Вейл — каза Вълпс и се усмихна широко.

— Какво става, по дяволите? — попита Вейл, когато двамата с Удуърд излязоха и докторът заключи вратата.

— Познахте го, а?

— Десетте години не са го променили чак толкова. Малко е напълнял и изглежда в отлична форма.

— Работи навън по един час дневно. Такъв е режимът.

— Какъв режим? Това да не е някаква тъпа шега?

— Шега? О, не! Успокойте се, Мартин. Всяко нещо по реда си.

Към Максимума водеше дебела стоманена врата. Младият пазач им се усмихна. Натисна някакъв бутон под бюрото си и стоманената плоскост се плъзна встрани. Бледата светлина от неоновите лампи на тавана разкри пред тях широк коридор с още врати. Зад една от тях се чуваше шум, но наоколо не се виждаше жива душа. Удуърд поведе Вейл към първата врата вдясно, отключи я и влезе пръв.

В стаята имаше бюро, три стола, масичка, върху която бе поставен телевизор, и сгъваемо легло. Прозорецът беше на около метър и половина от пода. Мебелите и стените бяха боядисани в бяло.

Вейл си спомни последния път, когато беше идвал тук. За десет години почти нищо не се беше променило.

— Това неговата... как му беше името?

— Реймънд Вълпс.

— Това неговата стая ли е?

— Не, не, това е приемната, както шеговито я наричаме. Стая за посещения.

— Значи тук все пак идват външни хора?

— Да. Пациентите в Максимума нямат право на посещения в стаите си, затова осигуряваме тази стаичка за евентуалните посетители. Болните нямат право и да се виждат помежду си.

— Не могат ли да разговарят един с друг?

— Не. Знам, че звучи примитивно. Причината, разбира се, е, че всеки от тях е в различна степен на възстановяване. Социалният контакт би могъл да се окаже разрушителен.

— Както и пълната изолация.

— Е, изолацията не е пълна — каза Удуърд и вдигна рамене. — Наоколо има хора — лекари, охраната, персоналът. Пациентите не са съвсем сами. Освен това имат право да прекарват навън по един-два часа дневно.

— Но не могат да контактуват помежду си?

— Точно така.

— И Аарон не е контактувал с външни хора през всичките десет години?

— Имате предвид Реймънд.

— Реймънд или Аарон, какво значение има — раздражено отвърна Вейл.

— Има, и то доста голямо. Седнете, Мартин. Струва ми се, че това, което ще ви кажа, ще ви изпълни с гордост.

— С гордост?

— И вие имате своя дял в него. Без вашата помощ Реймънд нямаше да съществува. Щеше да приключи живота си или на електрическия стол, или на въжето.

— Кой всъщност е Вълпс?

— Реймънд е това, което наричаме вторична личност.

— Какво?

— Вторична личност. Рой беше вторична личност. Сега Реймънд е такъв.

— Значи Аарон вече се разделя на три?

— И да, и не. Реймънд определено е трети в списъка. Но останалите вече не съществуват. Случаят не е уникален, макар че в определени отношения би могъл да бъде.

— Как?

— Ако успеем да стабилизираме Реймънд. Тоест, ако не му позволим отново да се раздвои. Обикновено става именно така.

— Откъде се появи той и кога?

— Беше създаден, за да реши проблемите между Аарон и Рой. Появи се за пръв път преди около три години.

— Кой го създаде?

— Аарон.

— Поредният спасителен механизъм?

— Не бих го нарекъл спасение. По-скоро е алтернатива. Друга форма на прехвърляне. Както вече ви обясних, прехвърлянето е съзнателна трансформация на поведенческия модел от една индивидуалност към друга. Често се проявява при шизофреници. Нещо като отрицание. Болният прехвърля чувството за вина върху друга личност, а в конкретния случай става въпрос за съвсем нова индивидуалност — Реймънд.

— Аха. Ами ако вместо Аарон в Реймънд се е преселил Рой?

— Не би се получило. Реймънд не би го позволил. Трансформацията може да се осъществи само ако реципиентът е съгласен.

— С други думи, реципиентът приема модел на поведение какъвто сам избере?

— Правилно. Реймънд няма нужда от Рой и никога не е имал.

— А Аарон се прехвърли във вас, така ли?

— Да. Трябва да уточня, че става въпрос за сериозен пробив. Не беше никак лесно. Направих всичко възможно, за да докосна чувствителността му и да го накарам да повярва в мен като в авторитет. Навремето именно това го е привлякло в Рашмън. Аарон е искал да бъде оценен от родителите си, но тъй като те не му обръщали никакво внимание, той по-късно прехвърлил детските си желания към епископа. Моят проблем беше да спечеля отново доверието му, тъй като епископът го беше предал. Няколко години Аарон ми нямаше никаква вяра. Понякога се налагаше да контактувам и с Рой. В крайна

сметка се появи Реймънд и прехвърлянето се осъществи. Аарон и Рой изчезнаха.

— И сега имате Реймънд, идеалния екземпляр.

Удуърд изглеждаше изненадан от забележката. Нервно почеса брадата си и каза:

— Това е излишен сарказъм, Мартин. Ще го видите след малко. Първо поговорете с него, а после го съдете.

— Това, което имах предвид, е, че Реймънд сякаш съчетава най-доброто от Аарон — интелекта, мечтите, желанията...

— Именно. Аарон винаги мислеше за себе си като за невинна жертва. Не можеше да контролира Рой. Дори не можеше да контактува с него. Аз бях проводникът между двамата.

— Имаше две касети. Знаете ли за тях?

— Имате предвид касетите с момчетата от олтара?

— Значи знаете.

— Разбира се.

— И оригиналът, и копието бяха изтрити според уговорката ми с прокурора.

— Защо?

— За да не излагаме католическата църква. Рашмън беше мъртъв, случаят беше решен. Не виждахме смисъл да разравяме жарта.

— Постъпили сте доста разумно. Но не съм сигурен дали е било най-доброто за моя пациент.

— Защо не? Винаги можем да получим информация директно от него. Предполагам, че Рой ви е разказал всичко с възможно най-големите подробности.

— Вярно е — призна Удуърд.

— Да се върнем към Реймънд. Откъде дойде това име?

— Така се нарече сам, когато се появи за първи път. Попитах го: „Кой си ти?“ и той отвърна: „Аз съм Реймънд Вълпс“.

— Значи Рой доминира над Аарон, а Реймънд доминира над Рой? Удуърд кимна.

— Аарон никога директно не се опълчи срещу Рой или Реймънд. Както вече казах, проводникът бях аз. Но при появата на Реймънд имах невероятната възможност да изкарам и двамата с Рой навън. Беше забележителна гледка. Те спореха, прекъсваха се, превключваха от единия към другия. А Реймънд е също толкова нормален, колкото аз

или вие. Притежава абсолютен контрол над себе си. Успя да постави Рой на мястото му и да не му позволи да наложи егото си. В присъствието на Реймънд Рой беше напълно безпомощен.

— Ами Аарон?

— Той отстъпи и остави Реймънд да се оправя с Рой.

— Доста удобно.

— Разбираемо е. Реймънд не е изпитвал болка. Не е преминал през всички страдания, които е изживял Аарон. Но е взел поуката от тях. Той просто наблюдаваше отстрани битката между Аарон и Рой. Съвсем обективно и рационално. Ужасът, който преживяваше Аарон, не се отразяваше по никакъв начин на Реймънд, защото той беше способен да изпитва щастие. Реймънд беше — и продължава да е — всичко, за което Аарон някога си е мечтал. Така че в крайна сметка се появи на сцената и унищожи Рой. Всъщност беше много доволен да се отърве и от двамата.

— Има си хас! — измърмори Вейл. — Следователно вече не можете да предизвикате появата на който и да е от тях?

— Точно така. През последните осемнайсет месеца Реймънд е психически стабилен. Никаква пориомания, никаква следа от Аарон или пък Рой. Впрочем напоследък Реймънд дори не ги споменава много често. Настоящото и бъдещето го занимават далеч повече, отколкото миналото.

— И искате да ми кажете, че този Реймънд Вълпс е напълно здрав?

— Като мен и вас. В конкретния случай един разстроен юноша бе заменен от приятен, образован и разумен мъж. Пред себе си имаме очарователен човек с невероятен коефициент на интелигентност и удивителна памет. Той е рационален, уравновесен и с разностранни интереси. Двамата с него сме добри приятели. Играем шах, обсъждаме филми и книги. Между другото, той чете непрекъснато — книги, списания, научни трудове, художествена литература, справочници... Жаждата му за информация е неутолима.

Самодоволната усмивка на Удуърд предизвика у Вейл отвращение. Когато говореше за Реймънд, докторът звучеше като съвременен Франкенщайн, който бе взел обвивката на Аарон и беше напъхал в нея друго човешко същество, създадено по възможно най-добрия образец.

— Далеч повече ме интересува дали е бил посещаван, дали е разговарял с някого лично или по телефона, дали е писал или получавал писма? Дали е имал каквато и да е връзка с външния свят — подчерта Вейл.

— Не бих казал. Е, през последните няколко месеца тук идваха лекари, които искаха да се запознаят с напредъка ни по случая. Разбира се, те винаги бяха придружавани от членове на персонала. Става въпрос за чисто научен интерес — въпроси и отговори, нали разбирате?

— И не е говорил по телефона?

— Кой би му се обадил? За последните десет години не е получил нито едно писмо, дори картичка.

— Не е ли писал някому?

— Честно да ви кажа, Мартин, мисля, че Реймънд не иска да си кореспондира с никого. Вижте, той все пак знае доста за миналото си, но не всичко. Научил е достатъчно, за да разбере какво се е случило с Аарон и защо се е появил Рой. Има неща, които не го интересуват. Предполагам, че в известна степен можем да сравним Реймънд с човек, който има амнезия. Знае точно толкова за миналото си, колкото му трябва. Няма нужда или пък не иска да научи повече.

Удуърд стана и отиде до вратата.

— Ще пратя Макс да го извика — каза той. — Извинете ме за минутка.

Вейл извади цигара и я запремята между пръстите си. Всичко, което бе казал Удуърд, звучеше съвършено логично. Разумно и медицински обяснимо. Без грешка.

Как ли пък не! Един психопат си живееше комфортно в модерна лудница и беше убедил всички лекари, че някакво чудо го е превърнало в сладур на име Реймънд Вълпс — напълно здрав и душевно уравновесен.

Вейл, разбира се, въобще не вярваше на тази трансформация. Но пък правилата на играта не му позволяваха да сподели с останалите това, което Аарон му беше казал веднага след края на процеса.

След няколко минути в стаята влязоха Удуърд, Макс и Вълпс. Реймънд все още се усмихваше.

— Някой иска ли нещо за пиене? — любезно попита Макс.

— За мен кока-кола — отвърна Вълпс.

— Сода — обади се Удуърд.

— Кока-кола — каза Вейл.

Вълпс седна срещу него, а Удуърд се настани отстрани, като водещ на телевизионен дебат.

Вейл не знаеше какво да каже. Поздравления за новата ти личност? Добре дошъл при нас, Реймънд? С каквото и да започнеш, щеше да прозвучи лицемерно.

— Е, искахте да се запознаете с Реймънд. Ето го и него — гордо каза Удуърд.

— Трябва да ме извиниш, Реймънд — каза Вейл. — Леко съм зашеметен от чудесата на науката.

Усмивката на лицето на Удуърд угасна. Вълпс не помръдна. Очите му срещнаха тези на Вейл.

— Всички реагират така — каза младежът. — Докторът дори пише книга за мен. Можеш да спечелиш наградата „Пулицър“, нали, Сам?

— Е, ще видим — отвърна Удуърд и скромно наведе глава.

— Звучи ми доста странно — каза Вейл. — Появяваш се изведнъж — ни в клин, ни в ръкав. Не си ли се питал коя например е майка ти?

Вълпс не се поколеба нито за миг.

— Майка ми е Мнемозина, богиня на паметта и родителка на деветте музи.

После тихо се засмя.

Удуърд се ухили.

— Реймънд има невероятно чувство за хумор — каза той.

— И значи просто се отърва от Рой, така ли? — попита Вейл.

— Да кажем, че мандатът му изтече — отвърна Вълпс. — Вече го няма.

— А какво научи от него и Аарон?

— Ами, Рой не беше толкова интелигентен, колкото Аарон, но пък беше далеч по-опитен.

— Искаш да кажеш хитър?

— Искам да кажа, че не беше наивен.

— А Аарон такъв ли беше?

— Сам знаете.

— Така ли?

— Как само сгацихте онази прокурорка, как ѝ беше името...

— Рой ли го каза? Сгацил съм я? — попита Вейл, без да отговаря на предишния въпрос. Този копелдак много добре знаеше името на прокурорката.

— Аз го казвам.

— Чудесно.

— Прочетох протоколите от делото. А и Рой ми каза, че сте играли по най-добрия начин. Започнали сте да питате за символите, после сте се дръпнали. Нищо чудно, че сте известен като великолепен стратег.

— Аарон и Рой някога разказвали ли са ти за убийството на онзи проповедник... не мога да си спомня името му, минаха десет години.

— Шекълс.

— Точно така, Шекълс.

— Рой го споменаваше. Не са го харесвали кой знае колко.

— Подценяваш чувствата им — отбеляза Вейл.

Реймънд леко се усмихна и кимна.

— Предполагам, че сте прав. Той е първата им жертва, нали знаете?

— Знам.

— Е, мистър Вейл, вие вероятно ги познавате по-добре от мен.

— О, не мисля.

За миг очите им се срещнаха. Нищо. Дори не мигна. Погледът му го издава, помисли си Вейл. Когато лицето му се смееше, очите му не се променяха. Оставаха все така студени.

— Ами другите? Разказвал ли ти е за тях?

— Имате предвид брат му и бившата му приятелка, Мери Лафърти?

— Не си спомням името ѝ — каза Вейл.

Реймънд впи очи в неговите.

— Лафърти — повтори той. — Мери Лафърти.

— О, да — каза Вейл.

— Всъщност Рой говореше и за Томи Халоей и Били Джордан — продължи Вълпс. — Момчетата от олтара.

Вейл се втренчи в очите му. Те излъчваха само омраза. Внезапно спомените от онази ужасна нощ го връхлетяха. Тъмната къщичка и

отблясъците от падащите върху езерото лунни лъчи. Труповете и ужасяващата миризма.

„Отговорността за всичко това е моя“ — помисли си той. Опита се да се концентрира и да се върне към настоящето.

— Значи сте говорили за момчетата от олтара — каза той.

— Разбира се, нали това е същността на въпроса.

— И не само това — отбеляза Вейл. — Ами Алекс? Разговаряхте ли и за Алекс?

— Алекс?

— Линкълн. Алекс Линкълн.

— Линкълн. — Вълпс дори не трепна. — Сигурно имате предвид другото момче, нали? Рой май не го споменаваще често.

„Ако очите са огледало на душата — помисли си Вейл. — Реймънд няма душа.“ Аарон вероятно му бе предал интелекта и фантастичната си памет, но не и душата си. Защото Аарон също нямаше душа.

— А Линда? Някой споменава ли е Линда?

Реймънд изви глава към прозореца и каза:

— Гелерман. Името ѝ беше Линда Гелерман. Аарон изпитваше топли чувства към нея, макар да го беше изоставила.

— Той ли ти каза, че го е изоставила? — попита Вейл.

— Е, не съм сигурен, че го цитирам съвсем точно — отвърна Реймънд.

— Рой някога споменава ли ти е какви бяха последните му думи, когато се разделихме?

Вълпс го погледна безизразно, после бавно поклати глава.

— Не си спомням. За какво става дума?

— Нищо особено. Опита се да се пошегува.

— Падам си по добрите шегички.

— Може и да ти го разкажа, но някой друг път.

Вълпс се изправи в стола си и чертите му забележимо се изопнаха.

— Сигурно шегата е била доста добра, за да я запомните след всичките тези години.

— Знаеш как е. Понякога помниш някоя глупост цял живот.

Удуърд забеляза нарастващата враждебност между двамата и реши да се намеси.

— Реймънд, кажи на Мартин за първото си излизане в града.

Беше ред на Вейл да се стегне. Погледна Вълпс и очите им се срещнаха.

— Бил си навън? — попита Вейл, опитвайки се да запази самообладание.

— Само три пъти — обясни Удуърд. — Под наблюдение.

— Кога беше това?

— През последните две седмици — отвърна Вълпс. Погледът му беше все така студен. — Нямате представа какво чувство изпитваш, когато влезеш в сладкарницата и имаш пред себе си двайсет и осем вида сладолед, покрити отгоре с шоколадов крем или...

Нещо не беше наред и Вейл веднага разбра, какво е то. В тона на Вълпс нямаше радост, нямаше възбуда, нямаше чувства. Човекът срещу него се владееше перфектно.

— Или сметана — каза Вейл.

— Да, сметана — повтори Вълпс.

— Значи най-възбуждащото в първия ти ден навън беше сладоледът с шоколадов крем или сметана? — попита Вейл.

— Това е само метафора — поясни Реймънд. — Става въпрос за свободата на избора. Ако не друго, поне можеш да избираш между шоколадов и сметанов.

— Още една метафора — отбеляза Вейл. — Черно и бяло, както обикновено става в живота.

Погледите им все още не се откъсваха един от друг. Черно и бяло. Вейл си спомни за последния ден от процеса. Беше прекарал седмици, борейки се да докаже с помощта на екипа си, че Стемплър наистина съчетава две индивидуалности в едно тяло: Аарон, симпатичното дете от Криксайд, Кентъки, което бе преживяло толкова мъки и страдания, и Рой, злият близък с неутолима жажда за отмъщение и убийства. Беше спечелил и спасил Стемплър от сигурна екзекуция, а Венъбъл, съзнавайки, че е загубила, се беше съгласила на сделка със защитата. Аарон Стемплър беше пратен в Дейзиленд до пълното му излекуване.

Победата беше въодушевила Вейл. И внезапно, излизайки от съдебната зала, Стемплър се беше обърнал към него и усмихнато бе прошепнал: „Да предположим, че никога не е имало Аарон“. Смехът му отекваше из коридора, докато го отвеждаха.

„Той иска да знам. Иска да знам, но да не мога да направя нищо. Точно както в деня след процеса. Не му беше достатъчно просто да създаде кошмара, а и да го набие в главата ми, да ме измъчи с мисълта, че съм безпомощен.“

Това беше общата им тайна през тези десет години, жестоката и мрачна истина, която ги сближаваше дори в този миг.

Стемплър беше ненаситен. Вейл вече го разбираше съвсем ясно. Правилата на играта се крепяха върху предизвикателството.

„Спри ме, ако можеш. Твой съм, стига да успееш.“

Вейл не отклони погледа си.

— И какво друго прави в града, освен да се тъпчеш с шоколадов сладолед? — попита той.

— Влязох в един музикален магазин и си купих няколко компактдиска, после отидох в „Дата Сити“ и разгледах най-новите компютърни игри. Бях и в „Белкс“, откъдето си взех чифт джинси. Сам си ги избрах — любимият ми цвят, кройка и прочее. Два часа на свобода... Като изключим, разбира се, факта, че Макс ми беше като сянка. Следващия път беше същото, по-следващия пак. Онзи ден дори ходихме на кино. Беше великолепно. Големият екран. Звукът. Съвсем различно е от това, което мога да видя на двайсетсантиметровото си телевизорче. Страхотно удоволствие...

— Сигурен съм — прекъсна го Вейл. Не го попита кой филм е гледал, макар да знаеше, че Вълпс умира от желание да му каже. Вече бе разбрал това, за което беше дошъл. Сега искаше само да се измъкне оттук колкото се може по-бързо.

— Откъде имаш пари? — попита той, надявайки се поне малко да унижи Вълпс и да нарани гордостта му.

— Спечелих ги — спокойно отвърна Вълпс.

— Спечели ги?

— Реймънд е доста добър в електрониката — намеси се Удуърд.
— Може да поправи почти всичко. Видеокасетофони, телевизори, компютри...

— Телефони? — прекъсна го Вейл, повдигайки вежди.

Нещо като усмивка премина по устните на Вълпс.

— Телефонната компания сама се грижи за клиентите си — отвърна той.

— Реймънд печели по седемдесет и пет цента на час, като поправя развалената апаратура на института. Позволяваме му да се занимава и с вещи на външни хора. Те ги оставят при охраната на външния портал и...

— Вече имам над девет хиляди в банката — тихо го прекъсна Вълпс. — Самюел ги внася вместо мен. Не се оплаквам от липса на работа.

— Той е най-добрият в околността — гордо отбеляза Удуърд. — Би могъл да отвори истинска работилница.

— Скоро и това ще стане — обади се Вълпс.

Забележката му смрази Вейл. Изражението на младежа не се беше променило, само очите му леко примигнаха.

— Не разбирам — промълви Вейл.

— Е, това са най-важните новини — усмихна се Удуърд. — След три дни Реймънд излиза в отпуск.

— Отпуск?

— За шест седмици. Намерихме му работа в един сервиз на Уестърн...

— Ще дойде в Чикаго, така ли? — прекъсна го Вейл.

— Имаме филиал там — обясни Удуърд. — Непрекъснато наблюдение, вечерен час, групова терапия. Мислим, че Реймънд вече е готов за това. Нали, момчето ми?

— Сигурен съм, че ще се справя.

Сякаш гигантска ръка стисна гърдите на Вейл. Той се опита да запази самообладание, но студена пот овлажни дланите му, а лицето му побледня. Отпи глътка кока-кола от кутията.

— Сигурен съм, че ще се справиш — каза след малко той с възможно най-безразличен тон.

— Ако всичко бъде наред, тоест ако той успее да се справи през тези няколко седмици, ще го изпишем. Така реши управителният съвет.

— Е, предполагам, че трябва да те поздравя — промърмори Вейл.

— Може някой път да обядваме заедно — каза Вълпс. — В крайна сметка, вие сте отговорен за моето... ъъ, за съществуването ми, не е ли така?

— Чудесна идея — намеси се Удуърд.

— Ще видим.

— Какво мислите, мист... Мартин? — попита докторът. — Тези новини връщат ли вярата ви в избавлението и възкресението?

— Възкресението?

— Реймънд, така да се каже, възкръсна от пепелта.

В думите на Удуърд се чувстваше такава гордост, че Вейл отново усети студените тръпки по гърба си. Този път причината не беше Вълпс, а егоцентричният доктор, който дотолкова бе заслепен от собствената си непогрешимост, че не успяваше да съзре истинската природа на пациента си. Вейл обаче си спомни онзи далечен ден, когато сам бе изпитал самодоволството, че е избавил своя клиент.

Той почти не чу останалата част от разговора. Вече му беше все едно. Единственото, което искаше, бе да се измъкне от тази стая.

— Е, мисля, че това е достатъчно за днес — каза Удуърд. — Сигурен съм, че всеки от нас има и други задачи.

— Да — отвърна Вейл, насилвайки се да се усмихне.

Удуърд отиде до вратата, за да извика Макс. Вейл стана и заобиколи масата. Когато се озова зад Вълпс, наведе глава и прошепна:

— Реймънд?

Вълпс не се обърна.

— Да?

— Да предположим, че никога не е имало Аарон?

Реймънд продължи да гледа в отсрещната стена. Усмихваше се, но Вейл нямаше как да го види.

„Той знае. Знае, но не може да направи нищо. Аз съм свободен и той не може да ме спре, защото никой не би му повярвал.“

Мина половин минута, преди Вълпс да се обърне. Той стана, а лицето му се озова на няколко сантиметра от това на Вейл. Усмихваше се, но внезапно, за миг, очите му сякаш се вледениха. В тях пропълзя омраза и ирисите им се оцветиха в кървавочервено.

Ужасяващото чувство, което бе споходило Вейл при влизането му в работилницата, се върна само за секунда, но това беше достатъчно, за да изпълни сърцето му със студ.

Венъбъл беше права. Сега го беше видял със собствените си очи. Сякаш се бе взрял в самата същност на... кого? На Аарон, Рой или Реймънд? Независимо чии бяха тези изпълнени с омраза очи, те разкриваха само едно — несравнимия блясък на злото. Единствената разлика с юношата, когото Вейл бе спасил преди десет години, беше,

че този пред него беше по-възрастен, по-опасен и скоро щеше да бъде свободен.

— Винаги ще има място за Аарон в сърцето ми — тихо каза Вълпс, потупвайки се в гърдите. — Също както винаги ще има и място за Мартин. Дължа всичко на вас двамата.

После се усмихна подкупващо и добави:

— Благодаря ви.

Вълпс стоеше до прозореца и ги наблюдаваше как прекосяват двора. Можеше да предположи реакцията на Вейл. Почти чуваше протестите му.

Обаче грешеше. Вейл съзнаваше, че няма смисъл да спори с Удуърд. Всичко беше решено и той нямаше как да го спре.

— Давайте доста хляб на пресата — каза той.

— Пресата въобще няма да разбере — отвърна Удуърд. — Заповедта за освобождаването е подписана от местен съдия, който симпатизира на делото ни. Ще изпишем Реймънд Вълпс. Пресата знае за Аарон Стемплър и едва ли подозира за съществуването на Вълпс.

За миг Вейл се поколеба дали да не му разкаже за убийствата на Линда Балфур и Алекс Линкълн, но реши да премълчи. Рано или късно това щеше да стане известно. А и Реймънд имаше идеално алиби. Жертвите щяха да бъдат приписани на някой маниак, който бе решил да подражава на онзи Стемплър отпреди десет години.

Превъзходно. Вълпс бе помислил за всичко.

— Предполагам, че осъзнавате конфиденциалността на тази среща — каза Удуърд.

— Конфиденциалността ли?

— Е, така да се каже, вие все още сте негов адвокат.

Вейл поклати глава.

— Сблъсък на интересите — саркастично отвърна той. — Трябваше да се откажа от задълженията си, когато станах прокурор.

— Дайте шанс на момчето — каза Удуърд.

— Той вече не е момче, докторе — срязва го Вейл.

Двамата си стиснаха ръцете и Вейл се насочи към колата, където го чакаше Тони. Кадилакът се отправи към футболното игрище. Хеликоптерът вече бе готов за излитане. Вейл се наведе и се затича към него. След секунди вече беше на седалката и сложи колана си.

— Господи! — измърмори пилотът. — Изглеждате така, сякаш сте видели призрак.

— Така беше — отвърна Вейл. — Да се махаме оттук.

25.

ТАМ ЛИ СИ, ХИДРА?

ДА, ЛИСИЦА.

СПРАВИ СЕ ВЕЛИКОЛЕПНО. НАДХВЪРЛИ ОЧАКВАНИЯТА
МИ.

БЛАГОДАРЯ, ЛИСИЦА.

ИЗУЧИ ЛИ ПЛАНА?

ДА, ЛИСИЦА, ПЛАНЪТ Е ЧУДЕСЕН.

ГОТОВ ЛИ СИ?

ДА, ДА.

И СИ ПОЛУЧИЛ ПОСЛАНИЕТО?

ДА, ЛИСИЦА.

ОТЛИЧНО. ВЪЗБУДЕН ЛИ СИ?

ВИНАГИ.

ЧАСЪТ ОТНОВО НАСТЪПИ.

БЛАГОДАРЯ. НЕ ОБИЧАМ ДА ЧАКАМ.

КАК СЕ ЧУВСТВАШ ДНЕС?

ИЗГАРЯМ ОТ НЕТЪРПЕНИЕ.

ДОБРЕ. ТРЯБВА ДА БЪДЕШ ПО-ПРЕДПАЗЛИВ ОТ ВСЯКОГА.

РОЙ ЗНАЕ ЛИ?

ДА. НО НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ. ОЧАКВАХМЕ ГО.

ЩЕ ВНИМАВАМ.

ДОБРЕ. ДО СКОРО, ХИДРА.

ДА, ДА, ДА!

ДОТОГАВА...

26.

Вечерта вече се спускаше над града, когато Парвър влезе в сградата. Последните отблясъци на деня се отразяваха в прозорците и създаваха причудливи отражения по стените. В офиса нямаше жива душа, с изключение на Вейл. Той се бе отпуснал в креслото си, краката му бяха вдигнати върху бюрото, а ръцете му бяха скръстени на гърдите. Единствената светлина на етажа идваше от настолната му лампа. Погледът му бе вторачен в отсрещната стена.

Тя предпазливо почука по отворената врата. Вейл я погледна и ѝ кимна.

— Зает ли си?

Той сякаш се замисли над въпроса, после отвърна:

— Да. С всички сили се опитвам да си почина. Невероятно трудно е да не вършиш нищо.

— Е, добре, няма да те занимавам с глупости — каза тя и се обърна.

— Вече е късно — спря я той. — Заповядай, седни. За какво става въпрос?

— Делото Стодард — отвърна Парвър и погледът ѝ се плъзна по отрупаното с документи бюро. В единия край се виждаше касетофон с големината на кредитна карта, свързан с обикновена на вид писалка посредством тънка жичка.

— Какво по-точно? — поинтересува се Вейл.

— Не съм сигурна, но мисля, че има няколко пробойни. Нещо не... — Тя спря, търсейки точните думи.

— Не се връзва? — предложи Вейл.

— Да. Знам, че искаш перфектно изработено дело.

— Ние, смъртните, не сме способни на перфектност — каза той и се усмихна. — Перфектен е изгревът. Раждането на дете. Това няма нищо общо с нас.

— Има хора, които...

— Които?

— Няма значение. Не трябваше въобще да започвам.

— Вече започна.

Тя си пое дъх и изстреля:

— Има хора, които казват, че отиваш в съда само когато си сигурен, че ще спечелиш.

Вейл се замисли за миг.

— Предполагам, че отстрани изглежда точно така.

— А за теб как е?

Той извади цигара и я потърка между пръстите си, после каза:

— Това, към което се стремя, са дела без никакви подводни камъни. Не искам в средата на процеса да откроя, че съдим невинен човек. Трябва да съм сигурен, че обвиняемият наистина е виновен. Иначе бих се отказал. Ако това означава, че влизам в съда само когато съм сигурен, че ще спечеля, нека бъде така. Ако съм абсолютно убеден, без никакво съмнение, във виновността на обвиняемия — като Дарби например — бих хвърлил всичките си сили, за да му осигуря справедливо наказание.

— Но можем ли въобще да бъдем толкова сигурни, Марти? — попита тя.

— Тоест?

— Ами, искам да кажа, че ако не става въпрос за предварително решен случай, много трудно бихме могли да бъдем сигурни във виновността на когото и да е.

— Но сме сигурни за Дарби.

— И ти реши да сключиш сделка.

— Направих го, защото все още нямаме достатъчно сили за дело. Всичко, с което разполагаме, е превъзходният слух на онази стара госпожа. Рейни за нула време ще измъкне това копеле на свобода. Вече ти казах, много по-добре е да го вкараме за двайсет години, отколкото след няколко дни отново да е в бара на Попи Палмър с двеста и петдесет бона в джоба.

— Може би онези са имали предвид точно това.

— Кои? С кого си разговаряла?

Тя вдигна рамене.

— Наистина не си спомням. Някакви адвокатчета при Гуидо говореха за теб.

— А ти как реагира?

— Ядосах се — отвърна тя.

Вейл се засмя. След миг и тя го последва.

Когато смехът им затихна, лицето му отново се изопна. Парвър го погледна и осъзна, че никога до този момент не го виждала толкова ядосан. Когато нещо го изкарваше извън кожата му, той заприличваше на опитен играч на покер. Лицето му се превръщаше в каменна маска и само очите му показваха някакво чувство. Погледът му ставаше напрегнат и предизвикателен. Когато беше спокоен, отношението му беше типично ирландско — „не се коси“ или пък „заслужава ли си да се нервираш за дреболии“.

Сега погледът му беше много, много напрегнат.

— Какво те яде? — попита тя. Изненада се, че сама зададе този въпрос и осъзна, че може би в този миг бе преминала границата между професионалните и личните отношения.

Очите му се втренчиха в отсрещната стена, той пъкна цигарата между устните си, но не я запали.

— Стемплър — отвърна той след малко.

— Стемплър?

— Днес се видях с него.

— И какво те разстрои?

— Той е лъжец. Напълно аморален. Психопат и убиец. Скоро ще бъде навън и сигурно вече е набелязал следващата си жертва. Наясно е, че аз знам истината, но е наясно също и че не мога да направя нищо, за да го спра. Това го изпълва с огромно удовлетворение.

Очите ѝ се разшириха.

— Само това ни трябваше!

— Ти си първата, на която го казвам — подчерта той. — Пази го в тайна, докато сам не реша да го известя на останалите.

— Какво смяташ да правиш?

— Ако знаех отговора, нямаше да седя тук в тъмното. Вече щях да съм приключил с великолепните спагети, които готви Джейн, и да предвкушвам по-нататъшните удоволствия за вечерта.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Шана, ти си доста умно момиче и си страхотна в съда, обаче това надали е нещо, в което би искала да се забъркаш. Няма нищо общо с разглеждането на снимки от местопрестъплението или разпита

на някой новоизпечен убиец. Става въпрос за игра на дявола и бъди сигурна, че ако застанеш твърде близо, огънят няма да те пощади.

Тя не отговори. В стаята настъпи мълчание. След известно време Парвър се прокашля и се надигна. Тогава Вейл внезапно се изправи в креслото си и изпука с пръсти толкова силно, че я стресна.

— Окей — каза той. — Благодаря, че ме изслуша. Сега смятам да отида у Джейн Венъбъл и да се опитам да забравя всичко това поне за няколко часа. Що се отнася до Едит Стодарт, права си. Както казва Джейн, в случая има нещо гнило. Разбери какво е то. Аз също бих искал да го узная. Делото е твое, Парвър. И така, има ли нещо специално, което искаше да ми кажеш?

— Не, просто исках да поговоря с някого и попаднах на теб.

— Искаш ли да поговорим още?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не, а съм сигурна, че и ти не си в настроение. Вейл стана и разкърши ръце.

— Точно така. Хайде да тръгваме. Ще вземем такси, аз черпя.

— Ще си платя своята половина — запротестира тя.

— Добре, добре — успокои я Вейл. — Ако толкова настояваш, можеш да платиш и цялата сметка.

Харви Сен-Клер наблюдаваше залеза през един от прозорците на фермата. На около половин миля от постройката се виждаха танцуващите лъчи на фенерчетата. Търсеха Попи Палмър вече шести час.

— Няма да я намерят, Абъл.

— Знам.

— Тогава защо ги прати там?

— Може и да греша.

Стенър от два часа седеше зад бюрото на Дарби и ровеше в сметките, писмата, бележките и останалите документи, които бе открил из чекмеджетата. Сен-Клер издърпа един стол и седна.

— Никаква самолетна резервация. Не е викала такси. Колата ѝ е паркирана пред апартамента...

— Не е изключено да я е откарал Дарби.

— Никаква самолетна резервация — повтори Сен-Клер. — И никаква сестра във Финикс.

— Отишла е при някой друг.

— Никаква самолетна резервация...

— Платила е в брой и е оставила измислено име.

— Снимката ѝ е разпратена по всички билетни бюра на летището. Никой не я разпозна.

— Може да е носела перука.

— Ти си доста странен човек, Абъл, известно ли ти е?

— От десет години работя за Мартин Вейл. Не се притеснявай, и ти ще свикнеш. Той мрази изненадите.

— Щом не е тук и не е заминавала, къде, по дяволите, може да бъде?

Стенър не отговори.

— Понякога ми се иска никога да не бях чувал за правата на заподозрения и всички онези шибани глупости — измърмори Сен-Клер. — Тексаското правосъдие би свършило далеч по-добра работа.

— Какво е тексаското правосъдие? — поинтересува се Стенър и почти веднага съжали, че е попитал. Беше подредил проверените писма в единия край на бюрото, а в другия бе купчинката с днешната, още неотворена поща.

— Когато работех като шериф, тоест преди двайсетина години — започна Сен-Клер, — веднъж ме пратиха на юг, към мексиканската граница, по следите на един тип — Чъло Грасиас, който незаконно прекарваше емигранти през границата и ги продаваше за ратаи на разни земевладелци от околността. Двама колеги, едни от най-добрите ми приятели, го хванали и го карали към Сан Антонио, но не знаели, че приятелката на Грасиас му дала някакво шоколадче, в което била натъпкала пружина от часовник. Доколкото си спомням, шоколадчето беше „Сникърс“ или „Марс“.

Стенър учудено вдигна поглед, после отново се съсредоточи върху пощата. Сен-Клер продължи:

— Чъло мушна пружинката в задния си джоб, защото знаел, че ще му сложат белезниците на гърба. Докато го карали — той бил на задната седалка — измъкнал пружинката и успял да отключи белезниците. Сетне се навел напред, измъкнал пищова на Фреди Корело, изстрелял два куршума в главата му, после вкарал останалите четири в тила на Чарли Хинкъл, който карал, сетне скочил на предната седалка, изритал двата трупа навън и се понесъл към границата с полицейската кола. Намерили колата на около десет мили от граничния

пункт Игъл. Така че аз отидох в Игъл и именно там срещнах Харли Бонън, който беше към метър и деветдесет и тежеше стотина килограма. В сравнение с него Джон Уейн би приличал на третокласник.

— Аха.

— Разправих на Харли това, което знаех, и той ми каза, че познавал онзи шибан мексиканец и че можел да ми помогне. После ме настани в някакъв скапан мотел, в който нямаше климатик и хлебарките бяха като плъхове. От тавана висеше вентилатор колкото хеликоптерна перка.

— Аха.

— На следващия ден Харли ме събуди в четири сутринта и ме откара в Куемадо, където точно до реката, в една падинка, намерихме дузина мъртви мексиканци, всеки с огромна дупка в тила. Бяха съблечени чисто голи. Харли почна да души наоколо и най-сетне каза, че един сигурно е избягал. Значи ние тръгваме по някакви следи и след няколко часа стигаме до една пещера, където намираме нещастника, умиращ от жажда.

— Аха.

— Той ни разказа, че били прецакани от някакъв федерален капитан на име... по дяволите, как се казваше оня... тъ, Мартино, Мартинес, нещо от този род. В далаверата участвал и тип, наречен Чъло, който трябвало да ги вземе от границата и да им намери добра работа отсам. Само че капитанът и Чъло изведнъж почнали да стрелят по тях. Този едва успял да се измъкне. Харли познаваше Мартинес и същата вечер се насочихме към Рио Гранде. Минахме реката и открихме, че онзи тип, капитанът, се налива в една кръчма наблизо. Изчакахме го отвън и когато излезе, Харли го хвана за врата и го хвърли отзад в джипа. После се върнахме край реката и Харли събори онзи във водата, събу му панталоните и му навря огромния си пищов в задника, след което каза: „Къде е Чъло? Броя до три и после не знам, може да се наложи да ти пръсна мозъка по втория начин.“

— Аха — измърмори Стенър, все още преглеждайки пощата.

— След час бяхме край един бар от американската страна. Камионетката на Чъло беше отвън, а той самият седеше вътре, наливаше се с бира и щипеше някаква сеньорита. Харли извади един нож, дето повече приличаше на сабя, и издълба ей такава дупка в една

от задните гуми на камиона. Аз се вмъкнах в бара и си викнах една бира, после казах на мексикански: „На камиона отвън нещо са му спаднали гумите“. Чъло се изстреля през вратата, аз го последвах. Той заоглежда пораженията върху гумата и тогава зад гърба му изникна Харли, извади патлака и изръмжа: „Гарсиас, арестуван си за убийство“. Онзи направи голямата грешка да посегне към кръста си, тогава се чу „буум!“ и шерифът проби в корема на това тъпо копеле дупка колкото пица. И знаеш ли какво ми каза после старият Харли? „Един затворник струва на държавата дващест долара дневно, а Чъло щеше да прекара в пандиза дващест години. По дяволите, Харви, току-що спестихме на данъкоплатците около сто бона. Трябва да се почерпим.“ Ето това имам предвид, когато говоря за тексаско правосъдие.

Стенър все още бе зает с писмата и документите.

— Доста си обстоятелствен — отбеляза той.

— Помислих, че искаш да чуеш всички подробности — каза Сен-Клер. — А и не виждам за къде бързае.

Той стана, отиде до прозореца, отвори го и изплю тютюна, който дъвчеше.

— Ако беше на мястото на Дарби и искаше да се скриеш за седмица-две, къде щеше да отидеш? — попита Стенър.

— Нямам представа. Хаваите? Карибските острови?

— Не може да си го позволи. Застрахователната компания не му изплаща полицата, банковата му сметка е почти празна. Със сигурност е изчерпал кредитните си карти. А и вчера все още е бил тук — пощата е отваряна.

Той подаде на Сен-Клер някаква телефонна сметка.

— Какво ще кажеш за един малък ловен излет? Хижата Ред Марш, на около осемдесет мили оттук. Точно на брега на река Пекатоника. Обаждал им се е два пъти миналия месец и веднъж само преди няколко дни.

Стенър набра номера.

— Ред Марш — чу се приятен глас с лек акцент.

— Ало? — каза Стенър. — Ние сме приятели на Джим Дарби, мистър Джеймс Дарби. Трябваше да пристигнем с него, но ни се отвори малко работа. Свършихме по-рано и тъкмо се чудехме дали той още е при вас...

— Долу е, подготвя лодката си. Мога да го извикам, ако изчакате един момент.

— Не, не, няма нужда. Искаме да го изненадаме. Имате ли свободна стая?

— Разбира се. Бунгало номер осем, точно до неговото.

— Той в номер седем ли е?

— Девет.

— Чудесно. Не му казвайте, че сме се обаждали, искаме да го изненадаме на закуска.

— Тогава трябва да дойдете много рано. Излиза с лодката си към четири и половина. Иска да е на пусия още преди изгрев, както правят повечето ловци тук.

— Давате ли лодки под наем?

— Естествено.

— Запазете една за нас, ако обичате. Името ми е Стенър. А. Стенър.

— Аби Стенър?

— Точно така, Аби Стенър — отвърна той, затвори, погледна Харви и се усмихна. — Хванахме го.

Джейн Венъбъл се бе облегнала на рамото му, единият ѝ крак беше прехвърлен върху неговия, устните ѝ бяха долепени до лявото му ухо. Вейл си спомни първия път, когато се бяха любили, страстно и лудо. Страстта им все още беше внезапна, непреодолима и всепоглъщаща, но вече съществуваше и чувството на успокоение и комфорт. Причината вероятно бе, че и двамата бяха на около четиридесет, и любовта, ако въобще ставаше дума за любов, защото никой от тях още не бе произнесъл тази дума гласно, беше като да откриеш малкото съкровище, което някога си загубил и не си се надявал отново да намериш. За първи път от години Вейл беше щастлив, че денят е свършил и че той е избягал от офиса си, за да изпита удоволствието от нечие присъствие. Отпусна се назад с усмивка, но внезапно мислите му се върнаха към Аарон Стемплър — или Реймънд Вълпс, или който и да беше — и си помисли: „Не и този път, кучи сине. Вече ме изработи веднъж. Тогава беше за моя сметка. Сега ще е за твоя.“

27.

Мъглата беше толкова гъста, че Стенър трябваше да кара с не повече от двайсет мили в час. Присвитите му очи следяха бялата линия на шосето. Тъй като бяха пропуснали отбивката за хижата, се бе наложило да обърнат и сега се оглеждаха за знака. В крайна сметка го видяха — малка дървена табела, която сочеше към изчезващ между дърветата черен път. Закъсняваха. Минаваше четири и половина.

На табелата с големи бели букви пишеше: „Хижа Ред Марш“. Тънка червена стрелка сочеше върната посока. Колата пое натам, но мъглата не позволяваше на Стенър да натисне газта докрай. След около две мили хижата внезапно изскочи пред тях. Наоколо се виждаха бунгалата.

Пет без петнайсет.

Уолт Сандерсон, едър швед с тънки рижави мустаци, които се спускаха чак до брадата му, излезе от дървената постройка и се насочи към тях. Беше облечен с дебел пуловер и пухено яке.

— Аби Стенър? — попита той.

— Да — отвърна детективът, излизайки от колата.

— Изпуснахте Дарби за малко — каза Сандерсон с необичайния си акцент. — Излезе преди десет-петнайсет минути. Приготвил съм лодката, която поръчахте, ще ви дам и карта на блатата и реката. Няма да ви отнеме много време да го настигнете. Ще разтоварите багажа си, когато се върнете. Няма нужда да заключвате колата си.

— Звучи цивилизовано — отбеляза Сен-Клер и изплю тютюна, който дъвчеше.

— Сипал съм горещо кафе в термоса. Надявам се, че го предпочитате без захар.

Стенър нямаше нищо против захарта, но не разполагаха с достатъчно време за подобни капризи. Двамата със Сен-Клер измъкнаха от багажника черните кожени чанти с пушките, после

Стенър пхна в джоба си кутията с резервните патрони. Междувременно Сандерсон се върна с термоса и ги поведе по тясната пътечка към реката.

— Внимателно, момчета, нищо не се вижда от тази мъгла.

— Винаги ли е толкова гъста? — поинтересува се Сен-Клер.

— Не и през деня.

Лодката беше дълга почти три метра и към кърмата ѝ бе прикрепен мощен мотор. Сандерсон стъпи вътре, огледа се и измърмори нещо под носа си. После слезе и отиде до бараката в края на кея. След няколко минути се върна с праметното през рамо дълго въже.

— Мога да се закълна, че снощи сложих в лодката котва и верига — каза той. — Ето ви въже. Край реката е пълно с храсти и дървета, няма да ви е трудно да се вържете за някое от тях.

— Няма проблеми — кимна Стенър и се качи на борда. Сен-Клер проверяваше мотора.

След малко вече бяха на път. Лицата и якетата им се овлажниха от мъглата.

— Доста мрачно време — отбеляза Сен-Клер, проследявайки с поглед тънкия лъч на фенерчето, който разцепваше мъглата.

— О, смърт, да изпълниш дъха ми с мъгла, да покриеш лицето ми с облак — тихо каза Стенър.

— Не знаех, че си поет — обади се Сен-Клер.

— Не съм. Робърт Браунинг го е казал.

Лодката се носеше по течението, моторът монотонно бръмчеше отзад, а Стенър разглеждаше картата, опитвайки се да разбере къде точно се намират. След двайсетина минути видяха смътните очертания на друга лодка. Беше вързана към едно от крайречните дървета.

— Двама са — прошепна Стенър, когато доближиха заливчето.

Двамата ловци бяха облечени в камуфлажни дрехи. Бяха хвърлили якетата си в задната част на лодката. Никой от тях не беше Дарби. Сен-Клер насочи моторницата към тях. Единият от мъжете, висок и слаб, беше надигнал някаква дамаджана и спокойно отпиваше. Едър черен лабрадор беше полегнал пред другия.

— Добро утро — викна този, който седеше зад кучето. Беше нисък, пълничък, с добродушно изражение.

— Добро утро — отвърна Стенър.

Сен-Клер изви руля и двете лодки допряха бордовете си. Високият мъж остави дамаджаната и избърса уста с опакото на ръкава си.

— Искате ли? — попита той. — Домашно е. Голям студ е днес.

— Не, благодаря — отвърна Стенър.

Сен-Клер обаче протегна ръка и пое дамаджаната. Подпря я на лакътя си и отпи дълга глътка. После я отпусна и потръпна.

— Прав си — отбеляза той. — Това наистина може да стопли и мъртвец. Мерси.

— Виждали ли сте някой друг тази сутрин? — попита Стенър.

— Сигурно имате предвид Джим Дарби. Тръгна към шести. Мина оттук може би преди около час и половина.

— Какво е шести? — полюбопитства Стенър.

— Всеки от заслоните си има номер. Отбелязани са на картата. Стариият Уолт се е погрижил за маркировката. Шести е надолу по реката, на половин миля. Тук е четвърти, а от другата страна, ей там, е пети.

— Какво е разстоянието до шести? — попита Стенър.

— Около половин миля, нали ви казах.

— Значи можем да стигнем дотам за десетина минути?

— По-скоро пет, дори и в мъгла като тази.

— Благодаря.

— Вие негови приятели ли сте? — попита единият.

— Да — отвърна Сен-Клер. — Мислим да го изненадаме. Е, благодаря за помощта.

— Няма нищо.

— И на вас. Наслука.

Сен-Клер се обърна, отново запали мотора и насочи лодката надолу по реката към шестия заслон.

След пет минути забелязаха малка дървена табела, върху която с бяла боя бе изписана цифрата 6. Сен-Клер изви руля към брега и изключи машината. Заслонът беше празен.

— Чу ли? — попита Сен-Клер.

Стенър се озърна, после дочу тихото ръмжене на някакъв мотор. Сетне се чу и далечният лай на куче. Нещо плъосна във водата, ръмженето на мотора се засили.

— Идва — прошепна Стенър.

— Звукът все повече се засилваше и внезапно точно срещу тях изникна корпусът на другата лодка. Дарби седеше до руля. Не ги забеляза, докато кучето, което приличаше на шпаньол, не започна да вие.

— По дяволите — извика той изненадано и изгаси мотора.

— После вдигна пушката, която лежеше в скута му, и се вторачи в приближаващата се лодка. Когато се приближи на няколко метра, разпозна Стенър. Детективът протегна ръка, издърпа борда на лодката към тяхната и каза:

— Добро утро, мистър Дарби. — После извади от вътрешния си джоб заповедта за арест. В същото време Сен-Клер се изправи и насочи пистолета си към Дарби.

— Бихте ли оставили пушката си настрана? — каза той спокойно.

— Имаме заповед за задържането ви, Дарби — съобщи Стенър и размаха документа.

Дарби се шашардиса. Мъглата не успя да скрие преbledнялото му лице.

— Тука ли? — попита той.

Кучето изръмжа.

— Млъквай, Рагс! — викна Дарби.

Шпаньолът сведе глава и изскимтя.

— Шерифът ни чака в хижата — каза Сен-Клер. — Не искате да добавите бягство към останалите си проблеми, нали?

— От къде на къде? Приличам ли ви на беглец? Няма защо да бягам.

— Тази заповед ви обвинява в предумишлено убийство на жена ви. Имате право да мълчите...

— Знам процедурата — измърмори Дарби и остави пушката настрана. — Вече съм чувал всичко това.

— Обърнете се и поставете ръце зад гърба си — каза Стенър. — Трябва да ви сложа белезници.

— Няма да избягам — възпротиви се Дарби.

— Такъв е редът.

— Не го правете, моля ви. — Тонът му вече не беше арогантен, а по-скоро умолителен.

— Казах ви, такъв е редът.

— Не ме закопчавайте зад гърба, моля ви. Няма къде да избягам.

— Май се опитваш да ни преметнеш, а? — обади се Сен-Клер.

— Моля ви, не ме закопчавайте зад гърба — отново проплака Дарби. — Аз... не мога да плувам.

Сен-Клер погледна Стенър, който на свой ред отправи поглед към Дарби. Мъжът изглеждаше много уплашен. Кучето отново зави.

— Млъкни! — викна той и го удари през муцуната. Шпаньолът изскимтя и се сви на дъното на лодката.

— Моля ви — повтори Дарби.

— Сложи му белезниците отпред, Харви — каза Стенър.

Сен-Клер се доближи, без да навежда пистолета си.

— Благодаря — каза Дарби, протягайки ръцете си напред. Когато Сен-Клер му сложи белезниците, се отпусна настрани и легна на дъното на лодката, подпрял глава на единия борд. Рагс пропълзя до него и започна да лиже лицето му.

— Кучетата прощават всичко — отбеляза Сен-Клер, клатейки глава. После погледна Дарби в очите. — Какво правеше в блатото?

— Ходих по голяма нужда — отвърна той.

— Ега ти голямата нужда. Звучеше като потъването на „Титаник“.

Сен-Клер насочи фенерчето към посоката, откъдето беше дошъл Дарби. Лодката му беше оставила зад себе си дълга следа в блатото.

— Я виж — викна Сен-Клер и се ухили. — Да видим накъде води.

Той върза лодката на Дарби за тяхната и се насочи по следата, движейки се плътно покрай брега. На изток вече се виждаше червеният диск на изгряващото слънце. Една водна змия се плъзна по калната повърхност и след малко се загуби сред мократа трева. Отнякъде изчурулика птичка, после се чу шумът от крилете ѝ. Внезапно следата свърши. Изкривеният ствол на едно изсъхнало дръвче се впиваше в неравната повърхност, избуялите тръстики около него образуваха нещо като кръг.

— Тук трябва да е — каза Сен-Клер. — Върни се обратно в хижата, а аз ще вържа лодката и ще те изчакам. Доведи шерифа и няколко от неговите момчета да изследват околността.

— Става — съгласи се Стенър и скочи в другата лодка. — Дръж кучето — викна той на Дарби.

— Няма да ви направи нищо — отвърна той. — Само лае. Какво става?

— Търсим Попи Палмър — отвърна Стенър.

Дарби пребледня.

— Какво имате предвид? — попита той. — Тя отиде при сестра си във Финикс.

— Няма никаква сестра във Финикс.

— Значи ме е излъгала.

— Такъв е животът — засмя се Сен-Клер.

— Връщам се колкото се може по-бързо, Харви — викна Стенър. — Ще се справиш ли?

Сен-Клер го погледна ухилено и отпи от термоса с кафето.

Слънчевите лъчи и вятърът успяха да пробият мъглата. Утрото беше студено, небето се изчисти. Сен-Клер видя десетметровия катер, който се спускаше по реката към вързаната лодка. Изсвири с пръсти и помахаша с ръка. Катерът бавно изви и се доближи до лодката. Стенър беше на борда, застанал зад шерифа — едър мъж с тъмносиньо яке и кафява шапка. Значката му бе закачена на кръста, до кобура с револвера.

— Добро утро, господа — каза Сен-Клер. — Благодаря, че наминахте.

Катерът спря до лодката на Сен-Клер и шерифът скочи на борда й, протягайки ръка.

— Джейк Бродстроук — каза той с дълбок, авторитетен глас. — Съжалявам, че се забавихме, но трябваше да намерим няколко водолази. Надявам се, че знаете какво правите.

— Е, става въпрос просто за едно предположение — обясни Сен-Клер. — Трябва обаче да знаете, че през последните трийсет години почти никога не съм грешил в предположенията си.

Единият от водолазите, с черен неопренов костюм и маска, се спусна в блатото. Водата не беше много дълбока.

— Не мисля, че ще имаме нужда от драга, шерифе — каза той. — Дъното е покрито с тиня, но ще се оправим и сами. Дайте ми светлина.

Той пое херметизирания фенер, оправи водолазната си маска и се гмурна. След около минута го последва и колегата му. Останалите седнаха в лодката и зачакаха в пълно мълчание. Единственият звук наоколо беше на вятъра, свирещ в тръстиките.

Мина половин час. Шерифът дъвчеше остатъка от някаква пура. Харви се изплю в надиплената от вятъра вода. Стенър седеше напълно неподвижен. Очите на всички бяха вперени в посоката, накъдето бяха поели водолазите.

И изведнъж съвсем близо до лодката водата забълбука и внезапно на повърхността изплува главата на жена. Мократа ѝ тъмна коса се бе разпиляла над подпухналото сивосинкаво лице. Устата ѝ бе пълна с кал. Около гърлото ѝ бе пристегнатата ръждива верига. Докато изплуваше на повърхността, от очите ѝ бликна вода и за миг им се стори, че жената плаче. Попи Палмър бе изиграла последния си стриптийз.

— Господи! — изохка Сен-Клер.

— Да — полугласно каза Стенър. — И аз се надявах да грешим.

28.

Вейл бе затворил вратата на кабинета си, което беше сигнал за останалите, че не иска да го безпокоят. Наоми наричаше това „гмуркане“. Той сякаш се намирал под водата, в съвсем различен свят, без звуци или вълнения, свят, в който цялата информация от съответния случай бе събрана в едно. Категоризираше фактите и ги подреждаше хронологически, докато не образуваха картина, която му се струваше достатъчно логична. Някои от парчетата на този своеобразен пъзел все още липсваха, но крайният резултат вече се виждаше съвсем ясно. В главата му се въртеше само едно — Аарон Стемплър. Макар сега да се наричаше Реймънд Вълпс, Вейл бе сигурен, че това е същият онзи Аарон — познат и непроменен.

Още не беше разказал на екипа си за възникналите проблеми и смяташе да го направи чак когато успееше да анализира срещата си в Дейзиленд и да подготви стратегия за действие. Беше си сложил слушалките и за пореден път прослушваше касетата със записа от срещата с доктора и неговото „създание“. Знаеше, че само и само за да му се подиграе, по някое време в този разговор Вълпс бе разкрил истинската си самоличност. В записа със сигурност имаше някаква следа и той трябваше да я открие. Беше убеден, че щеше да е нещо, което само той би разбрал и което Вълпс му е подхвърлил, за да го унизи и да му припомни как успешно го беше преметнал.

След няколко часа усамотението на Вейл беше прекъснато от обаждането на Стенър. Той каза, че двамата със Сен-Клер са на път към офиса, където ще разкажат всички подробности, но най-важното било, че арестували Дарби и намерили трупа на Попи Палмър. Вейл остави касетофончето настрана. Вълпс щеше да почака пред новите разкрития по случая Дарби.

Двайсетина минути по-късно Стенър и Сен-Клер нахлуха в офиса.

За Бога, нима Абъл се усмихваше?

Вейл викна Парвър и когато всички се събраха, седна зад бюрото си.

— Окей. Да чуем какво сте открили.

— Всичко си каза — започна Сен-Клер. — Онази старица е била съвсем права за изстрелите, Шана. Очистил е жена си като едното нищо. И тъй като Рейни така и не успял да се свърже с него, той си мислел, че вече е волен като птичка. Единственото, което го тревожело, била Попи Палмър.

— Насилил е късмета си — намеси се Стенър. — Обадил са на Палмър, взел я от тях и ѝ казал, че ще я откара до летището. Вместо това я завел във фермата си и я удушил.

— Сетне нещастният копелдак я хвърлил в багажника на колата си и поел на запад — продължи Сен-Клер. — Прекарал нощта в един мотел близо до Рокфорд. На сутринта увил трупа в една верига от котва за лодка и го хвърлил в блатата край Пекатоника.

— Поздравления — каза Вейл. — Свършили сте отлична работа.

— Имахме известен късмет — призна Стенър. — Бяхме доста близо и чухме как изхвърли тялото в блатото. — Той се обърна към Шана Парвър. — Но сега вече е твой. За двойно убийство.

— Рейни ни чакаше в щатския затвор, когато го закарахме там — съобщи Сен-Клер. — Каза, че искал да поприказвате.

Вейл се засмя.

— Разбира се, че иска. Е, по дяволите Рейни, вече е много късно. — Той погледна Парвър. — Добре, Шана, прави каквото знаеш. Вече е в твоите ръце. Предполагам, че ще искаш максимална присъда, нали?

Тя се усмихна, но не изглеждаше много убедена.

— Разбира се.

— Друга идея ли имаш?

— Не.

— Спазихте ли всички процедури? — попита Вейл, поглеждайки Стенър. — Арестът и така нататък?

— Показахме му заповедта, прочетохме му правата и извикахме местния шериф и неговите хора да открият тялото.

Парвър мълчеше и нервно хапеше устни.

— Какво има, Шана? — попита Вейл.

— Не мога да се отърва от мисълта, че ако го бяхме затворили още първия път, сега Попи Палмър щеше да е жива.

— Нямахме никакви доказателства — раздразнено отвърна Вейл.
— По дяволите, тя вече е била мъртва, когато издадохме заповедта.
Парвър не каза нищо.
— Шана?
— Да?
— Ако Палмър не ни беше излъгала, можеше да спаси живота си.
— Знам.
— Кажи на Рейни от мое име, че смъртта на момичето тежи на неговата съвест, а не на нашата. Ако беше довел това копеле навреме, щяхме да предотвратим второто убийство.
— Ще му го кажа — кимна тя.
— Добре. Никакви сделки повече. Искаше да го разнищиш, нали? Твой е. Закарай го на електрическия стол.
— Да, сър.

Сен-Клер се отправи към архива, разположен на няколкостотин метра от сградата на съда. Слънцето залязваше, вечерта се очертаваше доста хладна. Беше станал преди изгрев и не бе спрял чак до залез, но не се чувстваше изморен. Реши да разрови планините от документи и да се опита да открие видеокасетите от разпитите на Стемплър. Задачата можеше да се окаже неизпълнима, но, кой знае, може пък и да имаше късмет — за втори път в един и същи ден.

Внимателно пое по мрачните коридори, осветени само от няколко мъждиви крушки. От двете му страни се редуваха шкафове и полици, отрупани с прашни документи, кутии и кашони. Отнякъде се чуваше приглушена музика и Сен-Клер различи гласа на Франк Синатра. Когато стигна до ъгъла на главния коридор и погледна в страничното крило, забеляза един униформен полицаи, отпуснал се в люлеещ се стол под старомодна преносима лампа с бледа зеленикава светлина. Беше сложил краката си върху метално бюро и бавно се люшкаше напред-назад, заслушан в малкия транзистор пред себе си.

— Здравсти — викна Сен-Клер. Ехото понесе гласа му по мрачния коридор.

Полицаят подскочи.

— Дявол да го вземе! Изкара ми акъла!

— Извинявай — каза Сен-Клер и се приближи до бюрото. — Харви Сен-Клер, от канцеларията на окръжния прокурор.

Полицаят стана и изключи радиото. На гърдите му имаше значка с надпис: „К. Фелшър, пазач“.

— Сержант Клод Фелшър на вашите услуги — каза той и протегна ръка.

Беше едър, пълен мъж с бирено коремче. Униформата му не беше закопчана, а разхлабената вратовръзка разкриваше липсата на най-горното копче на ризата. Сив кичур се виеше над едното му ухо. Изглеждаше прашен и забравен, като екземпляр, забутан в най-далечния ъгъл на някой музей. Единствено лъснатата му значка блестеше, отразявайки бледата светлина от лампата.

Сен-Клер задържа малко тютюн и подаде пакетчето на сержанта. Той поклати глава отрицателно.

— Откога си пазач тук, Клод?

— Дявол да го вземе, имам чувството, че са минали сто години.

— Сигурно е най-самотната работа в града.

— О, не знам — отвърна полицаят. — Има кой да ми прави компания. Огледай се. Тук е събрана почти цялата криминална история на щата. Спомняш ли си Спек? Ричард Спек?

— Разбира се.

— Ей го там, в крило номер 19. Гейси е в номер шест. Джордж Фарли, онзи, дето уби дванайсет жени, спомняш ли си? Разфасовал ги и ги натъпкал в буркани в мазето си. В номер пет. Имаме документи дори за Дилинджър, от времето, когато са го опандизили покрай онзи банков обир в Гери. Ама тогава престъпленията са били истински престъпления, а не мизерни като сега. За Бога, в днешно време могат само да разбиват коли и аптеки. Светът не върви на добре, Харви.

— Абсолютно си прав. Спомняш ли си случая Рашмън?

— Архиепископа? Дявол да го вземе, сякаш беше вчера. За това ли си дошъл?

Сен-Клер кимна.

— Щатът срещу Аарон Стемплър. Процесът завърши в края на март.

— Нещо по-специално ли търсиш?

— Веществено доказателство.

— О, мама му стара! Виж, с веществените доказателства е малко по-сложно. Първо, когато ги докарват тук, вече са добре опоскани. Мнозина си прибират вещите обратно. Освен това не ги подреждаме по някакъв специален признак. Тук сигурно са събрани хиляди, стотици хиляди дела, много от които са така объркани, че никога не можеш да се справиш. Да не говорим за изгубените.

— Надявах се, че може да имам късмет.

— Е, добре, ще опитаме.

Сержантът издърпа едното от чекмеджетата на бюрото и извади фенерче. После поведе Сен-Клер по коридора. След известно време откри кашончетата с документите по делото Стемплър.

— Вече съм ги разглеждал — обясни Сен-Клер. — Няма никакви веществени доказателства. Само хартии.

— Прав си — кимна Фелшър, преглеждайки съдържанието на кутиите. — Всъщност какво точно търсиш?

— Видеокасети.

— Аха. Е, разгледай наоколо. — Полицаят разпери ръце и се засмя.

— Няма смисъл. Благодаря за помощта, Клод.

Двамата си стиснаха ръцете и Сен-Клер се насочи обратно към изхода.

— Не се ядосвай, Харви — викна след него Фелшър. — Така или иначе вече щяха съвсем да са се скапали. Тук не държим много на чистотата и реда.

— Не исках да ги гледам. Надявах се просто да разбера дали са били взети от някого и евентуално от кого.

— О, почакай тогава. Това вече е друга работа. С това трябваше да започнеш. Може пък наистина да ти излезе късметът.

Фелшър отиде до една лавица, върху която бяха подредени масивни, дебело подвързани томове. Прекара показалец по гръбчетата им, върху които бяха отбелязани дати.

— Да видим... 1–10 септември 1982... декември... февруари... А, ето! 20–30 март 1983. — Той издърпа папката и я изтупа от прахта. — Това са указателите. Не помагат кой знае колко, но знае ли човек...

Отвори папката и внимателно разгърна пожълтелите страници.

— Трябва да внимаваме. Нищо чудно да се разпадне и ръцете ми. Стемплър, Стемплър... Процесът беше доста шумен, а? Какво се случи

с него?

— Още е в Дейзиленд.

— Добре. Като си спомням как беше накълцал епископа, май трябва да го държат там завинаги.

— Да — съгласи се Харви.

— Окей, мисля, че го намерих... 23 март. Щатът срещу Аарон Стемплър, предумишлено. Да видим... окървавени дрехи, обувки, кухненски нож, няколко книги, пръстен — всичко това е върнато на катедралата на Лейквю, 2 април 1983. Ей, знаеш ли, Харви, май наистина си късметлия. Ето, двацет и три видеокасети. Върнати на доктор Моли Ерингтън, Уинтроп, Индиана, 26 април 1983.

Парвър беше останала последна. Седеше зад бюрото в малката си стаичка и преглеждаше документите по делото Дарби. След малко ги избута настрана и измъкна папката с материалите за Едит Стодарт. Беше уморена, но не ѝ се прибираше вкъщи, а и нямаше други планове.

Вратите на асансьора се отвориха и отвътре излезе Флеърти, стиснал в ръка старо, олющено куфарче. Влезе в кабинета си, хвърли куфарчето на бюрото и чак тогава забеляза Парвър. Отиде до остъклената ѝ стаичка и застана на вратата с ръце в джобовете.

— Разбрах за Дарби — каза той. — Нямам търпение да чуя пледоарията ти.

Тя вдигна поглед към него и се намръщи.

— А за Попи Палмър разбра ли?

— Следобедните вестници са пълни с подробности — отвърна той. — Еклинг е полудял. Казал, че ако неговото управление водело случая, момичето още щяло да е живо.

— Как ли пък не! Ако разчитахме на Еклинг, Дарби вече щеше да е избил половината щат — озъби се тя.

Флеърти леко подсвирна.

— Добре ли си? — попита той.

— Защо? — сряза го Парвър.

— Ей, извинявай, трябваше да почукам. — Той се обърна.

— Къде отиваш? — викна тя след него.

— Не знам, просто изглеждаш малко... загрижена.

— Загрижена? — повтори тя и се усмихна. — Да, предполагам, че наистина изглеждам малко загрижена.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя го погледна, после избута стола си назад и стана.

— Какво ще кажеш да отидем до „Коркърн“? Ще те черпя едно питие.

— Не, аз ще те черпя едно питие.

— А, така значи. Виж, Флеърти, ще направим следното. Ще теглим чоп.

— Как?

— Ще хвърляме към стената. — Тя бръкна в чантата си и измъкна две монети от по четвърт долар. — В компютърния отдел, там няма килим.

— Звучиш като професионалист.

— Понякога ми върви.

Двамата отидоха в другата стая и застанаха на десетина стъпки от стената.

— Какви са правилата? — невинно попита той.

— Само не ми казвай, че в Бостън не сте играли на тая игра!

— По онова време нямах пари за подобни забавления.

— Просто я мяташ. Този, който метне най-близо до стената, печели. Искаш ли да потренираш?

— Няма смисъл да губим време. Победителят черпи, така ли?

— Да.

— Хвърляй първа, тъкмо да видя как става.

Тя се наведе напред, постави едната си ръка на коляното, хвана монетата с палеца и показалеца на другата и леко я метна. Монетата се удари в стената, отскочи, завъртя се и падна на десетина сантиметра от стената.

— Доста добре — отбеляза той.

— Не е лошо.

— Значи така, а? — Той я погледна и зае същата поза, обаче хвана монетата с лявата си ръка.

— Чак сега забелязвам, че си левичар — каза тя.

— Ти въобще рядко ми обръщаш внимание, Парвър — каза той. Забележката я изненада.

— Просто трябва да я метна, така ли?

— Аха.

Той леко се наведе напред, изпъна ръка и хвърли монетата. Тя се превъртя във въздуха, удари се там, където се съединяваха стената и подът, и застина на не повече от сантиметър от ъгъла.

— Бре! — възкликна той. — Голям късмет.

В очите ѝ проблесна подозрение.

— Ти ме преметна, Флеърти — изръмжа тя.

— Никога!

— Видях как го направи. Определено ме преметна. Не играеш за пръв път.

Той се ухили, вдигна монетите от пода и ѝ ги подаде.

— Тръгваме ли?

Взеха такси до „Коркърн“ и когато пристигнаха там, влязоха в „Дамския клуб“. Валяка ги удостои с нащърбената си усмивка и ги поведе към ъгловата маса. Избърса я с един скъсан парцал и ги погледна очаквателно.

— Пиене? Ядене? — поинтересува се той.

— Първо напитките, после ще видим.

— Окей, какво да бъде?

— Мартини с много джин и никакви екстри — каза Шана.

— Екстри ли?

— Без черешки и така нататък — обясни му Флеърти.

— Схванах. За вас както винаги, а, мистър Флеърти?

— Да.

— Няма проблем — ухили се Валяка и се насочи към бара.

— Добре, Парвър, ще ми кажеш ли какъв ти е проблемът? Дявол да го вземе, получи всичко, което искаше. Дарби ти е вързан в кърпа, Стодарт също. Две големи дела. Искаш ли да ми отстъпиш едното?

— Не, много ти благодаря — отвърна тя надменно.

— Тогава?

— Ами днес, когато Марти ме попита дали съм готова да пратя Дарби на електрическия стол...

— Не искаше ли и ти именно това?

Валяка донесе питиетата и ги сложи на масата. Шана изгълта своето и си поръча второ.

— Става въпрос за друго — каза тя и се намръщи. — По дяволите, това имаше вкус на лимонада.

— За пръв път ли пиеш мартини?

— Да. Обикновено съм на ром с кола.

— По дяволите, изгълта го, сякаш беше чаша мляко! Внимавай, тези неща са доста коварни.

— Глупости. Виж в какви малки чаши ги сервират. Нищо няма да ми стане. Та за какво си говорехме?

— За изпържването на Дарби. Каза, че ставало въпрос за друго.

— Да, сетих се. Виж, проблемът е, че досега никога не съм водила углавно дело.

— Не ми казвай, че те е хванала сценична треска! — Флеърти се засмя. — На желязната Парвър й омекват краката? Хайде де, това е просто поредният случай. Няма нужда да се впрягаш чак толкова.

— Не ме разбра. Не се притеснявам, че няма да спечеля. Просто... никога не съм мислила за това.

— За кое? Какво имаш предвид, по дяволите?

— За искането на смъртна присъда.

— Ясно. Атака на съвестта, а? Стига глупости, Шана. Този тип най-хладнокръвно е застрелял жена си с ловджийска пушка. После, без да се замисли, е удушил и стриптийзьорката. Помисли си само, гледал я е в очите, докато я е убивал.

— Стига, Дермът!

— Не. Ние сме прокурори, Шана. Последната преграда между цивилизацията и джунглата. Не създаваме закони, а само ги спазваме. А ако законът обвинява Дарби в предумишлено убийство, той е обречен.

— Знам всичко това, за Бога! — ядоса се Парвър. — Не съм дошла тук, за да слушам лекции за житейските ценности!

Тя стана, за да си тръгне, но той я хвана за ръката.

— Извинявай. Понякога съм твърде циничен. Старите навици умират трудно. Никакви лекции повече, обещавам. Не си тръгвай... моля те.

Тя го погледна и се усмихна.

— Без повече глупости?

— Обещавам.

— Добре. — Тя седна и допи второто си мартини.

— Искам да те попитам нещо — каза Флеърти. — Ако си сред съдебните заседатели и ти зададат въпроса дали си за смъртното

наказание, какво би отговорила?

— Доста сложен въпрос.

— Така е. Но помисли над него. — Той отпи от сока си.

— Ще кажа, че не съм сигурна, но в никакъв случай не бих оставила това да повлияе на отсъждането ми. Важни са доказателствата.

— Добре. А би ли отишла в съда, ако се съмняваш във вината на обвиняемия?

— За Бога, все едно слушам Мартин. Онази вечер ме попита същото.

— Именно от това прокурорите се боят най-много — да разпънат невинен човек.

Тя махна на келнера и му посочи празната си чаша.

— Въпросът е, че ако си сигурна — както е с Дарби — няма от какво да се тревожиш. Просто си вършиш работата. Как би се почувствала, ако видиш Дарби да си излиза от залата свободен?

— Няма да стане — уверено отвърна тя.

— Но представи си, че с делото се захване някой друг и оплете конците.

Тя не отговори. След известно мълчание внезапно смени темата.

— Едит Стодард...

— Какъв пък е проблемът с нея?

— Нещо не се връзва, Флеърти. Тя дори не иска да се бори.

— За какво да се бори? В рапорта е написано съвсем ясно и точно — купила си е оръжие, тренирала е с него две седмици, после е застреляла Делъни. И то с два куршума, при положение, че първият е бил достатъчен. Няма измъкване.

— Как би постъпил на мое място?

— Няма какво толкова да му мислиш. Очевидно е планирала убийството поне от две седмици. Не става въпрос нито за внезапен импулс, нито за моментна лудост, нито за самозащита. Писнало ѝ е, подготвила се е и му е пръснала главата.

— Но тя е толкова нещастна. В нея има нещо... тъжно.

— Тъжното е, че е изправена пред токов удар от дващест хиляди волта. Не би трябвало да го приемаш толкова лично, Шана.

— Знам, но въпреки това го приемам лично, разбра ли? Много лично.

— Може би е редно да оставиш делото на някой друг.

— Не си го и помисляй. Ще се оправя.

— Няма от какво да се притесняваш. Венъбъл не е участвала в криминално дело от десет години.

Шана довърши третото си мартини и побутна чашата към ръба на масата.

— Смяташ, че всичко е толкова просто, а? Е, виж какво ще ти кажа — Венъбъл наистина е много добра. Десетте години нямат никакво значение. — Тя се наведе над масата и прошепна: — Мисля, че между нея и Марти има нещо.

— Хайде де! — възкликна той с престорена изненада, спомняйки си за цветята в апартамента ѝ.

Шана кимна и му намигна съзаклятнически.

— Чудесата никога не свършват — засмя се той.

Келнерът донесе ново питие и прибра празната чаша.

— Това е четвъртото ти мартини — подчерта Флеърти. — Случайно знам, че тукашният барман набляга на джина. Не ми влиза в работата, но май не си наясно какви могат да бъдат последиците.

— Е, може тази вечер да искам да си пийна, Флеърти — каза тя и надигна чашата. — Знаеш ли, това е адски дълго име. Фле-ър-ти. Почти три срички. Ще ти викам Флей. Както и да е, Флей, имаш ли нещо против малко да се напия?

— Самият аз никога не съм се напивал — призна ѝ той със срамежлива усмивка.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Но по едно време пуших опиум.

— Това не е законно.

— Именно затова се отказах.

Тя вдигна чашата си и я завъртя.

— В това обаче няма нищо незаконно.

— Така е.

— Знаеш ли, че когато за първи път опитах марихуана, бях седнала пред печката в кухнята на една моя приятелка и около час и половина чаках Били Джоел да излезе от хладилника.

Флеърти се засмя и поклати глава.

— Сигурно е била първо качество.

— Не знам. Никога не повторих — каза тя и осъзна, че езикът ѝ вече се преплита, а Флеърти изненадващо се разпада на двама.

Затвори едното си око и се опита да фокусира красивото му лице.

— Защо никога досега не си ме канил никъде?

— Ето, днес го направих.

— Да, ама чак след шест месеца. Знам, че не си обратен.

— Не съм.

— И знам, че, тъ, не съм толкова отблъскваща. — Тя спря и се закикоти. — От-блъс-ква-ща.

— О, не, не си — тихо отвърна той и се усмихна.

— Тогава?

— Ако живееш по улиците на Бостън, нямаш кой знае какъв шанс да се научиш на добри обноски. В поправителния дом също.

— Толкова лош ли си бил?

— Доста лош.

— Какво е най-лошото, което някога си правил? Или може би не трябва да питам?

— Крадахме коли.

— Крал си коли?

Той кимна.

— Да, заедно с няколко приятелчета.

— Можеш ли да правиш това, дето го показват във филмите, нали се сещаш, да измъкнеш всичките жички от таблото и да запалиш колата? А? — Тя отново притвори едното си око и фокусира поглед.

— Никакъв проблем — кимна той. — Трийсет секунди.

— Майтапиш се!

— Ни най-малко.

— И защо се отказа?

— Имах видение. Една нощ Господ седна в крайчеца на леглото ми и ми каза, че ако продължавам по същия начин, ще умра млад.

— И?

— Приех това съвсем сериозно.

— Но тя всъщност не го е направила, нали? — скептично попита Шана.

— Тя ли?

— Господ е жена, не знаеш ли?

— О, така ли? — Флеърти се усмихна и остави чашата си върху масата. — Направи го, макар и по особен начин. Един от най-добрите ми приятели отиде на електрическия стол. Обра магазин и застреля едно ченге. С Ерни бяхме доста близки.

— Ерни?

— Ерни Холерън. Бяхме петима и правехме всичко заедно. Ерни беше един от нас. Но когато уби ченгето, го осъдиха на смърт. А в нощта, в която щяха да изпълнят присъдата, купихме бира, взехме автобуса и отидохме до онзи хълм край затвора, откъдето се вижда цялата сграда. После седнахме там и зачакахме да го сложат на стола. Знаеш ли как се разбира, когато дръпнат ръчката? За момент всички останали светлини в сградата примигват. Правят го два пъти, за да са сигурни, че всичко е наред. Седяхме там, докато душата му не излетя, после хвърлихме към оградата празните кутии от бирата и взехме автобуса към града. Същата нощ Господ говори с мен и аз реших, че не искам да свърша по същия начин.

— Знаеш ли какво? — каза Шана след известно мълчание. — Въобще не ме интересуват... ин-те-ре-су-ват... обноските, Флей. — Тя отпи от чашата си. — Това, на което държа, са сърде... сърдеч...

— Сърдечните?

— Благодаря... сърдечните разговори и, въ, един готин мъж с красиви очи и черна коса и други такива повърх... повър...

— Повърхностни?

— Благодаря... повърхностни неща. Защо винаги носиш черно, Флей? Приличаш на Джони Кеш.

Той въздъхна и отпи от сока си, после се взря в леко размитите й очи.

— Истината ли?

— Как иначе?

— Нямам никакво чувство за стил. Не знам кое с кое върви. Докато нося черно, не съм застрашен.

— Да не би да ти пука?

Той се изчерви.

— Мисля, че да.

— Е, колега, май си притес... притеснен — каза тя и цъкна с език. — Да знаеш, Флей, има нещо не-о-бик-но-ве-но в теб.

Той се засмя.

— А ти определено се напи.

— Притесс... нямам ли те?

— Не.

Погледите им се срещнаха и след малко тя сведе очи.

— Миш... мислиш ли, че мога да изляза оттук, без да падна по очи?

— Никога не бих те оставил да паднеш по очи. Искаш ли да тръгваме?

— Да тръгваме — изкикоти се тя. — Ей сега.

— Кафе?

Тя поклати глава отрицателно.

— Добре, ще поседим тук, докато се приготвиш.

— Миш... мислиш ли, че Валяка може да ни викне такси?

— Изчакай ме тук, ще отида да проверя.

— Неее, ще те чакам ей там! — Тя посочи другия край на помещението и се изкикоти.

Келнерът извика такси, Дермът ѝ помогна да се изправи, прегърна я и я поведе към вратата.

— Преструвай се, че се гушкаме, така никой няма да ни обърне внимание — каза той.

— Гуш-шкаме? Така ли му викате в Бостън?

— Да — отвърна той.

Излязоха навън. Откъм реката духаше вятър.

— Боже мой! — възкликна тя. — Какво е това?

— Чист въздух.

— Краката ми се огъват — призна тя, докато отиваха към таксито.

Флеърти ѝ помогна да се намести на задната седалка.

— Флей?

— Да?

— Мерси.

— За какво?

— Че ме изслуша.

— Харесва ми да те слушам.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Тогава ме слушай внимателно... защото... ще се опитам да си спомня къде живея.

Тя се отпусна назад, облегна глава на рамото му и го погледна с едно око.

— Ще ти кажа... една тайна, мистър Флей. Желая те още... от първия път, когато те видях. Имаш ли нещо против?

Флеърти се усмихна и я прегърна по-здраво.

— Нямам — тихо отвърна той, без да ѝ признае, че бе изпитал същото.

— Добре — измърмори тя и след миг вече спеше.

Шана Парвър живееше в двуетажен тухлен блок на ъгъла на Уест Южени и Норт Парк. Флеърти плати на шофьора, намери ключа в чантата ѝ и повдигна спящото ѝ тяло.

— Да ви помогна ли? — предложи шофьорът.

— Не, тя е съвсем лека — отвърна Флеърти и пое към сградата. Намери апартамента ѝ без никаква трудност, подпря Шана на стената и, придържайки я с една ръка, отключи с другата. После я пренесе вътре и ритна вратата с пета.

Апартаментът беше малък и приятен. Стените бяха боядисани в светли пастелни тонове, меката мебел създаваше уют. Тясната кухничка бе отделена от хола с елегантен дървен бар. По стените висяха репродукции на Миро, Матис и Шагал. Флеърти пренесе Шана в спалнята и натисна с рамо ключа за осветлението. Стаята беше разхвърляна, леглото неоправено; чиния с остатъци от пица споделяше нощното шкафче заедно с куп книги и документи. Той я положи на леглото и Шана сънено се размърда.

— Вкъщи ли съм?

— Да.

— И си ме пренесъл по стълбите?

— Аха.

— Сър Халагад... а бе как беше... Това си ти. Рицар благороден!

Тя се опита да седне, но падна назад върху кожения матрак, разпери ръце и въздъхна.

— Устата ми сякаш е пълна с перушина — промърмори тя и се изкикоти.

— Ще ти донеса вода.

— Аз пък ще опитам да се съблека.

Той отиде до кухнята, взе чиста чаша от шкафа и пусна вътре няколко ледени кубчета от камерата на хладилника. После сипа върху тях студена вода от чешмата и разклати чашата.

— Как се справяш? — викна той към спалнята.

— Доста добре.

— Кажи ми, когато си легнеш.

— Вече съм готова — чу се гласът ѝ.

Той отиде в спалнята и видя, че тя се е отпуснала назад, наполовина завита от юргана, а единият ѝ крак се подава отстрани. От глезена му висеше полусъбутият чорапогащник. Останалите дрехи се въргаляха на пода до леглото.

— Почти успях — изпъшка Шана. — Този крак ми изигра истински номер.

После се изкикоти и се изви настрана.

— Прав беше за ония мартинита.

Той остави чашата на нощното ѝ шкафче и отиде до прозореца да спусне щорите. Внезапно по гърба му пробягаха студени тръпки. Разгърна щорите и огледа тъмната улица.

Беше пуста, ако се изключеше колата, паркирана до отсрещния тротоар. В нея също не се виждаше никой.

Въобразяваше си. Дори убиецът да сновеше някъде из Чикаго, Шана Парвър сигурно беше чак в края на списъка му.

— Флей?

— Да?

Тя го погледна, все още стиснала едното си око.

— Не ме оставяй, моля ти се. Не искам да се събудя сама. Става ли?

— Няма проблем.

— Супер си.

Той се приближи до леглото и ѝ помогна да се поизправи, за да пийне вода.

— Мммм. — Тя отново се отпусна назад. — Няма да ме оставиш, нали?

— Не, няма да те оставя.

Шана се усмихна и след миг отново спеше.

Флеърти седна на леглото и внимателно изхлузи чорапогащника от левия ѝ глезен. После пое стъпалото ѝ и нежно го разтри.

Господи, дори стъпалата и бяха страхотии.

Джейн Венъбъл седеше на задната седалка на служебната лимузина. Мартин вече ѝ липсваше. Наложил ѝ се да прекара вечерта в компанията на едни свои японски клиенти и Вейл реши, че е по-разумно да прекара нощта в собствения си апартамент.

Вече беше разглежена. Разглежена от нежността му, от страстното им любене. Разглежена дори само от неговото присъствие. Липсваше ѝ всяка минута, когато не бяха заедно.

Погледна през прозореца. Светлините на града се размазваха край матовото стъкло. Когато спряха на един светофар, тя внезапно се наведе напред.

— Лари, завий пред този блок, моля те.

Шофьорът изви и паркира пред висока модерна сграда. После излезе и ѝ отвори вратата.

— Връщам се след няколко минути — каза тя и се насочи към входа.

Портиерът седеше зад полукръгло бюро, което приличаше на табло в пилотската кабина на самолет. Видеомониторите, монтирани върху него, позволяваха непрестанен контрол върху всеки от коридорите в трийсететажната сграда. Портиерът беше слаб мъж на средна възраст, със сивееща на места коса, прилежно вчесана назад. Носеше син костюм с втъкнат в бутониерата червен карамфил и приличаше по-скоро на рецепционист в някой скъп хотел, отколкото на нощен пазач в жилищен блок.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той с фалшив, добре трениран британски акцент, хвърляйки бърз поглед към спрялата пред входа черна лимузина.

Венъбъл се постара да предложи най-ослепителната си усмивка.

— Здравей — каза тя. — Как се казваш?

Виктор — отвърна той.

— Е, Виктор, името ми е Джейн Венъбъл — обясни тя, извади от чантичката си лист хартия и го плъзна по бюрото към него. — Аз съм адвокат. Един мой клиент е обвинен в убийството на Джон Делъни. Това е съдебно разрешение за оглед на местопрестъплението. Знам, че часът не е подходящ, но мога ли да разгледам апартамента?

— Какво? Сега? Искате да го огледате сега?

Тя постави върху документа една петдесетдоларова банкнота.

— Случайно попаднах в квартала. Ще ми отнеме не повече от петнайсет минути.

Той погледна съдебното разрешение, после лимузината и накрая взе банкнотата с усмивка.

— Мога ли да устоя на такива прекрасни очи, мис Венъбъл? — каза той, отвори едно чекмедже, извади връзка ключове и я поведе към асансьора.

Когато поеха нагоре, портиерът отбеляза:

— Неприятен случай, нали?

— Ужасен — отвърна тя и си помисли, че смъртта на Делъни вероятно е предизвикала бурни веселия из целия град. — Добре ли го познавахте?

Виктор повдигна вежди и се усмихна.

— Когато влизаше, ми казваше „здрости“, а когато излизаше — „приятна вечер“. На Коледа ми подаряваше бутилка скоч. Ако мислите, че това е добро познанство...

— Какъв беше скочът?

— „Чивас“.

— Не е лошо.

Асансьорът спря на трийсетия етаж и Виктор отключи вратата на апартамента. Полицейските ленти бяха махнати.

— Вършете си работата спокойно, аз съм на смяна до два — каза той. — Като излезете, просто дръпнете вратата.

— Ти си истинско съкровище, Виктор.

— Благодаря, мис Венъбъл — отвърна той и излезе, затваряйки след себе си.

„Налудничавата идея — помисли си тя, — да дойда тук посред нощ.“ Но когато бе погледнала през прозореца на колата и бе видяла, че се намира пред сградата... е, какво толкова, така или иначе не бързаше да се прибира у дома.

Бяха минали години от последния път, когато бе оглеждала сцената на някое престъпление, и сега, докато се отправяше към всекидневната, сърцето ѝ се разтуптя. Застана на няколко стъпки от прага.

Не търсеше нещо конкретно, просто чувстваше, че трябва да се запознае с местопрестъплението. Дължеше го най-вече на Едит Стодард. Разгледа спалнята и се отправи към банята. На полицата под огледалото имаше четка за зъби, бръснач, крем за бръснене и флакон с афтършейв.

Отиде в кухнята и отвори хладилника. Беше празен и изчистен. В един от шкафове имаше консерви и няколко пакета спагети. Тя се върна в спалнята и провери чекмеджетата на бюрото. Нищо интересно. Взе един пепелник, седна на леглото и го постави до себе си. Реши преди да си тръгне да изпуши една цигара. В лимузината не се пушеше.

Въпросът, който най-много я тревожеше, беше дали чувството, че е предадена, бе накарало Едит Стодард да убие Делъни? Мисълта я гложеше непрекъснато. Останалите факти бяха убедителни, но мотивът беше доста мъгляв. После обаче си припомни други подобни случаи, които на пръв поглед изглеждаха също толкова странни. Като например онзи пощальон, когото след няколко часа се върнал с автоматична пушка, застрелял девет души и накрая се самоубил. Може би мотивът не беше толкова мъгляв.

Докато си мислеше за Едит Стодард, погледът ѝ се насочи към вградения в стената гардероб. От мястото, където седеше, виждаше вътрешността му изцяло. Беше допрян до банята, доста голям и полупразен, като се изключеха един костюм, няколко ризи, халат, кожени чехли и чифт официални черни обувки.

Нещо друго обаче привлече вниманието ѝ. Докато гледаше към дрешника, осъзна, че той е някак несъразмерен. В единия си край беше дълбок, доста навътре в стената, а в другия — далеч по-тесен. Разликата беше поне петдесет сантиметра.

Тя го гледа няколко минути и старите ѝ инстинкти заработиха в онази комбинация от въображение и нюх, която навремето я бе направила един от най-добрите прокурори.

— Защо този гардероб е толкова сбъркан? — запита се тя гласно.

Влезе в банята и провери дали няма никакви шкафове към дрешника, но се оказа, че няма нищо подобно. Върна се в спалнята и го разгледа внимателно. Само жена би обърнала внимание на това странно интериорно решение. Само жена би се загрижила за тази

загуба на използваемо пространство. Тя застана в по-тясната част и почука по стената. Кънтеше на кухо.

Сейф? Място, където Делъни е криел секретни документи? Можеше ли да открие нещо, което би ѝ помогнало в съда? Тя натисна стената и повърхността леко поддаде. Натисна по-силно. Отново поддаде, но само от горната част. Очевидно панелът беше заключен в средата. Тя отстъпи и го огледа внимателно. Пред нея имаше врата и тя трябваше да разбере как да я отвори.

Внимателно опипа стената, но не откри нищо.

Въздъхна и седна в края на леглото, загледана към дрешника. Погледът ѝ се спря на напречните пръчки, върху които се окачваха закачалките. В по-тясната част не беше окачено нищо. Тя се доближи, протегна се и хвана пръчката, после се опита да я помръдне. Беше завинтена към стената. Венъбъл продължи да я върти, докато най-сетне не я извади от гнездото ѝ. Погледна в него и видя малък бутон. Натисна го, чу се щракане и панелът се помръдна с още няколко сантиметра. В процепа блесна светлинка. Тя бутна стената и вратата се отвори.

Дъхът ѝ спря. Очите и не повярваха на това, което видяха.

— Боже мой — промълви тя изумена.

После погледът ѝ се плъзна към пода на скривалището.

Революерт.

29.

Джейн Венъбъл се появи в офиса на Вейл точно в десет сутринта. Беше облечена в зелен копринен костюм, на чийто фон червеникавата ѝ коса приличаше на огнен водопад. Премина през офиса със сигурната крачка на човек, който знае какво струва и защо е тук. Погледите на всички се насочиха към нея и проследиха пътя ѝ до бюрото на Наоми.

— Здравейте — каза Венъбъл с лъчезарна усмивка и ѝ подаде ръка. — Ви е сигурно сте Наоми. Аз съм Джейн Венъбъл.

След миг Вейл излезе от кабинета си и я посрещна, без да обръща внимание на беглата ѝ усмивка. Наоми обаче не пропускаше нищо. „Марти — помисли си тя, здраво си затънал.“

Вейл беше уредил специална среща на Дивата банда с Венъбъл, защото тя беше пряко свързана със случая Стемплър и помощта ѝ в настоящия момент можеше да се окаже необходима. Влязоха в кабинета му и той затвори вратата, но зад тънкото стъкло, което служеше за стена, двамата все още бяха пред погледите на останалите.

— Прекарах ужасна нощ — каза тя, широко усмихната.

— Изпуших цял пакет цигари, преди да заспя — каза той, отвръщайки на усмивката ѝ.

— Нека ти е за урок.

— Наблюдават ни — отбеляза той, почти незабележимо кимвайки към останалите в офиса.

— Знам. Не е ли забавно?

— Кафе?

— Разбира се.

— Снощи минах край дома ти, просто за да проверя дали всичко е наред — каза той.

— Вече не знам какво си мислят съседите — отвърна тя. — Един тип спира пред входа и прекарва там цялата нощ, а друг се разполага на терасата и през час се разхожда наоколо с фенерче.

— Сигурно те мислят за още по-загадъчна.

— Всъщност не знам защо го казах. Все още не съм срещала никого от съседите си.

Когато се обърна да сипе кафето, Вейл погледна отражението ѝ в стъклото на отворения прозорец. Възторгът ѝ бе отстъпил място на вгълбеност, сякаш внезапно се бе сетила нещо неприятно.

И наистина, Венъбъл не можеше да се отърве от мисълта за делото Стодарт. Скривалището, което бе открила в апартамента на Делъни, я изправяше пред особена дилема. Като защитник на Стодарт, тя не беше длъжна да разкаже на прокурора какво е намерила. От друга страна, оръжието бе неразделна част от делото и можеше да бъде обвинена за укриване на улики. Бе решила да не пипа нищо. Затвори тайната стаичка и излезе от апартамента. Аргументът ѝ щеше да бъде, че не е знаела чий револвер е видяла. А и още не беше говорила с Едит Стодарт за откритието си. Реши да забрави проблема за миг и да се съсредоточи върху въпросите, за които я бе извикал Вейл. „Отпусни се — каза си тя. Има време за всичко.“

Вейл сипа лъжичка захар в кафето ѝ. Когато ѝ го донесе, тя отново бе лъчезарна. Той постави чашката на масата пред нея и каза:

— Какво те тревожи?

— Не мисля, че ме познаваш достатъчно дълго.

— Колко?

— Достатъчно, за да кажеш кога съм разтревожена.

— Така ли? Е, по реакцията ти съдя, че съм познал — каза той и седна зад бюрото си.

Тя се наведе напред и с престорен сарказъм прошепна:

— Умея отлично да се владеея, господин окръжен прокурор.

Вейл се засмя.

— Липсвах ли ти? — попита тя с такова изражение, сякаш говореха за времето навън.

— О, не, макар и да ми мина през ума, че някой самурай може да те заплени на снощната вечеря.

Тя също се засмя.

— Не можеш да се отървеш от мен толкова лесно, Вейл.

— Нямам никакво намерение да се отървавам от теб.

Двамата продължаваха да се държат така, сякаш разговаряха за незначителни теми. Пантомимата беше предназначена за хората от другата страна на стъклото, които, от своя страна, се преструваха на

много заети и сякаш нямаха никакво желание да разберат какво точно става в кабинета на окръжния прокурор.

— Добре — кимна тя и буйната ѝ коса се разпиля по раменете ѝ. Той подсвирна одобрително.

— Изглеждаш великолепно.

— Предполагам, че ако те целуна за добро утро, онези там ще замръзнат по местата си.

— И с право.

— Жалко.

— Добре, сега смятам да повикам Дивата банда и да започваме. Предполагам, че така или иначе се опитват да прочетат по устните ни какво си говорим. Освен това всички умират да се запознаят с легендарната Джейн Венъбъл.

— Без съмнение.

— Не се шегувам. Знаят всичко за теб. Наизустили са записките от процеса срещу Стемплър.

— Чудесно! — озъби се тя. — Наизустили са всичко за единствения случай, в който мистър Вундеркинд успя да ми натрие носа и твърдиш, че знаят всичко за мен?

— Всъщност бяха два пъти. Искам да кажа, че ти натрих носа два пъти. Да не си забравила онзи...

— Хайде, викай ги — отрязва го тя.

— Наистина ми липсваше снощи — прошепна той, когато мина покрай нея, насочвайки се към вратата.

— Решението беше твое.

— Посипвам главата си с пепел.

Той отвори вратата и махна на останалите. Те приключиха с телефонните разговори, подредбата на документи и останалите си задачи и след пет минути един по един започнаха да влизат в кабинета, любезно поздравявайки Венъбъл със смесица от уважение и подозрение — тя все още беше потенциален враг в съдебната зала. Сипаха си кафе, опитаха поничките, които Наоми предвидливо бе донесла, и всеки си намери място — някои на пода, други на столовете и креслата. Погледите им бяха изпълнени с любопитство. Вейл много рядко правеше подобни неочаквани събирания. Липсваха само Хейзъл Флайшман и Боби Уинслоу, които тази сутрин бяха в съда.

Последен в стаята влезе тъмнокожият Боби Хартфорд и седна на пода до Флеърти.

— Поканих Джейн Венъбъл на днешното събиране, защото тя е дълбоко свързана с това, което ще обсъждаме — започна Вейл, после се обърна към нея. — Наричаме го помежду си мозъчно сканиране. Правилата са едни и същи за всеки. Ако искаш да попиташ нещо, да допълниш казаното или да припомниш някой факт, не се притеснявай да го направиш. Вероятно ще чуеш доводи, които не са съвсем обичайни, но това също не бива да те притеснява.

Той отпи от кафето си, запали цигара и издуха дима към вентилатора.

— И така, положението е следното: Предполагам, че всички сте чели рапорта на Дермът за убийствата на Балфур и Линкълн. Чели сте също и протоколите от процеса срещу Стемплър, така че сте наясно със случая и разбирате, че между тези престъпления има доста впечатляващи съвпадения. И въпреки че последните две убийства са извън нашата юрисдикция, съвсем скоро ще се наложи да се включим в играта, независимо дали ни се харесва, или не. Бях сигурен, че Стемплър иска да разбере, че е успял да ни преметне — а и че продължава да го прави. Затова когато отидох на срещата с него и с терапевта му, доктор Удуърд, бях подготвен. Записах целия ни разговор.

— Това законно ли е? — попита Хартфорд.

— Нямам намерение да го използвам в съда.

— Въпросът ми беше друг — настоя Хартфорд.

Вейл го погледна внимателно, после поклати глава.

— Не, не е. — Сетне се ухили. — Ако искаш, можеш да излезеш от стаята, когато пусна записа.

— О, не, по дяволите — засмя се Хартфорд. — Просто исках да разбира какво криеш.

Из стаята се разнесе смях.

— Крия страха си — сериозно отвърна Вейл. — Страх ме е от този човек. Той е много, много опасен. Надявам се да успея да ви убедя в това още преди края на днешното ни събиране. И преди да ви пусна касетата, искам да резюмирам фактите, с които разполагаме. Знаем, че Стемплър не е имал никакъв контакт с външния свят през последните десет години — не е говорил по телефона, не е писал или получавал

писма, не е имал посетители. Знаем още, че убиецът изписва с кръв на тила на жертвите си съобщения като тези, които оставяше Стемплър. Цитатите, също както беше при Стемплър, са от книгите на Рашмън, които в момента се съхраняват в Нюбъри. Е, всички тези съвпадения могат да бъдат обяснени. Вестникарски статии, протоколи от делото и прочее — всеки би могъл да ги прочете. Но знаем също, че този, който е убил Балфур и Линкълн, е имал достъп до информация, която би могла да дойде единствено от Стемплър. Защото обществеността така и не разбра, че всъщност Рашмън е бил педофил. Събрал групичка, наречена „момчетата от олтара“ — четири момчета и едно момиче — и режисирал с тях порнографски филмчета, като по някое време излизал иззад камерата и правел секс с момичето, с някое от момчетата или дори с всичките — в зависимост от моментното му настроение. Стемплър бил едно от момчетата от олтара. После убил двама от тях. Алекс Линкълн обаче успял да избяга. Избягала и приятелката на Стемплър, Линда, която била младата девойка от групичката. По-късно се омъжила и станала мисис Линда Балфур. Днес и двамата са мъртви, а обстоятелствата около смъртта им са същите, както при някогашните убийства на Стемплър.

— Има една разлика — намеси се Стенър. — Сега убиецът си прибира трофеи — нещо като малки сувенири. Взел е някаква препарирана риба от къщата на Линда Балфур и катарамата от колана на Линкълн. Струва ми се, че този, с когото си имаме работа, е истински сериен убиец.

— Освен това е оставил полароидна снимка на мъртвата Балфур до трупа на Линкълн — каза Флеърти. — Държи да ни събщи, че е извършил и двете престъпления.

— Това, което ви казах за Рашмън, така и не стана публично достояние — продължи Вейл. — Сеансите с момчетата от олтара бяха запечатани на две видеокасети, които с Джейн Венъбъл по взаимна уговорка изтрихме веднага след края на процеса. Теорията ни е, че Стемплър вдъхновява този убиец, но не знаем нито как го прави, нито как въобще е установил контакт с него. Мисля, че по някое време в разговора, който проведохме в Дейзиленд, той се разкрива, за да ми подсказва, че е отговорен за последните убийства.

— Защо? — попита Майер.

— Защото си играе игрички с мен. Той е психопат. Струва ми се, че е най-добре първо да изслушате касетата и тогава да зададете останалите си въпроси. Може би някой от вас ще чуе това, което аз пропускам.

— А може и да грешиш — обади се Флеърти. — Може би той въобще не е имал намерение да ти се разкрива.

— Да не би да намекваш, че ставам параноичен, Дермът?

— Нещо такова.

Вейл вдигна рамене и се усмихна.

— Много е вероятно. Въпросът е дали параноята ми е обоснована. Вие решете.

Той натисна бутона за старт и от говорителя се чу началото на разговора с Удуърд. Присъстващите внимателно се заслушаха в разказа на доктора за почти десетгодишната му работа с Аарон Стемплър. Обяснението за трансформацията на Стемплър в Реймънд Вълпс предизвика доста шум. После, докато течеше разговорът между Вейл и Стемплър-Вълпс, Флеърти внезапно се изправи и каза:

— Чакай! Спри тук.

Вейл спря записа.

— Върни малко и го пусни отново — каза Флеърти.

Вейл превъртя назад и пак натисна старта.

„Вейл: Аарон и Рой някога разказвали ли са ти за убийството на онзи проповедник... не мога да си спомня името му, минаха десет години.

Вълпс: Шекълс.

Вейл: Точно така, Шекълс.

Вълпс: Рой го споменава. Не са го харесвали кой знае колко.

Вейл: Подценяваш чувствата им.

Вълпс: Предполагам, че сте прав. Той е първата им жертва, нали знаете?

Вейл: Знам.

Вълпс: Е, мистър Вейл, вие вероятно ги познавате по-добре от мен.

Вейл: О, не мисля... Ами другите? Разказвал ли ти е и за тях?

Вълпс: Имате предвид брат му и бившата му приятелка, Мери Лафърти?

Вейл: Не си спомням името й.

Вълпс: Лафърти. Мери Лафърти.“

— Ето това, което търсиш — каза Флеърти, поглеждайки победоносно Вейл. — Повтаря името Мери Лафърти три пъти. Преди въобще не знаех за съществуването ѝ, така че не се усетих веднага. А тъй като не съм я включил в рапорта си, ти също не си могъл да направиш връзка.

— Каква връзка? Какво искаш да кажеш? — попита Венъбъл.

— Спомняте ли си пакета, който Линкълн доставя вечерта, когато е бил убит? Името на подателя е М. Лафърти. Никой още не е разбрал подробностите, тъй като не сме дали информация на пресата.

Разкритието предизвика бурни разговори. Най-възбуден беше Сен-Клер.

— Това не е ли достатъчно, за да разбиеш теорията на онзи Удуърд на пух и прах? — попита той. — По дяволите, какво по-добро доказателство, че Вълпс, който и да е той, е знаел за тези убийства?

— Това не променя нещата — каза Вейл. — Аз бях адвокат на Стемплър и не мога да предприема никакви юридически действия срещу него. Дори не мога да свидетелствам в съда. Така или иначе, това, с което разполагаме, са косвени улики и догадки, и ви гарантирам, че те сами по себе си няма да убедят Удуърд. Той смята случая за своя лична медицинска победа и Вълпс много добре го знае. Но ти си прав за пакета, Дермът. Вълпс е мислел, че знам името на подателя, и по този начин ми е съобщил, че е замесен в убийствата поне на Линкълн и Линда Балфур.

— Има и още нещо — обади се Джейн Венъбъл. — Самото име Вълпс.

Останалите я погледнаха с любопитство.

— Вълпс се пише като латинското „вулпес“, което значи „лисица“.

— Най-лукавото животно — отбеляза полугласно Стенър.

— Поредното скапано послание — изръмжа Сен-Клер.

— Джейни — каза Вейл, — видях онези червени очи, за които говореше. Беше само за миг, но съзрях в тях бездънна омраза. Сякаш за секунда надърнах в ада.

— Е, и аз открих нещичко, което може би ще ни помогне — неочаквано се обади Наоми. — Отбелязано е в доклада до съдията, който е подписал заповедта за отпуската на Вълпс.

— Как се добра до него? — изненада се Вейл.

— Случайно познавам една от служителките в тамошния съд — отвърна тя и му намигна. После разлисти страниците. — Ето го, отбелязано е в графа „разни“. Мистър Стемплър очевидно страда от фобия.

— Фобия? Каква по-точно? — попита Вейл.

— Страхува се от тъмното — отвърна Наоми и се изкикоти.

— Страхува се от тъмното? — повтори невярващо Парвър.

Флеърти избухна в смях.

— Страхува се от тъмното — потвърди Наоми. — Когато е пристигнал в Дейзиленд, е получил специално разрешение да спи на запалена лампа.

— И все още ли спи на светло? — попита Вейл.

Тя кимна.

— Според Удуърд, Шифо и Бескът, които са подписали молбата за отпуската му, това се наричало неагресивна страхова реакция. Отнасят я към травмите, които е получил в детството си.

— Същият този Удуърд казва в разговора си с Мартин, че Реймънд никога не е изживявал повторно психологическите проблеми на Аарон или Рой — каза Парвър.

— Е, как тогава изживява фобията на Стемплър? — възкликна Сен-Клер.

— Много просто — обади се Вейл. — Това е единственото, което Стемплър не може да скрие.

— Как е могъл да го пропусне Удуърд? — попита Наоми.

— Искал е да го пропусне — отвърна Вейл. — Вече си е приготвил рамка за Нобеловата награда по медицина.

— А може и въобще да не му е обърнал внимание — предположи Венъбъл. — Стемплър е спал на светло години наред и Реймънд просто е продължил да го прави. Вероятно забележката в доклада е останала от по-рано.

— Страх от тъмното — каза Стенър. — Всичко се връзва. Най-големият ужас в живота на Стемплър са въгледобивните мини.

— И нищо не е по-тъмно от Дупката — добави Сен-Клер.

— Освен може би душата му — отбеляза Джейн Венъбъл.

— Мисля, че мога да отговоря на един от най-важните въпроси — тихо каза Боби Хартфорд. — Знам как е открил Линкълн и Балфур.

Отивам отгатък да се обадя по телефона. Можете да слушате разговора от интеркома на Марти.

— На кого ще звъниш? — попита Флеърти.

— На пътната полиция в Минесота.

Хартфорд отиде в своята стая и набра номера. След миг от другата страна се чу леко писклив глас:

— Пътна полиция. Сержант Колтър на телефона.

— Здравейте, сержант, обажда се Джон Стендиш от чикагското полицейско управление. Как сте?

— Не се оплакваме, съседе. Какво мога да направя за вас?

— Търсим един свидетел по дело за убийство. Загубихме следите му преди две-три години. Разбрахме, че са го видели някъде във вашия участък. Бихте ли проверили в компютъра?

— Знаете ли името му?

— Александър Сандърс Линкълн. Бял, мъж, 26 годишен.

— Изчакайте за минута.

В слушалката се чу как сержантът трака по клавиатурата на някакъв компютър.

— Нямате късмет, приятелю. Бил е при нас до 1991-ва, после срокът на шофьорската му книжка е изтекъл. А, почакайте за момент — пътната полиция в Мисури е поискала информация за него през ноември 1991-ва. Вероятно е държал изпит за по-горна категория. При нас е чист, няма произшествия.

— Добре, ще проверя в Мисури. Благодаря, сержант. Направихте ми голяма услуга.

— Пак заповядайте.

Хартфорд затвори. После набра друг номер.

— Пътна полиция Илинойс, сержант Андерсън. С какво мога да ви бъда полезен?

— Здравейте, Андерсън, тук е детектив Джони Стендиш от чикагската полиция.

— Добро утро, Стендиш, какъв е проблемът?

— Имаме една заповед за арест, чийто срок изтича съвсем скоро. Търсим жена на име Линда Гелерман, бяла, 24 годишна. Информираха ни, че е в Илинойс. Бихте ли проверили в компютъра си, може пък и да изскочи отнякъде.

— Гелерман?

— Точно така.

Последва пауза, после лейтенантът отново взе слушалката.

— Да. Линда Гелерман... Омъжила се е преди две години и са ѝ преиздали книжката с нова фамилия. Линда Балфур, Фронт Стрийт 102, Гидеон, Илинойс.

— Ей, стана по-бързо, отколкото очаквах. Май вече мога да изляза в обедна почивка.

Андерсън се засмя.

— Де и аз да имах тоя късмет.

— Благодаря, приятелю. Всичко най-добро.

— Винаги на вашите услуги. Дочуване.

Хартфорд затвори и се върна в кабинета на Вейл. Плесна с ръце и седна на пода.

— Стар номер — обясни той. — Едно време записвахме номерата на колите на куклуксклановците, откривахме имената им, обаждахме им се по телефона и казвахме, че сме от ФБР и че е по-добре да си налягат парцалите. Това им държеше влага за по няколко месеца.

— И Стемплър е можел да го прави от Дейзиленд, ако е имал достъп до телефон — каза Флеърти.

— Но е нямал — възрази Вейл.

— Ами работилницата?

— Няма прекарана линия.

— Може убиецът да го е направил — предположи Сен-Клер.

— Тръпки ме побиха, когато говореше за Линда Гелерман — обади се Парвър. — Преди две години е била сигурна, че най-сетне е започнала истинския си живот.

— И е била права — каза Наоми. — Само дето не е знаела, че ще продължи толкова кратко.

— Според теб се е преструвал през цялото време, така ли, Марти? — попита Флеърти.

— Ти как мислиш, Абъл? — попита Вейл.

— Мисля, че никога не е имало Рой. Мисля също, че Реймънд Вълпс е мит. Стемплър беше и продължава да е един много хитър, хладнокръвен и напълно побъркан убиец.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретен, моля те? — обади се Венъбъл.

Групичката избухна в нервен смях, който разреши натрупалото се напрежение.

— Номерът му е доста добър и би било невероятно трудно да се докаже в съда — каза Вейл, — но съм напълно съгласен с Абъл. Мисля, че през последните десет години Стемплър е успявал да преметне всички.

— Всяко действие на това копеле съдържа някакво послание — каза Сен-Клер.

— Включително новото му име — отбеляза Хартфорд. — Лисицата.

— Е, новото послание е „Хванете ме, ако можете“ — въздъхна Вейл. — Защото утре сутринта Реймънд Вълпс ще бъде пуснат от Дейзиленд за цели шест седмици. И ще дойде тук. Абъл, искам двама души непрекъснато да го следят — без да му се навират под носа, но от достатъчно близо, за да могат да го заснемат на видеокасета. Искам да разбера с кого разговаря, с кого се среща, къде ходи.

— Това не е ли нарушаване на правата му? — небрежно попита Сен-Клер, изплювайки малко тютюн в неизменната си паничка.

— Не — отвърна Вейл. — Виж, ако го натикаме в някоя тъмна уличка и му смачкаме фасона от бой, това вече е нарушаване на правата.

Забележката му изненада всички. Никога не бяха виждали шефа си толкова разярен.

— Все още нямаме отговор на основния въпрос — обади се Флеърти. — Как е открил серийния убиец и как поддържа контакт с него?

— Мисля, че забравяме един важен факт — каза Сен-Клер. — Като доказателствен материал на процеса срещу Стемплър са използвани двайсет и три видеокасети.

— Двайсет и три касети? — почуди се Вейл.

— Спомням си ги — каза Венъбъл. — Не се ли сецаш, Марти? Съдията Шоут искаше да прегледа всички записи на Моли Ерингтън, за да прецени дали Стемплър трябва да бъде пратен в Дейзиленд.

— По дяволите, бях забравил — възкликна Вейл. — Така и не ги получихме обратно.

— Моли Ерингтън обаче ги е получила — каза Сен-Клер. — Около седмица след края на процеса. През последните десет години те

са в нея, ако, разбира се, не ги е изтрила.

— Едва ли би го направила — обади се Парвър. — Доколкото разбирам, на тях е запечатан ценен изследователски материал.

— Което ме подсеща, че може би подхващаме проблема от погрешния край — каза Венъбъл.

— Тоест? — полюбопитства Стенър.

— Може би Стемплър въобще не е търсил убиеца — отвърна Венъбъл. — Може би е станало точно обратното.

30.

— Какво ще кажеш, Реймънд? — попита Тери. — Искаш ли да обядваш в столовата? Да хапнеш с останалите, преди да си тръгнеш?

— Десет години съм обядвал сам — отвърна Вълпс. Не виждам защо трябва да правя изключение. Ще изчакам да слезем в града и ще изям един хотдог. После ще си купя шоколадов сладолед.

Тери се засмя.

— Ех, този сладолед! Сега трябва да заключа вратата. Нали разбираш, правилата са си правила.

— Разбира се. Един час повече няма да ми навреди. Освен това трябва да опаковам инструментите си.

— Правилно. Гордея се с теб, Реймънд.

— Благодаря, Тери. Ще ми липсваш.

— И ти на мен. — Той се засмя. — По дяволите, ти беше единственият тук, с когото можех да разговарям нормално. Ще ти донеса една кока-кола.

— Благодаря.

Тери издърпа вратата зад себе си и я заключи отвън.

Вълпс се заслуша в отдалечаващите се стъпки. После отвори едно от шкафчетата, извади отвътре видеокасетофон и го постави на работната маса. Взе една отвертка и внимателно развинти капака. Вдигна го и го опря отстрани на видеокасетофона, сякаш да пази заслон от евентуални погледи откъм вратата.

Сетне погледна през двора към счетоводството, което се намираше в главната сграда срещу него и прозорецът му беше горедолу на равнището на неговия.

Офисът беше малък и в него работеха три жени. Двете от тях стояха до вратата и очевидно се готвеха да отиват на обяд. Третата, Върна Мабълтън, крачеше напред-назад край прозореца и говореше по преносимия си телефон. Махна на другите две жени и те излязоха. Тя седна в крайчеца на бюрото си и продължи да говори.

Вълпс я наблюдаваше безизразно. От време на време хвърляше по някой поглед към вратата на работилницата.

Във видеокасетофона бе монтиран малък, ръчно изработен компютър. Беше дълъг около петнайсет сантиметра, широк около десет и висок не повече от пет. Представляваше миниатюрна клавиатура, свързана с малък дигитален монитор. Отстрани имаше черна квадратна кутия с размери седем на пет сантиметра. Вълпс ги извади и ги постави на масата. После, без да престава да хвърля бързи погледи към вратата, свърза компютъра с кутията посредством петсантиметрово парче телефонен кабел.

Беше много горд с изобретението си. Компютърът фактически представляваше модем с клавиатура и Вълпс го беше сглобил от различни ненужни части. Беше особено горд от предавателната кутия. Търпеливо беше изчакал повече от година, докато един от компютрите в счетоводството се развали. Бе обяснил, че не може да го поправи преди идущата събота, знаейки, че тогава офиса е празен. И докато пазачът го чакаше отвън, греейки се на следобедното слънце, Вълпс бе разглобил преносимия телефон и бе скицирал схемата му. После в продължение на пет месеца бе събирал материали за изработката, включвайки по някоя и друга част в редовните си поръчки, за да не събужда подозрение. Отне му още четири месеца да изработи копие на преносимия телефон от счетоводството. В крайна сметка беше сглобил нещо като набиращо устройство за модема.

Той отново погледна към офиса. Върна Мабълтън се изправи, кимна и остави преносимия телефон върху майката. Взе чантичката си и излезе от стаята. Вълпс включи миникомпютъра и написа „MODEM“. След миг на екрана се появи „ENTER“. Той изписа телефонния номер и зачака. Цифрите премигнаха и след няколко секунди на монитора светна „CONTACT“. Тогава Вълпс започна да пише.

ТАМ ЛИ СИ, ХИДРА?

ДА, ЛИСИЦА, КАКТО ВИНАГИ.

ВРЕМЕ Е.

О, БЛАГОДАРЯ ТИ, ЛИСИЦА.

ГОТОВ ЛИ СИ?

ДА, ЛИСИЦА, ВИНАГИ СЪМ ГОТОВ.

ПРЕГЛЕДА ЛИ СПИСЪКА?

И ЧЕТИРИМАТА.

И?

ИЗБЕРИ СИ.

ЧУДЕСЕН СИ, ХИДРА, КАКТО ВИНАГИ.

БЛАГОДАРЯ, ЛИСИЦА. КОЙ ЩЕ БЪДЕ?

ТИ КОГО БИ ИЗБРАЛ?

КОГОТО КАЖЕШ, ЛИСИЦА.

МИСЛЯ...

ДА?

МИСЛЯ, ЧЕ ЩЕ СТАНЕ ДОВЕЧЕРА.

О, ЛИСИЦА, ДОВЕЧЕРА! БЛАГОДАРЯ. БЛАГОДАРЯ ТИ,
ЛИСИЦА.

ХИДРА?

ДА, ЛИСИЦА?

ЗНАЕШ КАКВО ДА ПРАВИШ СЛЕД ТОВА.

О, ДА, ЛИСИЦА, РАЗБИРА СЕ.

ЗАПОЧНИ С НОМЕР ТРИ.

НОМЕР ТРИ! ДА, ДА, ДА, ЛИСИЦА, ДА! ДО СКОРО...

Вълпс написа „END“ и екранът угасна. Сърцето му препускаше. Беше получил ерекция. Наведе се напред, така че лицето му остана скрито зад капака на видеокасетофона. Дъхът му се учести. Празнеше се. После пое дълбоко дъх няколко пъти и се отпусна назад. Пулсът му лека-полека се нормализира. Той въздъхна.

После откачи малката кутия и отвори чантата с инструментите. Грижливо уви компютърчето и кутията в парче станиол, после ги постави в дъното на чантата, покривайки ги с останалите инструменти.

„И така, за днес свършихме.“

31.

Двумоторният самолет се приземи на тревистата писта край малкото градче Милфорд в Северна Индиана. Никой не ги чакаше с луксозна лимузина, така че Вейл и Сен-Клер наеха кола от летището и поеха към института „Джъстин“. Той се намиреше на шест мили на юг покрай река Флатрок и правеше далеч по-приятно впечатление от Дейзиленд. Редица големи дървета скриваха „Джъстин“ от магистралата, а към самия институт водеше чакълест път. Когато пресякоха горичката, пред очите им се разкриха постройки, които приличаха повече на нечие имение, отколкото на институт за душевноболни. Няколко стари тухлени сгради обграждаха неголямо езеро. Висок силос се бе изправил като самотен пазач в средата на широката поляна, която разделяше застроената част от гората. От едната страна на езерото, зад постройките, висока телена ограда обграждаше огромно игрище, където се забавляваха няколко деца. Една жена, облечена в дебело червено яке, четеше книга близо до тях. На езерото имаше малък пристан, в единия му край бе издигнат навес с тенекиен покрив. На двайсетина метра от брега плаваше дървен сал.

— Прилича на един летен лагер, където ни водиха, когато бях малък — каза Сен-Клер.

— Някак не мога да си те представя като дете, Харви — каза Вейл.

— Бях на девет години. По дяволите, мразех го! Трябваше да плуваме всеки ден, а водата беше направо ледена. Устните ми посиняваха. — Той се изплю през прозореца на колата и попита: — Как му беше името на оня?

— Лоенщайн. Доктор Фред Лоенщайн. Той е директорът.

— Симпатията ли е?

— Звучеше доста приятно по телефона.

— Не си говорил с нея, така ли?

— Секретарката й каза, че била на съвещание, така че потърсих директора.

— Той знае ли за какво става въпрос?

— Горедолу.

Завиха към това, което очевидно беше главната постройка и спряха пред входа. Беше масивна тухлена сграда с висок, покрит с керемиди покрив. На чакълестата алея отпред бяха паркирани няколко коли. Откъм езерото повя хладен вятър и вдигна облачета прах. Едно момче на петнайсетина години миеше с маркуч паркиран наблизостар пикап.

— Търсим доктор Лоенщайн — викна Вейл. — Кабинетът му в тази сграда ли е?

Момчето кимна.

Влязоха и се озоваха в огромно фоайе с висок таван и голяма камина, обградена от стари дивани и кресла. На рецепцията седеше едра жена към четиридесетте, със сива коса, събрана на кок с метални фиби. Върху олющеното дървено бюро пред нея имаше вазичка с няколко градински цветя. На стената зад гърба ѝ висеше голяма репродукция, леко наклонена на една страна. Единственото модерно нещо край нея беше интеркомът.

— С какво мога да ви помогна? — любезно попита жената.

— Казвам се Мартин Вейл и имам уговорена среща с доктор Лоенщайн.

— От Чикаго сте, нали?

— Точно така.

— Доста бързо пристигнахте — отбеляза тя и вдигна слушалката.

— Чудесата на полета — ухили се Сен-Клер и ѝ намигна.

Тя го погледна над спуснатите на носа ѝ очила, после каза в слушалката:

— Докторе, вашите гости от Чикаго са вече тук. Да, и аз им го казах... Чудесата на полета. Добре. — Тя затвори и се обърна към тях. — Първата врата вдясно.

После махна с ръка към една отворена врата в коридора и закачливо се усмихна на Харви.

Лоенщайн беше огромен мъж с широки рамене и рошава кестенява коса. Беше навил ръкавите на ризата си до лактите, а измачканите му панталони бяха изтъркани на коленете. Лицето му бе

широко и добродушно, в пълна противоположност на доктор Удуърд, с когото Вейл бе имал честта да се запознае съвсем скоро.

Седеше зад бюрото си и, стиснал в ръка лупа, изучаваше една голяма жълта пеперуда, забодена с карфица върху квадратно картонче. Бюрото бе покрито с документи, книги и разни хартийки, а в единия ъгъл имаше недопита чаша чай. Вейл почука по отворената врата и докторът вдигна поглед.

— Доктор Лоенщайн? Аз съм Мартин Вейл, а това е Харви Сен-Клер.

— Е, определено не сте си губили времето. Дойдохте по-бързо, отколкото очаквах — приветства ги гръмогласно докторът.

— За специални случаи като този разполагаме с двумоторна „Чесна“ — обясни Вейл. — Спестихме два часа.

— Чудесно — каза Лоенщайн, остави лупата и протегна огромната си ръка.

— Красива е — отбеляза Сен-Клер и кимна към пеперудата.

— Обикновен монарх — обясни Лоенщайн. — Намерих я на перваза сутринта. Помислих си, че на децата ще им е приятно да я разгледат. Искате ли нещо? Чай, кафе?

— Не, благодаря — отвърна Вейл.

Лоенщайн се отпусна зад бюрото си и им посочи двата дървени стола пред него.

— Оценявам помощта ви в случая, докторе — каза Вейл. — Не бих ви обезпокоил, ако Моли имаше възможност да приеме обаждането ми.

— Разбирам характера на проблема ви, мистър Вейл, но не знам никакви подробности около случая Стемплър. Имам чувството, че трябва да го изясните двамата с Моли. Също така съм сигурен, че ако се бяхте свързали по телефона с нея, тя щеше да ви откаже среща.

— Защо?

— Преди няколко години Моли преживя нервна криза. Комбинация от изтощение, депресия и алкохол. Прекара тук година и половина като пациент.

— Съжалявам, не знаех.

— Успя да надмогне основните си проблеми. Е, имаше странични ефекти. Близо година страдаше от агорафобия, казано иначе — страхуваше се от откритото. Не излизаше навън. За щастие,

преживя и това. Разполага с малка къща край пътя, купи си кола. Сега работи главно с деца и трябва да ви кажа, че има успех. Избягва прекалените натоварвания. Както сигурно знаете, тя е великолепна жена. Завършила е с пълно отличие университета в Индиана. Доста чувствителна дама.

— Знам това, докторе — каза Вейл. — Тя свърши отлична работа по делото Стемплър.

— Точно това имам предвид. Мисля, че е оставило известни следи.

— И по-точно?

— Не съм съвсем сигурен. Когато пристигна тук, беше доста затворена. Не искаше да говори за това доста дълго време. Де факто, така и не разказа нищо за случая, освен със строго научни термини. Със сигурност това не е опит, който би искала да изживее отново.

— Ако не иска да говори с нас, защо тогава ни поканихте тук?

— Защото проблемът е сериозен. А тя вече е достатъчно силна, за да може да се справи с него.

— Вие ли сте нейният терапевт?

— Бях. Тя освен това ми е и близък приятел. От петнайсет години. Проблемите на брат ѝ също се отразиха върху състоянието ѝ. Нали знаете за него?

Вейл кимна.

— Закъснял стресов синдром от Виетнам, нали?

— Да. Той е кататоник. Така и не се оправи. Проблемът е доста сериозен.

— Не ѝ завиждам — отбеляза Вейл. — Но все пак сте я убедили да говори с нас.

— Казах ѝ, че ситуацията е доста заплетена. Не съм навлизал в подробности. Тя ми има доверие.

— Благодаря.

Вейл и Сен-Клер станаха почти едновременно.

— Между другото, докторе — каза Вейл, — бихте ли ми обяснили какво по-точно е психопат? С възможно най-прости думи, разбира се.

Лоенщайн го погледна внимателно, после бавно поклати глава.

— Абсолютно аморален човек, параноичен, таи в себе си огромна ярост, която най-често успява да скрие. Спомняте ли си

момчето в Тексас Тауър? Никой така и не разбра точно колко е бил разярен, докато не превърна града в стрелбище. Освен това психопатите са антисоциални и са патологични лъжци. Законите не означават нищо за тях.

— Готови ли са да извършат убийство?

— Понякога. Зависи от степента на ярост. Могат също така да бъдат чаровни, интелигентни, приятни и харесвани в обществото. Защо ме питате?

— Мисля, че Аарон Стемплър идеално се вписва в описанието.

— Истински чаровник, а?

Вейл кимна.

— Е, с това си изкарваме хляба, мистър Вейл — каза той и се върна към пеперудата си. — Втората врата вляво. Очаква ви.

Кабинетът на доктор Моли Ерингтън беше мебелиран семпло, но с вкус. В ъгъла бе разположен зелен мек диван, покрит с възглавнички, край него имаше два люлеещи се стола. В центъра на стаята имаше старинна масичка за кафе. Тапетите на стените бяха в сиво и бяло. Върху дивана бе праметнато вълнено одеяло, а в единия край на масичката бе поставена ваза с яркожълто цвете. През единствения прозорец в стаята проникваше бледа светлина, в ъглите се таяха мрачни сенки.

— Здравей, Мартин — тихо каза тя.

Вейл бе изненадан от вида ѝ. Беше по-мъничка, отколкото си я спомняше, нежната ѝ кожа бе потъмняла от белезите на времето и страданията, в тъмнокестенявата ѝ коса се забелязваха сиви нишки. Светлите ѝ сини очи гледаха измъчено. Очевидно годината, когато се бе лекувала, бе оставила сериозен отпечатък върху някогашната Моли Ерингтън. И въпреки това в нея все още се забелязваше нещичко от старата ѝ сила и упоритост.

— Здравсти, Моли. Радвам се да те видя.

— Минаха десет години — каза тя. — Доста време. Изобщо не си се променил. Заповядай, седни.

После се усмихна на Сен-Клер.

— Аз съм Моли.

— Харви Сен-Клер, докторе. Приятно ми е.

Вейл седна на дивана, а Сен-Клер се отпусна в един от люлеещите се столове.

— Доста приятно местенце — обади се Вейл. — Напомня ми за колеж или нещо подобно.

— Фред го нарича „общезитието“ — каза тя. — Живях тук известно време.

— Той ни каза.

— Сега живея в града. Пазарувам, ходя на кино. — Тя се усмихна. — Вече не страдам от агорафобия.

— Съжалявам за болестта ти. Не знаех...

— Благодаря. Преживяването беше доста странно — да бъдеш за малко от другата страна. Даде ми нов поглед към живота.

Тонът ѝ подсказваше, че не би искала да обсъждат повече миналите ѝ проблеми. Извади един пепелник от чекмеджето на бюрото си, постави го на масата и каза:

— Можете да пушите.

Изглеждаше толкова спокойна, че Вейл се запита дали не е взела някакво успокоително.

— Какво стана с Томи Гудмън? — попита тя. — Още ли работи за теб?

— Запозна се с една богата млада дама от Напа Вали, ожениха се и сега е вицепрезидент на винарската компания на баща ѝ. Кара ролс-ройс и има тригодишен син, който вече се вживява в ролята си на престолонаследник. — Тя се засмя и отметна глава. После затвори очи и въздъхна.

— Томи — богаташ! Трудно ми е да повярвам. Ами ти?

— Аз съм окръжен прокурор.

— Шегуваш се!

— За съжаление, не. Харви, с когото вече се запозна, е един от най-добрите ми следователи. Навремето е помогнал за залавянето на Панчо Виля.

— Е, не съм чак толкова стар — възпротиви се Сен-Клер.

— Ами Наоми?

— Все същата.

— Разбрах за Съдията. Леля ми ми каза, двамата се познаваха отдавна. Колко тъжно. Беше истински джентълмен. Винаги успяваше да ме развесели.

— Много ми липсва — призна Вейл. — Вече не е същото.

— Кое?

За момент Вейл изглеждаше изненадан от въпроса, после отвърна:

— Всичко, предполагам.

Тя стана и отиде до малкия хладилник в ъгъла.

— Искате ли кола? Или може би сок?

— Благодаря, аз предпочитам кола.

— За мен същото — кимна Сен-Клер.

— Имам само бутилирана.

— Така я харесвам най-много — отвърна Сен-Клер с усмивка.

Тя отвори три бутилки, избърса гърлата им с една хартиена салфетка и ги постави на масата. После седна и запали цигара.

— Идването ви тук има връзка с Аарон Стемплър, нали?

— Да.

— Пускат го на свобода?

— Как се досети?

— Е, минаха десет години...

— И какво от това?

— За толкова време все трябва да са измислили някакво лечение.

— Няма начин Стемплър да бъде излекуван.

— Мислеше другояче преди десет години.

— Исках да знам, че ако бъде излекуван, ще го освободят. Не желяех да бъде пратен в Рок Айлънд да излежи присъдата си. Но нещата доста се промениха.

— Каква е диагнозата?

— Чувала ли си за претворяване на личността?

— Разбира се.

— Неговият психиатър твърди, че Стемплър се е претворил в нов човек, наречен Реймънд Вълпс. Очевидно Аарон и Рой са се изпарили, което обаче не ми се струва съвсем вероятно.

— Ставаш циничен, Мартин. Не забравяй, че именно ти го спаси.

— И какво от това?

— За Бога, защо имаш такова отношение към него?

— Защото не му вярвам. Не вярвам, че някога е съществувал Рой, и мисля, че Реймънд е измислица на силно развитото въображение на Аарон. А самодоволството на доктор Удуърд е спомогнало за безпроблемното му развитие.

— Сам Удуърд?! Той ли му е терапевт?

— През последните десетина години. Познаваш ли го?

— Само по репутацията му.

— Която е?...

— Великолепна. Той е доста уважаван в тези кръгове. Твърдиш, че Аарон Стемплър е измамил Сам Удуърд, мен, теб, съдебните психиатри, прокурора, съдията...

— Всички. Да, вярвам. Вярвам, че той е абсолютен психопат и много добър актьор.

— Това е невъзможно, Мартин.

— Спомняш ли си, когато ми разказа за първото появяване на Рой пред теб? Че изведнъж станало студено и че не си могла да дишаш? Спомняш ли си го?

— Доста добре. Никога не бях и все още не съм изпитвала нещо подобно.

— Случи се и на мен, когато влязох в стаята и се срещнах със Стемплър — или Вълпс — за пръв път от десет години. Беше като поличба. Сякаш бях пред лицето на Злото. На мен също ми се случи за пръв път.

— Било е предубеденост. Очевидно си си спомнял разказа ми съвсем ярко. Очаквал си да се случи и...

— Случи се преди да го видя. Дори не знаех, че е в стаята.

Последва пауза. После тя попита:

— Изпита ли някакво безпокойство, когато влезе там?

— Да.

— Защото отново щеше да видиш Аарон?

— Предполагам, че донякъде и това имаше значение. Но като цяло Дейзиленд ми действа потискащо.

— Няма причина да го харесваш, Мартин. Не е като да ходиш на театър.

— Нямах това предвид. Искам да кажа, че там някак витае усещането за безнадеждност.

Той се опитваше да я насочи към основния въпрос, заради който бяха тук. Искаше да спечели доверието ѝ, да възвърне доброто ѝ отношение към него, но засега не успяваше.

Обърна се към Сен-Клер.

— Харви, имаш ли нещо против да ни оставиш сами за минутка? Сен-Клер кимна и излезе от стаята.

— Това, което ще ти кажа, донякъде нарушава основните принципи на професията ми — започна Вейл. — Става въпрос за разговорите между адвокат и неговия клиент, които обикновено се пазят в тайна. Но тъй като ти дълго се занимава с него, мисля, че е редно да го чуеш. Не забравяй, че това трябва да си остане между нас.

Той ѝ преразказа случилото се веднага след процеса и последните думи на Аарон.

— Знам, че не се шегуваше — каза Вейл накрая. — Мисля, че самолюбието му го подтикна да си признае.

— Защо не ми разказа това по-рано?

— И какво щеше да се промени? По дяволите, всичко щеше да си остане същото. Той можеше да се изправи гордо и да обясни на целия свят, че е напълно здрав и че е убил онези трима души съвсем хладнокръвно, но никой нямаше да може да направи нищо. Стемплър беше признат за виновен за три убийства, за които получи съответната присъда. Нищо не можеше да се промени, Моли. Никой не може да бъде съден два пъти за едно и също престъпление.

— Но ти сам си ми казвал, че работата ти е да търсиш пролуките в закона и да ги използваш, за да промениш света за добро.

— Не ме разбираш. Не можем да вкараме Реймънд Вълпс в съда. Двамата с теб сме обвързани от тайната. Ако бях отишъл при съдията Шоут и му бях разказал всичко това, признавайки, че съм направил грешка, той вероятно щеше да поиска да бъда наказан. Доколкото познавам отношението му към мен, това не би било чудно. От друга страна, какво щях да постигна, ако го бях казал на теб? Ти също нямаше да можеш да направиш нищо.

— Значи е дошло времето да го пуснат, а ти искаш да го задържиш вътре заради нещо, което ти е казал преди десет години.

— Проблемът е доста по-сложен.

— Но не е мой, Мартин.

— Права си, обаче точно сега имам нужда от помощта ти. Вълпс излиза на свобода. Няма никакъв начин да го спра и той го знае. Удуърд е абсолютно убеден, че Стемплър и Рой вече не съществуват. Според него Вълпс е напълно самостоятелна личност и той е успял да убеди в това щатската комисия.

— Тази мисъл е потискаща. Обичам медицината също толкова, колкото ти обичаш правото. Ако това, което чувствам, е истина... не

знам, но сякаш и двамата сме сбъркали професиите си.

— Не и ти. Ти свърши работата си.

— Доколкото разбирам, не съм била достатъчно добра.

— Той успя да ни измами, Моли. Трябва да призная, че аз исках да бъда излъган, исках да му повярвам, защото това беше единственият начин да спечеля делото. Звучи иронично, нали? Това, от което най-много се боя, е да съдя невинен човек, а в същото време трябва да живея с мисълта, че съм отговорен за спасението на виновен.

— Мисли практично. Ако няма какво да направиш, забрави за случая. Проблемът вече не е твой.

— Мой е. Така иска той.

— Какво искаш да кажеш?

Вейл повика Сен-Клер.

— Какво си спомняш най-ясно от убийството на епископа?

— Най-ясно ли? Снимките — отвърна тя. — Бяха отвратителни.

— Нещо друго? Спомняш ли си момчетата от олтара? Имената им?

— Страхувам се, че не. Помня само, че той ги уби.

— Не всичките. Един успя да избяга. Името му беше Алекс Линкълн. А помниш ли приятелката на Стемплър?

— Да. Срегнах я веднъж. В онзи приют...

— Дома на спасението. Линда Гелерман.

— Беше доста изплашена. Беше и бременна. Доколкото си спомням, имаше намерение да прави аборт.

— Точно така. Успя да оправи живота си, омъжи се преди две години и роди момче.

Тя се усмихна.

— Приятно е да чуеш история с хубав край.

— За съжаление, краят не е тук. Преди шест месеца в една прекрасна утрин някой се промъкнал у тях и я накълцал пред очите на детето й.

Очите на Моли се разшириха.

— А само преди десет дни някой сторил същото с Алекс Линкълн. Приликите с убийствата на Стемплър са много, на първо място изрязването на гениталиите и изписаните с кръв символи на тила. Знаем, че двете убийства са дело на един и същ човек. Едното е в Южен Илинойс, а другото край Сент Луис. В същото това време

Стемплър е под максимална охрана и през последните десет години не е имал посетители и не е получавал или писал дори едно писмо.

— Но мислиш, че по някакъв начин е свързан с всичко това?

— Нещо такова.

— И как?

— Не знаем как и не знаем защо. Но съм убеден, че той режисира някакъв сериен убиец. Ние — Харви и аз — мислим, че това вероятно има връзка с прехвърлянето.

— Прехвърлянето ли? Не разбирам.

— Не е ли истина, че прехвърлянето на една личност към друга предизвиква у пациента ирационални очаквания към хората, с които работи или живее? Не е ли вярно, че повторното изживяване може да създаде големи проблеми?

— Възможно е. Има различни причини. Хората обикновено търсят одобрението на своите родители или на някой уважаван близък. Разочарованието може да предизвика ярост или някаква друга форма на несъгласие.

— И тази форма може да бъде по-лоша, отколкото очакваме?

— Да.

— И тенденциите могат да убегнат от погледа на терапевта, нали?

— Обикновено именно симптомите на неестествено поведение поставят пациента под специално наблюдение.

— Въпросът ми беше друг.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Опитвам се да кажа, че може би някой, с когото си се занимавала, е имал по-различни душевни проблеми от...

Страните й порозовяха, а тонът й стана по-остър.

— Не си убеден в способностите ми, нали, Мартин?

— Разбира се, че съм убеден.

— Но дори не ме използва като свидетел по време на процеса.

— Ти свърши работата си, Моли. По дяволите, ако не беше ти...

— Той спря, осъзнавайки, че разговорът взима неочаквана насока.

— Ако не бях аз, ти нямаше да имаш тези проблеми, това ли се опитваш да кажеш?

— Не, не. — Той поклати глава. — Отговорен съм аз и само аз.

— Тогава спри да внушаваш...

— Не внушавам нищо!

— Внушаваш, че един от моите пациенти е убиецът, когото търсиш.

— Не, просто мислим, че е възможно да е някой от тях. Пазиш ли касетите, които записа със Стемплър?

— Да.

— Къде са те?

— Заключени са.

— Къде?

— В кабинета ми.

— Можем ли да ги видим?

— Какво се опитваш да докажеш?

— Можем ли да ги видим, моля те?

Тя стана и отвори вратата към частния си кабинет. Покрай стените имаше дървени библиотечки, в които се виждаха безброй документи, папки и книги. Касетите със Стемплър бяха в края на една полица — двайсет и три, в отделни черни кутии, на гърба на всяка бе означена датата на записа.

В другия край на стаята имаше още няколко заключени шкафчета. Моли Ерингтън проследи погледа на Вейл към тях.

— Пазя и аудиокасети от повечето си разговори — каза тя с лек сарказъм. — Те също са заключени.

— Понякога оставяш ли ги отворени? Например през деня, докато ги ползваш?

— Касетите никога не са излизали от този офис.

— Говорила ли си за тях с някого?

— Споменавала съм случая, но със строго научни термини.

— И никакви подробности за, да речем, момчетата от олтара?

— Никакви. Никога. Става въпрос за конфиденциална информация. А и като изследователски материал те нямат кой знае каква стойност. — Тя го погледна и се намръщи. — Разпитваш ме така, сякаш съм на свидетелската скамейка!

— Опитвам се да си изясня как убиецът е разбрал за Линда и Алекс. Касетите са доста логична възможност. Споменавала ли си някога нещичко за мотива при убийството на Рашмън пред...

— Знаеш, че не мога да ти помогна, дори да исках. Нося доста голяма отговорност пред пациентите си. Искаш от мен да наруша едно

от основните правила в професията си и да разкрия пред външен човек това, което пациентите споделят с мен.

— Не ме баламосвай, Моли — възкликна Вейл. В тона му се усещаше нарастващ гняв. — Тук въобще не става въпрос за основни правила и други подобни дрънканици. Говорим за касапница. Не просто убийство, а касапница. Стемплър е масов убиец. Искаш ли списък? Шекълс. Брат му. Мери Лафърти, старата му приятелка. Някакво момче в Ричмънд, дори не знаем името му, за Бога! Рашмън, Томи Халоеуей, Били Джордан, Алекс Линкълн и бедната малка Линда Гелерман, която просто се е опитвала да намери смисъл в живота си в някакво забутано градче накрай света. Преброй ги, драга мис Ерингтън, точно деветима са. Поне за толкова знаем. Така че не ми говори за конфиденциалност и правила, когато всъщност става дума за двама психопати, които са някъде навън и могат да правят каквото си искат.

— Как се осмеляваш да ми говориш така?! Как...

— Моли, някой, когото си лекувала или с когото си работила, може да е сериен убиец и сега да получава заповеди от Стемплър. Помисли си — и двамата можеше да са твои клиенти. Нима искаш да ги защитиш с доводите за конфиденциалността на отношенията доктор — пациент?

— На мое място и ти би го направил — отрязва го тя.

Вейл се поколеба. Но само след миг гласът му вече бе по-спокоен и по-тих.

— Виж, Моли, Стемплър беше мой клиент. Направих грешка. Сега се опитвам да я поправам. Не искаме подробности, а имена. Ще ги проверим съвсем дискретно. Нямаме намерение да нараняваме нечий чувства или да притесняваме когото и да било, но трябва да спрем убийствата, нали ме разбираш?

Тя не отговори. Отиде до прозореца и застава в сянката край него съвсем неподвижна. Сен-Клер нервно се люлееше в стола си. Беше изненадан от словесната атака на Вейл. Изпитваше страховотно желание да измъкне от джоба си тютюна за дъвчене. В стаята бе съвсем тихо. Вейл се беше успокоил и мълчеше. Раменете му бяха леко отпуснати и той поклащаше замислено глава. Моли проговори първа.

— Така или иначе, става въпрос просто за предположение — каза тя.

— Налага се да не се съглася, мадам — тихо каза Сен-Клер. — Дълбоко в себе си вярвам, че серийният убиец е дошъл отгук, също както вярвам, че Стемплър е успял да ви измами толкова успешно, колкото и нас. Не разбирам защо и предполагам, че вие сте единствената в тази стая, която може да даде някакъв отговор, но нито за миг не се съмнявам, че той е изключително умен и абсолютно побъркан. Не заслужава нито капка състрадание, съчувствие или милост. А който и да върши работата му, е също толкова лош.

— Как бихте могли да разберете? — попита тя, все още скрита в сянката в ъгъла. — Дори да ви дам списъка с имената, как ще разберете кой от тях е... — Изречението увисна.

— Просто трябва да ни имате доверие. Някой сигурно е имал достъп до вашите касети. Може дори да е идвал дотук и да ги е гледал. За него Стемплър е бил герой.

— И същият този някой няма алиби за дните, в които са били убити Линда Балфур и Алекс Линкълн — допълни Вейл.

— Твърдиш, че Аарон Стемплър е превърнал този човек в сериен убиец?

— Ни най-малко. Мисля, че той вече е бил готов и всичко, което е трябвало да направи Стемплър, е било да използва потенциала му. Вероятно прехвърлянето има ключова роля във всичко това.

Моли излезе от сенките и седна срещу Вейл и Сен-Клер.

— Защо продължаваш да говориш за това прехвърляне?

— Става въпрос за нещо, което ми каза Удуърд. — Вейл си бе отбелязал основни моменти от записа на разговора с Удуърд в джобното бележниче и сега го извади. — Ето го. Той говореше за другата страна на прехвърлянето и за това, че то създава някакъв подсъзнателен страх, че старите болки и травми могат да бъдат изживени повторно. Каза, че ставало въпрос за нож с две остриета и че страхът от повторното изживяване на всички минали страдания можел да противопостави пациента на лекуващия го. А после каза още и това, цитирам: „трансформацията може да се осъществи само ако реципиентът е съгласен“.

— Вярно е — съгласи се Моли. — Никой не може да прехвърли душевните си качества към друг, ако другият не разполага с основа за такъв тип поведение.

— Виждате ли, това, което мислим, че е станало — започна Сен-Клер, — като ще ви помоля да извините аматьорската ми терминология, е, че съответният сериен убиец е бил тук на лечение и е реагирал враждебно към повторното изживяване. Та тази личност някак се е свързала със Стемплър, за да получи одобрението му, а Стемплър брилянтно се е възползвал от това и се е превърнал в негов наставник.

— Искате да кажете, че убиецът се е прехвърлил в Стемплър?

— Да. И Стемплър е използвал неговата нестабилност — обади се Вейл.

— Не сме сигурни единствено в начина, по който са се свързали, докторе. Очевидно убиецът е направил първата крачка, защото знаем, че Стемплър не е имал възможността сам да потърси контакт с когото и да било извън Дейзиленд. Това, което имам предвид, е, че някой отвън го е потърсил пръв, а не обратното.

— И защо мислите, че този човек е бил тук?

— Заради касетите. Касетите са единственият източник, от който убиецът може да научи за Рашмън и момчетата от олтара. И за Линда. — Той спря за миг, после продължи: — Да предположим, че не става въпрос за пациент, който е на постоянно лечение тук...

— Искате да кажете, че може би е приходящ?

— Или дори някой от персонала. Някой, който е работил тук и в същото време е бил подложен на терапия. Попаднал е на документацията, изучил е Стемплър... а после вероятно е напуснал и по някакъв начин е получил работа в Дейзиленд...

— И именно там е бил повлиян от Стемплър — обади се Вейл.

— Нещо такова. Всъщност никой друг вариант не звучи толкова логично.

— Това възможно ли е, Моли? — попита Вейл.

— Е, не е речено, че пациентът непременно трябва да се прехвърли към лекуващия го.

— Значи това, което търсим, е някой, който е лекувал тук душевните си проблеми и е напуснал...

— Или пък е бил в отпуски в дните, в които са били убити Балфур и Линкълн — допълни Вейл.

— Мислите, че този човек все още може да е тук?

— Не, едва ли. Мислим — още веднъж ще подчертая, че това са само предположения — че убиецът в момента е в Чикаго и чака Стемплър, тоест Вълпс, да излезе от Дейзиленд. А той излиза днес, Моли.

— Предполагаме още, че убиецът разполага със списък на бъдещи жертви. — Списък, който му е даден от Вълпс.

Вейл вдигна куфарчето си на дивана и го отвори. Извади отвътре голям плик, в който имаше три снимки. Подаде на Моли снимката, която полицията бе направила на трупа на Линда Балфур. Тя я разгледа с невярващи очи, после му я върна. На лицето ѝ се четеше отвращение.

— Алекс Линкълн е работел за някаква куриерска агенция. Бил е подмамен в една къща край Сент Луис и убит. Тази снимка е била в кутията, която е доставил. По същото време истинските собственици на къщата били на почивка.

Той ѝ подаде полароидната снимка на Балфур. Очите ѝ се разшириха, докато осъзнаваше, че всъщност това е фотографирано от убиеца.

— Мили Боже.

— Ти си психиатър, Моли — каза Вейл. — Как си го обясняваш? Същите признаци, както при убийствата на Стемплър. Послания, изписани с кръв на тила на всяка от жертвите. Цитати от книгите на Рашмън, които в момента се намират в една библиотека в Чикаго. При това убитите са последните двама от групичката от олтара. Тази информация така и не беше огласена на делото. Как я е получил тогава убиецът?

— Вижте, доктор Ерингтън, нямаме намерение да ровим из документацията ви или да искаме от вас кой знае какви подробности. Всичко, което ни трябва, е информация за някой пациент или работещ тук, който е имал шанса да прегледа тези касети. И ако разберем кой е той, бихме искали да потърсим сегашното му местонахождение. Няма да се учудя, ако се окаже, че на описанието отговарят няколко души. Задачата ни ще бъде да ги разследваме внимателно и да установим кой от тях е човекът, който ни трябва, и кой от тях е могъл да бъде в Гидеон, Илинойс и Сент Луис, Мисури, в дните, когато са били убити Балфур и Линкълн. Повтарям, нямаме никакво намерение да прекарваме всички тук през разпити и да се месим във вътрешните ви работи, ако това е, от което се боите.

— И мислите, че убиецът се е насочил към Дейзиленд оттук?

— Най-вероятно — каза Вейл. — Може би не направо, но в крайна сметка е успял да направи контакт със Стемплър там.

— По кое време трябва да е бил тук?

— Не сме сигурни. Първото убийство датира от миналия октомври и моето предположение е, че този човек се е появил в „Джъстин“ преди две-три години.

— Колко са хората тук — персоналът плюс болните? — попита Вейл.

— Наричай ги пациенти, ако обичаш.

— Извинявай.

— Списъкът с пациентите ни стига до 350. Медицинският персонал е от двайсет и двама души, а още двайсетина са кухненските работници, охраната и останалите служители. Общо всички са около четиристотин.

— Има ли текучество?

— В персонала? Не мисля. Мястото е добро, заплащането е отлично.

— Ами пациентите?

— Не съм съвсем сигурна, но мисля, че средният престой е около две-три години. Имаме няколко души, които са тук от доста дълго, а имаме и други, които остават само по шест месеца. Около една трета от настанените са деца или са под двайсет и една години.

— Ще ви кажа кое би могло да ни помогне, мадам. Би било чудесно, ако можем да получим списък на персонала и пациентите за последните три години.

— Нямаме право да разкриваме имената на нашите пациенти. Това е частна болница и на постъпилите тук е гарантирана пълна анонимност.

— А можем ли да получим списък на персонала и по-специално на тези, които са били подложени на терапия, докато са работели тук? — попита Вейл.

Тя се замисли, после се отправи към приемната си. Спря на вратата и каза:

— Искам да ме разберете правилно. Не се превземам. Тези хора наистина са с много крехка психика. Имат нужда от всички възможности, които можем да им предоставим. Не всичко свършва

щастливо — понякога те остават тук завинаги или биват пращани в далеч по-лоши заведения. Работата ни никак не е лесна и се надявам, че го осъзнавате.

После излезе и затвори вратата.

Сен-Клер се наведе и прошепна:

— Нали разбираш, че може и да гоним този, дето духа?

— Имаш ли по-добра идея? — прошепна Вейл в отговор.

— По дяволите, не. В крайна сметка, сам избрах този вариант.

Двамата чуваха приглушения ѝ глас. Говореше с някого по телефона. Вейл запали цигара. Моли се върна след десетина минути и седна срещу тях.

— Не ми е много приятно да правя всичко това — каза тя. — Говорих с Фред и с директора на персонала, Джийн Фрамптън, и те се съгласиха да ви предоставим информацията за работещите тук. Оставиха на мен да реша дали да обсъждаме тези, които са били подлагани на някакво лечение. И именно това ми е най-неприятно. Когато се разкриват пред нас, тези хора ни имат пълно доверие и да наруша...

— Напълно ви разбирам и можете да бъдете сигурна, че оценяваме чувствата ви — каза Сен-Клер. — Ще ви направя едно предложение, ако има хора от персонала, които някога са били и пациенти, можем да говорим за тях в най-общи линии и да не споменаваме имената им, докато не решим, че отговарят на търсенето от нас.

— Ще видим.

— Добре.

След трийсет минути те вече разполагаха с компютърна разпечатка с хората от персонала за последните пет години. Разстлаха листата върху масата и Моли Ерингтън най-общо ги запозна със съдържанието им. Списъкът бе разделен на няколко секции: име, адрес, възраст, пол, образование, квалификация, предишна работа. Имаше колонка „препоръки“ и друга, над която пишеше „фотографии“. Списъкът съдържаше петдесет и пет имена. Трийсет и осем от тях бяха на хора, които бяха работили тук през последните три години. Шестима бяха прекарвали в института поне две, четирима бяха сравнително нови, а седем бяха напуснали или уволнени.

— Да започнем с тях — предложи Сен-Клер.

Моли имаше забележителна памет за всички от персонала, спомняше си подробности за характерите и поведението им.

— Когато виждаш едни и същи хора всеки ден в продължение на години, ги опознаваш доста добре — обясни тя.

Тримата прегледаха списъка и обсъдиха всеки от работилите в болницата, сякаш ставаше въпрос за кандидати за някоя много специална длъжност. След няколко часа Моли Ерингтън вече показваше много по-голяма заинтересованост към случая, внимателно оглеждаше всяко име и от време на време отиваше в кабинета си и се обаждаше по телефона, за да потърси отговор на някои от възникналите въпроси. Сен-Клер изпитваше познатото чувство, че напипват нещо, но все още не можеше да е съвсем сигурен.

Най-сетне отхвърлиха всички, с изключение на трима души — две жени и един мъж.

— Джен Райдър — каза Моли. — За няколко години беше настанена тук, после половин година живя в градчето и идваше само за терапията. Беше чистачка. Дисасоциативна, объркана. Изпадаше в кризи. Съседите ѝ ни се обадиха, когато един ден отишла в задния двор и чисто гола коленичила да се моли пред някакво дърво. Твърдеше, че то било Дева Мария.

— Знаеш ли къде е сега?

— В щатската болница в Охайо. За съжаление, не успяхме да ѝ помогнем.

— Сигурна ли си, че още е там?

— Да.

— Следващият.

— Сидни Трибъл. Веднага мога да ви кажа, че той е от Сент Луис и си замина веднага, щом го пуснахме. Там живее сестра му, с която са много близки. Има добра работа и получава сносна заплата. От доста време не е имал психологически проблеми.

— Защо бе тук?

— Шизоиден, параноичен, дисоциативен.

— А как го бяха освидетелствали?

— Съдебно решение. Жена му го напуснала и той изпаднал в умопомрачение. Решил, че тя и новият ѝ приятел му се подиграват. Нападнал някакъв съвсем непознат в един магазин. Просто взел една ножица и се нахвърлил върху него.

— Убил ли го е?

Тя поклати глава.

— Раните били сравнително леки. Съдията наредил лечение, а сестрата на Трибъл платила, за да бъде настанен в „Джъстин“, вместо в щатската болница.

— Колко дълго престоя тук?

— Една година беше редовен пациент, а през следващите две работеше тук и участваше в определени терапии. Беше електротехникът на института. Преди около година се върна в Сент Луис.

Сен-Клер погледна Вейл, после написа срещу името на Трибъл „възможен“.

— Окей, кой е следващият? — попита Вейл.

— Рене Хътчинсън. Също беше чистачка. Доста интелигентна жена, дори по едно време се занимаваше с малките деца, но явно не искаше да поема отговорност. Първоначално чистеше, а после помагаше в лазарета. Беше доста хубава.

— Колко годишна беше?

— Към трийсет.

— Какъв беше проблемът ѝ?

— Тя не беше мой пациент — отвърна Моли. — Бих предпочела да попитате доктор Салцман. Той беше нейният терапевт.

— Мислиш ли, че ще се съгласи да разговаря с нас?

— Сега ще разберем — каза тя и отиде до телефона.

Орин Салцман беше дребен мъж с посивяла вандайковска брадичка и черна, пригладена назад коса. Раменете му бяха приведени, сякаш притиснати от тежестта на професията му. Беше облечен с черно поло и сако от туид с кожени кръпки на лактите. Изглеждаше леко раздразнен от факта, че са го обезпокоили. Появи се в кабинета на Моли с ръце, пъхнати в джобовете, и огледа присъстващите иззад тънките рамки на очилата си. Моли му предложи безалкохолно, но той отказа.

— За какво става въпрос? — попита той рязко още с влизането си.

Моли представи Вейл и Сен-Клер и накратко обясни ситуацията, без да навлиза в подробности. Салцман беше бегло запознат със случая Стемплър, което донякъде помогна на разговора.

— Интересуват се от Рене Хътчинсън — обясни Моли.

— Знаеш, че нямам право да обсъждам работата си с Рене — каза той.

— Вижте, докторе — обади се Сен-Клер. — Нямаме никакво намерение да се ровим в личните проблеми на тази жена. Но трябва да проверим всички вероятности. Ако ви попитаме нещо, което бихте желали да запазите в тайна, просто ни кажете и няма да задълбаваме в тази посока.

— Хмм. — Салцман прекоси стаята и седна в другия край на дивана, срещу Вейл. — Да разбирам ли, че се интересувате от хора с психопатични тенденции?

— Нещо такова.

Той потропа с пръсти по масичката, после каза:

— Е, щом Моли няма нищо против, готов съм да разговаряме.

— Какво най-общо можете да ни разкажете за нея? — попита Вейл.

— Баща ѝ бил военен, доколкото си спомням — сержант. Родена е някъде на запад, но после прекосила цялата страна. Напуснала дома си съвсем млада. Две години била в колеж в Колорадо. Доста интелигентна жена с невероятно крехко его.

— Разбрахте ли къде е причината?

— Не съвсем. Преди да дойде тук, беше преживяла нервна криза. При постъпването си на работа скри това от нас. Разбрахме го чак след две години. Работеше като нощна чистачка тук, а през деня ходеше на училище. Имаше доста изтощен вид. И веднъж неочаквано беше арестувана за кражба в някакъв магазин.

— Какво беше откраднала?

— Нещо незначително. Доколкото си спомням, беше евтина чантичка или нещо от този род. Но kleptomанията е симптом, който заслужава специално внимание.

— А колко дълго остана тук?

— Работи в института около три години. През последните шест месеца беше подложена на терапия, чиято основна цел беше да укрепи вътрешните ѝ сили и да възвърне самоуважението ѝ.

— Знаете ли нещо повече за предишния ѝ живот?

— Тя не обичаше да говорим за него.

— Не е ли била именно това причината, която я е довела при вас?

— Дойде при мен, защото се налагаше. Съдията нареди да ѝ бъде оказана психиатрична помощ.

— За колко време?

— Шест месеца.

— Беше ли настроена отрицателно към сеансите ви?

— Не. Тя страдаше и повярвайте ми, душевните болки са също толкова силни, както когато например си счупите крак. С тази разлика, че не става въпрос за страдания, които можете да намалите с аспирин или друго обезболяващо средство. Не помагат никакви лекарства, а усещането е наистина много, много болезнено.

— Как се отнасяше към миналото си?

— Никак. Така и не успях да постигна истински контакт с нея. Процесът на повторното изживяване е най-болезненият от всички. Той изисква от индивида да се изправи отново срещу най-тъмните кътчета на душата си, да изследва мотиви и действия, които би предпочел да забрави.

— И Рене се противеше, така ли?

— Не проявяваше особен интерес към темата. Сериозно подозирам, че навремето е била сексуално насилена от баща си, макар всъщност никога да не ми го е казвала. Веднъж ми спомена, че баща ѝ я измъчвал физически и душевно, но това бе всичко.

— Да разбираме ли, че е нямала желание да ви съдейства?

— Напротив, беше приятелски настроена и разговорлива, просто не искаше да се връща към миналото си. А шестте месеца не бяха достатъчни, за да заслужи доверието ѝ.

— Харесвахте ли я?

— Не ми беше неприятна. Вижте, тя ми беше пациент шест месеца и я виждах по три часа седмично. Не е чудно, че не успях да я предразположа.

— А някога мислили ли сте, че може да е опасна?

— Не. Е, вероятно беше опасна сама за себе си, когато за пръв път дойде тук. Измъчваше я маниакална депресия, а в такива случаи хората често избират самоубийството. Но никога не съм смятал, че целенасочено би могла да нарани друг човек.

— Значи мислите, че в края на тези шест месеца вече е била излекувана?

— Да кажем, че просто успяхме да овладеем проблема, преди да бе станало твърде лошо. Тя не лежа тук, в болницата, а идваше веднъж седмично за сеансите. Предписвах ѝ антидепресанти.

— Казахте, че работела нощем? — поинтересува се Вейл.

Салцман кимна.

— По четири часа пет пъти седмично и осем часа през уикенда. Почистваше офисите и стаите.

— Значи е имала достъп до ключовете за различните кабинети? В смисъл, че това ѝ е било необходимо, за да си върши работата? — попита Вейл.

— Ами...

— Казахте още, че през деня ходела на училище — намеси се Сен-Клер. — Спомняте ли си какво учеше?

— Компютърни системи. Наричаше ги „вратата към бъдещето“.

— Къде беше това? Тук, в Уинтроп ли? — попита Вейл.

Салцман се усмихна.

— Очевидно никога не сте виждали Уинтроп. Градчето е съвсем малко. Курсовете ѝ бяха в Шелбивил, на около петнайсет мили по магистралата. Караше стар понтиак „Файърбърд“.

— Знаете ли къде е отишла, след като напусна?

— Не, съжالياвам. След заминаването изгубихме следите ѝ. Трябва да проверите при Джийн, може отнякъде да са искали препоръки за нея.

Моли се извини, стана и отиде в кабинета си. След малко чуха, че говори с някого по телефона.

— Още един въпрос, докторе — каза Сен-Клер. — Някога изпитвали ли сте усещането, че Рене Хътчинсън може да е имала психопатични наклонности?

— Не, но това не означава, че е нямала. Психопатите са, освен всичко друго, и убедителни лъжци. На моменти тя беше някак отчуждена и предпазлива. Освен това често променяше настроението си, но в края на краищата това се случва всекиму, нали?

— Сещате ли се за нещо друго?

— Ами, честно да ви кажа, не. Тя отлично се разбираше с децата, особено с тези между осем и петнайсет години. Те сякаш ѝ имаха доверие.

— Някога споменавала ли е Аарон Стемплър или един друг човек на име Вълпс? Реймънд Вълпс? — обади се Сен-Клер.

— Не мога да си спомня такова нещо.

Вейл подаде на Салцман визитната си картичка.

— Ако се сетите още нещо, ще ми се обадите, нали?

Салцман побутна очилата си и разгледа визитката.

— Окръжен прокурор, а? На какво се дължи интересът ви към Стемплър?

— Навремето бях негов защитник — отвърна Вейл. — Преди да стана прокурор.

— Аха — каза психиатърът и отново оправя очилата си. — Странна трансформация, нали?

— Мисля, че може и така да се каже — отвърна Вейл с усмивка.

— Е, добре, кажете на Моли, че ще се видим с нея по-късно. Вие двамата ще останете ли още?

— Не, след малко си тръгваме. Благодарим ви за помощта.

— Страхувам се, че не успях да ви помогна кой знае колко, но беше приятно да си поговоря с вас — каза Салцман и после излезе от офиса.

След малко Моли се върна и каза:

— Имам нещичко за вас. Джийн каза, че ѝ поискали препоръка за Рене около два месеца, след като напуснала. Искането било от градската болница в Тер Хоут. Обадох се на шефа на персонала им и той ми обясни, че работила там четири месеца и напуснала в началото на годината. Повече нищо не знаят за нея.

— Значи е била там по време на убийството на Балфур? — каза Сен-Клер.

— И всичко е било само нервна криза, не е показала признаци на други душевни проблеми? — попита Вейл.

— Може би е изкусен лъжец, както би се изразил доктор Лоенщайн — предположи Сен-Клер.

— Наистина ли мислите, че е имала психопатични наклонности? — попита Моли.

— Вие ми кажете — усмихна се Сен-Клер.

Моли запали цигара и внимателно обмисли въпроса, преди да отговори.

— Ако е била, Орин не го е забелязал — отвърна тя най-сетне.

— Откъде дойде, преди да постъпи на работа тук? — попита Вейл.

— Ако може да се вярва на документацията, преди това е била в регионалната болница в Дейтън, Охайо — каза Сен-Клер, преглеждайки компютърната разпечатка. — В домакинския отдел. Тук има и нейна снимка, ако това въобще може да се нарече снимка.

— Ще помоля Джийн да намери оригинала.

— Искам да ви покажа нещо, ако не възразявате — каза Сен-Клер. После ги поведе към кабинета ѝ. — Случайно да имате някаква фиба?

Моли се засмя.

— За съжаление, не използвам фиби.

— Ами кламери? Трябват ми два.

Тя отиде до бюрото си и му донесе два кламера. Той ги взе и ги изправи, после ги пъкна в ключалката на единия от заключените шкафове и едновременно ги завъртя. След малко се чу щракане и вратичката се отвори. Отне му около трийсет секунди. Той измъкна отвътре една касета, остави празната ѝ кутийка обратно в шкафа и се обърна към Моли.

— Кога за последен път сте ги преглеждали, докторе? — попита той, подавайки ѝ касетата.

— Не си спомням — отвърна Моли. — От четири-пет години, а може и повече.

— Тя е работела тук нощем, имала е ключ за офиса, можела е да влезе, да отвори шкафчето, да вземе една касета, а защо не две или три, и да ги върне на следващата вечер. Никакъв проблем. Никога няма да разберете това, освен ако не искате да прегледате именно касетата, която тя предишната вечер е взела. И ако, разбира се, Рене въобще има нещо общо.

— Смятате, че е знаела как да отвори тези шкафове?

— Не е кой знае колко трудно. Искам да кажа, че не съм го научил в полицията или нещо от този род. Прочетох го в една от онези книжки, нали се сещате, нещо като „101 неща, които винаги сте искали да разберете, но няма кой да ви каже“. Въпросът е, че тя е имала достъп до касетите, нямаме известия за нея цели два месеца, преди да потърси работа в Тер Хоут, и има душевни проблеми. С изключение на Трибъл тя е единствената, която отговаря на описанието.

Върнаха се в другата стая. Директорката на персонала вече беше изпратила по някого две цветни снимки с размери 3 на 5 сантиметра. На едната беше Рене Хътчинсън, а на другата Трибъл. Моли ги подаде на Вейл и отново впери поглед в снимката на мъртвото тяло на Линда Балфур, поставена на масата пред нея.

— Мислите ли, че жена е способна да направи това? — попита тя.

— Мадам — каза Сен-Клер, — мисля, че една жена може да направи всичко, което може и мъжът, освен може би да стане баща. Макар вече да не съм сигурен дори в това.

32.

Анжелика Стодард беше нисичка и приличаше на майка си. Тялото ѝ беше стегнато и стройно, сините ѝ очи бяха толкова светли, че в първия момент човек можеше да си помисли, че е сляпа. Беше облечена с широк раздърпан пуловер, който се спускаше чак до коленете ѝ. Джинсите ѝ бяха изтъркани. Бе обути с маратонки, а върху русата ѝ коса, чак до ушите ѝ, бе нахлупена черна филцова шапка. Момичето изглеждаше погълнато от някаква мисъл и бързо крачеше напред със забоден в земята поглед. Когато Венъбъл изникна зад гърба ѝ, Анжелика първоначално не и обърна внимание, но сетне рязко се обърна и я погледна.

— Здравсти — каза Венъбъл. — Казвам се Джейн Венъбъл. Адвокатка съм на майка ти. Можем ли да отидем някъде и да поприказваме няколко минути?

— Не и тук — тихо отвърна момичето и се огледа притеснено.

— Където кажеш.

— Няма значение, само да не е тук — повтори Анжелика.

Венъбъл я поведе към колата си. Излязоха от зоната на университета и спряха пред малко бистро. Намериха свободна маса в единия ъгъл. Анжелика си поръча капучино, а Венъбъл поиска кафе без захар.

— Защо дойдохте в училище? — попита Анжелика. — Защо първо не се обадохте?

— Опитах се, но не успях да се свържа.

Раменете на Анжелика се отпуснаха.

— О, да, телефонът е в коридора — каза тя и поклати глава. — Винаги е зает. Съжалявам, че се държах така, но... всичко това много ме потиска. Знам, че не е редно, но не мога да направя нищо.

— Не се притеснявай, Анжелика. Напълно те разбирам и няма никаква нужда да ми се извиняваш.

— Какво искате?

— Нуждая се от помощта ти.

— За какво?

— Искам да дойдеш с мен и да се срещнеш с майка си.

— Не мога! — бързо и тихо каза момичето. — Тя изрично ми забрани да...

— Анжелика, тя трябва да се бори.

— Не познавате майка ми. Щом си научи нещо...

— За Бога, тук не става въпрос какъв модел кола да си купи. Животът ѝ е поставен на карта.

— Какво мога да помогна?

— Кажй ѝ да се защитава.

— Няма да ме слуша и няма да промени решението си. Познавам я, мис Венъбъл. Говорих с нея. Позволиха ѝ да ми се обади. През цялото време повтаряше само: „Това е единственият начин“.

— Трябва да дойдеш с мен и да ме подкрепиш.

— Тя ще ме убие! — възкликна момичето, после бързо добави: — Говоря в преносен смисъл, разбира се.

— Анжелика... Как те наричат, Енджи ли?

Момичето кимна.

— Виж, Енджи, трябва да ѝ кажеш, че двамата с баща ти имате нужда от нея. Не може просто да стои в ареста и спокойно да чака да ѝ дадат максимална присъда. Ако се бори, можем да спечелим делото. Нали не искаш майка ти да прекара следващите двайсет години в щатския затвор?

— Не! О, не! Мили Боже, защо се случи именно на нас! — проплака Анжелика.

— Имай ми доверие — каза Венъбъл. — Просто прави това, което ти казвам, и ми имай доверие.

Вейл беше осигурил разрешение за подслушването на телефонния автомат в коридора пред стаята на Вълпс. Самата стая

също беше подслушвана. Двама експерти от следствената служба бяха оборудвали с необходимата апаратура един изоставен таван от другата страна на улицата. Единият от тях, Боб Морис, беше завършил училище по електроника и академията на ФБР. Партньорът му, Реджи Соломон, беше класически пример за отваян гений, чийто единствен интерес бяха загадките на електрониката. Втори екип, съставен от Ранди Добсън, млад детектив с фланелка на „Атланта Брейвс“ под коженото си яке, и Кърби Гросо, висока, слаба жена, облечена с анцуг, седяха в една кола, паркирана в съседната пряка. Двамата бяха известни като най-добрите тайни агенти в следствения отдел. В спортния сак на Гросо бе монтирана миниатюрна камера, която ѝ позволяваше да снима Вълпс, без да бъде забелязана.

Екипите видяха как Тери доведе Вълпс до приюта и му помогна да внесе вещите си в стаята на втория етаж. Вълпс имаше голям старомоден кожен куфар, стереоуредба, телевизор, видео, чанта за инструменти и два кашона с книги и касети. Когато чуха, че влиза в стаята, Морис насочи телеобектива на фотоапарата си и щракна Вълпс през отворения прозорец. Чуха как надзирателят му обясни правилата и указанията, най-важното от които бе задължителният вечерен час. Надзирателят, който се представи като Дейвид Шмид, имаше приятен, предразполагащ глас.

— Всичко ще бъде наред, Реймънд — каза той, преди да излезе от стаята.

— Благодаря — отвърна Вълпс.

След няколко секунди се показа на прозореца. Огледа се, затвори очи и дълбоко вдъхна от свежия въздух.

Това, което всъщност правеше, бе запознаване с местността. Беше сигурен, че стаята и телефонът се подслушват, също както беше сигурен, че е наблюдаван през цялото време, вероятно от старата постройка от другата страна на улицата. Чудесно. Вейл бе приел предизвикателството.

Затвори прозореца, дръпна щорите и включи уредбата. В слушалките на Соломон прогърмя парче на „Джудас Прийс“. Той бързо ги свали.

— Мамка му — изръмжа Морис. — Доколкото разбирам, с това звукът и картината изчезват.

Той взе преносимия си телефон и набра номера на паркираната наблизо кола.

— Да? — чу се приятният глас на Гросо.

— Обажда се Птицеловеца. Лисицата е в стаята си, щорите са спуснати, пуснал е силна музика и нищо не можем да чуем. Предлагам да покриете задния изход.

— Вече се сетихме, Птицеловец. Наблюдаваме го непрекъснато.

— Добре.

— Чао.

Морис и Соломон се настаниха удобно и зачакаха.

— Сигурен ли си, че не може да ни види? — попита Соломон.

— Не и през спуснатите щори.

— А когато не са спуснати?

— И тогава сме в безопасност. Освен ако не е Супермен.

— Защо всъщност следим този тип?

— Нямам представа — отвърна Морис. — Знам само, че Стенър го смята за много опасен, каквото и да означава това, по дяволите.

Вълпс застана в центъра на стаята и внимателно я огледа. Беше достатъчно голяма, за да има място за легло, гардероб, нощно шкафче и лампа. В единия край имаше масичка за кафе, от едната ѝ страна бе разположено кресло, а от другата — малък диван, покрит с одеяло. До стената имаше още една маса, върху която можеше да постави телевизора си.

„Какво толкова, дявол да го вземе — помисли си той. — Така или иначе ще прекарвам тук само нощите.“ Усили звука на компактдиска и премести нощното шкафче зад вратата. Извади миникомпютъра си, разположи го върху шкафчето и го включи. После излезе в коридора, носейки в ръка портативен касетофон, вдигна слушалката, пусна монета в процепа и натисна записващия бутон на касетофона, доближавайки го до мембраната. Когато чу сигнала за свободно, набра номера на службата за точно време и затвори. После се върна в стаята си. Приютът беше почти празен. По това време на деня повечето от обитателите му бяха на работа.

Погледна часовника си. Имаше десет минути. Десет минути. Трябваше да използва шанса си.

Отново излезе в коридора, развинти болтчетата, които държаха горния капак на телефона, и го демонтира. Напипа необходимия кабел

и го издърпа. Дори телефонът да беше подслушван, за толкова кратко време нямаше да разберат, че нещо не е в ред. А той работеше бързо. Откачи четирите цветни жички, които водеха към малкия магнит в телефона, и ги прикачи две по две към входните и изходните букси на радиоапаратчето, което бе сглобил в Дейзиленд. То успешно играеше ролята на свързка между външната и останалите линии в телефонния апарат. После отново пъкна кабела, който бе издърпал, на мястото му и бързо постави горния капак, след което го завинти. Върна се в стаята си и затвори вратата.

Беше му отнело седем минути.

Отвори куфарчето си и извади карта на града от страничния джоб. Разстла я върху леглото и я огледа. На различни места върху нея бяха надраскани четири червени хикса. Той се усмихна, сгъна картата и я прибра.

Беше готов.

Лицето на Стодард беше посивяло, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове, причинени от нередовния сън. Прошарената ѝ коса не бе ресана от няколко дни. Надзирателката, едра негърка с униформа и барета, я изведе от килията, за да я придружи до стаята за посещения.

— Знаеш ли, чух, че говориш с дъщеря си по телефона онзи ден — каза надзирателката, докато вървяха по коридора. — Нямах намерение да те подслушвам, но бях пред вратата и не можех да не те чуя. Чух, че ѝ каза да не идва, обаче тя сега е тук.

— Какво?!

— Имам дъщеря и син и знам, че ако бях на твоето място, щяха да дойдат независимо какво им казвам. Чакай малко.

Надзирателката отключи едно от чекмеджетата на бюрото си, което се намираше в края на коридора, точно преди блиндираната врата, и измъкна отвътре чантичката си.

— Вътре има руж, червило и едно малко огледалце — обясни тя. — Няма да е зле да се пооправиш. Хем ще се почувстваш по-добре, хем няма да притесниш дъщеря си.

— Не исках да идва тук.

— Да, но тя вече е дошла, скъпа. Не можеш да я кориш. — Надзирателката ѝ подаде грима и огледалцето си. Едит ги пое и се

огледа. После се опита да напудри лицето си.

— Чакай, чакай — спря я надзирателката. — Дай да ти помогна.

— Как се казваш? — попита Едит.

— Черил Уилямс — отвърна жената. — Преди да стана ченге, работех във фризьорски салон.

Тя внимателно напудри Едит, постави ѝ съвсем малко червило и среса косата ѝ назад. Сетне отстъпи една крачка, огледа я и заяви:

— Така е по-добре. Остава само да се усмихнеш и съм сигурна, че дъщеря ти ще си тръгне далеч по-щастлива, отколкото е дошла.

После подаде огледалцето на Стодард, която се огледа и се усмихна за пръв път от няколко дни.

— Благодаря — каза тя.

— Няма нищо. Кажй ѝ, че храната тук е добра. Най-често това предизвиква най-силно безпокойство.

Но когато влезе в малката стая за посещения и видя Венъбъл и Анжелика, Едит Стодард сви устни и очите ѝ присветнаха гневно.

— Казах ви, че не искам да... — започна тя, но не довърши изречението. Анжелика, разстроена от вида на майка си в затворнически дрехи и с белезници, се хвърли към нея и я прегърна.

— Мамо — изхълца тя, — обичам те! Моля ти се, послушай мис Венъбъл. Имаме нужда от теб, мамо! Липсваш ни. — Беше се притиснала с всички сили в Едит, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Содард погледна Джейн Венъбъл ядосано, но след миг гневът отстъпи място на други чувства, очите ѝ се затвориха, а устните ѝ потрепнаха.

— О, Енджи — промълви тя. — Обичам те толкова много.

— Тогава моля те, моля те, чуй какво ти казва мис Венъбъл. Моля те, прави това, което ти казва. Вярвай ѝ, много те моля.

Едит отстъпи назад и погледна дъщеря си в очите.

— А сега, Енджи, ти ме чуй. Знам какво правя. Повярвай ми.

— Искам да се прибереш у дома — изхлипа момичето.

— Е, това няма да стане, скъпа. Трябва да привикнеш с тази мисъл. Ще се наложи да прекарваш малко повече време сама с баща си и да му помагаш.

Анжелика се дръпна рязко.

— А на мен кой ще ми помага, мамо? Ти просто седиш тук и не правиш нищо. Позволяваш им да пишат за теб по вестниците и всички

в училище казват, че сигурно си виновна, защото...

— Аз съм виновна, Енджи. Свикни с това. Остави ме сама да се оправя с този проблем.

— Чудесно! — викна момичето. — Оправяй се. Ние, останалите, да вървим по дяволите, така ли? Щом искаш...

Тя се обърна й задумка по вратата. Надзирателката отвори и момичето изтича навън.

Едит Стодард се отпусна в един от столовете.

— Защо го направихте? Какво ще постигнете с това? — обърна се тя към Венъбъл.

— Едит, погледни ме.

Жената изви поглед към нея; очите й бяха изпълнени с гняв.

— Открих стаичката, Едит.

Стодард не отвърна нищо. Гневът в погледа й постепенно отстъпи място на страх.

— Намерих стаичката в гардероба. Знаеш за какво говоря, нали?

Мълчание.

— Кога започна тази гадост?

— Не беше точно така.

— Хайде стига! Видях белезниците, кожените колани, корсетите, камшиците. Откога си в ролята на сексуална робиня на Делъни?

Стодард сведе поглед.

— Трябва ли останалите да го научат?

— Кой? Вейл? Парвър? Полицията? Става въпрос за съществено доказателство и мога да бъда отстранена, ако го прикрия. И дори да не им го кажа, все някой ще попадне на тази стаичка — някой от хората, които ще ремонтират апартамента, бояджия или кой знае какъв. Кога започна това, Едит? Караше те да вършиш тези неща, за да запазиш работата си ли?

— Те не трябва да научат — повтори тя умолително. — Не трябва да научат какво сте открили.

— Ами оръжието?

— Оръжието? А, да, оръжието...

— Да не искаш да го хвърля в езерото? За Бога, Едит, аз съм ти адвокат, а не съучастник.

Стодард изправи рамене.

— Защо просто не си вършите работата?

— Именно това е работата ми. От какво се страхуваш? От това, което ще си помислят дъщеря ти и съпругът ти? За Бога, ти си била робиня на низките му страсти! Това може да ми помогне да спечеля делото, Едит.

— Никога! — Очите ѝ блеснаха гневно.

Венъбъл я погледна твърдо.

— Ако мислиш, че ще позволя да ти лепнат дващест години или доживотен затвор, много се лъжеш. Отговорна съм както пред теб, така и пред съда.

Тя седна и посегна към окованите ѝ ръце. Стодартд ги дръпна.

— Едит, чуй ме. Дори ако не се стигне до съдебен процес, ще мога да използвам тази информация изцяло в твоя полза. Мартин Вейл е много умен и ще успее да прецени възможностите си. Но аз трябва да му го кажа, разбираш ли?

— Не и ако се откажа от защитата ви.

— Дори да се откажете, съм задължена да го разкажа.

— И целият свят ще узнае...

— Ще узнаят полицията и окръжният прокурор. И, да, пресата също ще разбере, защото ще бъде отразено в полицейския доклад. Но какво имаш да губиш? Позволи ми да се боря за теб, Едит. Не искам да влизаш в затвора.

Стодартд я погледна и след дълго мълчание каза:

— Не разбирате. Отначало беше унижително, но после...

— Да?

— После започнах да го очаквам с нетърпение. Не бях робиня. Очаквах дните, в които отивах там, а той излизаше от гардероба с онези колани, подаваше ми белезниците и аз го оковавах за таблата на леглото, а после правех с него каквото си поисках.

— Не е нужно да ми разправяш всичко това, Едит...

— Искам да ви го разкажа — прекъсна я Стодартд. — Не разбирате ли, не бях правила секс със съпруга си от десет години. Десет години! Нямахе други мъже, не го бях мамила. Аз просто... разглеждах това като част от работата си. Едно от задълженията ми. А когато всичко свършваше, го удрях с камшика. Аз удрях него. „Ти, лошо момче“, казвах му, вземах камшика и го налагах по гърба. Беше като отмъщение за всички унижения. Разбирате ли ме, мис Венъбъл? Харесваше ми. Какво според вас ще си помислят прокурорите за това?

— Никога няма да го узнаят — каза Венъбъл. — Не е нужно да им обясняваш нищо. Ще сключим сделка и няма да се налага да свидетелстваш.

Едит Стодард бавно се изправи, отиде до вратата и потропа. Надзирателката отвори. Преди да престъпи прага, Стодард се обърна към Джейн и каза:

— Вие ме предадохте, мис Венъбъл.

Руди Хайнс подреждаше смените си така, че да се появява в счетоводството на градската болница пет минути преди три. През уикенда отделът работеше от шест и половина сутринта до два и половина следобед, и обикновено към три вече нямаше никого. Никой не се задържаше дори минута след края на работното време. Днес обаче шефът на отдела, Хърман Лаверн, беше останал след работа и говореше по телефона. Доста неприятно. В крайна сметка Хайнс все пак реши да продължи с обичайната процедура.

„Господи, моля те, нека си тръгне преди три!“

Лаверн погледна Хайнс, прикри мембраната с длан и каза:

— Ей сега свършвам.

Хайнс кимна и избута вътре количката с кофата вода. Отиде в единия край на стаята и започна да мие пода, хвърляйки бързи погледи към единия от трите компютъра. Той беше съоръжен с модем и беше постоянно включен, за да приема съобщения, документи и различни сметки. Стрелката на часовника неумолимо се приближаваше към фаталното деление, а Лаверн продължаваше да бърби по телефона.

Точно в три Вълпс изписа на екрана на миникомпютъра си „FONCOM“ и моментално получи сигнал от телефона. Постави касетофончето до микрофона, вграден в системата, и натисна бутона за старт. Чу се звук от падаща монета, който чрез апаратчето се предаде в самия телефон. След миг прозвуча сигналът за свободно и Вълпс набра 555-7478. След еднократно извъняване на екрана се появи „CONNECT“. Той написа „DIRCOM“ и мониторът се изчисти.

От другата страна на улицата Морис чу звука от падащата монета и после сигнала „свободно“.

— Ето го — възкликна той и включи записното устройство. Соломон остави книжката, която четеше, и двамата се заслушаха в

набирането на телефона. Чу се единично иззвъняване и когато от другата страна отговориха, нещо в слушалката запраця и звукът се изгуби.

— Какво е това, по дяволите? — попита Соломон.

— Май не успява да се свърже.

— Не можеш ли да направиш нещо — да смениш честотата или нещо подобно?

— Каква честота, бе! Микрофонът е директно в телефона. Или е сгрешил номера, или връзката не е наред.

Отсреща, в своята стая, Вълпс започна да говори на другия компютър веднага, щом мониторът се изчисти.

Лаверн се готвеше да си тръгва, когато чу сигнала от компютъра.

— Какво пък е това? — измърмори той и се отправи към машината. Руди Хайнс стоеше до стената с вперени в екрана очи и нервно стискаше парцала с две ръце.

ХИДРА, ЛИСИЦАТА Е НА СВОБОДА — изписа се на екрана.

— Какво става, по дяволите? — изръмжа Лаверн. — Хидра? Лисица? Само това ми трябва, някакъв хакер да се опитва да проникне в компютъра.

ХИДРА?

— Невероятно — каза Лаверн.

ХИДРА?

Лаверн се наведе над клавиатурата и написа:

КОЙ, ПО ДЯВОЛИТЕ, Е ХИДРА? И КОЙ СИ ТИ?

Вълпс веднага написа „DISCON“ и изключи програмата. Облегна се назад и известно време гледа празния екран. Някой се бе намесил във връзката. Но нямаше да прави втори опит. Ако Хидра беше там, съобщението бе прието. Вълпс е свободен. Това беше единственото съобщение, което искаше да предаде.

На тавана от другата страна на улицата Соломон започваше да се изнервя.

— Защо не затваря?

— Защото е глупак — отвърна Морис.

— Седи си там, заслушан в нищото, така ли?

— Не знам какво прави, по дяволи...

Внезапно слушалката бе поставена на мястото ѝ.

— Най-сетне се усети тоя тъпанар — каза Соломон. Взе книжката си и отново се зачете в нея.

В стаята си Вълпс изключи миникомпютъра, прибра го в чантата с инструментите и избута нощното шкафче на мястото му. После погледна часовника си.

Три и десет. Беше време за тръгване.

По същото време в болницата Лаверн измърмори:

— Сигурно някакви деца си играят с мрежата.

После се насочи към вратата и се обърна към Хайнс:

— Заклучи вратата, когато свършиш.

Хайнс кимна и го изгледа как си тръгва. Сетне въздъхна облекчено. Всичко беше наред. Съобщението бе раздразнило Лаверн, но не бе предизвикало любопитството му. Лисицата беше на свобода и това бе всичко, което имаше значение. Часовникът на стената показваше три и двайсет.

Оставаха още само шест часа.

Десетина минути по-късно Вълпс излезе от приюта. Морис звънна на Гросо.

— Слушам — отвърна тя.

— Лисицата излезе. Насочва се към вас.

— Не затваряй — каза тя.

Морис погледна към ъгъла. След секунда сивият форд се появи, обърна и пое покрай сградата, в която бе разположен подслушвателният пост. Няколко десетки метра по-нататък Вълпс се качваше по стълбите към една от спирките на надземното метро.

— Качва се на влакчето — обяви след миг Гросо. — Продължаваме пеша. Обади се на пътната полиция и ги предупреди да не ни вдигнат колата. Ще се свържем с Ледената шушулка веднага щом разберем къде отива.

— Разбрано — отвърна Морис и затвори.

Гросо и Добсън проследиха Вълпс до голям триетажен базар близо до центъра на града. Вълпс очевидно не бързаше за никъде. Гросо се движеше на известно разстояние зад него, докато Добсън го наблюдаваше откъм отсрещната редичка магазинчета. От време на време Гросо влизаше в различни магазини и се завърташе в тях, оставяйки следенето изцяло на Добсън. Той спираше и се вторачваше във витрините пред себе си, без да изпуска от очи отражението на

Вълпс. После Гросо отново се появяваше и беше ред на Добсън да влезе в някой магазин. И двамата носеха бийпъри, настроени на една линия. Ако някой от тях изгубеше Вълпс от поглед или изпаднаше в беда, просто натискаше един бутон и моментално известяваше другия. Бяха добър екип — предпазливи, внимателни, опитни.

Вълпс обиколи първия етаж на базара, зает да разглежда витрините на различните магазини и хората около себе си. Беше пълно с народ заради сезонните разпродажби. Той се изкачи на втория етаж, влезе в една сладкарничка и след малко излезе с кофичка шоколадов сладолед. Седна на една пейка и бавно го изяде, наслаждавайки се на всяка хапка. После потъна в друг магазин и купи оттам два компактдиска. Следващата му покупка беше черно поло. Взе от един видеоклуб касета с „Безсъници в Сиатъл“, после се насочи към киното в другия край на базара и си купи билет за „Списъкът на Шиндлер“. След това се отправи към бистрото отсреща, поръча си хотдог и кока-кола, и седна на една от масичките отпред. Добсън и Гросо се приближиха един до друг извън полезрението му.

— Мамка му, гледал съм тоя филм — изръмжа Добсън. — Цели три часа!

— Е, ще се наложи да го гледаш пак — отвърна Гросо. — И по време на филма няма да си отваряш устата. Мразя някой да ми казва какво ще се случи.

Когато привърши с яденето, Вълпс погледна часовника си и влезе в киното.

— Отивам да взема билети, ти купи пуканки — нареди Гросо.

Стенър чакаше Сен-Клер и Вейл на летището.

— Взех Джейн с мен — каза той и добави почти извинително: — Не исках да я оставям сама.

— Ами охраната? — попита Вейл.

Стенър погледна часовника си.

— Тъкмо трябва да застъпят на смяна.

Той отвори задната врата на колата и отвътре се показа Джейн Венъбъл. Вейл ѝ се усмихна и напрегнатото му изражение леко се смекчи.

— Добре ли си? — попита той, когато се настани до нея.

— Разбира се. Отпусни се де, идеята да дойда беше моя.

— Извинявай, малко съм напрегнат — каза той. — Искам първо да минем през офиса, Абъл.

Венъбъл постави ръката си върху неговата.

— Успокой се. В този момент лошото момче е на кино.

— На кино?

— Двама от най-добрите ни агенти гледат „Списъкът на Шиндлер“ с него — обясни Стенър, завивайки по магистралата. — Филмът трябва да свърши всеки момент.

— А той трябва да е в приюта най-късно в десет — каза Венъбъл. — Остава му малко повече от час.

— Какво е правил преди киното?

— Пазарувал, взел си видеокасета, хапнал сладолед.

— Проклетият му сладолед — измърмори Вейл. — А някакви телефонни разговори?

— Според Морис — нищо особено.

— Звънни му — нареди Вейл.

— Нали разбираш, че ако има връзка с убиеца, старата лисица съвсем умишлено ще си губи времето — каза Сен-Клер, докато набираше номера. — Ще изчака да приспи вниманието ни и чак тогава ще удари.

— Ето защо непрекъснато ще сме нащрек, Харви — отвърна Вейл.

— Морис е на телефона — обяви Сен-Клер след малко и подаде слушалката на Вейл.

— Мартин Вейл се обажда, Боби. На кого звъня Вълпс?

— Използва телефона само два пъти, мистър Вейл. Първия път поиска точно време, а после отново набра, но не успя да се свърже. Това е. После излезе.

— Благодаря. — Вейл върна слушалката на Сен-Клер. — Звънял е само два пъти и единия път не е успял да се свърже.

— В Дейзиленд ударихме на камък — обади се Стенър. — Разполагат с доста внушителен личен състав и тежестта е голяма. Над осемстотин пациенти. Непрекъснато сменящ се персонал. Опитахме се да проследим списъците две години назад. — Той поклати глава. — Оказа се, че практически е невъзможно.

— Значи единствените ни следи остават Хътчинсън и Трибъл — промърмори Сен-Клер. — При това и двете не са кой знае колко ясни.

— След обаждането ти Флеърти ги провери в компютъра — каза Стенър. — Няма сведения, че са работили в Дейзиленд. В Сент Луис също няма напредък. Днес следобед Флеърти се обади на своя познат там, сержант Никълсън, който му каза, че още не са попаднали на нищо. Никакви отпечатъци или следи, никой нищо не е чул.

— Имаме си работа с истински професионалист, Марти — обади се Сен-Клер.

— Не, имаме си работа със Стемплър — изчислил е всеки ход.

— Може би отделяш твърде голямо внимание на Стемплър — предположи Сен-Клер. — Може би става въпрос за някой, който е видял касетите в офиса на Ерингтън, разбрал е всичко, включително и за библиотеката на епископа, и е решил да подражава на идола си.

— Стемплър е — убедено повтори Вейл. — Видях го и говорих с него. Зад всичко това стои именно той и ще продължи в същия дух.

— Значи сега просто ще чакаме, така ли? — попита Стенър.

— Именно. Всички от екипа ли са подсигурени?

— Да — отвърна Стенър. — Или са под наблюдение, или са със семействата си. Флеърти държи под око Шана. Май и на двамата им харесва този вариант.

— Виж, знам, че това не е най-важното — обади се Сен-Клер, — обаче ми се струва, че с тази охрана и наблюдението ще изхарчим доста пари. Искам да кажа, ако това продължи дълго.

— Сещаш ли се за нещо по-добро, Харви? — тихо попита Вейл.

— Не. Не се сещам дори за нещо наполовина толкова добро.

Гросо и Добсън седяха в края на един от задните редове, откъдето можеха да наблюдават Вълпс и да са достатъчно близо до изхода. Вълпс изгледа целия филм и стана чак когато се появиха финалните надписи. Гросо и Добсън бързо се измъкнаха навън.

Във фойето тя извади цигарите си и възкликна:

— Три часа без да пуша! Щях да се побъркам. А ти по-добре изчезвай.

— Твърде късно е — отвърна Добсън.

Гросо се обърна и се оказа лице в лице с Вълпс. Лицето му беше каменно.

— Извинете — каза той, — имате ли огънче?

После пъхна една цигара между устните си.

— Разбира се.

— Хареса ли ви филмът?

— Много е хубав — отвърна тя, запазвайки самообладание.

— Благодаря за огънчето — усмихна се той и се насочи към изхода на базара.

— Разкрил ни е — изръмжа Гросо.

— Как? Та ние бяхме практически невидими.

— Не знам как, но ни е разкрил. И не само това, ами държи да го знаем. По дяволите, излизаме от играта.

— Е, така или иначе той вероятно се прибира в приюта. Вечерният час е в десет. Ще го проследим дотам, а после ще го оставим в ръцете на онези електронни гении. Стенър ще реши какво да правим утре.

— Просто ще ни извади от случая, Ранди.

— Какъв случай? Това случай ли е? Дявол да го вземе, не знаем дори защо следим този тип.

— Стенър казва, че бил опасен.

— Това ли било? Следим го, защото е опасен? Половината хора в този град са опасни, за Бога!

— Видът му ме изплаши — каза Гросо. — Обърна ли внимание на очите му?

— Аха, значи го следим, защото има страшни очи и защото е опасен. Вече се чувствам по-добре.

В метрото, което го откарваше обратно към приюта, Вълпс погледна часовника си. Осем и половина. Той се усмихна. Хидра щеше да влезе в действие след половин час.

Играта, която подготвяше от десет години, щеше да започне съвсем скоро.

33.

Под бледата лунна светлина сенките се преплитаха и играеха като странни мистични създания, които се криеха и изненадващо изникваха иззад ъглите на готическите постройките на чикагския университет. Наоми Чанс изпита внезапен страх. Митичните зверове-сенки я стряскаха. Тя забърза крачка и се опита да не обръща внимание на тези глупости. Вятърът развяваше полите на палтото ѝ, докато тя упорито крачеше към паркинга. Ежемесечната среща на секретарките от правната асоциация бе както винаги изключително досадна, но Наоми бе длъжна да присъства поради особеното си положение в йерархията. Тази вечер се постара да съкрати процедурите колкото се можеше повече.

Когато достигна 57-а улица, видя как някъде зад дърветата и храстите от другата страна проблесна цигара. След секунда забеляза и мъжа, който стоеше отсреща. Беше скрит сред сенките, с ръце, пъхнати в джобовете. На пет-шест метра от него бе паркирана кола.

Тя сграбчи газовия спрей, който носеше в чантата си, и забърза още повече. Знаеше, че едва ли би забелязала нещо в една обикновена вечер. Но днес бе по-различно. Виждаше опасности навсякъде. „По дяволите — помисли си тя, — всички се плашим от освобождаването на Стемплър.“ Докато приближаваше скритата сред сенките фигура, ръката ѝ стисна спрея по-силно. И тъкмо преди да пресече улицата, чу зад гърба си:

— Наоми Чанс?

— Кой е? — стресна се тя.

— Почакайте за секунда, моля ви.

Тя се втренчи в тъмното. Пред нея изникна едър чернокож мъж, чертите му бяха скрити от мрака.

— Какво искате от мен? — викна Наоми и измъкна спрея от чантата си. — Внимавайте, това е сълзотворен газ!

— Опа! — възкликна едрият мъж и отстъпи крачка назад. — Предупредиха ме, че сте сурова дама — допълни той и се засмя.

После бръкна в джоба си и извади портфейла си. Значката му блесна на бледата светлина от уличните лампи.

— Детектив Зак Лайд от чикагската полиция — каза той. — Шефът, Шок Джонсън, ни прати при окръжния прокурор, а пък той каза да ви държим под око. И точно това правим с партньора ми, мис Чанс, държим ви под око.

Наоми въздъхна.

— Изплаши ме до смърт, приятелче! — възкликна тя.

— Трябва да призная, че и вие малко ме стреснахте с този спрей — призна той. — Вижте, защо не ме оставите да ви откарам до вас? Ще прегледаме апартамента ви и после, нали разбирате, трябва да...

— Да ме държите под око? — довърши тя.

— Нещо такова — засмя се той. — Партньорът ми може да ни следва с вашата кола. Така ще съм по-спокоен.

— Защо просто не се качите в моята кола, а партньорът ви да ни последва? — предложи тя.

— Няма проблем — съгласи се той.

Двамата тръгнаха към паркираната наблизко полицейска кола. В този момент Наоми забеляза съдията Хари Шоут да излиза от библиотеката и се сети, че тази вечер бе завършил традиционният правен семинар. Видя как шофьорът на Шоут го пресрещна на няколко крачки от лимузината му.

— Ами съдията Шоут? — поинтересува се тя. — И него ли го държите под око?

— Той ни се присмя — обясни Лайд. — Каза, че мистър Вейл сигурно се е побъркал.

— Всички напоследък сме такива — каза тя с усмивка и го последва към колата.

На неколкостотин метра от тях Джеферсън Хикс, полицейски служител, който бе прикрепен като шофьор и охрана към Хари Шоут, го пресрещна пред колата, пое куфарчето му и попита:

— Как мина, ваша светлост?

— Чудесно, както винаги — отвърна самодоволно съдията. — Макар че, честно да си призная, не виждам как някой от тези некадърници може да стане истински адвокат.

— Да, сър — отвърна шофьорът.

Хикс имаше черен колан по карате и беше преминал специален курс за борба с тероризма. Беше прикрепен към Шоут от четири месеца, от деня, в който някакъв разгневен данъкоплатец, изпълнен с омерзение към системата, беше застрелял един от заместниците на съдията.

Когато седна на задната седалка на широкия мерцедес, Шоут се протегна към барчето и извади отвътре бутилка „Наполеон“. Сипа си и бавно отпи, наслаждавайки се на отличния вкус.

— Докато бяхте на лекцията, пак се обадоха от офиса на прокурора — каза Хикс. — За онзи Стемплър.

— Вейл! — изръмжа презрително Шоут.

Преди да заеме мястото си в щатския върховен съд, в онези времена, когато бе познат като Палача Хари Шоут, ултраконсервативният юрист беше привърженик на суровите присъди; често оцветени с расизъм. Нетърпящ възражения и без никакво чувство за хумор, той винаги се отнасяше презрително към доводите на защитата и сякаш работеше с презумпция за виновност. Това му качество бе причина висшите магистрати да отлагат назначаването му във върховния съд цели три години, докато накрая, все пак впечатлени от огромните му юридически познания, не можеха повече да го спират.

Той се отпусна назад в меката седалка. Беше суров мъж с тънки мустачки и черна коса, която редовно боядисваше, за да прикрие сивеещите кичури. Двамата с Вейл се бяха срещали в съдебната зала много пъти! Шоут все още изпитваше неприязън към този мъж, който винаги нарушаваше правилата. Дори като прокурор, Вейл бе запазил арогантното си отношение към авторитетите и това вбесяваше съдията. Сега се опитваше да се противопостави на освобождаването на своя собствен клиент, макар водещите щатски психиатри да бяха на мнение, че в това няма нищо опасно.

— И той не знае какво иска — измърмори Шоут и отпи от чашата си, налегнат от неприятни спомени за процеса срещу Стемплър. После добави: — Да върви по дяволите.

— Да, сър — съгласи се Хикс.

— Връща се — каза Морис, когато Вълпс влезе в приюта. Нагласи видеокамерата към отворения прозорец и започна да снима

веднага, щом Вълпс отвори вратата на стаята си.

— Пазарувал е — отбеляза Соломон, наблюдавайки през бинокъла как Вълпс стоварва на леглото съдържанието на двата плика. — Няколко компактдиска и нещо, което прилича на пуловер.

— Взел си е и видеокасета — обади се Морис. — Не мога да разчета... Безсънен...

— „Безсъници в Сиатъл“ — каза Соломон. — Комедия.

— Надявам се, че е смешна, защото вероятно ще се наложи да я изслушаме.

— Има готини парчета. В един от епизодите пускат „Времето отлита“ на Джими Дюранте.

— Кой пък е тоя Джими Дюранте?

— Голяма филмова звезда от едно време. Има страхотен глас. Ще го чуеш.

— Слага касетата във видеото — събщи Соломон след малко.

— И сам виждам. Няма нужда непрекъснато да ме информираш.

Вълпс започна да се съблича, после се приближи до прозореца и пусна щорите.

— Нищо ново — обади се Морис. — Както очаквах, оставаме само на звук.

Чуваха как Вълпс тихичко си подсвирква, движи се из стаята, после леглото изскърца, телевизорът се включи и касетата стартира.

Морис изключи камерата и седна на стола си.

— Страхотно — измърмори Соломон. — Да слушаш филм, който не можеш да видиш.

Щом пусна щорите, Вълпс бързо нахлузи новото си черно поло. Извади от чантата с инструментите портативен касетофон и го сложи върху нощното шкафче. Преди време в Дейзиленд беше въртял филма няколко пъти и бе записал на касета собствения си смях и различни възклицания, перфектно изчислени точно по време на смешните епизоди. Беше се записал дори как си тананика успоредно с Дюранте.

Изчака филмът да започне и внимателно натисна бутона за старт. Сега касетата бе във великолепен синхрон с филма и това щеше да продължи почти два часа. Нагласи телевизора да се самоизключи в единайсет. С повече късмет, никой нямаше да усети липсата му чак до сутринта.

Отвори вратата и се послуша. Чу шум откъм кухнята. Вероятно бе Шмид. Вълпс слезе по стълбите.

— Здравсти, Реймънд — каза Шмид.

— Здравсти. Исках да си взема една кока-кола.

— Няма проблем. Е, аз привърших тук. Нали ще заключиш вратата след мен?

— Разбира се. Лека нощ.

— Тук ще ти хареса, Реймънд. Сигурен съм — каза Шмид.

Вълпс се усмихна и кимна.

— Вече ми харесва — отвърна той.

В девет и петнайсет Морис видя Шмид да излиза от приюта. Пет минути по-късно осветлението на първия етаж изгасна. А след още пет минути Вълпс отвори един от прозорците на кухнята, покачи се на перваза и безшумно скочи в храстите зад къщата.

Стенър никога не беше виждал Вейл толкова неспокоен. Беше проверил всички от Дивата банда, за да е сигурен, че са в безопасност. Идеята Наоми да отиде на годишната среща на секретарките не му се стори добра, но се съгласи, когато разбра, че ще е в сигурни ръце. После настоя Парвър, Флеърти и Майер, които живееха сами, да прекарат нощта заедно.

— Хайде, ще те откарам до вас — предложи Стенър. — В момента Вълпс гледа видео.

— Имам предчувствие — каза Вейл. — Като тези, дето ги има Харви. Ти наричаш това инстинкт.

— Честно казано, и аз имам предчувствие — обади се Сен-Клер. — Още от момента, когато дойдохме в офиса.

— Какво предчувствие, Харви? — попита Флеърти.

— Колко пъти трябва да ти казвам, Дермът, че ако знаех, това нямаше да е предчувствие, а реалност — раздражено отвърна Сен-Клер.

— Последния път, когато имаше предчувствие, разкри случая с Линда Балфур — отбеляза Стенър.

— А последния път, когато твоят инстинкт проработи, открихме трупа на Попи Палмър — върна му го Сен-Клер.

— Съгласна съм с Абъл — обади се Джейн. — Най-добре е да си тръгваме. — После се обърна към Вейл. — Но преди това искам да поговорим за минутка насаме.

Изненадан от сериозността ѝ, Вейл я въведе в кабинета си и затвори вратата.

— Какво има?

— Трябва да ти кажа нещо — започна тя. — И то не е свързано с Аарон Стемплър.

— Ами, казвай тогава.

— Бях в апартамента на Делъни. Просто исках да хвърля един поглед на местопрестъплението. Тогава открих нещо. В гардероба в спалнята има тайно отделение.

— Какво отделение?

— Дълбоко е около две стъпки и широко около пет. Делъни е криел там играчките си.

— Играчки?

— Камшици, белезници, кожени колани...

— Какво?

— Плюс един трийсет и осемкалибров „Смит Енд Уесън“. На пода. Очевидно някой просто го е хвърлил вътре. Не съм пипала нищо.

— Оръжието е там?

Венъбъл кимна.

— Предполагам, че наистина става дума за оръжието на убийството.

— Как го откри?

— Вероятно само жена би го забелязала. Знаеш, че жените са много чувствителни на тема интериор. Седях на леглото, гледах към гардероба и в един момент осъзнах, че нещо не е наред. В единия край имаше много повече пространство, отколкото в другия. Доближих се и го огледах внимателно, но първоначално не успях да си го обясня. После пак го огледах, още по-внимателно, и ми светна. За да отвориш отделението, трябва да измъкнеш една от пръчките и да натиснеш едно скрито бутонче.

— Мис Венъбъл, вие ме възхищавате! Искаш ли да работиш за мен?

— Вече си имам работа — защитавам Едит Стодард.

— Ако се готвиш да ми предложиш някаква сделка, по-добре да извикам и Шана. Все пак делото е нейно.

— Няма да правим никакви сделки, Марти. Отиваме на процес.

— Джейни, вероятно си открила оръжието на убийството. Това беше всичко, което ни трябваше!

— Била е негова жертва цели десет години, Мартин. Изнудвал я е и тя се е съгласявала, за да запази работата си. После я е изхвърлил заради младата блондинка и е разбил живота ѝ. Ако разработя темата, мога дори да спечеля.

— На какво основание?

— Напрегни паметта си. Делото Макнафън. Струва ми се, можем да докажем, че Стодарт е действала, без да осъзнава истинския характер на извършеното. Да не забравяме и идеята за „непреодолим импулс“. Била е в състояние на такъв стрес, че не е могла да контролира действията си. Или какво ще кажеш за моментна загуба на разсъдък? Унижавал я е и я е измъчвал толкова дълго и накрая я е изхвърлил като непотребна вещ.

— Запази пледоарията си за съдебните заседатели — каза той. Запаля две цигари и ѝ подаде едната. — Забравяш, че става въпрос за планирано убийство. Пък и нали Стодарт е готова на всичко, за да избегне процеса?

— Но аз не.

— Все пак тя е клиентът.

— А аз съм служител на съда, задължен да предостави на своя клиент най-добрата възможна защита. Точно това смятам да направя. Ако настояваш, съм готова да се споразумеем, че е било нещастен случай.

Вейл се засмя.

— Трябва да съм луд. Или е невинна, или е виновна за нещо.

— Е, в такъв случай всичко ще се реши между Парвър и мен — каза тя. — Освен ако по някое време не решиш да се намесиш.

— Никога не се намесвам в делата на прокурорите си — отвърна той. — Ще пратя Сен-Клер и Парвър да разгледат това тайно отделение. После двете може да си поприказват.

— Какво мислиш, че ще направи тя?

— Ще се бори докрай.

— Добре си я научил, а?

— Нямахте нужда, такава си е по рождение. Е, благодаря, че ми разказа всичко това.

— Ти нямаше ли да го направиш?

— Разбира се, че щях. Но сигурно не ти е било леко, като си имала предвид разкриващите се перспективи.

— Не преставаш да ме удивляваш, Мартин — каза тя.

— А ти какво очакваше? Да те замеря с пепелника?

— Познавам неколцина, които биха го направили при подобни новини.

— Виж, Джейни, и двамата правим това, което трябва. По дяволите, нали аз самият донякъде те забърках в това.

Тя изви вежди.

— Донякъде?

Засмяха се.

Сен-Клер почука на вратата и Вейл му помахаша да влезе.

— Току-що разбрах какво ми е било предчувствието — каза Сен-Клер. — Сетих се за нещо, което ми каза за телефонните обаждания на Вълпс.

— А по-точно?

— Че е навъртял някакъв номер, но връзката се разпаднала.

— Така ми каза Морис.

— Добре де, ако връзката се е разпаднала, защо Вълпс не е опитал да се свърже повторно?

Вейл погледна първо него, после Венъбъл.

— Прав е — каза тя. — Съвсем спокойно е можел да завърти отново. Ако аз се опитам да се свържа с някого и не успея от първия път...

— Или ще се обадиш в централата, или ще навъртиш номера отново, нали? — довърши вместо нея Сен-Клер.

Хикс влезе пръв. Светна лампите, прекоси малкия коридор до хола и постави куфарчето на Шоут върху бюрото му. След смъртта на жена си Шоут бе предпочел да се отърве от навяващата болезнени спомени стара къща край университета „Лойола“ и бе купил този апартамент. Беше на първия етаж на една елегантна сграда близо до езерото. В единия край на хола голяма стъклена, плъзгаща се врата

водеше към приятна тераса, където Шоут обичаше да си почива или да преглежда натрупалите се през деня документи. Високата ограда го скриваше от външни погледи.

Хикс разгърна тънките бели пердета, отвори вратата към терасата и огледа наоколо: после затвори и дръпна пердетата. Провери хола, двете спални и банята, после огледа гардеробите, килера и малката стаичка, която съдията използваше за кабинет.

— Чисто е — каза той накрая.

— Много добре, Хикс — каза Шоут. — Не знам какво щях да правя без теб.

— Вижте, ако искате, мога да прекарам нощта в спалнята за гости, в случай, че...

— Не говори глупости — отрязва го Шоут. — Ще отида да си легна, ще гледам телевизия час-два и към десет сигурно отдавна ще съм заспал.

— Разбрано, сър. Сутринта в седем, нали?

— Както обикновено.

Той изпрати Хикс до външната врата, заключи и постави веригата. После взе една чаша, сипа си уиски с малко вода, изгаси осветлението в хола и влезе в спалнята си.

Всяка вечер Шоут спазваше определен ритуал, който никога не променяше. Пригответи костюма си за следващия ден, постави чашата с уискито върху нощното шкафче, изми лицето и зъбите си и облече червената си копринена пижама. После преметна халата си на един стол до леглото, на една ръка разстояние, постави чехлите си внимателно точно там, където очакваше краката му да докоснат пода на сутринта и грижливо намести трите пухени възглавници. Сетне се вмъкна между завивките внимателно, сякаш се страхуваше да не ги измачка. Повдигна зад гърба си едната от възглавниците и като се настани удобно, полуседнал полулегнал, насочи дистанционното към телевизора. Превключи на новинарския канал и намали звука. После отпи от чашата си. След няколко минути умората го налегна и той с мъка задържаеше очите си отворени. Допи уискито и изключи телевизора.

Беше задрямал, когато внезапно стаята сякаш се изпълни с леден въздух. Той отвори очи. Ставаше все по-студено.

После му се стори, че чу някакъв звук. Той явно идваше от хола, макар че в просъаницата си и в тъмното съдията не можеше да е съвсем сигурен.

— Хикс, ти ли си? — викна той, решил, че бодигардът му е забравил нещо и сега е пред външната врата. Изчака няколко секунди и напрегна слуха си.

Звукът се чу отново. Стори му се, че чува човешки говор.

Той протегна ръка към лампата, но в тъмното не можа да се ориентира и вместо това попадна на халата си. Измъкна се от леглото, краката му потърсиха чехлите. Не успя да ги намери, стана и се насочи към хола бос.

Щом влезе, го лъхна студен въздух. Той погледна към вратата за терасата. Беше широко отворена. Ефирните бели пердета се развяваха под напора на вятъра и в сумрака приличаха на призрачни одеяния.

„По дяволите — изруга той наум. — Хикс е забравил да затвори вратата към терасата.“

Тръгна натам. И тогава чу гласа.

— Тишина. Искам тишина в залата.

После се чу някакво почукване.

Гласът, изглежда, идваше откъм развяващите се на вятъра пердета. Шоут пристъпи натам, напругайки очите си в тъмното. И тогава видя някакъв неясен силует в ъгъла на стаята. Внезапно обзелият го страх го парализира. Силуетът нарасна, приближавайки се откъм зейналата врата. Движеше се право срещу него. Устата на Шоут пресъхна, краката му сякаш бяха заковани за пода.

— Ккой е? — успя да промълви той.

Фигурата, очертана от лунната светлина на фона на развяващите се пердета, вдигна ръка. Чу се щракване, а после същият глас, същият дрезгав шепот, който бе чул преди малко, каза:

— Принцът, пред когото се прекланят, съдията, който мери ни греха, големият и малкият, богатият, ратаят, са равни, щом повика ги Смъртта.

И след малка пауза гласът допълни:

— Поздрави от Дейзиленд, ваша светлост.

— Помощ! — изпищя съдията. Обърна се и се затича към масичката до вратата, издърпа чекмеджето, бръкна и усети между пръстите си студения метал на своя 32 калибров пистолет. Но преди да

успее да го извади, усети как една ръка сграбчи косата му и дръпна главата му назад.

Когато ножът преряза гърлото му, Шоут почувства просто едно парещо докосване. Но когато отвори уста, за да извика, от раната под брадичката му изсвистя въздух. Топла солена течност изпълни устата му.

И когато се появи ужасната болка, Шоут вече не можеше да я усети.

34.

Откриха номера съвсем лесно. Морис бе прикрепил към монитора дигитален четец, който бе разшифровал набирането. Стенър звънна в управлението и получи останалата информация.

— Градската болница — каза той. — Последните три цифри са вътрешен номер за съответния офис. 478 показва, че се е обаждал в счетоводството.

— Защо, по дяволите, му е притрябвало да звъни в счетоводството на градската болница? — изненада се Вейл.

— И защо не е успял да се свърже? — допълни Сен-Клер.

Майер, компютърният експерт, седеше в ъгъла и слушаше разговора. Обърна се към компютъра си и задейства програмата за модем, после извика менюто. Набра номера — 555-7478, и когато получи сигнала, се втренчи очаквателно в монитора. Екранът се изчисти и след миг на него светна „CONNECT“, придружено от ново меню.

— Ето отговора — каза той. — Обаждал се е на модем. Вълпс е говорил с компютър.

— С какво?! — възкликна Парвър.

— Как ли пък не — обади се Сен-Клер. — И откъде смяташ, че е взел компютър?

— Нямам представа, но е направил точно това. Сега си обяснявам и бръмченето по линията — каза Майер. — Ако е имал на разположение минута и половина и е компютърен спец, е знаел какво точно трябва да направи.

— Може би трябва да го хванем и да го разпитаме? — предложи Флеърти.

— На какво основание? — възрази Вейл. — Той е свободен човек, разбираемо е да притежава компютър. Това му е работата. От друга страна, ако докажем, че го използва, за да задейства убиеца, ни е вързан в кърпа.

Той набра номера на Морис.

— Да, сър?
— Обажда се Мартин, Боби. Какво прави Вълпс в момента?
— Гледа видео. „Безсъници в Сиатъл“.
— Сигурни ли сте, че е там?
— Чуваме го как се смее. Преди малко дори си тананикаше заедно с Джими Дюранте.
— Задната врата наблюдава ли се?
— Разбира се.
— Отваряйте си очите на четири, Боби. Ако този тип направи нещо необичайно или например се обади по телефона, искам да разбера това веднага.
— Разбрано, сър.
Вейл затвори.
— В стаята си е и гледа видео. Чуват го как се смее.
Той закрачи напред-назад из офиса.
— Добре, ето какво ще направим — каза той след малко. — Бен и Харви, идвате с мен. Ще проверим счетоводството в болницата. Шана и Дермът, оставате тук край телефоните. Обадете се на Наоми, за да сме сигурни, че е в безопасност. Ако нещо се случи или ви се обади Морис, звъннете ми на преносимия телефон. Абъл, искам да заведеш Джейн у тях и да останеш с нея — имам предвид в къщата с нея, докато не се върна. Никой друг не може да я опази по-добре от теб. Искам също охраната пред къщата да оглежда периодично целия периметър. Някакви въпроси? Добре. Да тръгваме.

Спешното отделение в градската болница приличаше на бойно поле. Пред входа бяха паркирани три линейки, червената лампа на едната още се въртеше. С влизането си Вейл, Майер и Сен-Клер попаднаха сред шум и невероятно оживление. Един санитар буташе пред себе си носилка на колела, върху която лежеше млада жена. На лицето ѝ бе поставена кислородна маска, а към ръцете ѝ бяха прикачени системи. Очите ѝ бяха притворени, главата ѝ се люшкеше от движението на носилката. Край нея крачеше млад лекар, който на висок глас даваше нареждания на една от сестрите, придържаща отворената врата към операционната.

— Имаме счупване на глезена, вероятни наранявания по главата. Трябва да я прегледаме на рентгена, преди да влезем в операционната.

— Готови сме — извика сестрата в отговор.

От приемната излезе друг лекар, престилката му беше покрита с кръв.

— Извинете — повика го Вейл, но докторът му махна да изчака и влезе в операционната.

Вейл погледна през вратата на приемната и видя един санитар да покрива с чаршаф тялото на неподвижен, облян в кръв мъж. На два-три метра встрани неколцина лекари и сестри трескаво подготвяха следващия пациент за операционната. Една от сестрите бързо излезе от приемната, стиснала в ръка някаква папка.

— Извинете — пресрещна я Вейл, — опитваме се да открием старшата сестра.

— По коридора, асансьора до първия етаж, третата врата вляво, мисис Вилонски — изстреля сестрата, без да го погледне или да забави крачка.

— Благодаря — викна след нея Вейл.

Намериха дежурната стая и една от сестрите повика Ева Вилонски по телефона. После излезе, като преди това ги предупреди да не мърдат никъде, защото в цялата тази бъркотия старшата може и да не ги намери.

Вратите на асансьора се отвориха и една ниска, пълна жена се насочи към тях. Суровото ѝ лице бе с изражението на булдог.

— Господа, аз съм Ева Вилонски, старшата сестра. Нямам много време, чакат ме в спешното отделение.

— Минахме оттам. Аз съм Мартин Вейл, окръжният прокурор.

— Да, сър, познах ви, виждала съм снимката ви във вестниците.

— Това са двама от моите помощници — Бен Майер и Харви Сен-Клер.

— Приятно ми е — кимна тя.

— Какво се е случило?

— Три коли са катастрофирали в Ласал — отвърна тя. — Трима починаха, за останалите шестима се борим. Престрелка в южната част, едно момиченце е убито, майка ѝ едва се крепи. Освен това имаме два инфаркта и един, когото току-що доведоха за психиатричното отделение. Бил на покрива на театъра и се облекчавал върху

минувачите отдолу. Всичко това се случи през последните четиридесет минути, а още няма единайсет. Тепърва загреваме.

— Съжалявам, че идваме в такъв момент — каза Вейл.

— Винаги е така — отвърна тя спокойно. — С какво мога да ви помогна?

— Искаме да хвърлим един поглед в счетоводството ви и също така да разберем дали днес следобед около три часа там е имало някой.

— През уикенда счетоводството приключва в два и половина — каза тя.

— Знам. Но имаме причина да вярваме, че днес около три там е имало някой. Много е важно да знаем точно кой.

— Може би някой от санитарите? Чистач? — предположи Сен-Клер.

— Възможно е — отвърна тя. — Ако наистина е толкова спешно, мога да се обадя на мистър Лаверн у дома. Той е шеф на отдела. Не е изключено някой днес наистина да е работил допълнително.

— Ще ви бъда признателен — каза Вейл.

— Мога ли да попитам за какво точно става въпрос?

— Хакер — отвърна Майер. — Имам основания да смятаме, че някой се опитва да се включи във вашите компютри. Последниците могат да бъдат изключително сериозни.

— Мили Боже — възкликна тя.

— Разгърна някакъв указател и прокара пръст по имената. Стигна до Лаверн, погледна номера му и вдигна слушалката. Набра цифрите и зачака. Няколкото секунди се сториха на останалите цяла вечност.

— Не си е вкъщи — измърмори Сен-Клер.

— Мистър Лаверн? — внезапно каза сестрата. — Съжалявам, че ви безпокоя у дома, обажда се Ева Вилонски. При мен е окръжният прокурор. Би искал да говори с вас.

Тя подаде слушалката на Вейл.

— Мистър Лаверн, обажда се Мартин Вейл.

— Да, мистър Вейл?

— Мистър Лаверн, проверяваме един компютърен проблем и бихме искали да знаем дали днес някой от вашия офис е останал след края на работното време.

— Да, аз.

— Вие ли? Бяхте ли там в три часа?

— Да, сър, говорих по телефона с една фармацевтична компания от Западното крайбрежие.

— А имаше ли някой друг в стаята по същото време?

— Тъ, да. Хайнс, така мисля, че се казва. Чисти всеки ден, след като приключим работа. За хакера ли става въпрос?

Въпросът изненада Вейл.

— Откъде знаете?

— Бях там, когато съобщението дойде по модема.

— Какво съобщение?

— Ами, как да ви кажа, беше доста налудничаво. Нещо за някаква лисица и за някой, наречен Хидра.

— Хидра? Спомняте ли си какво точно се казваше в съобщението?

— Ами... май първо пишеше „Хидра, лисицата е на свобода“, а после името Хидра се повтори няколко пъти. Аз попитах кой е Хидра и кой се обажда, и тогава връзката прекъсна.

— И казвате, че в стаята сте били само двамата с Хайнс?

— Да. Дойде, докато говорех по телефона.

— Благодаря, мистър Лаверн. Много ни помогнахте.

— Бил е някакъв хакер, нали?

— Да. Разследваме случая.

— Знаех си. Нямаше какво друго да е. Вие винаги ли работите до толкова късно?

— Когато случаят е важен. Благодаря ви, мистър Лаверн.
Дочуване.

Вейл постави слушалката на вилката и се обърна към Вилонски.

— Познавате ли някого от чистачите на име Хайнс?

— Да, Руди Хайнс.

— Покажи на мис Вилонски снимката на Трибъл — каза Вейл на Сен-Клер.

Харви извади портфейла от задния си джоб и измъкна отвътре снимката на Трибъл, която бяха получили от „Джъстин“.

— Това ли е Руди Хайнс? — попита Вейл.

Тя погледна снимката и поклати глава.

— Не, това е мъж. Руди Хайнс е жена.

Отговорът ѝ ги изненада. Вейл погледна Сен-Клер.

— Покажи другата.

Сен-Клер извади снимката на Рене Хътчинсън. Сестрата внимателно я погледна и после бавно кимна.

— Тя е. Косата ѝ е по-тъмна и късо подстригана, но това определено е Руди.

— Можем ли да хвърлим един поглед в счетоводството?

— Разбира се.

Тя извади връзка ключове от едно чекмедже и ги поведе по коридорите. След малко стигнаха до една огромна стая, в която имаше няколко бюра. Компютрите бяха в дъното. Майер се насочи към тях, спря рязко пред единия и викна:

— Господи, вижте това!

— Скупчиха се пред екрана и прочетоха съобщението:

„Много мъдро...“

Принцът, пред когото се прекланят, съдията, който мери ни греха, големият и малкият, богатият, ратаят, са равни, щом повика ги Смъртта.

Хидра“

— По дяволите, не знам какво е това, но съм сигурен, че ще го намерим в някоя от книгите на Рашмън — каза Сен-Клер.

— Какво означава? — поинтересува се Ева Вилонски.

— Кой е Хидра?

— Гръцката митология, мадам — отвърна Сен-Клер.

— Лернейската хидра. Щом Херкулес отсича някоя от главите ѝ, на нейно място изниквала нова.

— Или може би изниквало ново име? — предположи Вейл.

— Може би — съгласи се Сен-Клер.

— Той се опитва да ни каже нещо, Харви. Всичко, което ни праща, са послания — имена, цитати, всичко. Подиграва ни се.

Вейл прочете съобщението отново и се вледени. Прочете втория стих на глас:

— „Съдията, който мери ни греха“.

— Шоут?

— Кой друг? Ще звънна на Шок Джонсън.

Сен-Клер се обърна към Ева Вилонски.

— Ще ви кажа какво точно означава това съобщение, мадам. Означава, че имаме страхотна нужда от адреса на тази Руди Хайнс.

Стенър паркира пред къщата на Венъбъл и ѝ отвори задната врата. Когато приближиха входа, той извади пистолета си. Венъбъл се изненада. Стенър винаги изглеждаше толкова овладян, че трудно си го бе представяла въоръжен. Хвана я внимателно за лакътя, застана пред вратата и протегна ръка за ключа. Тя му го подаде, Стенър отключи и побутна вратата с крак. Влезе във вестибюла бавно и предпазливо, после бързо огледа първия етаж, провери хола, кухнята, спалнята за гости и всички шкафове.

— Тук е чисто — каза той.

Единият от охраната седеше на терасата с гръб към вратата. Слушаше уокмен.

— С тези слушалки не може да чуе нищо — каза Стенър, насочвайки се към него. — Мога да издърпам стола изпод задника му, без въобще да усети, че се приближавам. Ще го викна да остане тук с теб, докато проверя втория етаж.

Той отвори вратата и потупа пазача по рамото. Мъжът свали слушалките.

После се изправи и се обърна.

Лицето му беше изкривено в ужасна усмивка.

Минаха една или две секунди, преди шокираният Стенър да осъзнае, че ухиленият мъж пред него е Аарон Стемплър.

Но вече беше твърде късно.

— Добре дошъл у дома — изсъска Стемплър.

Ръката му се вдигна и ножът в нея за миг проблесна, преди да прободне Стенър в гърдите и да се насочи нагоре към сърцето му. Двата паднаха назад в хола и се блъснаха в стената.

Дишайки тежко, Стенър сграбчи китката на Стемплър, за да му попречи да издърпа забития нож. Лицето на Стемплър беше само на няколко сантиметра от неговото, устните му се изкривиха в отвратителна усмивка. Той плъзна другата си ръка, бръкна в джоба на самото на Стенър и измъкна оттам ключовете от колата.

Когато двамата влетяха в стаята, Венъбъл падна назад и с ужас видя забития в гърдите на Стенър нож.

После яростта ѝ надделя над ужаса, тя сграбчи тежката метална лампа от масичката край себе си и я запокити към Стемплър. Лампата удари челюстта му и разкъса кожата. Стенър се изплъзна изпод

зашеметения си нападател и се претърколи настрана със забития в гърдите си нож.

Стемплър изкрещя от болка. Хвана лампата и с другата си ръка удари Венъбъл по лицето. Тя залитна назад и се блъсна в стената, опитвайки се да запази равновесие. Стемплър вдигна с две ръце лампата над главата си.

Твърдият метал раздра бузата ѝ и счупи челюстта ѝ. Ужасна болка прониза окото ѝ. Устата ѝ се изпълни с кръв. Краката не я удържаха и тя падна на пода. Здравото ѝ око бе вперено в разярения убиец.

Стемплър се обърна да вземе ножа, но Стенър се беше претърколил и сега ножът беше под него. Стемплър изтича в кухнята, сграбчи една кърпа и я притисна към бузата си. Издърпа едно чекмедже и изсипа съдържанието му на пода. После издърпа друго, и друго, и друго, докато най-сетне не намери това с ножовете. Взе един огромен сатър и се върна в хола. През това време обаче Стенър бе успял с огромна мъка да се превърти и да плъзне пистолета си към Джейн. Тя го грабна в мига, в който Стемплър отново влетя в хола. Почти изпаднала в безсъзнание и разкъсвана от ужасяваща болка, тя насочи оръжието и стреля. Куршумът се удари в кухненската врата и наоколо се разлетяха тресчици. Стемплър се метна на пода и пропълзя настрана, търсейки прикритие. Тя стреля отново и отново. Стемплър се хвърли зад дивана. Един от куршумите мина през меката материя, разкъса я и излетя от другата страна сред облак от памук и перушина. Стемплър грабна един стол. Побегна към прозореца, хвърли стола и излетя навън под дъжда от стъкла. После бясно се затича към колата на Стенър.

Венъбъл се претърколи по корем и погледна със здравето си око към Стенър, който бе издърпал ножа от гърдите си. Както го стискаше в ръката си, силите му изведнъж го напуснаха и той загуби съзнание. Ножът падна на пода.

Отвън се чу шум от запалване на двигател, колата изръмжа и изчезна нанякъде.

— Абъл... — промълви Венъбъл и пред очите ѝ се спусна черна пелена.

35.

Когато пристигна пред апартамента на Хари Шоут, Шок Джонсън видя, че отпред вече има три полицейски коли. Шестима униформени полицаи претърсваха пространството край двуетажната сграда, но, спазвайки инструкциите на Джонсън, не бяха влизали в апартамента.

— Чукахме на вратата и звъняхме по телефона — обясни сержантът, който ръководеше екипа. — Никакъв отговор.

— По дяволите! — изръмжа Джонсън.

Пъхна ръце в джобовете на палтото си и огледа сградата.

— Какво е разположението, сержант? — попита той, без да сваля очи от постройката.

— Апартаментът е на цял етаж. Обитателите на втория са на почивка в Джорджия, така че той в момента е съвсем сам в къщата. От тази страна, зад оградата, има тераса, а от другата, както и отзад, има прозорци. Вътре е тъмно. Колата му е паркирана в гаража.

— Къде е проклетият му бодигард? Как му беше името?

— Хикс, сър. Обадох му се. Съдията го пуснал да си ходи. Всяка сутрин Хикс идва в седем часа и го взима. През деня пътуват с мерцедеса на съдията, вечер Хикс го оставя в гаража.

— Шоут не беше ли предупреден?

— Хикс казва, че се изсмял на Вейл.

— Мили Боже. Когато се върне от Атланта, Еклинг ще ме разкъса на парченца.

— Шефът в Атланта ли е?

— Да, на някаква конференция. Безплатни обеда и вечери, ядене и пиене на корем. — Той се озърна и посочи един мускулист млад полицаи. — Как се казваш, синко?

— Джаковиц, сър.

— Прескочи тази ограда и се опитай да видиш нещо през вратата към терасата. Не искам да разбиваме нищо, преди да сме сигурни, че той е вътре.

— Да, сър.

— Вземи уоки-токито и внимавай.

Джаковиц прехвърли оградата с лекота.

Джонсън чакаше.

След малко радиостанцията изпраща.

— Вратата на терасата е отворена, сър — рапортува Джаковиц.

— Мамка му — изохка Джонсън. — Имаш ли фенерче?

— Да, сър.

— Хвърли един поглед вътре, но много предпазливо.

— Влизам.

Минута или две уоки-токито мълчеше, после се чу:

— Господи! Лейтенант, това е ужасно! Отварям предната врата.

Джонсън и сержантът отидоха при входа. След малко лампата в коридора светна и Джаковиц отвори вратата. Беше бледен и дишаше тежко.

— От дванайсет години съм в полицията, сър, но не съм виждал нищо подобно.

Джонсън влезе в антрето, огледа се и се насочи към хола. Шоут лежеше чисто гол в центъра на стаята. Ръцете му бяха скръстени отпред, сякаш бе приготвен за погребение. Тялото му бе насечено на стотици места, гениталиите му бяха отрязани. Навсякъде имаше кръв. Джонсън безмълвно гледа сцената минута-две.

Най-сетне каза:

— По дяволите, къде е главата му?

— И аз това се питам — дрезгаво отвърна Джаковиц.

Вълпс притискаше кърпата към бузата си, за да спре кървенето. В скута му лежеше карта на града, на която бе отбелязан пътят му от приюта до къщата на Венъбъл и обратно до апартамента на Хидра. Наблюдаваше километража. Налагаше се да кара малко по-бързо, защото предполагаше, че Венъбъл се е обадила в полицията и ситуацията е станала неудържима.

Какъв тъп късмет! Първо, да я доведе Стенър вместо Вейл. А после тази кучка да оплеска всичко. За втори път се опитваше да го убие. Първият бе в съда, когато се опита да го прати на електрическия стол, а вторият — преди малко.

Окей, значи бе хванал Стенър вместо Вейл. Не беше кой знае колко лошо. А и бе ударил онази кучка както ѝ се полагаше. Вероятно ѝ бе размазал лицето. Все пак не бе загубил вечерта си. Докато мислите му прелитаха към току-що отминалите събития, болката в челюстта отслабна.

Когато приближи апартамента на Хидра, предпазливостта му се събуди. Мина покрай сградата. Улицата изглеждаше чиста. Паркира от другата страна. За съжаление, Хидра нямаше телефон, иначе можеше да ѝ звънне, да ѝ каже да се разделят и да го изчака, докато намери къде да скрие колата. По-късно можеше да се върне и да я измъкне на безопасно място.

Щом спря, видя полицейската кола. Беше на следващата пряка и бавно се приближаваше към блока, на няколкостотин метра от него. После от нея слязоха две ченгета, огледаха блока, в който живееше Хидра, и влязоха във входа.

Бяха я разкрили. Но как, по дяволите? Реши, че трябва да изостави Хидра. Но пък тя знаеше плана. Не мислеше, че ще проговори, макар да бе толкова напрегната, че не беше сигурен дали ще издържи. Той запали двигателя, но в същия миг видя двамата полицаи да излизат от входа и да се връщат към колата си.

Отпусна се в седалката. Може би просто извършваха обичайната си проверка. Може би ставаше въпрос за съвпадение и сега те щяха да си тръгнат. Реши да изчака няколко минути.

Майер караше към южната част на града. Минаха покрай Гарфийлд Парк. Вейл се бе отпуснал на задната седалка и въртеше между пръстите си незапалена цигара. Сен-Клер се обърна и го погледна.

— И така, какво става с Вълпс? — попита той. — Можем ли вече да го хванем?

— Защото е говорил с някакъв компютър? Никога. Трябва да намерим жената, после ще решим. Все още не сме сигурни дали убиецът е тя.

— Няма къде да ни избяга — обади се Майер. — Седи си в стаята и пее в дует с Джими Дюранте.

— Добре — съгласи се Сен-Клер.

- Нещо не си съгласен — каза Вейл.
— Не, не, просто разсъждавам на глас.
— Да не би пак да имаш предчувствие?
— Нещо такова.
— И по-точно? — поинтересува се Майер.
— Просто ей така. Още не съм съвсем сигурен.
— Предчувствията ти ме нервират, Харви — каза Вейл.
— Защо?
— Защото в повечето случаи се оказват предвестници на ада.
— Не съм виновен. Така се случва.
— Нямам нищо против, просто казвам, че ме нервират.

Полицейската кола бе паркирана на стотина метра от сградата, в която живееше Руди Хайнс. На шофьорското място седеше старо, опитно ченге на име Джон Боън. Партньорът му, Ричард Лушати, беше новобранец. Работеше в полицията от два месеца.

— Лейтенант Джонсън каза, че трябва да ви изчакаме тук, мистър Вейл. Разходихме се дотам и огледахме наоколо.

— И?

— Колата ѝ е паркирана отзад. Радиаторът е топъл. А на предната седалка има доста кръв.

— Аха — изпъшка Сен-Клер.

— Значи мислите, че е вътре? — попита Вейл.

— Да, сър, сигурно е вътре.

— Добре, влизаме и трябва да внимаваме. Имайте предвид, че тази дама е опасна и може би въоръжена.

— Разбрано.

Майер спря колата пред полицейската и слязоха. Петимата мъже прекосиха тихата пуста улица и влязоха в сградата.

— Това е нейният апартамент — каза Боън и посочи ъгловата врата на втория етаж.

— Има ли заден изход? — поинтересува се Сен-Клер.

— Да.

— Добре, вие двамата отидете отзад, а ние ще се оправим тук. Кой знае, може да реши да побегне.

— Добре.

Двамата полицаи се изнизаха в мрака, а Вейл, Сен-Клер и Майер тихо се промъкнаха пред вратата.

Вълпс забеляза втората кола, но от мястото си не можеше да види какво точно става. После от колата излязоха трима мъже и полицаите тръгнаха след тях. Групичката пресече улицата към сградата, в която живееше Хидра. Когато минаха под една от уличните лампи, той разпозна лицето на Вейл.

Пулсът му се ускори. Болката в челюстта се усили, но той я игнорира. Беше изпълнен с омраза. Вейл беше само на стотина метра от него и той не можеше да направи нищо.

„Дяволите да те вземат, Вейл! Не очаквах да разбереш всичко толкова бързо.“

Е, може би полицията още не бе разбрала за нападението над Стенър и Венъбъл. Стенър със сигурност бе мъртъв, а Венъбъл може би също бе предала богу дух. Така че колата му още не се издирваше.

Може би бе отмъстил на тази кучка повече, отколкото бе възнамерявал. Тази мисъл го развесели. Но сетне се сети, че трябва да се отърве от колата.

Беше твърде късно да помогне на Хидра. Надяваше се, че тя няма да издаде останалата част от плана... Жалко, отначало всичко бе планирано толкова добре и досега бе преминало без грешка. Но Венъбъл го бе прецакала, а сега и Вейл се появи кой знае откъде.

Трябваше да избяга оттук, да вземе друга кола и да зареже тази на Стенър. Разгледа картата и откри група блокове, които изглеждаха подходящи. Чудесно. Трябваше да намери паркинга и да си избере нова кола.

„Сбогом, Хидра. Съжалявам, че не се получи.“

Той подкара колата и се насочи към Норт Ривър.

— Аз ще вляза пръв — каза Сен-Клер и изплю тютюна, който дъвчеше.

— Защо точно ти? — възрази Майер.

— Защото имам пистолет — отвърна Сен-Клер и измъкна магнума изпод самото си.

Двамата униформени полицаи изникнаха в другия край на коридора.

— Чисто е — каза Боън. — Колата й все още е отзад.

После тръгна към апартамента, следван от колегата си, Сен-Клер, Майер и Вейл. Почука на вратата.

— Мис Хайнс? — викна той.

Руди Хайнс беше в банята. Водата се стичаше по обагрениите ѝ с кръв ръце. Когато чу шума пред вратата, наметна халата си и влезе в хола.

Помещението беше мебелирано скромно. Имаше диван, два стола, малка кръгла масичка. Единствената светлина идваше от 60-ватовата крушка край вратата.

— Ти ли си? — викна тя.

От другата страна се чу приглушеният отговор:

— Мис Хайнс, ние сме от полицията. Искаме да поговорим с вас. Става въпрос за колата ви.

Тя се върна в банята и след миг излезе оттам с голям нож с леко извито острие. Стисна го здраво и застана в най-тъмния ъгъл на стаята.

— Мадам — каза високо Сен-Клер, — не искаме да разбиваме вратата ви. Отворете. Ще ви отнемем не повече от минута.

— Махайте се.

Сен-Клер погледна Вейл и вдигна рамене. После се обърна към Боън.

— Давай.

Двете ченгета измъкнаха револверите си. Боън отстъпи назад и ритна вратата на няколко сантиметра от дръжката. Вратата поддаде и се отвори. В другия край на коридора изникна любопитно лице.

— Изчезвай — нареди Сен-Клер.

Лицето се скри.

Двамата полицаи се хвърлиха напред. Боън беше пръв, Лушати го прикриваше. Сен-Клер се движеше плътно зад тях. Именно той я видя пръв.

— Аз ще говоря — тихо каза той на другите, после се обърна към нея: — Защо ни накарахте да направим това?

— Какво искате? — викна тя.

После видя Вейл и очите ѝ блеснаха.

— Знам кой сте — изсъска тя.

— Мис Хайнс, аз съм Мартин Вейл, окръжен проку...

— Знам кой сте? Защо не сте там?

— Къде?

— Какво искате?

— Мадам, използвате ли името Рене Хътчинсън? — намеси се Сен-Клер.

Тя се дръпна назад в тъмното. Очите ѝ се стрелкаха от единия към другия. Вейл видя окървавената ѝ ръка.

— „Отмъщението те осветява със свещена светлина.“ Софокъл — прошепна тя.

— Мис Хайнс, използвате ли името...

— Аз съм Хидра — каза тя. После вдигна ножа.

— Познавате ли Аарон Стемплър?

— Няма такъв човек.

— Познавате ли Реймънд Вълпс?

— „Отмъщението е по-сладко от меда.“ Омир.

— Познавате ли Лисицата? — попита Сен-Клер.

— „Наказанието е правосъдие за неверните.“

— Чуйте, мадам...

Тя погледна към Вейл, очите ѝ блестяха в тъмното.

— Какво правите тук?

— Къде трябва да бъда? — попита Вейл.

— С нея.

— С кого?

„Да умрем е дълг, който всички плащаме.“ Двамата полицаи се спогледаха въпросително. Майер огледа стаята. Видя малък касетофон на масичката край вратата. Беше покрит с кръв.

— Вижте, мадам, знаем, че сте Рене Хътчинсън. Няма ли да ни кажете къде е Лисицата? — Той пристъпи към нея. — Трябва да говорим с вас и Лисицата.

— Аз го научих на всичко — прошепна тя.

— На какво? — попита Сен-Клер.

— На всичко.

Майер се доближи до масичката и натисна бутона на касетофончето.

— Спрете! — извика тя.

„Тишина! Тишина в залата!“ Последва звук като от чукче.

„Принцът, пред когото се прекланят, съдията, който мери ни греха, големият и малкият, богатият, ратаят, са равни, щом повика ги Смъртта.

Поздрави от Дейзиленд, ваша светлост.“

Вейл веднага разпозна гласа. Беше Вълпс.

— Мис Хътчин... — започна Сен-Клер, но не успя да завърши.

Жената се хвърли напред. Ножът ѝ бе насочен към Вейл, острието блесна в слабата светлина.

Сен-Клер застана на пътя ѝ и насочи пистолета си към нея.

— Стой! — викна той.

Тя обаче не спря.

Младият полицаи се паникьоса, стреля и я уцели в гърдите.

Тя извика. Ножът се изплъзна от ръката ѝ, тялото ѝ отхвъркна и падна назад.

— Благодаря ви — прошепна тя със сетни сили. — Благодаря ви...

Новобранецът изгуби самообладание. Погледна я с ужас.

— О, Боже! О, мили Боже! Защо не спря, когато ти казаха?! — викна той.

— Млъквай, Рич. Обади се да дойде линейка.

— Тя ни се нахвърли с ножа — каза младежът. — Не исках да...

Той побледня, постави ръка на устата си и се затича към банята.

— Бачкам от осемнайсет години и никога не съм стрелял — обади се Бонън. — А той е на улицата от три месеца и вече застреля жена. — Старото ченге поклати глава. — Ще повикам линейката.

— Опитай с това — каза Вейл и му подаде преносимия телефон.

Полицаят набра 911.

Сен-Клер клекна край тялото на Хидра.

— Рене Хътчинсън?

— Аз съм Хидра — прошепна тя.

— Кой ти даде това име?

— Лисицата. Лисицата знае всичко. Но аз го научих на това, което знае.

Предчувствието на Сен-Клер внезапно се превърна в реалност. Спомни си някои от бележките по делото Стемплър. Бележки, които бе направил Томи Гудмън преди десет години.

— Как се срещнахте? — попита той.

— Винаги съм го познавала.

— Вие сте Ребека, нали?

— Аз съм... Хидра.

— Преди това бяхте Ребека, нали?

— Научих го на... всичко — прошепна тя.

— Мили Боже, вие сте учителката му, нали?

Тя не отговори.

— Когато срещнахте за пръв път, Ребека?

За миг спомените ѝ се върнаха към малкото момче, което седеше в ъгъла на хола ѝ. Обожаваше книгите, които му даваше, и препрочиташе пасажите, които му бе маркирала. После си спомни за мига, в който бяха заедно, избягали от жестокия свят навън. Правиха любов пред огъня. Внезапно спомените се покриха с бяла пелена.

Очите ѝ угаснаха. Животът я напусна. Сен-Клер се опита да напипа пулса на врата ѝ, но не усети нищо.

— Това е учителката на Стемплър, Марти — каза той. — Спомням си записките на Гудмън след завръщането му от Кентъки. Това е последното, което е записал. „Аз го научих на всичко“. Била е също толкова луда, колкото и той.

— Той не е луд, Харви. Става въпрос за хладнокръвен убиец. Обади се на Морис. Кажу му да оставят апаратурата и да отидат в приюта. Искам да хванат това копеле.

— Както кажеш.

Младият полицаи се появи на вратата на банята, изтривайки устата си с някаква кърпа.

— Мистър Вейл, тук има нещо за майор Стенър.

Вейл влезе в банята. На етажерката бе поставена кутия, адресирана до Стенър. Под името бе надраскано:

„Страх какво е — глас неверен, вещаещ кобно участ зла в ума на всеки лековерен преди фаталната стрела.“

Вейл отвори кутията и се втренчи в изцъклените очи на Хари Шоут.

36.

Морис и Соломон заудряха по вратата на приюта. След малко един дългокос младеж отвори, взря се изненадано в тях и попита:

— Какво става?

Морис му показва картата си.

— Полиция.

— Полиция! — панически повтори младежът.

— Искаме да проверим новия — каза Морис.

Двамата със Соломон поеха по стълбите и спряха пред вратата на Вълпс. Отвътре се чуваше веселият му смях.

— Отваряй! Полиция! — викна Морис.

После натисна дръжката. Вратата не беше заключена. Влетяха в стаята. Филмът вече свършваше. Морис видя касетофончето и замръзна.

— Зарадвай поне един човек... — пееше Джими Дюранте.

Соломон огледа празната стая и изръмжа:

— Мамка му, измамил ни е!

Телефонът извънтя, тъкмо когато Вейл излизаше от апартамента на Рене Хътчинсън. Морис му съобщи новините.

— Обади се в централното управление и им разкажи какво става — нареди Вейл. — Аз ще съм в офиса.

Въпросът сега беше: къде е Стемплър?

След малко звънна Шок Джонсън с поредната порция лоши новини.

— Къде си? — попита той.

— В колата, на път за офиса — отвърна Вейл.

— Тръгвай към болницата. Стемплър е попаднал на Абъл и Джейн Венъбъл. Живи са, но в критично състояние. Убил е човека от охраната.

— По дяволите! — извика Вейл. — По дяволите! Какво се е случило?

— Убил е нашия човек и се е нахвърлил върху Джейн и Абъл, когато са влезли в къщата. Тя стреляла по него и той изчезнал с колата на Абъл. Това е всичко, което научихме от нея, преди да изпадне в безсъзнание. Съседите чули изстрелите и се обадили в полицията. Разпратих снимката му по участъците, но това, с което разполагаме, е отпреди десет години.

— Накарай художника да му прибави петнайсетина кила и десет години и ще получиш точния образ. Дай го на медиите. Обади се в управленията в съседните щати. Ако избяга от Чикаго, няма да можем да го хванем никога.

— Окей. Чух какво се е случило с онази жена. Намерихме Шоут в апартамента му. Явно Стемплър е причаквал Абъл и Венъбъл, а в същото време тя е нападнала съдията.

— Стемплър е успял да измами моите хора каза Вейл. — Изплъзнал се е от приюта.

— Дявол да го вземе, какво става, Марти?

— Той е на свобода и никой не знае какво си е наумил.

— Какво ще кажем на пресата?

— Кажим им истината, Шок. Как реагира Еклинг?

— Още не знае. В момента е на конференция в Атланта.

— Е, имаме три трупа, от които единият е ченге, а другият — съдия. Двама са в болница, а убиецът е на свобода. По-добре успокой репортерите, преди Еклинг да научи за станалото от телевизията.

— Ще се видим в болницата.

— Да.

Вейл затвори.

Майер се промъкваше сред оживения трафик, здраво стиснал волана.

— Пусни сирената — викна Вейл.

— Няма сирена, сър.

— Харви, утре искам сирена на тази кола!

— Да, сър. Какво казаха за Абъл?

— И двамата се държат, каквото и да означава това, по дяволите!

След десет минути Майер зави пред входа и спря. Вейл изскочи от колата и се втурна нагоре по стълбите. Бутна вратата и влетя вътре пред изумения поглед на дежурната сестра.

— Казвам се Мартин Вейл. Имате ли информация за Джейн Венъбъл и Абъл Стенър?

— В операционната са — отвърна сестрата. — Не знам никакви подробности.

— Аз съм окръжният прокурор — настоя той. — Тези хора са от моя екип. Не можете ли да ми кажете какво става?

— Трябва да изчакате лекарите — каза тя извинително. — Наистина не знам нищо. Съжалявам.

След миг зад гърба му изникнаха Майер и Сен-Клер. Вейл нервно закрачи напред-назад, хвърляйки погледи към операционната. Сестрата, явно свикнала с непрестанните посещения на близки и роднини, се наведе и прошепна на Сен-Клер:

— Защо не отидете в стаята за посещения? Има кафе, телевизор... Ще ви викна веднага, щом...

— Благодаря ви. Не мисля, че ще успеем да го измъкнем оттук, преди да е научил нещо.

— Може да мине доста време.

— Познавам го много добре. Няма да се откаже. Как вървят нещата?

— Вкараха ги преди петнайсетина минути. Предполагам, че в момента ги оперират.

— Мерси.

Вейл погледна часовника над вратата на операционната. Бе единайсет и двацет. Стемплър бе на свобода по-малко от дванайсет часа.

Аарон Стемплър се намираше на първия етаж на шестетажен паркинг, прикрепен към висок блок. Огледа портала. Барьерата към паркинга се задействаше от специална карта, която приличаше на кредитна. Беше изоставил колата на Стенър на няколко преки оттук. Наближаваше полунощ. Помисли си, че който и да дойде сега, вероятно няма да потърси колата си преди сутринта.

След десетина минути през барьерата премина едно беемве. Караше го мъж. Беше сам. Чудесно.

Когато колата мина покрай него и се насочи към втория етаж на паркинга, Стемплър изскочи от прикритието си и я огледа. Имаше

късмет. Беемвето спря в един от тъмните ъгли на паркинга. Той хвърли окървавената кърпа в едно кошче, притича под лампите и се сниши зад една редица автомобили. После се насочи към спрялото беемве. Шофьорът излезе, обърна се и взе някаква чанта от задната седалка. Постави я на земята и заключи колата.

Стемплър беше зад него. Изчака мъжът да го задмине и безшумно, като животно, се хвърли, сграбчи го за врата и го изви назад. Чу се тихо пукане и тялото на мъжа се отпусна в ръцете на Стемплър. Той го подхвана под мишниците и го издърпа до колата.

В същия момент се чу как бариерата се вдигна и някаква кола мина през нея. Стемплър се огледа. Чантата, която бе извадил мъжът, все още стоеше наред пътя. Стемплър бързо отвори багажника, набута трупа вътре, изтича и взе чантата. В този миг другата кола се изкачи на етаж и се насочи към него. Той се метна на предната седалка и залегна. Фаровете минаха над него и продължиха нататък.

Стемплър се изправи и огледа таблото на колата. Не беше карал от десет години, като се изключеше колата на Стенър преди малко. Беемвето имаше всичко: компактдиск, компютър, климатик, телефон. Той отвори чантата. Първото, което видя, беше стетоскопът.

Беше убил лекар.

Разгледа съдържанието на чантата. Още две коли се изкачиха в паркинга и той залегна, когато фаровете им осветиха беемвето. Намери в чантата малко бинт и превърза раната на лицето си. Имаше и болкоуспокояващи, но реши да не ги използва, за да остане нащрек.

Излезе от колата, отвори багажника, пребърка трупа и намери портфейл. После се върна на предната седалка. Разгледа портфейла. Сто осемдесет и седем долара и няколко кредитни карти. Добре. Името на мъжа беше Стивън Рифкин. Личната му карта показваше, че е лекар в университетската болница. В графата „при смърт да се уведоми“ пишеше „майка му“.

„Наистина имам късмет — помисли си Стемплър. — Живее сам. Никой не го очаква. Ще го потърсят чак утре.“

Извади две карти от джоба си, разстла ги на седалката до себе си и набеляза крайната си цел. Проследи с пръст пътя към магистралата. Изведнъж се почувства в безопасност. Щом попаднеше на магистралата, щеше да се изгуби в трафика. Погледна часовника. 11:25. Натисна педала на газта и след малко вече беше извън паркинга.

Горе-долу по същото време Шок Джонсън влетя в спешното отделение с отчаяно изражение.

— Навън ни чакат два телевизионни екипа и един репортер от радиото — каза той. — Обсадили са апартаментите на Шоут и Хътчинсън. Няма да ни оставят на мира. Какво става тук?

— Нищо — отвърна Вейл.

— Обадох се на Еклинг — каза Джонсън. — Пощуря. Връща се с първия полет. Каза да задържим пресата.

— Как, по дяволите, да задържим пресата? Те са ни нужни. Искам чрез тях да подплашим Стемплър.

— Намерихме колата на Стемплър в една уличка край Уобаш.

— Сигурно е взел друга — каза Вейл. — Твърде е умен, за да остане тук.

— Говорих с щатската полиция. Предупредили са Уисконсин, Айова, Индиана, Охайо и Мисури. Кал Мърфи се грижи за снимката. Ще я вкара в компютъра след не повече от час.

Един млад лекар с разрошена коса излезе от операционната. Опря се на стената, свали маската си и извади цигара. Вейл се приближи към него и му предложи огън.

— Благодаря — каза докторът.

После издуха дима към тавана и въздъхна. Уморените му очи фиксираха Вейл.

— Вие сте окръжният прокурор, нали? — попита той.

— Да. Мартин Вейл. Това е лейтенант Джонсън от чикагската полиция.

— Заради Венъбъл и Стенър ли сте тук?

Вейл кимна.

— Какво става с тях?

— Стенър още е на операционната маса. Нямаме представа какво ще стане с него. Има сериозна рана в гърдите. Нищо не се знае.

— Ще се оправи ли?

— На ръба е. Въпрос на късмет.

— А Джейн?

— Ще живее. Обаче има много опасна рана от дясната страна на лицето. Челюстта ѝ е счупена. Една от костите е пробила окото ѝ.

Може и да го загуби. Какво ѝ се е случило?

— Този, който е нападнал Стенър, я е ударил с нещо — отвърна Джонсън. — Не сме сигурни, но вероятно е била настолна лампа.

— За Бога, какво става с хората в наши дни? — каза лекарят сякаш на себе си. — Трябва да изляза отвън, тук не е разрешено да се пуши.

— Мога ли да я видя?

— Изчакайте да се възстанови. Предполагам, че след около час сестрите няма да имат нищо против.

— Благодаря.

— Няма нищо.

Ева Вилонски, старшата сестра, се спусна по коридора. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Мистър Вейл, вие май не излизате оттук — отбеляза тя.

— Нямам избор — отвърна той.

— Това има ли нещо общо с предишната ви визита? — попита тя.

— Да, за съжаление. Страхувам се, че ще трябва да прекараме тук известно време.

— Това, което ни притеснява, е пресата — каза тя.

Вейл погледна Шок Джонсън.

— Май е време да направя официално изявление — каза той, после се обърна към мисис Вилонски. — Бихте ли ми казали къде мога да събера пресата, без да притесняваме околните?

— Имаме зала за пресконференции на първия етаж — отвърна тя. — На ваше разположение е.

На десетина километра оттам Стемплър вече приближаваше магистралата. Часът беше 11:35. Самодоволна усмивка изгря на лицето му и той насочи колата на изток.

37.

Всичко вървеше добре. Не вдигаше скоростта над 70, както го беше учила Ребека. Шофирането е като плуването, казваше тя. Няма как да го забравиш, не се притеснявай.

— Да се притеснява? Никога не се беше притеснявал. Притеснението можеше да го разруши. Помни си един цитат от Емерсън. „Напразни страхове изпитваш — от злото, дето няма да дочакаш.“ Притеснението изсмукваше силите му, а страхът изпиваше енергията му. Събрани заедно, те се превръщаха в разрушителна сила, във влудяващо изживяване, което той не можеше да си позволи.

Мислите му се върнаха към Дейзиленд, към Максимумата и Удуърд, който го беше покровителствал и непрекъснато му бе повтарял колко „добре“ върви всичко. Кретени. Отнасяха се с него като с дете. Ръцете му стиснаха кормилото, кокалчетата му побеляха. Какво ли не би дал да види лицата им сега.

Идваше време за новини и той включи радиото.

„Добро утро, аз съм Джери Куин с новините в два часа след полунощ. Топновината днес е убийството на съдията Хари Шоут, член на щатския върховен съд, чийто труп бе открит тази вечер в апартамента му в Лейкшор. Умопобърканата убийца беше застреляна около час по-късно, когато по време на ареста ѝ оказа съпротива на полицейските служители. На кратка пресконференция в полунощ лейтенант Шок Джонсън от отдела по убийствата към чикагската полиция съобщи на репортерите, че Шоут е бил брутално убит около девет часа вечерта. Според думите на Джонсън тялото на съдията било разчленено, а главата му била отрязана. Тя била открита час по-късно в апартамента на Ребека Хътчинсън на «Грейс Авеню» 3215. Мис Хътчинсън била застреляна и убита, когато нападнала един от полицаите със същия нож, с който очевидно е убила съдията Шоут. Изпълняващият длъжността окръжен прокурор Мартин Вейл съобщи, че е издадена заповед за арестуването на Реймънд Вълпс, познат още като Аарон Стемплър. Вълпс-Стемплър е обвинен в убийството на

полицая Джон Ришъл и опит за убийство на адвокатката Джейн Венъбъл и специалния агент Абъл Стенър. Вейл каза, че опитите за убийство били извършени приблизително по същото време, когато Хътчинсън е убила Шоут. Окръжният прокурор разкри още, че Вълпс всъщност е Аарон Стемплър, който бе признат за убиец на архиепископа Ричард Рашмън. Вейл каза, че Стемплър бил пуснат от щатската психиатрична клиника в Дейзиленд по-рано същия ден. Стемплър беше пациент в Дейзиленд през последните десет години след убийството на Рашмън. Иронията в случая е, че Вейл защитаваше Стемплър в тогавашния процес, а по-късно стана прокурор към канцеларията на окръжния прокурор. Вейл каза, че сега полицията преследва Стемплър по едно обвинение в убийство и два опита за убийство — на добре познатата адвокатка Джейн Венъбъл и на майор Абъл Стенър, шеф на следствения отдел към канцеларията на окръжния прокурор. И двамата преди години бяха основни фигури в делото Рашмън. Предлагаме ви запис на част от изявлението на изпълняващия длъжността окръжен прокурор Вейл:“

„Имаме основание да вярваме, че през последните няколко години Аарон Стемплър е успявал да поддържа връзка с бившата си начална учителка Ребека Хътчинсън чрез компютърен модем. Вярваме също, че Стемплър е възложил на мис Хътчинсън да извърши поне още две убийства. Първото е на мисис Линда Балфур в дома ѝ в Гидеон, Илинойс, през миналия октомври, а второто — на Алекс Линкълн, куриер към спедиторска фирма, в Хилтаун, Мисури, преди две седмици. И в двата случая имаме същите белези, както при убийствата отпреди десет години, свързани с делото Рашмън. Стемплър също така нападна адвокатката Джейн Венъбъл и детектива Абъл Стенър в дома на мис Венъбъл. В момента двамата са в интензивното отделение на градската болница. Положението им е критично, но шансовете им да оживеят са добри.“

— Заповедта за арест на Стемплър важи за пет щата — продължи Джери Куин — „и след около час полицейските управления ще разполагат с негова снимка. Стемплър е 28 годишен, висок е метър и седемдесет и пет, тежи около седемдесет килограма, има сини очи и руса коса. Според думите на мис Венъбъл, тя е успяла да го удари по време на нападението му в дома ѝ и сега той има рана на лявата буза.

От полицията подчертаха, че Стемплър е въоръжен и трябва да бъде считан за изключително опасен...“

Стемплър изключи радиото.

— Мамка му — каза той гласно. — Мамка му!

Убили са Ребека! Как я е проследил Вейл? Какво не бяха успели да изчислят? Той удари с юмрук по волана. В очите му проблесна омраза. Венъбъл и Стенър, който бе седял на свидетелската скамейка и беше казал на съда, че Стемплър се преструва, бяха оцелели.

Е, добре, щеше да им покаже. Трябваше му само малко време.

Край него прелетя голям знак: „Следваща отбивка — Шелбивил“.

Този път нямаше да има никакви грешки.

Той зави пред един мотел и паркира колата в тъмния участък край ресторанта. Огледа картата, после я пхна в джоба си и отвори чантата на доктора. Забеляза вътре неголям кожен несесер. Дръпна ципа и очите му блеснаха. Беше комплект скалпели. Той измъкна най-големия, докосна палеца си с острието му, после изсмука капката кръв и сложи острия като бръснач инструмент във вътрешния си джоб. Сетне взе от чантата спринцовка, ампула морфин и голяма ролка лейкопласт. Излезе от колата и я заключи. Огледа се. Наоколо нямаше никого. Бързо отвори багажника и хвърли чантата върху трупа на доктор Рифкин. После тресна капака и се изгуби в мрака.

Вейл седеше край Джейн Венъбъл в интензивното отделение. Дясната половина на лицето ѝ бе увита в превръзки, а към двете ѝ ръце бяха прикрепени системи. Зад нея апаратите бипкаха и жужаха, отмервайки дишането и сърдечната ѝ дейност. Устата и носът ѝ бяха покрити от кислородна маска. Вейл държеше едната ѝ студена и безжизнена ръка.

Погледна часовника на стената. Беше два и половина след полунощ. Операцията на Стенър продължаваше почти четири часа. Преди около час един от лекарите за малко се бе показал в приемната.

— Правим всичко, което е по силите ни — каза той. — Вашият човек е истински късметлия. Върхът на ножа се е разминал със сърцето му на няколко милиметра. Ако беше прерязал аортата, той щеше да е починал от загуба на кръв още преди да го докарат тук.

— Но ще оживее, нали? — попита почти умопително Вейл.

— Можем само да гадаем. Все още работим над него. Но организмът му е силен, което може много да помогне.

На Вейл му се струваше, че от този кратък разговор бе изминала цяла вечност. Минутите мъчително пълзяха.

Дивата банда се бе събрала в малка стаичка близо до интензивното, която мисис Вилонски набързо им бе разчистила. Телефоните звъняха непрекъснато. Новини обаче нямаше. Стемплър просто се бе изпарил. Беше ли се скрил някъде в града? Беше ли откраднал друга кола? Вейл беше обзет от тревога и чувство за вина, но най-вече — от омраза към ненормалния убиец, който така успешно бе успял да ги измами и сега беше на свобода.

Внезапно той усети лек натиск от ръката на Джейн. Когато я погледна, видя, че устните ѝ се движат под кислородната маска.

— Свали я — казваха устните ѝ.

— Не мога да направя това, Джейни.

— Само за минута.

— Окей, само за минута. — Вейл се пресегна и свали маската от лицето ѝ.

Ръката ѝ лекичко стисна неговата.

— Здравсти — каза той.

— Абъл? — попита тя.

— Раните му са лоши, но смятат, че ще се оправи.

— Той спаси живота ми, Марти. — Говорът ѝ бе леко завален от лекарствата.

— А ти спаси неговия.

— Хванахте ли Стемплър?

— Още не. Въпрос на време е. Не мога да остана дълго. Дори не би трябвало да съм тук.

— Използвай връзките си, ти си окръжният прокурор... Много ли съм зле, Марти?

— Не. Познавам един добър пластичен хирург, ще ти сложи нов нос за нула време.

Тя леко се усмихна.

— Май пак заспивам.

— Спи спокойно, скъпа. Когато се събудиш, аз ще съм тук.

— Марти?

— Да?

— Ще ме целунеш ли?

Той се наведе и нежно целуна устните ѝ.

— Обичам те.

— И аз те обичам, Джейни.

После тя отново заспа.

Спеше дълбоко и сънуваше кошмара, от който най-много се плашеше. Вървеше в гъста мъгла и чуваше гласове, но не виждаше точно откъде идват. „Помогни ми, помогни ми, помогни ми“, проплакваха гласовете и я обземаше ужасно чувство на безпомощност, после падаше през облаците и пулсът ѝ се ускоряваше, докато внезапно не се събуждаше, обляна в пот.

Този път, докато крачеше из мъглата, ненадейно, точно преди да падне, пред нея блесна силна светлина. Тя се стресна и се събуди. Лампата на нощното шкафче бе запалена, а краката ѝ бяха вързани. Опита се да ги развърже, но не можа да помръдне, защото ръцете ѝ също бяха вързани за пръчките на леглото. Опита се да извика, но не успя. Върху устата ѝ бе залепен лейкопласт. Обзе я ужас.

Тя извърна поглед и видя на няколко сантиметра от лицето си острието на скалпел, което блестеше на слабата светлина. Очите ѝ бавно фокусираха лицето зад скалпела.

— Здравейте, мис Моли — каза той тихо. — Помните ли ме?

Тя разпозна Стемплър на секундата. Годините не го бяха променили много. Сърцето на Моли Ерингтън препускаше в гърлото, в слепоочията, в китките ѝ. Беше ѝ трудно да диша през носа. Видя зад гърба на Стемплър отворения прозорец и развяващите се под напора на вятъра завеси. Погледна го с ужас, но изведнъж, също толкова внезапно, колкото се бе събудила — ужасът ѝ отстъпи място на спокойствието. Въпроси се заблъскаха в главата ѝ. Как е успял да стигне дотук? Какво прави?

— Слушай ме внимателно — каза той с равен глас, без никакъв намек за чувство. — Ще махна лейкопласта от устата ти, но ако извикаш, ако дори кажеш нещо на висок глас, ще резна тук — той допря с върха на скалпела гърлото ѝ — и ще отрежа гласните ти струни. Това няма да те убие, освен, разбира се, ако не се задавиш в собствената си кръв. Във всеки случай, ще бъде изключително болезнено. Споразумяхме ли се?

Тя бавно кимна.

Той повдигна крайчеца на лепенката с нокътя си и после я дръпна рязко. Устните ѝ пламнаха. Сълзи бликнаха в очите ѝ, но тя не извика.

— Добре, много добре — каза той. — Винаги съм се възхищавал от самообладанието ти. Предполагам, че имаш въпроси към мен, нали?

Тя не отговори, а сведе поглед към тялото му. Седеше чисто гол в един стол край леглото. Беше възбуден.

— Какво става, езика ли си глътна? — изкикоти се той.

После прокара скалпела по нощницата ѝ и я разряза чак до коленете ѝ. Бавно разтвори двете части с острието и похотливо разгледа голото ѝ тяло.

— Ето — каза той. — Сега сме квит.

Тя мълчеше.

— Няма ли поне да ми кажеш здравей?

Тя гледаше към тавана.

— Говори! — кресна той.

Тя бавно обърна поглед към него.

— Мартин беше прав.

— О, Мартин беше прав. Мартин беше прав — имитира я той подигравателно. — Мартин най-накрая разбра, това трябваше да кажеш. И то само защото аз му помогнах. Дадох му необходимата информация и той най-накрая разбра.

— Това каза и той.

— Умно момче. Е, докторе, нямам кой знае колко време. А преди да си тръгна, имаме доста работа. Трябва да съм там, когато дойде.

— Къде?

Той просто се усмихна, после отново вдигна скалпела и го огледа с нескрито удоволствие.

— Знаеш ли какво харесвам в ножовете, докторе? Харесвам усещането им. Харесвам силата им. Хората имат вкоренен страх от ножовете. И именно затова те са толкова полезни. Всичко, което трябва да направиш... — той разряза въздуха, — ... е това. Хоп, и всичко свършва. Загуба на кръв. Мигновена смърт. Мигновена! И дробовете изпускат въздуха. Звукът е толкова, как да кажа, естествен. Фууу. След десетина, максимум двацет секунди, всичко е свършило. А това тук? Това е шедьовър. Скалпел. Най-доброто острие. Толкова е красиво.

— Добре, че поне първо си ги убивал, преди да...

— О, тя може да говори. Преди да какво? Преди да ги пречистят? Преди да ги облеят с кръв?

— Значи това си правил. Пречиствал си ги — каза тя с нескрит сарказъм.

— Предизвикваш ме, така ли?

— Да те предизвиквам? — уморено отвърна тя. — Знам, че така или иначе ще ме убиеш.

— Кой знае, може и да те изненадам.

— С нищо не можеш да ме изненадаш — каза тя.

Той се изправи, хвана с ръка члена си и започна да я движи напред-назад. Устните му бяха изкривени в ужасна усмивка.

— Винаги си го искала, нали? А? Искаше да те хвърлят на пода на онази килия и да те скъсам от чукане.

— Ти си побъркан.

Усмивката изчезна. Очите му помътнях.

— Ребека беше права. Беше права за всичко. За брат ми и за Мери. Отърви се от тях, казваше ми тя. Отърви се от омразата. Тя беше там, когато ги убих. А после, докато мъртвите им студени тела още бяха на задната седалка, ние се чукахме отпред, точно пред тях. Сега сте квит, каза ми тя. Сега вече можеш да ги забравиш. Така, както забравих Шекълс и Рашмън, Томи и Били. Така, както най-сетне успях да забравя Линда и онзи гаден малък страхливец Алекс Линкълн. Тя ми каза, че и вие също сте луди, луди, колкото останалите. Знаеш за какво става въпрос, нали? Да си по-умен от тях, но да си принуден да слушаш идиотщините им, правотата им. Толкова са горди от шибаните си заключения. Но са толкова далеч от истината. Вие също. И това е най-хубавото от всичко. Сега всички ще разберат, целият свят ще разбере.

— Сгреших — обади се Моли. — Ти не си побъркан, ти си демоничен.

— Демоничен — ухили се той, повдигайки вежди. — Демоничен.

Той повтори думата, сякаш опитвайки вкуса ѝ.

— Харесва ми. Това медицински термин ли е?

— Искаш да убиеш единствените двама души в света, които спасиха живота ти.

— Спасиха ме? Наричаш десетте години в лудницата живот?

— Електрическият стол ли предпочиташ?

— Предпочитам свободата. Вейл си играеше игрички с мен.

— Той направи най-доброто, което...

— Той ме прееба, за да запази името на онзи жалък педераст Рашмън. Касетата беше у него. Никоя от жените в журито нямаше да ме признае за виновен, ако я видеха. А после можеше да търси друг изход. Имало е друг човек в стаята. Или пък за момент съм загубил ума си. Или пък съм бил повлиян от внезапен импулс. Но не, той трябваше да се направи на умник, да запази доброто име на Рашмън и да си играе с прокурора. А ти му помагаше.

— Ти сам се прецака. Именно ти създаде всички условия за тази защита, за раздвояването на личността...

— Нямах представа, че вие двамата ще го използвате, за да ме предадете. Когато онзи ден той дойде в Дейзиленд, знаех, че ще направи всичко възможно, за да ме довърши. По дяволите, щеше да изглежда пълен глупак, ако беше опитал да ме спре. Твърде умен е, за да го направи. Двамата с Хидра имахме идеален план. Тя сгащи Шоут, а аз трябваше да се оправя с Венъбъл. Щях да си бъда обратно в стаята и да имам неоторимо алиби. Можех само да се присмея на Вейл. Щях да съм очистил всичките — Венъбъл, Шоут, Стенър, теб, освен него самия. И щях да го оставя да живее в този ад. Но тогава онази кучка Венъбъл ме прецака. Виж лицето ми! Тя го направи!

Моли мълчеше и с отвращение гледеше как той я възсяда.

— Можеше да пледира за моментна загуба на разума и щях да си изляза съвсем свободен.

— Това са глупости. Знаеш, че не можеше...

— Не ми говори така!

— Съжалявам.

— Въобще не съжаляваш. Опитваш се да ми покажеш, че си поумна и че знаеш всичко.

Тя млъкна и отново впери поглед в тавана.

— Вейл се мислеше за толкова хитър, когато играеше онези игрички в съдебната зала и се опитваше да се прави на умен пред Шоут. За Бога, дори аз щях да се справя по-добре.

Никакъв отговор.

— Десет години! Лекарства, шокова терапия, самовлюбени доктори, кретени, кретени, кретени. Всички бяха шибани кретени!

Той се пресегна към нощното шкафче и остави скалпела. Взе спринцовката и се втренчи във връхчето на иглата. После я вкара в ампулата с морфина и я напълни.

— Е, сега мистър Вейл вече разбира какво е да мразиш толкова, че да убиваш. А ще става и още по-лошо. — Той доближи спринцовката до лицето ѝ. — Сто кубика, докторе. Вечен сън. Така правят с бездомните кучета. Ще ти го дам на малки порцийки, за да не страдаш много. Едно кубиче тук, едно кубиче там... — затананика си той.

Моли Ерингтън разбра, че той напълно е загубил ума си. Нищо не можеше да го отклони от това, което бе решил. Тя затвори очи и спокойно зачака неизбежното. Почти не усети кога иглата се забодде в едната ѝ ръка.

38.

Един изморен доктор излезе от операционна зала номер три. Беше изненадващо млад, висок, слаб мъж, изпод чиято зелена шапка се подаваше дългата му черна коса. Престилката му бе покрита с кръв. Очите му бяха зачервени. Той свали хирургическата си маска и въздъхна облекчено. Вейл се приближи към него.

— Докторе? Аз съм Мартин Вейл. Какво е положението?

Младият лекар се усмихна и му подаде ръка.

— За мен е удоволствие, мистър Вейл. Аз съм Алекс Розенблум. Вашият човек Стенър е доста здрав.

— Значи ще се оправи, така ли?

Розенблум кимна.

— Но само преди час не бих бил така сигурен. На два пъти за малко да го изпуснем.

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

Младият мъж го потупа по рамото.

— Самият аз съм благодарен, че не ми се наложи да изляза с лоши новини — каза той. — Вижте, знам, че бяхте изключително търпелив. Сега ще го закарат в интензивното. Можете да поспите час-два.

— Благодаря. Казвам го от името на всички.

— Да, чух, че целият ви екип е тук — кимна Розенблум. — Той сигурно е много специален човек.

— Така е.

Вейл влезе в малката стая, където бяха откарали Стенър. Абъл лежеше неподвижен, лицето му бе сиво. Беше на системи. Вейл хвана ръката му.

— Радвам се, че отново си сред нас — тихо каза той.

Стенър се помръдна.

— Чуваш ли ме, Абъл?

Стенър отвори очи и се опита да го фокусира. После мигна веднъж.

— Ще се оправяш, приятелю. Джейни също. Благодаря ти. Благодаря ти.

Стенър отново бавно затвори и отвори очи.

— По следите на Стемплър сме — излъга Вейл. — Всеки момент ще е в ръцете ни.

Видя как под кислородната маска устните на Стенър прошепнаха: „Добре“. После ръката му се изплъзна и старият детектив заспа.

Вейл стоеше край прозореца и гледаше първите червеникави проблясъци на утрото. Беше пет сутринта и всички бяха изтощени. Но тежките моменти бяха преминали. Стенър и Венъбъл вече бяха извън опасност, за което Вейл бе дълбоко благодарен.

— Ще работим на смени и тук винаги ще има поне по един човек — каза той, когато събра екипа си. — Наоми ще направи графика. Аз ще се задържам в болницата малко по-дълго.

— И аз — обади се Сен-Клер.

— Аз също — присъедини се Майер.

— Вижте, всички се нуждаем от малко почивка — намеси се Наоми, поемайки нещата в свои ръце. — Да не забравяме, че имаме куп работа в офиса.

— Ще изляза навън да изпуша една цигара — каза Вейл.

Когато излезе пред входа на спешното отделение, наоколо нямаше много хора. Нощната свръхактивност бе отстъпила място на относително спокойствие. Небето изсветляваше. Той запали цигара. Зад гърба му изникнаха Флеърти и Парвър.

— Знам, че сега не му е времето — обади се Парвър, — но утре е прочитането на обвинителния акт на Стодард. Какво ще правим?

— Отложи го, докато не видим какво ще стане с Джейн. Точно сега не ми се занимава с това, по дяволите.

— Извинявай — каза тя. — Ще се погрижа за всичко.

— Все още изпитваш смесени чувства към Стодард, нали?

Тя се замисли за момент, после кимна.

— След като видях онези неща в гардероба... — Поколеба се и довърши изречението: — Не се притеснявай, ще се оправя.

— Знам — каза Вейл и се усмихна на Флеърти, който стоеше край нея и държеше ръката ѝ. — Грижете се един за друг. Времето винаги свършва точно когато най-малко очакваш.

— Да, сър.

— По-добре се приберете и поспете малко.

Вратите към спешното отделение се разтвориха и отвътре излетя Сен-Клер.

— Мисля, че трябва да дойдеш веднага — каза той.

На телефона беше Бъди Харис. Беше прекарал цялата нощ край телефона и беше събирал постъпващите съобщения. Новините бяха предизвикали куп фалшиви сигнали. Непрекъснато се обаждаше някой съвестен гражданин и твърдеше, че току-що забелязал Стемплър.

— Но мисля, че все пак попаднахме на следа — каза той на Вейл. — Обадиха ми се от пътната полиция в Индиана. Намерили са някаква кола, за която предполагат, че е открадната. Била спряла край един крайпътен мотел и вероятно нямало да я намерят, ако тъпото копеле не я било паркирало точно пред задния вход на ресторанта. Една от келнерките се натъкнала на нея малко след два часа през нощта. Проверили номера. Колата е собственост на доктор Стивън Рифкин. У тях никой не вдига телефона, така че се обади в медицинския център на университета. Казаха, че си тръгнал към десет и половина вечерта. Имал тежък ден и очевидно е поел направо към дома си.

— Казваш, че колата е в Индиана?

— Да. На трийсетина километра от Индианаполис, близо до Шелбивил.

Вейл се замисли. Името му звучеше познато. Тогава внезапно си спомни как в „Джъстин“ му бяха казали, че Рене Хътчинсън ходела на компютърни курсове в Шелбивил.

— За Бога, Бъди, това е само на няколко километра от института „Джъстин“. Мили Боже! Той е тръгнал към Моли Ерингтън. Обади се на местната полиция и им кажи да намерят адреса на доктор Моли Ерингтън в Уинтроп, после да се насочат натам възможно най-бързо. Тръгвам веднага.

— Дявол да го вземе, Марти, едва ли е необходимо и ти да отиваш там. Те имат...

— Ще ти се обадя от летището, Бъди. Просто им предай това, което ти казах.

После Вейл се обърна към Наоми.

— Обади се на Мат Пермар и му кажи, че имаме нужда от хеликоптера. Ще сме трима и ще пътуваме на трийсетина километра южно от Индианаполис, към градче на име Уинтроп. Ако започне да се опъва, кажи му, че има двеста долара премия лично от мен.

— Трима ли? — учуди се Сен-Клер.

— Ти, аз и Флеърти. Отиваме, хващаме това копеле и го връщаме тук.

Хеликоптерът се отправя на юг. Пилотът, Мат Пермар, който бе заслужил прякора си Ястреба във Виетнам, мърмореше нещо за недоспиване, докато се насочваха към Индианаполис.

— Какво си мърмориш? — попита го Сен-Клер.

— Той е луд, никога не върши работата си в нормални часове. Винаги е през нощта или преди зазоряване...

— Дрън-дрън — обади се Вейл. — Винаги можеш да ми откажеш.

— Плащаш твърде добре — отвърна Пермар.

— Тогава спри да се оплакваш — каза Вейл.

— Няма нищо лошо в оплакването. Това е нормално. Ако не се оплаквах, досега щях да съм се превърнал в пълен идиот.

— Никой ли не ти е казал, че наистина си такъв, Ястреб? — обади се Сен-Клер и пъкна в устата си поредната порция тютюн.

Разговорът бе прекъснат от пращането на радиостанцията. Обаждаше се Харис.

— Имам лоши новини от Уинтроп, Марти — каза той. Гласът му дрезгавеше от недоспиване.

— Готов съм. Слушам те.

— Моли Ерингтън е мъртва. Тялото ѝ е нарязано, вероятно е била изнасилена. Най-странното е, че я е натъквал с толкова морфин, че е щял да я убие дори ако не я е рязал с ножа. Написал е на гърдите ѝ с кръв: „Чакам те“. Какъв, според теб, е смисълът на всичко това?

Вейл си спомни Моли. Моли, която никога в живота си не беше наранявала никого.

— Нищо, което това копеле върши, няма смисъл — отвърна той разярен.

— Откраднал е колата ѝ и вероятно е на път от два-три часа. Няма какво да направиш тук, Марти. Този негодник сигурно вече е далеч.

Вейл замълча. Замисли се за съобщението. „Чакам те.“ После внезапно разбра смисъла му. Имаше само едно място, където можеше да отиде Стемплър. Не можеше да се върне в Чикаго, а сега целият щат знаеше какво се бе случило. Можеше да се отпрати единствено към мястото, където бе започнало всичко. Вейл грабна картата и прокара пръста си на юг от Шелбивил. Най-сетне спря върху точката, която търсеше.

— Знам къде е — каза той. — Няма да спираме в Уинтроп. Продължаваме към Криксайд, Кентъки.

— А? — учуди се Ястреба.

— Къде? — попита и Харис.

— Криксайд, пише се както го чувате. Обади се на полицията в Кентъки и я запознай със случая. Изчакай за момент.

Той постави показалеца си на картата и измери разстоянието според мащаба.

— На около двеста километра от Индианаполис. Дотам пък ни остават стотина. Колко ще излезе, Мат?

— Какво? Триста километра? Час и половина, може би два. Какво е времето долу?

— Кой го е грижа? — каза Вейл.

— Мен ме е грижа!

Пилотът погледна таблото.

— Наистина ли мислиш, че това копеле е тръгнало към Криксайд? — попита Сен-Клер.

— Няма къде другаде да отиде — отвърна Вейл. — Планирал е нещата перфектно. Измъкнал се е от приюта. Планът му е бил да убие Джейн и мен, докато Ребека се оправя с Шоут. После тя трябвало да се върне в апартамента си, а той незабелязано да се промъкне обратно в приюта. Така би имал страхотно алиби.

— Защо Ребека е отрязала главата на Шоут?

— Тя колекционира трофеи, не помниш ли? — обади се Флеърти. — Това е типично за серийните убийци. И главата е била трофеят ѝ. Вероятно е мислела да я прати на Абъл, така, както стана със снимката на Линда Балфур при убийството на Алекс Линкълн.

— Стемплър направи само една грешка — каза Вейл.

— Обаждането до болницата — предположи Флеърти.

— Точно така — съгласи се Вейл. — А и надцени Джейн Венъбъл. Не успя да я убие и сега знае, че не му остават никакви шансове. Предполагам, че е дошло времето на мозъчните игри.

— Уби и Моли Ерингтън... — започна Флеърти.

— Само за да ме ядоса. С него е свършено и той го знае — каза Вейл. — Но ще направи всичко възможно, за да ни затрудни да го заловим. Да предположим, че е взел колата на доктора към единайсет, единайсет и половина. Това означава, че е бил в Шелбивил към два, горе-долу по времето, когато келнерката е забелязала изоставената кола. Уинтроп е на една крачка от Шелбивил. Оттам е могъл да стигне пеша до къщата на Ерингтън за не повече от половин час. Следователно е бил при нея между два и половина и три. Давам му час, за да свърши мръсната си работа и да изчезне с колата ѝ. Оттам до Луисвил са над сто километра, което означава още два часа.

— Значи е бил в Луисвил преди не повече от половин час — обади се Ястреба.

— От Луисвил до Криксайд са още сто и петдесет километра. Ако успее да се справи с лошото време, може да е там след два и половина или максимум три часа.

— С повечко късмет ще го хванем преди това.

— Трябва да спрем и да заредим — каза Ястреба.

— Ще го направим в Луисвил — отвърна Вейл.

— Може ли да попитам нещо? — обади се Флеърти.

— Да? — обърна се към него Вейл.

— Нямаме дори заповед за арест. Това законно ли е?

— Ще го арестувам за нарушаване на гражданските права — каза Вейл.

— Какво?

— Чу ме добре. Ще го арестувам за кражбата на колата на Моли Ерингтън. Когато го върнем в Чикаго, ще му предявя останалите обвинения.

— Нарушаване на гражданските права — засмя се Сен-Клер. — Звучиш като Пери Мейсън.

— На мен пък ми звучи като отвлечане — измърмори Ястреба.

— Запази го за себе си — озъби се Вейл.

Радиостанцията отново запращя. Спокойният глас на Харис съобщи последните новини.

— Казахме на полицията в Кентъки и на местния шериф, но в този момент те имат пътни проблеми. Хванала ги е снежна буря, има много катастрофи.

— Снежна буря! Знаех си. Знаех си! — викна Ястреба.

— Млъквай и продължавай в същата посока — нареди Вейл.

— Те сякаш не искат да повярват, че той е убил някого и че може би е на път за Криксайд — допълни Харис. — Казаха, че ще пратят екип горе-долу към обяд.

— Мамка му — каза Вейл.

— Имам още лоши новини — продължи Харис. — Полицаяте в Индиана са отворили багажника на онази кола. Вътре бил трупът на доктора. Счупен врат.

— Значи жертвите му тази вечер вече са три — отбеляза Вейл.

— Още нещо. Колата на Ерингтън е черен камаро модел 93 та, с две врати. Номерът е J32 576. Записахте ли го?

— Да.

— И внимавайте. Летите над Къмбърланд. Успех.

— Благодаря за помощта, Харис. Край.

— Сняг и планини — изпъшка Ястреба. — Тези най ги обичам. Остава само гората да се запали и ще съм напълно щастлив.

39.

Хеликоптерът изви над невисокия хребет и се спусна ниско над пътя. Дребни снежинки се блъскаха в предното стъкло. Долу под тях пътят вече бе покрит със сняг. За последните двацет минути бяха видели само три коли. Ястреба местеше поглед от страничния прозорец към този отпред, и се опитваше да задържи машината на шейсетина метра над неравния терен. Зад него Вейл разглеждаше картата и му даваше указания. Носеха се над шосето, което водеше към Криксайд. Сен-Клер и Флеърти също оглеждаха местността, като вторият използваше за целта бинокъл. Ястреба погледна часовника си.

— Девет и двацет и две.

— Как сме? — викна той.

— На около петнайсет километра от целта. Трябва да минем следващия хребет.

— Изобщо не виждам следващ хребет — викна Ястреба.

— На дванайсетина километра пред нас. Копелето не може да е далеч. Пътят долу е ужасен.

— Надявах се вече да сме го хванали — отвърна Ястреба. — Сигурно кара като луд... ако въобще е тръгнал насам.

— Сигурен съм — убедено викна Вейл. — Спрял е за малко в Уинтроп, за да задоволи жаждата си за кръв.

— Мисля, че сме го изпуснали — каза Ястреба.

— Не сме — възрази Сен-Клер. — Марти е прав, някъде пред нас е.

— Пак ли имаш предчувствие? — попита Флеърти, без да отклонява поглед от пътя.

— Не става въпрос за предчувствие, а за реалност — обади се Вейл, имитирайки дрезгавия глас на Сен-Клер. Смехът им разпръсна напрежението.

Флеърти се наведе напред и бинокълът опря в страничния прозорец.

— Виждам някакви следи — викна той.

— Къде? — почти едновременно попитаха останалите.

— Точно под нас. Не можем ли да се спуснем малко по-ниско?

Ястреба намали скоростта. Сега хеликоптерът се движеше към хребета с не повече от седемдесет километра в час.

Под тях Стемплър чу звука от перката и вдигна поглед през страничния прозорец. Беше на не повече от трийсетина метра под него. Вдясно се издигаше невисок хълм, покрит с борчета. Видя пред себе си отклонение, край което забеляза табела:

КВ&М

ФИЛИАЛ „ХИЛСАЙД“

Стемплър наби спирачки, после рязко изви по черния път. Задницата на колата се завъртя и наоколо се разлетя сняг, но той успя да задържи кормилото и отново увеличи скоростта. Пред него изникна дървена бариера и той премина през нея с трясък. Пътят беше неравен, покрит със сняг и отпадъци. Стемплър бе твърдо решен да изкачи хълма и да принуди хеликоптера да набере височина.

Машината обаче се движеше все така плътно над него. Чуваше над главата си познатия звук: чанг-чанг-чанг-чанг. Колата се хлъзгаше наляво и надясно, беше му трудно да задържа кормилото и да следва пътя. Внезапно пред очите му изникна дърво, той удари спирачки, инстинктивно наведе глава и я предпази с ръцете си. Върху предното стъкло се посипаха клони и сняг. Стемплър напипа дръжката, отвори вратата и изскочи навън. Хеликоптерът беше на двайсетина метра над главата му. Той се шмугна между дърветата и затича напред.

Ястреба огледа местността под себе си и викна:

— Не съм сигурен, че долу има достатъчно място, за да приземя. Но ще е далеч по-разумно, отколкото да го преследваме по този проклет хълм.

Бавно сниши хеликоптера над неравната повърхност. Перките скършиха няколко клонки от по-високите дървета. След малко плазовете докоснаха земята.

— Окей, кацнахме — викна Ястреба.

Вейл, Флеърти и Сен-Клер скочиха през страничния люк и се втурнаха в посоката, в която бе изчезнал Стемплър. Вейл беше пръв, Флеърти тичаше плътно след него. Сен-Клер обаче нямаше късмет. Той стъпи накриво, падна, изкълчи глезена си и изкрещя:

— Мамка му!

Вейл се обърна и изтича обратно към него.

— Продължавайте — каза Сен-Клер. Не е счупено. Ето, вземи това.

Той измъкна изпод колана си револвера и му го подаде. Вейл се поколеба, но Сен-Клер настоя:

— По дяволите, може въобще да не се наложи да го използваш, но не е зле да ти е подръка.

Вейл взе револвера и се втурна в гората.

Стемплър изскочи на открито и за миг спря, за да си поеме дъх. Пред него се извисяваше полуразрушена дървена постройка, а край нея очите му забелязаха металната конструкция на асансьор. Изглеждаше му познат. Голям знак отстрани съобщаваше:

ЗАТВОРЕНО!

**НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ НАКАЗАНИ!
ВЪГЛЕДОБИВНА И МИННА КОМПАНИЯ
КЕНТЪКИ!**

Изведнъж спомените го връхлетяха и той сякаш чу бавното, протяжно скърцане на спускащия се към недрата на земята асансьор. Изцапаните лица на миньорите и уморените им очи проблясваха като демони в кошмарния му спомен.

Той си спомни как сутринта на деветия си рожден ден се събуди и видя край леглото си каската с прикрепената върху нея лампа.

Спомни си страха, който изпита, когато разбра, че това е неговият „подарък“. Спомни си как се бе измъкнал от леглото с плач, защото знаеше, че този ден ще се спусне в ужасната дупка. Спомни си шефа на смяната, който стоеше пред дървената сграда и широко се усмихваше:

— Стемплър!

Той се обърна и видя на петдесетина метра от себе си Вейл. С крайчеца на окото си забеляза как от гората излезе и друг, по-млад мъж, който след миг застана зад Вейл. Стояха там и го чакаха.

Стемплър тръгна към другия край на огромното открито пространство. Снегът скърцаше под краката му. Мина покрай призрачния силует на стария асансьор.

— Стемплър!

Вейл вдигна ръката си и Стемплър видя револвера.

Под краката му земята сякаш ръмжеше.

Вейл насочи оръжието си над главата му и стреля. Ехото пое гърмежа и го разнесе над дърветата. Стемплър спря и погледна Вейл.

— Няма да застреляш невъоръжен човек, нали?

— Не се самозаблуждавай.

Стемплър се ухили.

— Вече си разбрал смисъла, нали, Марти? Око за око. Кръв за кръв. С теб не сме чак толкова различни.

Вейл не отговори. В главата му изникнаха образите от последните дванайсет часа. Джейн и Абъл, които се бореха за живота си; Шоут и доктор Рифкин; едно добро ченге и бедната Моли Ерингтън. Всички те бяха невинни и бяха принесени в жертва от жадуващия за отмъщение Стемплър. Спомни си и за Ребека, която бе посяла семената на омразата в Стемплър и чиито ръце бяха изцапани с кръвта на Алекс и Линда. Петима мъртви, трима от които само през последния половин ден, и двама тежки ранени. От всички набелязани жертви бе оцелял само Вейл.

Стемплър отново заговори, този път с познатия криксайдски акцент:

— Вече разбираш какво имам предвид, нали, Марти? Почувства го, нали? Болката в гърдите. Огънят в стомаха. Главата ти ще се пръсне от болка. Чувстваш го, нали? Желанието да убиваш.

Вейл стисна револвера още по-силно.

— Или може би не трябва да те наричам Марти? Твърде фамилиарно е. Какво ще кажеш за Вейл? Или господин окръжен прокурор? Мартин? О, помогни ми Мартин! — обърна се към него, преминавайки с лекота от един акцент на друг. — Аз съм толкова замаян и объркан. Губи ми се време, Мартин, знам само, че нещо ужасно се случи! Моля те, помогни ми!

Омразата разяждаше вътрешностите на Вейл и стягаше сърцето му. Стемплър беше прав, той искаше да натисне спусъка и да види как куршумът се забива в гърдите му. Искаше да види как Стемплър умира.

— Марти? — обади се Флеърти зад гърба му.

— Стой настрана, Дермът.

— Разреши ми да отида и да го доведа. Като те гледам, тръпки ме побиват.

— Какво ще кажеш, Мартин? Можеш ли да ми помогнеш? — Стемплър започна да се смее. — Сега просто ще се обърна и ще си тръгна. Давай, застреляй невъоръжен човек в гърба. Именно това искаш да направиш, нали?

— Той те предизвиква, Марти.

Вейл усети студения метал на спусъка. Показалецът му леко го притисна.

— Знам — отвърна той.

— Отивам да го хвана.

— Стой тук, Дермът, не можеш ли да четеш?

Чак сега Флеърти забеляза засипания от снега знак край асансьорната шахта.

ВНИМАНИЕ! ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!

Тази минна галерия е запечатана!

Не приближавайте!

ОПАСНО ЗА ЖИВОТА! ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!

А зад нея се виждаха очертанията на дървената плоскост, с която преди години бяха запечатали мината.

— Постави ръцете зад тила си и тръгни насам — викна Вейл на Стемплър.

Стемплър не го послуша и продължи в обратната посока.

— Тръгвам си, Мартин. — Той отново се засмя. — Хвани ме, ако можеш.

— Стоиш точно върху минна галерия номер пет, Стемплър — викна Вейл. — Дупката. Помниш ли Дупката?

И той посочи към друг знак встрани: „K&K — МИНА № 5“.

Стемплър се поколеба. Погледна към Вейл и Флеърти, после към асансьорната шахта. Споменът за протяжния звук се върна отново. Видя единайсетте мъже и малкото момче, които се спускаха към непрогледния мрак. Видя как над главата му светлинката става все по-малка и все по-малка. Усети познатия мирис на развалени яйца. Устата му пресъхна. Спомни си спускането в ада толкова живо, сякаш беше сега.

— Какво става? — попита Флеърти. — Забил е поглед в земята и не мърда.

Дървената плоскост под краката на Стемплър поддаде и той ужасен я погледна. Сърцето му щеше да се пръсне. Той пристъпи напред и разяденото от времето дърво отново изскърца. Стемплър спря, страхувайки се да продължи, но и ужасен от перспективата да остане. Под единия му крак се чу рязко пукане.

— Мили Боже! — промълви ужасено Стемплър и се затича. След всяка негова крачка платформата поддаваше все повече и повече. Кракът му се закачи в някаква дъска и той падна. Запълзя напред. Пуканият звук се повтори. Дървената плоскост под него започна да пропада. Той отчаяно протегна ръце, опитвайки се да се хване за нещо, но пръстите му разравяха снега без успех. Обърна глава и видя как зад гърба му Дупката се разширява, дъските се сгромолясват в ужасната бездна.

— Божичко! — изкрещя Стемплър и пропадна. Пръстите му се вкопчиха в ръба на капака пред него, но не можаха да издържат тежестта му. Ноктите му се отчупиха, под тях се забодоха трески. Той не извика от болка — единственото, което имаше значение в този момент, бе да спаси живота си.

Подадоха и последните дъски.

За Миг Стемплър се обърна и очите му срещнаха очите на Вейл. После пропадна в черната бездна.

Не извика. Не издаде никакъв звук. Просто полетя надолу.

Мина доста време, преди да чуят глухия удар. Когато и последните дъски от платформата последваха тялото му, настъпи пълна тишина, разкъсвана само от воя на студения вятър.

— Бог да го прости — прошепна Флеърти.

— Запази молитвите си за някой, който ги заслужава — каза Вейл.

После се обърна и пое към хеликоптера.

Помогнаха на Сен-Клер да се качи и се настаниха до него.

— Къде е Стемплър? — помита той.

— Където му е мястото — отвърна Вейл. — В ада.

Хеликоптерът се издигна и изви над хребета. Вейл видя под тях черната дупка на галерия номер пет. Приличаше на центъра на огромна мишена. Не откъсна очи от нея, докато хеликоптерът не прехвърли билото и той вече не можеше да вижда гроба на Аарон Стемплър.

ЕПИЛОГ

В коридорите на болницата миришеше на етер, антисептици и дезинфекционни препарати. Край вратите на стаите разговаряха доктори и сестри. Посетители излизаха и влизаха в отделенията. На лицата на някои се четеше радост и увереност, други разстроени посрещаха лошите новини. Възбудата и меланхолията вървяха ръка за ръка; коридорите бяха изпълнени с емоции. Във всичко това имаше нещо необичайно, някакъв странен Божи промисъл, събрал тези непознати хора и обвързал ги с болести, нещастия и несигурност.

Вейл избягваше разговорите и просто кимаше на познатите лица от персонала. Идваше в болницата всяка вечер след работа, проверяваше състоянието на Джейн и Абъл, после поглъщаше поредната безвкусна порция храна в тукашното кафене или излизаше отвън да изпуши една цигара.

Мразеше болниците, защото му припомняха най-мрачните, изпълнени с болка дни от миналото. Викаха в съзнанието му образи, които нямаше как да забрави. Спомняше си как бяха вкарали носилката с майка му в линейката и как я бяха откарали, за да не я види никога вече; спомняше си интензивното отделение, където лежеше баща му; стаята с боядисаните в светлосиньо стени, където бе казал последно сбогом на мама Кет, баба му, която го бе отгледала.

Сега обаче образите от миналото бяха заменени от успокоение и благодарност към всички тези лекари и сестри, които бяха спасили Джейн Венъбъл и Абъл Стенър.

Няколко дни след смъртта на Стемплър Джек Янси почина и Вейл официално зае поста му на окръжен прокурор. Доктор Самюъл Удуърд, обвиняван за ролята му в освобождаването на Стемплър, направи пресконференция и с помощта на половин дузина свои колеги се опита да замаже случилото се с безкрайни и неясни медицински обяснения.

Вейл прекара следващите няколко седмици в непрестанни нощни разходки между стаите на Стенър и Джейн Венъбъл. Спеше в един

стол край Джейн и се прибираше у дома само да си вземе душ и да се преоблече преди работа. Понякога сядаше край леглото на Джейн и държеше ръката ѝ с часове, убеден, че единствената вина за случилото се е негова.

Стенър се възстановяваше невероятно бързо. На края на третата седмица вече можеше да става и правеше кратки разходки из коридора с една патерица. Джейн, на която предстояха няколко мъчителни седмици, изпълнени с операции, не се предаваше и независимо от болките и загубата на едното си око, се стремеше да запазва доброто си настроение. Дясната половина на изпитото ѝ лице бе покрита с превръзки. Когато разговаряха, основната тема бе Аарон Стемплър. Иронията в ситуацията бе, че именно Джейн се опитваше да повдигне духа на Вейл, който се бореше със съвестта си.

— Дявол да го вземе — каза тя една вечер, — обзалагам се, че Стемплър в момента седи някъде в ада и си умира от смях.

— Какво искаш да кажеш?

— Той вече е в гроба, а мислите ти се връщат към него. Все още те държи. Виж, Марти, Стемплър успя да измами всички. Защо с теб трябва да е по-различно?

— Защото помогнах при създаването на лъжата.

— Успял е да те измами, Марти. Признай си го и го забрави. Стемплър не заслужава такова внимание. Ти си страхотен адвокат и направи точно това, което предписват законите — осигури на Стемплър възможно най-добрата защита. Победи ме честно и безапелационно, и, повярвай ми, все още си спомням как ме хвана в капана. Беше превъзходно. Като по учебник. Фактът, че това копеле беше виновно, тук няма значение.

— Как така няма значение?

— Марти, ти познаваш много адвокати. Колко от тях питат клиентите си дали са виновни, или не?

— Какво общо има това?

— Ако клиентът ти го е направил, той ще те излъже. Защо тогава въобще да го питаш? Предполагаш, че е невинен, и събираш доказателства в негова подкрепа — това е смисълът на цялата история. А ти се справи брилянтно.

— Говориш като преподавател в някой юридически факултет.

— А ти се държиш точно като студентче. Спомням си цитат от една статия за теб. Беше преди много години. Не помня точните думи, но в общи линии бе казал пред репортера, че единственият начин законите да останат силни е непрестанно да атакуваме слабите им страни.

— Имаш добра памет.

— Все още ли мислиш по същия начин?

— Това няма нищо общо със съдебната зала. Тя се превърна в театър на абсурда. Кой адвокат ще изиграе по-убедително ролята си? Колко добър е съдията? Кой ще спечели журито на своя страна? В цялата тази бъркотия истината се губи.

— Истината е това, което избере журито. Отново те цитирам.

— Е, бях млад и амбициозен... Всичко, което прочиташ, ли помниш?

— Само нещата, с които съм съгласна. — Тя понечи да се засмее, но болката бе ужасна. — Прав си, театър е. Прав си също, че подобрият изпълнител печели. И наистина — въпросът е кой ще спечели журито. Но какво от това? Такива са правилата. А ти си невероятно добър да използваш правилата докрай, независимо от чия страна се намиращ. — Тя му намигна със здравото си око. — Това е една от причините да те обичам.

— Дори не знам с коя от многобройните причини аз да те обичам, да започна дългия си списък, Джейни — отвърна той, наведе се и я целуна по бузата.

— Не си тръгвай прошепна тя. — Целуни ме още веднъж. Освен ако не предпочиташ да залостиш вратата и да се мушнеш в леглото при мен.

— Не ти ли дадоха успокоително? — ухили се той.

— Действието му изтече.

Когато обсъди същите въпроси със Стенър, отговорът на опитния детектив беше далеч по-кратък и пряк.

— Направи грешка преди десет години. Да не си си мислил, че си непогрешим, Марти?

Но темата за Стемплър нямаше как да бъде игнорирана.

Сен-Клер и Наоми прекараха цяла седмица край телефоните и сортираха полицейските доклади от Колорадо, Сан Франциско и Кентъки, като по този начин успяха да изградят някаква по-ясна представа за истинския образ на Ребека. В крайна сметка историята на Ребека и Аарон Стемплър бе сглобена.

Харви Сен-Клер, с неизменната си купичка в ръка, без да престава да дъвче любимия си тютюн, седна на стола до леглото на Абъл и му разказа подробностите.

— Успяхме да проследим миналото ѝ чак до гимназията. Действието се развива в Денвър през 1965. Майка ѝ починала, когато Ребека била на дванайсет, баща ѝ пък бил във военновъздушните сили. Имал добра кариера, в крайна сметка станал капитан. В началото на 1965 бил убит при грабеж в дома им. Веднага след този случай Ребека се изпарила. Ако може да се вярва на вече пенсионирания детектив Ашкрафт, тя е била сред заподозрените, но не можели да вържат случая така, че да я обвинят официално. Имало информация, че старецът ѝ я насилвал сексуално. В крайна сметка, убийството така и останало неразкрито.

— Как е бил убит? — тихо попита Стенър.

— Накълцан до смърт.

— Не ми звучи като обикновен грабеж.

Сен-Клер кимна.

— Объркана работа. Доколкото разбрах от Ашкрафт, всички били убедени, че го е извършила тя, но не можели да съберат доказателства. Както и да е, тя пак се появила в полицейските компютри, само че чак след две години. Била хваната с наркотици някъде в Сан Франциско. Платила глоба от седемдесет и пет долара и отново изчезнала. Оттам нататък не се чуло нищо за нея, чак докато не приела работата на учителка в Криксайд, което е през 1970. По това време Стемплър бил в първи клас. Именно тогава тя му станала първо учителка, после наставник, а накрая — любовница.

— Кога е роден Стемплър? — попита Стенър.

— През шейсет и пета, в същата година, когато бащата на Ребека бил убит и тя духнала. Прегледахме бележките, които си е водил Томи Гудман при срещата си с нея. Той я навести точно преди процеса срещу Стемплър по настояване на Вейл. Та тогава тя споменала някакви проблеми с наркотиците и някаква комуна в Ню Мексико,

където също се занимавала с малки деца. Преди десет години обаче въобще не предполагахме, че тази информация може да се окаже важна. Сега също не открихме кой знае какво, така че всъщност периодът до постъпването ѝ на работа в Криксайд е малко мътен. Това, което я привлякло в Криксайд, било, че никой не се интересувал от препоръки и квалификация. Предполагам, че имали такава нужда от учител, че били готови да вземат почти всеки. В щатската документация няма нито сведения, че е постъпила на работа, нито здравна осигуровка, нито каквато и да е друга информация. Местните обаче казват, че била добра учителка.

— Зависи какво точно е преподавала — каза Стенър.

— Е, със сигурност е научила Стемплър на някои неща, дето обикновено не можеш да чуеш в училище. Както и да е, работила като учителка там до 1991, после напуснала. Просто една нощ изчезнала, както в Денвър. Интересното в случая обаче е, че продължила да плаща с пощенски записи данъците на къщата всяка година, така че тя все още се води на нейно име.

— Тъй като пропуснах последното действие — обади се Стенър, — мислиш ли, че Стемплър е пътувал натам, когато го пипнахте?

— Настигнахме го на десет мили от къщата. Ти как мислиш?

След няколко седмици интересът към Аарон Стемплър отстъпи място на делото Стодард. Когато Вейл не беше при нея, Венъбъл, втренчена в празния телевизионен екран или през прозореца, мислеше дълго за откритието, което бе направила в апартамента на Делъни. И се чудеше дали Стодард е била жертва или доброволен партньор в странните сексуални игрички, които бе предпочитал той. Ако Едит свидетелстваше, че я е насилвал да участва в забавленията, Венъбъл можеше да изгради доста солидна защита и дори да спечели делото.

Тя изпрати няколко писъмца на Стодард с молба да не говори с никого и да я изчака да излезе от болницата, но Стодард така и не отговори. Доколкото Венъбъл разбра, тя все още държеше на признанието, което бе направила пред Шок Джонсън.

Шана Парвър, със съдействието на Дермът Флеърти, продължи да подготвя доказателствата за делото Стодард, което бе отложено с един месец заради проблемите на Венъбъл. Парвър изграждаше стратегията, а Флеърти играеше ролята на опонент.

— Ще използва като довод моментно душевно разстройство — отбеляза той.

— Но убийството е предумишлено — възрази тя.

— Да, обаче имаме смекчаващи вината обстоятелства. Венъбъл ще обяви, че Стодард е била сексуална жертва на Делъни. Че я е държал в нещо като сексуална зависимост. Че работата ѝ е зависела от това. А после той я пропъдил и тя се разстроила заради съпруга и дъщеря си.

— Разполагаме с признанието ѝ — отбеляза Парвър.

— Което Венъбъл ще отхвърли. Била е в състояние на стрес, объркана, шокирана...

— Дрън-дрън.

Флеърти се засмя.

— Хайде — каза той. — Ще те черпя една вечеря.

— Не, аз ще те черпя. Аз водя делото. И не ми позволявай да пия мартини.

— Защо не? — ухили се той. — Ставаш доста любвеобилна, когато пиеш.

Тя го погледна лукаво.

— Нямам нужда да пия, за да стана любвеобилна, Флей.

Лекият ветрец шумеше в листата на дърветата. Вейл спря колата, слезе и купи от едно магазинче букет свежи пролетни цветя. Когато влезе в стаята, Джейн бе седнала на леглото, а Стенър се бе отпуснал в един стол срещу нея.

— Получих документите си днес — отбеляза Стенър. — Ще ме пуснат един час по-рано и мога да дойда в съда сутринта.

— Не си заслужава — каза Вейл. — Ще поискаме отлагане на прочитането на обвинителния акт, докато Джейн не се оправя.

— Доста мъдро — обади се тя. — Май виждам слаби места в бронята ти, а?

— Идеята е на Шана — усмихна се Вейл.

— Доста упорита млада дама — каза Джейн. — Добре си я научил.

— Не съм я научил нищо — отвърна Вейл. — Тя е упорита по рождение. Почакай само да я видиш на процеса срещу Дарби.

— Ами Едит Стодард? — попита Джейн.

— Проблемът е между вас двете. Аз нямам нищо общо с това дело, слава богу.

— Свързан си с всички дела, които попадат в офиса на окръжния прокурор, Марти. Кого се опитваш да преметнеш?

— Не дойдох, за да си говорим за работа — каза той. После и подаде букета. — Просто последвах чувствата си.

— В такива случаи си винаги добре дошъл — намигна му тя, извади от вазата на шкафчето до леглото си стария, почти увехнал букет и го хвърли в кошчето.

Вейл взе вазата и отиде до мивката в ъгъла да я напълни с вода.

— Мисля да се върна в стаята си — каза Стенър. — Прекарах тук четири седмици и се чувствам така, сякаш напускам дома си. Лека нощ.

— След малко ще мина да те завия — каза Вейл.

— Сестрата ще свърши тази работа много по-добре — отвърна Стенър.

— Завиждам на Абъл — каза Джейн, когато той излезе. — Отива си вкъщи, а мен ме чакат още две операции.

Вейл седна до нея и нежно прокара пръсти по превръзките на лицето ѝ.

— След няколко седмици вече ще си забравила всичко.

После стана и отиде до прозореца.

— Още си мислиш за Стемплър, нали? — тихо попита тя.

— Знаеш ли — обърна се той, — имаше един миг, в който... в който изпитах странно чувство. Имах власт над живота му. Бог знае, че исках да го убия. Исках да го застрелям, да изпразня целия пълнител в тялото му, да изпитам удовлетворение за всички негови жертви. Усещах, че ми трябва съвсем малко, за да натисна спусъка, и разбрах, че той иска именно това — да ме принизи до своето ниво. И тогава нещо ме осени и отпуснах пръста си върху спусъка. Оставих дявола да си го прибере.

— Е, всичко това вече свърши, скъпи — каза тя.

„Може би — помисли си Вейл. — А може би никога няма да свърши.“

На следващата сутрин Шана Парвър и Дермът Флеърти се разположиха на местата си в съдебната зала, готви да поискат поредното отлагане по делото Стодард. Вейл, Наоми, Сен-Клер и

Стенър седяха на първия ред зад тях. Дъщерята на Едит Стодард, Анжелика, бе седнала в другия край.

Точно в девет съдийката Телма Макелрой, елегантна негърка с интелигентни очи, които бляскаха зад стъклата на очилата ѝ, влезе в съдебната зала. Беше известна с прямотата и справедливостта си. Не понасяше празни приказки и увъртания.

Пазачите въведоха Едит Стодард и я настаниха зад масата на защитата. Лицето ѝ беше изпито, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Няколкото седмици в затвора бяха сломили духа ѝ. Тя постави ръцете си върху масата и заби поглед в тях.

След миг от задната част на залата се чу шум и Вейл се обърна да види причината за тази възбуда.

По пътеката се задаваше седналата в инвалидна количка Джейн Венъбъл. Беше облечена в светлозелен костюм, а огненочервената ѝ коса бе пусната назад. Дясната половина от лицето ѝ бе превързана.

Тя се придвижи до масата си, погледна Вейл, усмихна се и зае обичайното си място. Вейл не успя да скрие изненадата си. Шана Парвър бе още по-шокирана. Погледна шефа си, който вдигна вежди и сви рамене.

— Мисля, че ще си имаме неприятности — обяви Стенър.

— Неприятностите ни започнаха още когато тя пое делото — отвърна Вейл.

Съдийката Макелрой погледна Венъбъл над очилата си.

— Е, мис Венъбъл, това наистина е изненада. Добре дошли отново.

— Благодаря ви, ваша светлост — отвърна Джейн.

— Готови ли сме да започваме?

— Разбира се.

— Бяхме готови да поискаме отлагане заради проблемите с мис Венъбъл, ваша светлост...

— Няма да е необходимо — каза Венъбъл. — Защитата е готова.

— И обвинението е готово, ваша светлост — измърмори Шана Парвър, докато Флеърти вадеше документите от куфарчето си.

Съдийката погледна в бележника си.

— Става въпрос за прочитането на обвинителния акт, нали? — попита тя.

— Да — отвърна Парвър.

— Някакви изявления преди да започнем?

— Ваша светлост — обади се Венъбъл, — ако съдът няма възражения, молим да ни бъде разрешено да повикаме един свидетел.

— Още преди да сме започнали?

— Бихме искали обвиняемата Едит Стодард да бъде пусната под гаранция. Тя прекара в ареста почти два месеца. Сега молим за изслушването на свидетел в нейна полза.

— Ваша, светлост... — започна Парвър, но съдийката вдигна ръка и я прекъсна.

— Изчакайте момент, мис Парвър. — После се обърна към Венъбъл. — Кой е свидетелят?

— Дъщеря ѝ Анжелика, ваша светлост.

— Ваша светлост, това е неправилно — възрази Парвър. — Днес трябва да бъде прочетен обвинителният акт. Подготвени сме да представим на съда доказателства, че мисис Стодард е извършила предумишлено убийство. Не може и дума да става за пускане под гаранция.

— Ваша светлост, в случая има много смекчаващи вината обстоятелства — отбеляза Венъбъл. — Моята клиентка няма криминално досие. През последните години е била високо ценена в работата си и е издържала дъщеря си, която учи в колеж, и съпруга си, който е парализиран. Не виждам защо съдът и обвинението не биха изслушали дъщеря ѝ. Ваша светлост, ще ни трябват не повече от петнайсет минути.

Съдийката Макелрой се отпусна в креслото и си свали очилата.

— Предполагам, че защитата е готова да призове свидетеля?

— Да, ваша светлост.

— И искате да го разпитате преди обвинението да представи исканията си?

— Мисля, че ще е най-удобно да разпитаме свидетеля точно сега — отвърна Венъбъл.

Макелрой за момент се замисли, после каза:

— Е, добре, съгласна съм с обвинението, че това е необичайна процедура, но, от друга страна, не бих искала съдът да се покаже безчувствен към проблема. Мис Парвър, ще трябва да отхвърля възражението ви. И не забравяйте, че тук все още няма съдебни заседатели. Въпросът за гаранцията зависи само от мен.

Независимо, че беше ядосана, Парвър осъзна, че няма смисъл да противоречи на съдията още в самото начало.

— Да, ваша светлост — каза тя.

— Благодаря. Добре, защитата може да повика свидетеля си.

— Защитата призовава Анжелика Стодард.

Анжелика Стодард беше бледна и очевидно нервна. Ръцете ѝ трепереха, когато се закле да казва истината. После седна на свидетелската скамейка. Очите ѝ бяха вперени във Венъбъл, която придвижи количката си към нея.

— Просто се успокой — тихо каза Венъбъл. — Знам, че си разстроена, но всичко това ще ни отнеме само няколко минути. Моля те, кажи името си:

— Анжелика Стодард.

— Колко си годишна, Анжелика?

— Двайсет и една.

— И къде живееш?

— В общежитията на чикагския университет, където уча.

— Откога учиш там?

— От три години.

— Какъв е успехът ти, Анжелика?

— Тази година преминах с 5,43.

— Значи си отличничка?

— Ами, да. Имам и по-слаби оценки, но по основните предмети са отлични.

— Получаваш стипендия, нали?

— Да. Плаща таксата и учебниците ми.

— А откъде намиращ пари за останалото?

— Майка ми поема всички разходи.

— Мисис Едит Стодард?

— Да.

— Как се казва баща ти?

— Чарлс. Чарлс Стодард.

— Работи ли?

— Не. Той е парализиран.

— И живее с майка ти?

— Да.

— Следователно майка ти е единствената подкрепа и за двамата с баща и?

— Да.

— И доскоро тя работеше в „Делъни Ентърпрайзис“?

— Да. Мистър Делъни я уволни.

— Кой се грижи за баща ти през деня?

— Една сестра, която едновременно с това е и домашна помощница. Идва в осем сутринта и си тръгва в пет.

— Значи майка ти поема грижите за баща ти през останалото време?

— Да. Освен когато... когато трябва да работи до по-късно. Веднъж или два пъти седмично се прибирам къщи, когато нея я няма.

— Следователно и двете се грижите за баща ти?

— Да, но основно майка ми.

— Нещо промени ли се след нейния арест?

— Да. Сестрата напусна. Така или иначе, застраховката не е достатъчна, за да покрие заплатата ѝ.

— И сега се грижиш за баща си сама?

— Да. Напуснах училище и се върнах у дома.

— Това означава, че когато майка ти загуби работата си, животът ви коренно се промени, така ли?

— Да.

— А арестът ѝ допълнително усложнява положението ви, нали?

Анжелика кимна и сведе поглед.

— Доктор Саперщайн — той лекува баща ми — казва, че трябва да го изпратим в болница.

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Можете ли да си го позволите? Тоест, ако застраховката не успява да покрие заплатата на сестрата, откъде ще намерите пари за болница?

— Аз ще... ще си намеря работа. Ще продадем къщата...

Тя спря за момент, отново сведе поглед към скута си и когато вдигна очи, в тях вече се четеше гняв.

— Не е честно... — започна тя, после се поколеба и погледна към Едит Стодарт. Очите ѝ блестяха, гласът ѝ се повиши. — Не е честно, защото не майка ми уби Делъни, а аз! Тя направи признание, за да ме предпази!

Съдийката застана нащрек. Венъбъл изглеждаше шокирана. Едит Стодард се изправи.

— Това е лъжа! — викна тя. — Аз убих Делъни, признах си, че го убих. Полицията е записала показанията ми. Престанете с всичко това!

— Не, ти престани, мамо — викна Анжелика. — Аз бях тази, с която той се гавреше! Първия път, когато се случи, бях на осемнайсет. Работата ти зависеше от мен. Той ме заплашваше...

Съдебната зала полудя. Парвър се изправи.

— Възразявам, ваша светлост, възразявам!

— Нямах никаква представа, ваша светлост... — обади се Венъбъл.

— Мили Боже! — прошепна Наоми.

Вейл мълчеше. Гледаше Венъбъл сащисан.

— Истина е — извика Анжелика Стодард. — Онази вечер отидох при него, за да го помоля да не я уволнява, а той ме насили да...

— Възразявам, ваша светлост!

Макелрой няколко пъти удари с чукчето си.

— Тишина в залата — викна тя разгневено. — Тишина! Искам да видя адвокатите в кабинета си! Веднага! Съдът се оттегля на почивка.

— Извинете, ваша светлост, може ли да поговоря със защитата преди да дойдем в кабинета ви? — попита Парвър.

Съдийката Макелрой изгледа гневно и двете.

— Добре — каза тя. — Петнайсет минути. След това ви искам в кабинета си.

Вейл погледна Венъбъл, която сви рамене, сякаш казваше: „Аз съм също толкова объркана“. Той ѝ се усмихна и поклати глава.

Вейл събра Парвър, Наоми, Сен-Клер, Стенър и Флеърти в една малка празна стая до съдебната зала.

— Окей, Шана — каза той, когато затвори вратата. Какво смяташ да правиш сега?

Тя го погледна право в очите и каза:

— Нямам никаква представа. Дори не знам какви са възможностите.

— Мислиш ли, че Венъбъл е планирала всичко това, или е също толкова шокирана, колкото и ние? — попита Наоми.

— Не мисля, че го е планирала — отвърна Вейл. — Но вероятно е предполагала, че ще се случи.

— Не забравяй, че ѝ изигра подобен номер преди десет години — обади се Стенър.

— Дори така да е — намеси се Шана. — Но всъщност с кого трябва да се захванем? Абъл, какво ти подсказва интуицията? Майката или дъщерята?

Стенър подходи към въпроса практично.

— Направила го е майката. Обратното би било доста усукано.

— Според мен също е майката — каза Флеърти. — Но мисля, че дъщерята е била забъркана с Делъни, точно както каза преди малко. А майката го е убила, за да я освободи. Ако продължим с разследването, може да изскочи цялата история. Предлагам да отложим прочитането на обвинителния акт.

— Дъщерята го е направила, а майката се опитва да я прикрие — каза Сен-Клер. — Хич не ме интересува колко усукано изглежда.

— Мисля, че го е извършила Анжелика — съгласи се Шана Парвър.

— Едит Стодард има доста повече причини да го направи — каза Наоми.

— И двете излизат с една и съща история, и двете твърдят, че другата не е знаела, имат един и същи мотив, една и съща възможност, нямат алиби — подчерта Стенър.

— Не забравяй, че оръжието е покрито с отпечатъците на Стодард — обади се Сен-Клер.

Вейл вдигна поглед към тавана.

— И защо не, нали оръжието е нейно? — каза той сякаш на себе си.

— Ами гилзите? — попита Флеърти.

— Все същото — отвърна Вейл. — Оръжието е нейно. Съвсем естествено е сама да го е заредила.

— А дъщерята? — настоя Флеърти. — Къде са нейните отпечатъци?

— Ще каже, че е носила ръкавици — намеси се Шана.

— Стига да иска да поддържа версията си.

— Да ги притиснем и двете — предложи Стенър. — Може едната да се пречупи, преди да стигнем до същинския процес.

Вейл се засмя.

— О, да, представям си! Какво мислиш, че ще си кажат съдебните заседатели, когато оповестим, че имаме две заподозрени, защото не можем да решим коя точно е убийцата?

— Мисля, че ни пързаят — каза Стенър. — Или са го направили заедно, или в момента се опитват да ни объркат.

— Не можем ли просто да разбием едната версия? — обади се Флеърти. — Да потърсим пролуки в думите на Стодард и да видим дали дъщерята ще продължи да твърди това, което каза днес?

Шана Парвър се размърда в стола си, но не каза нищо.

— Окей, Шана — каза Вейл. — Какво те мъчи?

— Струва ми се... — започна тя, после се поколеба, но продължи: — Струва ми се, че той си го е заслужил, независимо коя от двете го е направила.

В стаята настъпи тишина. Останалите се спогледаха, после отправиха погледи към нея.

— Искам да ви попитам нещо — каза Вейл. — Мисли ли някой от вас, че Едит Стодард може да е участвала доброволно в сексуалните игрички на Делъни?

— Защо? — поинтересува се Шана.

— Защото това може да се окаже ключът към загадката — отвърна Вейл. — Делъни се появява пред дъщерята и я омагьосва. Тя още е почти дете и изведнъж шефът на майка ѝ, една от важните клечки в града, започва да ѝ обръща внимание. От дума на дума, той най-сетне я вкарва в мръсните си планове. Тя не казва никому, най-малко пък на майка си. Когато са го застреляли, Делъни е бил гол. Да предположим, че същата вечер е бил с дъщерята, Едит Стодард случайно е дошла и ги е хванала. Полудява, вади револвера и го застрелва. Праща Анжелика вкъщи, изхвърля оръжието и вече не знае какво да прави. А на следващия ден, когато Шок Джонсън я разпитва, решава, че не може да излъже професионалист като него, и си признава, като обяснява, че била разярена от уволнението си. Решава, че по този начин всичко ще свърши и ще успее да защити дъщеря си и съпруга си.

— Доста добър сценарий — каза Стенър.

— Освен ако не знаем истината — намеси се Флеърти.

— А знаем ли я? — попита Сен-Клер. — Това, в което сме сигурни, е, че Делъни е бил адско тъпо копеле и че този, който го е очистил, е знаел за скрития шкаф с изненадите.

— Трудно ще е да постигнем единодушно решение — каза Наоми. — Ако половината съдебни заседатели са жени, отсъждането може да продължи вечно.

— Мисля, че Наоми е права — съгласи се Вейл. — Въпросът обаче е какво точно искаме ние. Искаме ли да напъхаме Едит или Анжелика Стодард до живот зад решетките?

— Състрадание? — каза Стенър и го погледна внимателно.

— По-скоро практичност — обади се Флеърти. — Предлагам да направим най-добрата възможна сделка.

— Шана? Ти си на ход — каза Вейл.

— Предумишлено убийство. От десет до двайсет години.

— Венъбъл няма да се навие — каза Вейл. — Ще изчака процеса и ще опита шансовете си със съдебните заседатели.

— Не забравяй Едит Стодард — възрази Шана. — Тя не иска да се стига до процес. Съвсем определено не иска това, което се случи тази сутрин, да се повтори. Единствената ѝ цел е да предпази семейството си.

— Мислиш, че ще се съгласи на присъда за предумишлено? — усъмни се Наоми.

— Сигурен съм, че Джейни иска клиентката ѝ да излезе от залата свободна — каза Вейл.

— И? — Шана го погледна очаквателно.

— Май е време за сделка — отвърна Вейл.

— Аз пък мисля, че каквото и да се случи, правосъдието отново получи ритник в задника — каза Стенър.

И за първи път присъстващите го видяха да се усмихва.

— По дяволите, какво се опитвате да постигнете, мис Венъбъл? — разярено попита съдийката Макелрой.

— Заклевам се, нямах никаква представа, че тя ще каже това — отвърна Венъбъл. — Просто поиска да бъде свидетел и да помогне на майка си да излезе под гаранция.

— Надявам се. Не съм кой знае колко добре разположена към адвокати, които се опитват да превърнат съдебната зала в цирк — каза Макелрой и я погледна изпитателно.

— Имате думата ми — спокойно отвърна Венъбъл.

— Добре — каза Макелрой. — И сега какво ще правим?

— Мисля, че това зависи от мис Венъбъл — бързо каза Шана Парвър.

— От мен ли? — учуди се Джейн.

— Да — кимна Парвър. — Не можете да ги защитавате и двете. Това означава, че Анжелика ще трябва да си наеме друг адвокат. Готова ли сте да ѝ го обясните?

— Какво имате предвид? — рязко попита Венъбъл.

— Това е единственият начин Едит Стодард да излезе свободна оттук — каза Парвър. — Или ще предположим, че е виновна, и ще се опитаме да го докажем, или ще трябва да обясните, че я оставяте, за да се захванете с дъщеря ѝ. Само едната би могла да е виновна.

— Ще оставим това решение на съдебните заседатели — отрязва я Венъбъл.

— И ще извадим кирливите ризи пред пресата? — усъмни се Шана. — Не ми се вярва. Все още разполагаме с признанието ѝ, колега. Вашата клиентка не го е отрекла.

— Няма съдебен заседател на света, който да осъди Едит Стодард — каза Венъбъл.

— Но не това е въпросът, нали? — попита Шана.

— А кое?

— Разполагаме с доказателства за предумишлено убийство на известен общественик, който има много приятели във висшите кръгове. Единственият начин да се опитате да спечелите е да натопите и Едит Стодард в калта. Помислете за последствията.

По лицето на Макелрой пробяга усмивка. Тази Парвър наистина си я биваше. Всъщност и двете ѝ харесваха. След малко съдийката стана.

— Моля да ме извините — каза тя, — ще изляза за малко. Надявам се, че когато се върна, проблемът ще бъде решен.

Щом съдийката излезе от стаята, Венъбъл се обърна към Парвър.

— И така, какво предлагаш?

— Предумишлено убийство. От десет до двайсет години. Ще е свободна след шест или седем.

— Няма да стане. Това ще означава, че предавам клиента си. Ще се борим за убийство втора степен. От пет до десет.

— Не мога да го направя.

— А какво мисли Мартин?

— Делото е мое, не негово.

— Не ти ли препоръча нещо?

— Не.

Венъбъл се усмихна.

— Страхотен мъж.

— Поне с това съм абсолютно съгласна — каза Шана и също се усмихна.

— Та какъв е отговорът ти, Шана? Можем да решим всичко още тук.

— По твоя начин?

— Виж, ти си една от основните причини въобще да се захвана с всичко това — каза Венъбъл и отново се усмихна. — Хич не ми беше лошо във фирмата. Правех добри пари. Според мен въпросът е дали самата ти искаш да се стигне до съд.

Шана Парвър не отговори веднага. Вдигна поглед към тавана, както често правеше и Вейл, и най-сетне каза:

— Какво ще кажеш за компромис? Признаваме я виновна за предумишлено убийство и се съгласяваме за пет до двамайсет години. Може да е навън след три.

— И ще я пратим в нормален затвор?

— Както кажеш.

Венъбъл се усмихна, подаде ѝ ръка и каза:

— Става. Ти си забележителен адвокат, Шана.

— Виж ти! Кой да ми го каже.

Няколко дни след този случай губернаторът на Кентъки нареди на местната полиция да извади тялото на Аарон Стемплър от галерия номер пет. Пролетните дъждове бяха разтопили снега и бяха превърнали в кал пръстта около огромната тъмна дупка, която едно време бе водила до сърцето на мината. Беше се събрала малка тълпа от жители на Криксайд, които се опитваха да надзърнат вътре. Неголям кран с прикачена към него камера и ярки прожектори бе спуснат в дълбините на изоставената галерия. Спускането бе наблюдавано на монитора от неколцина щатски полицаи.

Галерията бе празна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.